

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR
OF THE THIS MAN SERIES

JODI ELLEN MALPAS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JODI ELLEN MALPAS'A ÖVGÜLER

"Erotik edebiyatın son kraliçesi."

-*The Sunday Times*

"Malpas'ın yazıları duyguları çok iyi yansıtıyor."

-*RT Kitap Yorumları*

"Cesur, son teknoloji ürünü bir romantizm."

-*Library Journal* Yasak üzerine

"Tahmin edilemez ve bağımlılık yapıcı."

Yasak hakkında -*Booklist*

"Süper ateşli ve duygusal olarak yoğun."

-*Library Journal with This Man* hakkında

"Jodi Ellen Malpas yürek burkan, bağımlılık yaratan yeni bir kitap sunuyor."

-*RT Book Reviews Bu Adamla* üzerine

"Malpas'ın seksi aşk sahneleri sayfaları yakıp kavuruyor ve hassas, çok katmanlı kahramanı ve kadın kahramanı okuyucuların kalbini kolayca ele geçirecek. Gergin bir olay örgüsü ve birinci sınıf yardımcı karakterler dizisi bu romanı kalıcı kılıyor."

Gentleman Sinner hakkında -*Publishers Weekly*

"Karşılıklı manyetik bir çekim, bir superalpha ve aşkla iyileşen uzun süredir gömülü yaralar. Theo karşı konulmaz."

Gentleman Sinner hakkında -*Booklist*

"Karakterler gerçekçi ve birbirleriyle ilişkilendirilebilir ve gerilim patlayıcı bir sonuca doğru tırmanıyor. Herkes için

Düşmanla *Uyumak tarzı* hikayelerden hoşlananlar için bu mükemmel bir seçim."

-*Library Journal Beni Nefessiz Bırak* hakkında

"*Tartışmalı Prenses*, sizi daha fazlası için yalvarmak zorunda bırakacak kıvrımları, dönüşleri ve dudak uçuklatan uçurum askısıyla her şeyi tüketen, kavurucu, sıcak, modern bir kraliyet romantizmi."

-Mary Dube, *USA Today HEA*

"*Tartışmalı Prenses*, kalplerimizin ihtiyaç duyduğu romantizmi, özlemini çektiğimiz tutkuyu, tahmin yürütmemizi ve sayfaları hevesle çevirmemizi sağlayan dudak uçuklatan dönemeçlerle birlikte bize sundu."

-TotallyBooked Blog

The *Invitation*

JODI ELLEN YAZARA AIT DİĞER KİTAPLAR MALPAS

□e□ is Man Serisi

Bu Adam Bu
Adamın Altında Bu
Adam İtiraf Etti
All I Am-Drew'un Hikayesi (Bir Bu Adam Novellası)
Bu Adamla

□e Bir Gece Serisi

Bir Gece Vaat
Edildi Bir Gece
Reddedildi
Bir Gece-Gizlenmemiş

Tek Başına Romanlar

Koruyucu Yasak
Centilmen Günahkar
Mükemmel Kaos
Beni Senin İçin
Nefessiz Bırak

□e Duman ve Aynalar Duolojisi

*Tartışmalı Prenses Gerçek
Kraliçesi*

□e Hunt Mirası Duolojisi

*Artful Lies
Kötü Gerçekler*

□e Kanunsuz Adamlar Serisi

*İngiliz
Enigma
Diriliş Yükseliş
Amerikan*

□e Belmore Square Serisi

*Dük ile Bir Gece Bir
Centilmen Asla Anlatmaz*

□Kadın Serisi

(Jesse'nin bakış açısından Bu Adam Serisi)

*Bu Kadın Bu
Kadınla
Bu Kadın Sonsuza Kadar*

Bu
Invitation

J O D I E L L E N
M A L P A S

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© 2025 by Jodi Ellen Malpas Ltd
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği irtibat kişisi:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662530029 (ciltlessiz)
ISBN-13: 9781662530036 (dijital)

Kapak tasarımı: Hang Le
Kapak görseli: © Lena Granefelt / plainpicture;© janniwet / Shutterstock

*Kariyer ve aşk arasında seçim yapmak
zorunda kaldığını hisseden her kadına*

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31

Bölüm 32

TESLİMİYET ARLINGTON SALONUNA DÖNÜŞBİLDİRİLERİNDE YAZAR HAKKINDA

Bölüm 1

Beş kat yukarıda ve beş oda geride, masamdayım ve dışarıdaki yoldan gelen araba kornasının sesini *hâlâ* duyabiliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve telefonumun bip seslerini duymazdan geliyorum, hepsi ondan gelen mesajlar. "Elbette Bay Jarvis," diyorum saate bakarak. Geç kalmışım. "Bir bakıp size geri döneyim." Kornanın tekrar çaldığını duyunca irkiliyorum.

Gary kapıda beliriyor ve başını eğerek gri saçlarını sallıyor, dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırıyor. Elimi kaldırıyorum, yüzümde özür dolu bir ifade var ve telefona geri dönüyorum. "Bu küçük bir vardiya, Bay Jarvis. Dürüst olmak gerekirse henüz panik yaratacak bir durum olduğunu düşünmüyorum."

"Kendi paranla oynadığın zaman Amelia, buna sen karar verebilirsin." Bay Jarvis telefonu kapatıyor ve ben de sandalyemde geriye doğru çökerek nefes veriyorum.

"Bugün izinli olman gerekmiyor muydu?" Gary küçümseyerek masamın yanındaki mini bavula bakıyor.

"Sen bunu FTSE 100'e anlat," diye mırıldanıyorum, Bay Jarvis'in dosyasını toplayıp çantama atarken. "Tam bir çöküş yaşıyor." Bay Jarvis'in emekliliğine çok az kaldığını ve tüm yatırımlarının birkaç ay içinde vadesinin dolacağını düşünürsek onu suçlayamam.

Çantamı ve valizimi alıp, Abbie ısrarlı kornasıyla Kensington'ın binalarını yıkmadan önce ofisten çıkıyorum. "Ben gidiyorum." Bay Jarvis'ene zaman döneceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Belki kızlar tedavilerinden birinde dikkatlerini dağıtırken, dizüstü bilgisayarımı çıkarıp emeklilik fonunun güvende olduğuna dair ona güvence vermek için birkaç dakika ayırabilirim. Henüz sert bir eyleme gerek yok.

Asansöre doğru ilerlerken Gary, "İyi günler," diye sesleniyor. "Ve Amelia?"

Arama düğmesine basıp dönüyorum.

Gözlüklerini çıkararak gülümsüyor. "Mutlu yıllar."

Oh, evet. Bugün otuz. "Teşekkürler," diyorum nefes verirken ve arabaya adım atıyorum. Fuayeye inene kadar geçen sürede Abbie'nin korna sesinden kaçıyorum ama kapılar birbirinden ayrıldığı anda gürültü yeniden başlıyor.

Dışarı fırlayıp yolcu kapısını açtım ve kafamı arabasının içine soktum. "Gerçekten mi?" Bana sırtırken "Gerçekten mi?" diyorum. "Bütün Kensington burada olduğunu biliyor." Çantamı arka koltuğa atıp içeri kayıyorum ve Abbie Audi TT'sini oldukça hızlı bir şekilde kenara çekiyor.

"Charley'i almaya geç kaldık," diyor, dikkati trafik ve benim kucağım arasında bölünmüş bir halde. "Güzel elbise."

"Teşekkürler."

"Krem rengi kalem elbisenin spaya çok yakışacağına eminim." "Zoom çağrısı gerekirse diye hazırlıklı olmalıydım." "Peki öyle miydi?"

"Hayır."

"Yani şimdi arsız bir spa günü yerine bir toplantıya gidiyormuş gibi görünüyorsun."

Arka koltuktaki çantamı gösterdim. "Oraya gittiğimde üstümü değiştirim."

Abbie gösterge paneline bakarken telefonu çalmaya başlar. Arayan Charley'dir. "Seni beklediğimden beri sekiz kez aradı." Aramayı reddediyor.

"Üzgünüm." Cep telefonumu kontrol ediyorum, gelen kutumda kaç tane e-posta olduğunu gösteren simgeye bakıp irkiliyorum.

Abbie yalvaran mavi gözlerini bana çevirerek, "Lütfen kapat şunu, sadece bugünlük," diye yalvarıyor. Kestane rengi saçları, benim mükemmel, iş gibi topuzumun aksine omzunun üzerinden dağınık bir şekilde örülmüş.

Küllü sarı saçlarımdan bir tutamın boynumu gıdıkladığını hissederek, "Gıdıklayacağım," diye onu temin ediyorum. Uzanıp saçlarımı topluyorum.

"Şimdi yap."

"Ne?"

"Şimdi. Hemen kapat şunu."

"Sessiz mi?" Deniyorum.

"Hayır, kapat şunu. Şebekeden ayrılıyor. Annen bugün Corey'nin dükkânı işletmesine yardım edecek ve Lloyd da Charley gelebilsin diye çocuklara bakmak için işten izin aldı. En azından telefonunu kapatabilirsin." Kaşlarını kaldırdı. "Bugün *senin* doğum günün olduğu için kutlama yapacağız. Sadece üçümüz. Üçümüz ve tüm müşterilerin değil."

"Tamam," diye rahatlıyorum, dalıyorum ve kapatıyorum. Bunu yaparken derin bir nefes alıyorum.

"Mutlu yıllar." Abbie bana gülümseyerek elimi tutuyor ve sıkıyor. Başka bir şey söylemiyor. Otuz yaşındayım, yeni bekâr oldum ve evsizim. Hayat daha iyi olabilirdi. Daha kötü de olabilirdi.

"Teşekkürler."

Telefonu tekrar çalıyor, *yine* Charley. Abbie bu sefer cevap verir. "On dakika."

"Yirmi dakika sonra görüşürüz." Charley iç çekti, sonra telefonu kapattı. Charley ve benim yıllar içinde Abbie hakkında öğrendiğimiz pek çok şeyden biri de bu. Eğer yarım saat sonra geleceğini söylüyorsa, bir saat sonra gelir. Beş dakika uzaklıkta olduğunu söylüyorsa, on dakika demek istiyordur.

Abbie ışıklardan dönerken bana doğru bakıyor. "Bu hafta sonu dışarı çıkmalıyız."

Homurdanıyorum. "Geçen hafta sonunu hâlâ atlatamadım." Bir parça kusmuk yükseliyor ve bana günlerce süren akşamdan kalmalığı hatırlatıyor. "Daha dün normal hissetmeye başladım."

Abbie gülüyor. "Oh, ama ne eğlenceli bir gece."

"Hâlâ aklıma gelen anılarım var," diyorum tekrar telefonuma bakarak. En sevdiğimiz restoran olan Amazonico'da akşam yemeği yemeye gitmiştik -küçük bir eğlence, kızlarımla zorunlu bir ayrılık yemeği. Bar bölümüne geçene ve Porno Yıldızı martinileri gelene kadar her şey çok medeniydi. Beyaz COS elbisem tamamen mahvolmuş, siyah lekelerle kaplanmıştı ve nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kaşlarımı çatarak Abbie'ye baktım. "Charley'i alışveriş arabasıyla eve itmiştin," diyorum, başka bir anımsama geliyor aklıma.

Abbie'nin nefesi kesildi. "Evet! Demek oradan gelmiş." Birlikte kıkırdıyoruz, Charley ve Lloyd'un ön bahçesinde beliren Tesco alışveriş arabasının gizemi çözüldü. "Ve bir çekçekle benimkine döndük."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, şimdi şoför bizi eve götürmek için manyak gibi pedal çevirirken hoparlörlerden çalan Bonnie Tyler'ı hatırlıyorum. "Hey, Amazonico'dan henüz bir işlem gelmedi mi?"

"Hayır." Abbie kelimenin etrafında kaşlarını çatıyor. "Çok garip."

Evet, öyle. Ertesi sabah, hepimizin kafası bulanıktı, faturayı kimin aldığını hatırlamaya çalıştık. Ve hatırlayamadık. Hiçbirimizin kartında ödeme yoktu ve o zaman hiçbirimizin ödemeyi hatırlamadığını fark ettik. Dehşete kapılıp kuyruğum bacaklarımın arasında restoranı aradım. Özür diledim. Bana gerek olmadığı, hesabın ödendiği söylendi. Ama kartlarımızdan hiçbiri tahsil edilmemişti. Hâlâ da çekilmedi. Çok garip. "Bu spa ne kadar uzakta?" diye sordum.

"Charley'den yaklaşık kırk dakika uzaklıkta olabilir."

"Peki nerede?"

"Arlington Hall. Güney Oxfordshire."

"Kulağa lüks geliyor."

"Öyle değil mi?" diye mutlu bir şekilde şarkı söylüyor, ben onun taze, makyajsız yüzüne bakarken o ön paneldeki ekrana uzanıyor ve radyo istasyonları arasında geziniyor.

"Bunun için teşekkürler," diyorum sessizce ve Abbie dikkatini tekrar yola vermeden önce bana kısa bir süre bakıyor.

"Başka çiçek var mı?"

"Biraz geçen Cuma, biraz da dün. Annemin evi çiçekçiniz gibi görünmeye başladı."

"Onları benden almalı. Ona indirim yaparım.

Yine mi aradı?"

"Birkaç kez," diye yanıtlıyorum. "Cevap vermemek daha kolay."

Başını sallıyor, düşünceli, neden böyle bir tavır takındığımı biliyor. Suçluluk duygusu. Kötü bir koku gibi yayılıyor. Nick'le konuşmak bunu daha da arttıracak. Korkakça mı? Artık bilmiyorum bile.

Pencereden dışarı bakıyorum, bir hayale dalıyorum. Gerçek şu ki, durup dururken evlilik ve çocuk istediğini söylemesi dışında çok da yanlış bir şey yapmadı. Hem de hemen. O andan itibaren her şey değişti. Kendimi geri çektiğimi hissettim ve Nick bu konuda daha fazla baskı yaptı. Birdenbire ortak noktalarımız önemsiz gelmeye başladı. O sayıları severdi, ben de sayıları severdim. Aynı iş arkadaşları ağını paylaşıyorduk ve konuşmalarımız hep aynıydı. İş. Finans. Finansal planlama.

Ta ki bebekler ve evlilik hakkında konuşana kadar. *Sürekli*. Nefes alamıyordum. Ona hazır olmadığımı söyledim. O da bana gençleşmediğimi söyledi.

Bana bencil olduğumu söyledi. Ona bir çeşit bağıllık borcum olduğunu.

Bu Nick'le benim sonum oldu.

Charley ve Lloyd'un sokağına döndüğümüzde, arkadaşımızın sırt çantasıyla Londra'daki evlerinin önündeki kaldırımda durduğunu görüp gülüyorum. "Bunca zamandır oradaymış," diyorum telefonuma bakarak. Telefonum kapalıydı. Ben de arabanın ekranındaki saati buluyorum. Abbie'yi son aramasından bu yana tam yirmi bir dakika geçmiş. Charley olduğu yerde zıplamaya başlıyor, kollarını çılgınca sallıyor, sanki onu kaldırımın kenarında beklerken kaçırabilirmişiz gibi, delirmiş bir kutudaki jack-in-the-box gibi zıplıyor.

Abbie avucunun içini kornaya vurmaya başlıyor, ben de bıkkınlıkla ona bakıyorum. "Bugün bu gürültü niye?" diye soruyorum. "Bugünün huzurlu, Zen bir gün olması gerekiyordu."

"Şaka mı yapıyorsun?" diyor, krem rengi kalem elbiseme yukarıdan aşağıya bakmadan önce bir boşluğa giriyor.

Kapıyı açıp yüzümü buruşturarak iniyorum, koltuğun kolunu çekip serbest bırakıyorum ve arkaya tırmanıp ön koltuğu Charley'ye bırakıyorum. Hâlâ ön bahçelerinde duran Tesco alışveriş arabasına bakıp gülümsüyorum.

Charley arabanın etrafında dans edip çantasını ayak boşluğuna fırlatırken Abbie tekrar kornaya basmaya başlar. Koltuğa çöküyor ve kıvrık çilek sarısı saçlarını geriye doğru tararken ağzının kenarından üflüyor. "Sonunda."

Abbie onun hafif kazmasını görmezden gelir. "Arabanın nereden geldiğini hatırladık."

"Ah, nerede?"

"Seni onun içinde eve ittim."

Charley koltuğunda kıpırdamadan oturuyor, düşünüyor, aklıma daha fazla geri dönüşler geliyor, Charley'i kaldırımda çarparken üçümüz cadılar gibi kıkırdıyorduk. "Bu, çürük kuyruk sokumu kemiğimi açıklıyor. Merdivenlerden kaydım sandım." Tampona vurmaya başladı. "Hadi, hadi, hadi."

Abbie alandan çıkıp yola doğru hızla ilerlerken gülüyoruz, Charley koltuğunda dönüp arka camdan bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Kendimi muhtaç hissediyorum."

"Kalmak istiyor musun?"

Homurdanıyor. "Hayır, hiç şansı yok. Sadece bu şekilde devam etmesinden nefret ediyorum. Kızarmış bir beyin ya da bitkin bir vücut belirtisi yok. Hiçbir şey yok." Kendini koltuğuna geri atıyor. "O her zamanki gibi mükemmel görünüyor ve ben göğüslerimde salya ve saçımda bebek kusmuğuyla buradayım."

"Iyy," diye homurdanıyor Abbie, uzaklaşırken.

"Hey." Charley tekrar döndü, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Neden iş için giyindin?"

Abbie aynada beni buluyor. "Çünkü işe *gitti*," diye düşünüyor.

"Snitch."

"Amelia!" Charley arkama uzanıp çıplak dizime bir şaplak attı. "Ayrılık diyetinde şarap ve iş olduğunu biliyorum ama Tanrı aşkına, bu senin otuzuncu yılın. Lloyd bile bunun için bir gün izin aldı."

"Çocuklarına bakmak için," diye belirttim. "Böylece gelip en eski iki arkadaşınla bu spa gününün tadını çıkarabilirsin." Nasıl

Birbirimizi 23 yıldır tanıyor muyuz? Bu çılgınlık.

"Bir spa günü!" Charley ellerini çırparak ağlıyor. "Tüm o köpükleri, yaygarayı ve fantezileri istiyorum."

"Fanteziler mi?" Abbie soruyor. "Bir spa merkezine gidiyoruz, seks kulübüne değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye mırıldanıyor. "Fizz ve yaygara benim hayatımda yer almıyor, bu yüzden fantastik."

"Lloyd sürekli senin üzerine titriyor," diye cevap veriyorum yorgunca. "Sana bir prenses gibi davranmıyormuş gibi yapma." Adam ona tapıyor. İki çocuğunu doğurduğundan ve şimdi saçlarında sürekli kusmuk olduğundan daha da çok. 2020'de evlendiler, kısa süre sonra hamile kaldılar, 2021'de Elijah'ı doğurdular ve Elijah bir yaşındayken Ena ile birlikte oldular. Yeni evliler için dolu dolu geçti ve hepimiz genç ailelerini sevdiklerini biliyoruz.

"Sen bir sahtekârsın, Charley Chaytor," diyorum gülümseyerek. "Belki, ama küçük bir şımartılma gününün kimseye zararı olmaz."

Bana o geniş, dişlek gülümsemesini veriyor. "Mutlu yıllar, civciv."

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce, gülümseyerek, gözlerim sessiz telefonuma kayıyor. Çünkü kapalıydı.

"Hey, geçen hafta sonu dışarıda geçirdiğimiz gece için henüz ücret alan oldu mu?" Charley aramıza bakarak soruyor.

"Hayır, biz de tam bundan bahsediyorduk," diyor Abbie.

"Ama ödediğimizi söylediler, değil mi? Çünkü en sevdiğim restorana bir daha gidemezsem ölürüm."

"Ödediğimizi söylediler," diye onaylıyorum.

Başını sallıyor, kaşlarını çatıyor ve vücudunu öne doğru döndürüyor. "Çok garip."

Bölüm 2

Rüzgârlı bir köy yolundan çıkıp altın kapılardan geçiyoruz ve kaşlarımı kaldırıyorum, son bir saattir gizlice telefonumu açıp e-postalarımı ve aramalarımı kontrol etme, hatta hisse senetlerini kontrol etme dürtüsüyle savaştıktan sonra çevreme daha fazla dikkat etmeye başlıyorum. Tanrım, Bay Jarvis panik modunu aktif hale getirdi ve işte ben, onun güvenilir danışmanı, bir şımartılma günü için şehirden yaklaşık bir saat uzağa seyahat ediyorum.

Abbie, eski, tuğladan yapılmış bir kapı binasının bulunduğu bariyerlere yanaştığında camını indirir ve yeşil takım elbiseli bir adam elinde bir pano ile dışarı çıkarak Audi'nin kaydını kontrol eder. "Bayan Pearson," diyor bir şeyler yazarak. "Hoş geldiniz."

"Teşekkürler," diye cevap veriyor Abbie, dikiz aynasından bana bakarken sesi kısık.

"Doğru yerde miyiz?" Charley, takım elbiseli adamı görmek için Abbie'nin üzerine eğilerek sorar. "Burası spa mı?"

"Burası kaplıca," diye yanıtlıyor başını kaldırmadan. "Derenin aşağısındaki araba yolunu takip edin. Bir görevli sizi otoparkta karşılayacak ve park konusunda yardımcı olacak." Kapıya doğru yürüyüp içeri uzanıyor ve bir an sonra bariyer kalkıyor.

Abbie yavaş ve saygılı bir şekilde ilerlerken ben de Charley gibi koltuğumda dinleniyorum. Sol tarafta yol boyunca birkaç şelale ve bir taraftan diğerine uzanan tuğla bir köprü bulunan güzel ve berrak dereyi takip ediyoruz ve sağ tarafta sonsuz büyük, gür elma ağaçlarının bulunduğu bir meyve bahçesi var.

Hemen önündeki tarlada bir helikopter pistini ve engebeli çimenlerin üzerinde dolaşan golf arabalarını görünce geri çekiliyorum. "Buranın adı ne demiştiniz?" Biraz dehşete düşmüş bir halde soruyorum.

"Arlington Hall," diye yanıtlıyor Abbie, sesi dalgın geliyor.

"Ne oluyor lan?" Charley koltuğunda öne doğru eğilerek fısıldıyor. "Bu mudur yani?"

Ön camdan dışarı bakıyorum, geniş, mükemmel simetrik yapıyı, ortadaki çift ahşap kapıyı, beyaz, narin çiçeklerle patlayan tırmanma bitkileriyle çerçeveleyorum. Ana kapının her iki yanında sonsuz geleneksel kanatlı pencereler uzanıyor, hepsi de mükemmel budanmış budama ağaçlarıyla dolu beyaz taş oluklarla çevrili. Neredeyse gerçek olamayacak kadar mükemmel ve ikinci kata açılan kapının önünden yukarıya baktığımda, kocaman bir saat yüzünün bize saati söylediği bir kule görüyorum. Saat dokuz buçuk. Arkama yaslanıyorum, araba yolunu tarıyorum, prestijli arabalara dikkat ediyorum - Rolls-Royce'lar, Bentley'ler, Porsche'ler, Ferrariler. Yeşil takım elbiseli bir sıra adam bu arabaları park etmek için bekliyor. Elinde altın rengi bir bagaj arabası olan bir görevli var. Elinde pano olan pırıl pırıl genç bir kadın konukları karşılamak için bekliyor. Kanlı bir golf arabası onları arazide bir yere götürmek için hazır bekliyor.

"Abbie," diyorum sessizce, Bellagio'ya taş çıkartacak bir fıskiye'nin etrafında dönerken. "Burası olduğuna emin misin?"

"Beş kez kontrol ettim," diyor ve arabayı durdurup motoru kapatıyor. "İşte bu kadar."

"Göster bana," diye talep ediyorum, kendim görmek istiyorum.

"Evet, göster ona," diye emrediyor Charley, oturduğu yerden kıpırdamadan, neredeyse donmuş bir halde. "Bu sabah saçımı yıkamadım ve çok pişmanım."

Abbie telefonunu karıştırıp bana geri veriyor ve ben de onayları gözden geçiriyorum. "Bana spa günü için bir fırsat gönderdiler," diyor. "Tam bir kelepirdi ve otuzuncu yılınızı geçirmek için çok hoş bir yol olacağını düşündüm."

"Öyle ve minnettarım, ancak burası spa günleri için fırsatlar sunan bir kuruluşa benzemiyor."

"Katılıyorum," diyor Charley.

"Katılıyorum," diye ekliyor Abbie ben e-postada bir bağlantı ararken. Bir bağlantı göremiyorum, bu yüzden Google'a girip Arlington Hall'u buluyorum ve menüde geziniyorum.

"Ne kadar ödedin?" Sorduğum soru karşısında irkilerek soruyorum.

"Adam başı altmış sterlin."

Yüksek sesle gülüyorum ve iki kız da koltuklarında dönüp bana bakıyor. "Bu olamaz. Arlington Hall'da bir spa günü geçirmek yedi yüz pounddan fazla."

Abbie başını ellerinin arasına alarak, "Aman Tanrım," diye inledi. "Bir yerlerde başka bir Arlington Hall olmalı."

Charley araya giriyor. "Ve bahse girerim 60 sterline böyle görünmez."

"Bekle." Abbie yine bana bakıyor. "Kapıdaki adam bizi bekliyordu."

O haklı. Öyleydi. Bunların hepsi çok tuhaf.

Büyük ahşap kapıların hemen arkasındaki cam kapı kayarak açılıyor ve güzel, uzun bacaklı, siyah bir kadın beliriyor. Abbie'nin açık penceresinden bize gülümseyerek eğildi. "Bayan Pearson, Arlington Hall'a hoş geldiniz."

Abbie geri çekildi. "Bizi bekliyordun, değil mi?"

"Elbette," diyor. İpeksi, siyah, poker gibi düz saçları panoya baktığında onu fırçalıyor. "Listede tam buradasınız. Ben Anouska. Lütfen, sizi içeri alayım. Stan'e bavullarınızı aldırayım."

Hemen cüzdanıma yöneliyorum ve bahşiş için biraz para bulabilmek için dua ediyorum, bir onluk bulduğumda nefes alıyorum. Abbie'ye uzatıyorum. "Al," diyorum ve o da minnetle alıyor.

"Hadi gidelim," diyor Charley, zıplayarak dışarı çıkıyor, binaya bakıyor, fotoğraf çekiyor.

"Charley," diye tısladım.

"Ne? Lloyd bunu görmeli."

Çantalarımızı alan uzun boylu, zayıf delikanlıya garip bir şekilde gülümsüyorum. "Pek dışarı çıkmaz."

"Her zaman olur," diyor, Abbie ona onluğu uzattıktan sonra yoluna devam ediyor ve o da başını sallayarak teşekkür ediyor. Tanrım, içimden bir ses buralarda bahşişlerin onluktan daha fazla olduğunu söylüyor.

"Sik beni." Kapiya giden tuğla yolda ilerlerken Abbie yanima çarpıyor.

Gözüme ilk çarpan şey, sola doğru uzanan merdivenler oluyor; ahşap beyaz, berrak ve lekesiz, boz kahverengi halı yolluk ise üzerinde yürüyen sayısız ayağa rağmen pelüş. Geleneksel ve modernin çatışması oldukça nefes kesici. Mükemmel giyimli bir bayanın konukları içeri almak için beklediği çift ayaklı devasa bir masaya yaklaşıyoruz. Ve bugün, inanılmaz bir şekilde, biz de misafiriz. Abbie'yi bu şerefe nail olması için yalnız bırakıyorum, yine de her an bir hata olduğunun söyleneceğinden biraz endişeliyim.

Sola doğru dolaşırken, merdivenlerin yarısına kadar duvarda asılı duran, beyaz ahşap çerçevesi güzelce oyulmuş, heybetli, devasa bir portre dikkatimi çekiyor. Ama portredeki kadın? O gerçekten bir şey. Görkemli. Klas ve zarif. Ona bakıyorum, zorlukla görülebilen gülümsemesini mükemmel bir şekilde görüyorum. Fransız olabilir. Öyle bir sofistike havası var. Gözlerimi, dizinin hemen altına kadar inen krem rengi kalem elbisesinden aşağıya, ince bacaklarına ve küçük ayaklarını süsleyen güzel safir mavisini yavru topuklu ayakkabılarına doğru sürüklüyorum. Onu bütünüyle görebilmek için biraz geri çekiliyorum.

Çarpıcı, diye düşünüyorum, aynı zamanda kim olduğunu da merak ediyorum, ta ki altın bir plakanın Kütüphane Bar'a girdiğimi söylediği bir kapiya ulaşana kadar etrafımdaki lüksü seyrederek ilerliyorum. Zengin, cilalı meşe bir bar, eski kahverengi deri bar taburelerinin sıralandığı bir kenar boyunca uzanıyor, gömme kitaplıklar tuğladan yapılmış şömineyi çerçeveliyor ve yüksek arkalıklı mavi kadife kanatlı sandalyeler etrafa dağılmış ama hassas bir şekilde yerleştirilmiş gibi görünüyor. Çeşitli şişelerle dolu sonsuz cam raflar barın arkasındaki ham tuğla duvarda sıralanıyor ve dumanlı mavi, nervürlü cam sarkıtlar barın üzerinde aralıklı olarak altın zincirlere asılı duruyor.

Bir kokteyl menüsünü kendime doğru çekiyorum, köşedeki kabartmalı armaya hayranlıkla bakıyorum. AH harfleri altın sarmaşık ve elmalardan oluşan narin dallarla çerçevelenmiş. Menüye göz atıyorum

listesi, klasiklerin modern yorumlarını görmek ve Arlington Hall spesialleri.

"Sana bir şey getireyim mi?"

Yeşil yelekli bir garsona bakıyorum. "Belki sonra," diyorum gülümseyerek ve menüyü geri veriyorum. "Önce atlatmam gereken bir spa günüm var."

"Kulağa korkunç geliyor," diyor ve ben gülüyorum. "Tahmin bile edemezsin."

"Spa için giyinmiş gibi görünmüyorsun." Bir bardağı parlatırken krem rengi elbiseme başını sallıyor ve kendimi zaten pürüzsüz olan saçlarımı düzeltirken buluyorum.

Çantamı kaldırıyorum. "Bunu yakında halledeceğim." "İyi eğlenceler."

"Teşekkürler." Geri çekiliyorum ama birinin boğazını temizlediğini duyunca duraklıyorum ve barın en sonunda, tuğla duvarla birleşen dönüş bölümünde oturan bir adam görüyorum. Başı eğik, telefonu ile ilgileniyor ve gür, faremsi saçlarından bir tutam alnına düşüyor. Elinin bir hareketiyle saçını düzeltiyor ve bunu yaparken taburesinde dik oturuyor. Gömleğinin örttüğü göğsü genişliyor. Pazularının üzerindeki kumaş geriliyor.

Yutkunuyorum ve kafasını kaldırıp beni onu incelerken yakalayınca geri çekiliyorum.

Nefesimi içime çektiğimde nefesim titriyor ve başını eğiyor, gözleri tembel ve yoğun, yakındaki lambanın ışığıyla aydınlanıyor.

Yüce İsa.

Yüzü sert ve kirli sakallı olmasına rağmen kusursuzdur. Aşırı yapılı olmamasına rağmen sağlamdır. Sessiz olmasına rağmen gürültülü. Gür saçları kulaklarının arkasına dökülecek kadar uzun ve o da tam olarak bunu yapıyor, taburesinde arkasına yaslanmış, kendisini süzdüğü belli olan kadınla ilgileniyor. Bahse girerim bunu her zaman yapıyordur. Tanrım, hayatımda hiç bu kadar çekici bir adam görmediğimi gönül rahatlığıyla söyleyebilirim.

Göz kırpıyorum.

Dudağının köşesine yapışıyor.

Karnımda bir şeyler patlıyor. Kelebekler mi?

Bir kolunu rahatlamış bir şekilde göğsünde kavuşturuyor ve diğer elini yüzüne götürerek parmağının ucuyla yanağına vuruyor. Düşünceli. Dudaklarım ayrılıyor.

Hava.

Bana hava ver.

Lanet olsun.

Sarsılıyorum ve hızla başka tarafa bakıyorum, o havayı arıyorum, vücut sıcaklığım gerçekten sıcak olanın rahatsız edici tarafında. Bu da neydi böyle? Barın etrafında garip bir enerji dolaşüyor.

Sparks mı?

Yutkunuyorum, başım eğik, şaşkınım.

Nefesim kesildi.

Merak ettim.

Çekim gücü çok fazla geliyor ve gözlerimi kaldırıyorum, hem ağgözlü hem de daha fazlasını almaktan çekiniyorum.

Yine bakıyorum.

Ve oldukça eğleniyor. Ama

kendimi durdurabilir miyim?

Telefonu çalıyor ve gözlerini benden ayırmadan barın üzerindeki telefona uzanıyor. Bunun bir meydan okumaya dönüştüğünü hissediyorum. İlk kim bakacak. Telefona cevap veriyor, alev alev yanan bakışları hâlâ üzerimde ve sonra konuşuyor. Neredeyse yere yığılıyordum, derin ve düzgün sesi kalan duyarlılığımı kesip saygınlığımı da beraberinde götürüyordu. Çünkü o hattın diğer ucundaki kişiyi dinlerken ben hala ona bakıyorum. Gözleri *hala* benim üzerimde.

"Elbette," diyor. "Yarım saat içinde boşum. Kütüphane Bar'da buluşalım." Telefonu kapatıyor. Neredeyse gülümsüyor, ama tam değil.

Benden

bu kadar.

İstifa

ediyorum

.

Kaybettim.

Uzaklara bakıyorum ve geri çekiliyorum.

"Seni tanıyor muyum?" diye seslenerek beni durdurdu.

Hayır, sadece çok güzel olduğun için sana bakıyorum. "Hayır, özür dilerim, seni rahatsız etmek istememiştim."

"Yapmadın."

Peki ben buna ne diyeceğim?

Başımı eğiyorum, her bir entelektüel parçam başarısız oluyor. "Hey, doğum günü kıızı," diye seslendiğini duyuyorum Abbie'nin ve arkama dönüp bakıyorum onu barın eşiğinde bana ellerini uzatırken gördüm. "Hadi, hadi, aromaterapi vücut sargısı bizi bekliyor."

"Geliyorum," diyorum ve onun heyecanla Charley'ye koşmasını izliyorum.

Bay Yakışıklı'ya bir daha bakmıyorum, bakarsam gözlerimin kafamda patlayacağından korkuyorum. Bu yüzden kaşlarımı çatarak tenimin her yerindeki karıncalanma hissine bakarak uzaklaşıyorum.

"Vücut sargının tadını çıkar, doğum günü kıızı," diye sesleniyor usulca ve beni durmaya zorluyor.

Gözlerim önümde dalgalanıyor.

"Teşekkürler." "Ve mutlu yıllar."

Dönüyorum, gülümsemem meraklı ve emin değil. "Teşekkürler."

Kollarını bara yaslıyor. Bu göz teması da neyin nesi?

"Gitmeliyim."

"Seni durdurmayacağım."

"Evet, öylesin," diyorum gülerek. *Lanet olası gözlerin beni resmen felç etti, seni yakışıklı piç.* Hiç bu kadar yakından incelendiğimi hatırlamıyorum.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak hafifçe sırtıyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Ellerinin de mükemmel olduğunu fark ettim. Mükemmel büyüklükte. Mükemmel şekillendirilmiş. Mükemmel yetenekli mi? *Yüzük yok.*

"Mutlu . . ." Önündeki barı tarıyorum. Bir dizüstü bilgisayar. Bir kalem. Tabii ya. İş için burada. Toplantı mı? Konferans mı? Ne iş yapıyor? "İyi çalışmalar," diyorum tatlı tatlı gülümseyerek ve çantamı kaldırarak. "Ben vücut sargımı yaptırmaya gidiyorum."

Kaşları kalkıyor ve şimdi mavi ile yeşil arasında bir yerde olduğunu görebildiğim gözleri vücudumdan aşağıya düşüyor. "Şanslı vücut sargısı."

Aman Tanrım. "Güzel konuşmadı."

"Gerçekten öyleydi," diye mırıldanıyor, ben derin bir nefes alıp dönerek dışarı çıkarken, utanmaz bir adım atmaya çalışıyorum ama korkarım sadece acınası, titreyen bir sendeleme elde ediyorum.

Lobide Charley ve Abbie'nin yanına varıyorum, berbat bir halde. "Ben hazırım," diye ciyakladım.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyorlar. "N'aber?" diyorlar hep bir ağızdan.

"Yok bir şey." Nereye gittiğimi bilmeden ama onlar görecektene kadar yaklaşımdan kızarmış yanaklarımı serinletebilmeyi umarak amaçsızca yanlarından geçiyorum. "Paketlenmeye hazırım." *Şanslı vücut sarıcı.* Duruyorum ve beni doğru yöne götürecek bir işaret arıyorum.

"Belki önce bir mimoza," diye önerir Anouska.

"Evet, önce bir mimoza," diye cıvıldıyor Charley.

"Size Kütüphane Bar'ı göstereyim." Anouska bara doğru ilerliyor ve kalbim küt küt atıyor. Hem de nasıl çarpıyor. Kalbim hiç çarpmamıştı, eski sevgilim için bile ve işte o anda, haftalarca ayrılığımızı inceledikten sonra, beni korkutanın sadece bebeklerden bahsetmek olmadığını fark ediyorum. Bu eksik duyguydu. Eksik olduğunu fark etmemem dışında, çünkü bunu hiç hissetmemiştim. Peki neydi *bu*? Çılgınca bir çekim mi? Sadece çekim değil, çılgın, dizlerimi döven, kalbimi çarptıran türden.

Charley'nin Kütüphane Bar'da kayboluşunu, Abbie ve Anouska'nın onu takip edişini izliyorum ve orada öylece durup bakıyorum, biraz nefessiz, çokça sallantılı. Abbie yüzünde emin olmayan bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Geliyor musun?"

Öyle miyim? Bacaklarım çalışmıyor gibi görünüyor. Boğazımı temizliyorum, biraz hava ve güven alıyorum ve ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Görünürde sashay yok.

Girişi geçiyorum ve onu hemen barda buluyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum kendi kendime, bardağı kabul ederken

Garson tarafından bana uzatıldı. "Teşekkür ederim" - yaka kartını okudum - "Clinton."

"Önce iç, sonra paketle?" diye soruyor gülümseyerek.

Uzun bir yudum alıyorum, neredeyse tüm bardağı bir dikişte bitiriyorum. "Öyle görünüyor."

"Bütün gün buralardayım, hangi kokteylin hoşunuza gittiğini söyleyin, sizin için bir tane hazırlayayım." Beni tamamlıyor ve arka rafı yeniden düzenlemeye geri dönüyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Abbie, barmenin çalışmasını izlerken kadehini dudaklarına götürüyor. "Biri senden hoşlanıyor."

Gözlerim doğal olarak barın sonuna düşüyor. Cep telefonunda kaybolmuş. "Terbiyeli ol," diyorum dalgın dalgın.

Anouska kokteyl menüsünü göstererek, "Clinton ödüllü bir miksolojisttir," diye bizi bilgilendiriyor. Charley bardağını bardağın üzerine koyup dolduruyor ve ben ona bakınca omuz silkiyor. "Arlington Hall spesiyallerinin hepsi onun eseri, bu hariç," diyor, en üsttekini göstererek. "Bu, Arlington Hall'un arkasındaki kadın tarafından yaratıldı."

Menüyü görmek için boynumu eğiyorum. "Hey Jude," diye geçiriyorum içimden. "Evet, buraya oğlunun adını verdi."

Anouska gülümser. "Ve

Beatles şarkısı, tabii ki. Çok popüler."

"Lobideki portredeki kadın bu mu?" diye sordum. "Bu o.

Evelyn Harrison. Tam bir stil ikonu." "Çok güzel bir kadın."

"Öyleydi," diyor Anouska, sesi fısıltıya dönüşüyor. "Vefat etti."

"Oh, özür dilerim."

"Hey Jude'u denemelisin. Bayılacaksın."

"Bana iki kez sormana gerek yok." Charley bir tabureye tünür. "Arlington Hall sık sık bizim gibi sıradan insanlar için neredeyse bedavaya spa günleri veriyor mu?"

"Kendi adına konuş." Abbie gülüyor. "Bu tam benim sokağıma göre."

Gülümsüyorum, tekrar barın sonuna bakıyorum. Hâlâ telefonuyla konuşuyor.

"Beşinci yıldönümümüz için bir promosyondur." Anouska, Charley'nin tekrar doldurmasına fırsat vermeden şişeyi elinden alıyor. "Kaplıca tedavisinden önce çok fazla alkol almamalısın."

Surat asıyor. "Çocuksuz ve kocasızım, Anouska. Özgürlüğümde en iyi şekilde yararlanmalıyım."

Anouska genişçe gülümsüyor ve haşhaş kırmızısı dudaklarının ardındaki inci gibi beyazları ortaya çıkarıyor. "Şimdi spaya doğru yola çıkalım mı?"

Hepimiz bardaklarımızı yere bırakıyoruz, Anouska önden gidiyor ve ben ayaklarımı kaldırıyorum, Charley kımıldamayınca neredeyse ona çarpıyordum. Gözleri kocaman, ağzı bir karış açıktı. Ona ne olduğunu sormama gerek yok, özellikle de Abbie yanıma dirsek attığında.

Charley, "Başka bir adama hayran olduğum için Tanrı ruhuma merhamet etsin," diye fısıldar.

"Merhamet gösterildi," diye nefes alıyor Abbie. "Sik beni. . . beni."

Gözlerimi kapatıp yutkunuyorum ve dikkatlerini çeken şeyle yüzleşmek için dönüyorum. Ya da *kime*. Bayıltıcı olduğunu bilmeme rağmen onun etkisine tamamen hazırlıksızdım. Ama bu sefer ayakta duruyor, takım elbisesinin ceketini sallıyor. Kaba, kıllı yüzünde yine o arsız yan gülümseme var. Sol yanağında bir gamze. Saçları mükemmel olmasa da mükemmel derecede mükemmel. Rahatsız edici derecede kusursuz. Ve uzun. Çok uzun.

"Merhaba," diye nefes alıyor Charley.

"Merhaba," diye ciyaklıyor Abbie ve eminim o geçerken ikisi de olduğu yerde eriyor.

Baş döndürücü derecede erkeksi bir koku yakaladığımda duyularım daha da istila ediliyor. Seks kokusu gibi. Durdu ve omzunun üzerinden geriye baktı. Gözleri üzerimde. Deniz rengindeler. Güzel, sessiz bir deniz mavisini.

"Hey Jude'u *kesinlikle* denemelisin," diyor sessizce.

"Tamam." Nefesim kesildi.

Ve gidiyor.

Tüm vücudum titremeye başlıyor ve bu tamamen benim kontrolüm dışında oluyor. Diğerlerinin ne yaptığını emin değilim. Salyalarını mı siliyorlar?

"Seninle konuşuyordu," diyor Abbie, bir yanımda ben, diğer yanımda Charley kollarımızı birleştirerek. "Sadece seninle."

"Hayal görüyorsun."

"Elbette." Gülüyor.

"Sen yapmazsan, ben yaparım." Charley çadır elbisesinin önünü açıyor. "Yeminler lanet olsun."

Gülüyorum. "Saçmalıyorsun."

"Biliyorum." Omuz silkiyor. "Hadi gidip spa'da serinleyelim."

"Evet," diye fısıldıyorum, omuzlarımı yuvarlayarak gevşemeye çalışıyorum sıkı kaslarım. "Hadi."

Bölüm 3

Bugünün rahatlatıcı bir gün olması gerekiyordu. E-postalarımı gizlice göz atmak ve finans dünyasının çöküp çökmediğini kontrol etmek için kendimi diğerlerinden uzaklaşırken bulmayı bekliyordum. Ancak rahatlamak ya da gelen kutumu kontrol etmek için gizlice ortadan kaybolmak yerine, gerçek hayattan uzaklaştım, döndüğüm her köşede ve girdiğim her odada kendimi destekledim ve nefesimi tuttum, bardaki adamla başka bir karşılaşmanın yıldızlarda yazılı olup olmadığını merak ettim. Ve bu heyecandan zevkten ölüp ölmeyeceğimi. Çünkü olan buydu. Onun varlığında temel insani işlevlerimi yerine getiremememe rağmen bir heyecan.

Ve bunu itiraf etmek bana acı veriyor.

"Birkaç tur daha?" Açık/kapalı havuzun kapalı kısmına ulaştığımızda Abbie "Birkaç tur daha" diyor.

"Henüz eve gitmeye hazır değilim," diye homurdanıyor Charley, başı suyun üstünde, saçlarını ıslatmaya cesaret edemiyor. Bunu takdir ediyorum. Haftanın tek günü yıkadığı saçlarını kuruturken beklemek zorunda kalıyorum. Bu devasa bir görev ve üçümüz de henüz bu acılı süreci gerçekten hızlandıran bir fön spreyi bulamadık.

"Nefes almam lazım." Ben kendimi yukarı çekip kenara otururken Charley kenara tutunuyor. "İşler nasıl gidiyor?" diye soruyor, nefesi kesilmiş bir halde. "Ortağa yaklaştın mı?"

"Hey, bugün iş yok diye anlaşıştık." Abbie bana katılıyor ve kaşlarını çatarak suda sallanan Charley'ye bakıyor.

"Hayır, o anlaşmayı kendinle yaptın." Ona dirsek attım. "Bir an için beni eğlendir."

"Tamam."

"Bu iyi bir şey. Hedefime ulaştım ve portföyümü güçlendirmek için birkaç müşteri daha kazanmayı umuyorum." Ortaklık fırsatları nadirdir ve bu oldukça beklenmedik bir durumdu.

kıdemli ortaklardan birinin hastalanması ve doktorların küçük bir felç teşhisi koymasının ardından işe dönmemeye karar vermesiyle beklediğimden çok daha erken geldi. Sadece ivmemi hızlandırmam ve gerekenlere sahip olduğumu kanıtlamam gerekiyor. Bu da hedefleri vurmak demek. Aslında, onları ezmek demek ve ben bu yolda ilerliyorum. Bu iyi bir şey, çünkü mali yılın sonu yaklaşıyor.

"Çok zengin olsaydım bütün paramı sana verirdim," diyor Charley ve ben gülümsüyorum. "Ama değilim, o yüzden veremem."

"Önemli olan düşüncedir."

"O sümüklü herif hâlâ tüylerini diken diken ediyor mu?" Abbie soruyor. "Adı ne onun?"

"Leighton Steers." Ondan bahsedince yüzümü buruşturuyorum. "Ortak olmak için tek rakibim o, ama sağlam bir rakip." Ve acımasız. "Sadece ondan bir adım önde olmam gerekiyor."

"Bu iş sende." Abbie ıslak dizimi tokatlıyor ve tekrar suya giriyor. "Birkaç tur daha?"

"Ben de varım." Charley havuzun kenarından iter.

"Buhar odasına girebilirim," diyorum onlar yüzerek uzaklaşırken, güzel, huzurlu, istikrarlı bir kurbağalama. Cam duvarın altından dış alana doğru kaybolmalarını izliyorum. Bahar öncesi güneş ışığı güçlü. Annem her zaman ben doğmadan önce Mart ayının tarihsel olarak sıkıcı olduğunu söyler. Bugünkü güneş onu destekliyor, dalgalanan sudan yansıyarak etrafımı saran her cam duvara ışık okları fırlatıyor. Yılın bu zamanı için alışılmadık derecede ılık.

Cam yapıyı destekleyen çelik kirişlerin etrafında tırmanan bitkilerin sarmalandığı tonozlu cam çatıya bakıyorum. Islak saçlarımı geriye doğru tararken, bir klasiğe modern bir dokunuş diye düşünüyorum. Arlington Hall'un etrafında bir tema gibi görünüyor. Ellerimi kalçalarımın iki yanındaki fayansların üzerine koyup etrafa bakıyorum. Burası sükûneti çağırıştırıyor. Her yer.

Nefes alarak ayağa kalktım, bayanların soyunma odalarına açılan beyaz cam kapının yanındaki hasır sepetten beyaz Mısır pamuğundan bir havlu aldım ve havluyu sildim.

Yolumu zorlarken yüzümde bir gülümseme beliriyor ve cep telefonumu almadan önce havluyu belime sarıyorum. Nick'ten iki cevapsız arama. İrkildim. *Sil*. Bir mesaj.

Amelia, please answer my calls. Nick
xxx

Bir irkilme daha. *Sil*. Gelen kutumu dolduruyorum, bunu yaparken yanağımın içini çiğniyorum, fişe takılı olmadığım süre boyunca gelen düzinelerce e-postayı tarıyorum. Kalbim biraz daha hızlı çarpıyor. Bunları temizlemek için bütün gece ayakta olacağım. Patronum Gary'den gelen bir tane görüyorum ve konu başlığı dikkatimi çekiyor. Açtım.

To: Amelia Lazenby
From: Gary Panter

Re: I wouldn't usually disturb you on your day off, but
...

I just heard a rumour that Tilda Spector is winding down.

Kendimi aşmak istemediğim için alt dudağımı ısırıyorum. Sonuçta bu sadece bir söylenti. Tilda Spector sektörde büyük saygı gören, tanınmış bir bağımsız danışman. O bir güç ve *eğer* işlerini sonlandırmayı düşünüyorsa, bu bazı müşterilerini devralmak için güvenilebileceği birini aradığı anlamına gelebilir. Bu benim portföyümü etkileyici olmaktan çıkarıp *gerçekten* etkileyici hale getirebilir. Tilda Spector ile ilk kez yaklaşık bir yıl önce FSA Yıllık Finans Konferansı'nda tanıştım; bu yılki etkinlik önümüzdeki hafta gerçekleşecek. Hemen anlaştık ve o zamandan beri iletişim halindeyiz, birkaç ayda bir merhaba demek ve LB&B'de nasıl olduğumu görmek için bana e-posta atıyor. Gary şaka yaptı.

Beni avlamaya çalıştığından endişelendim. Sadece gülümsedim. Eğer doğru olsaydı, bu büyük bir iltifat olurdu.

Elimdeki telefon çalışıyor ve ekranda eski sevgilimin adı yanıp sönerken beni korkutuyor. "Lanet olsun." Telefonu dolaba geri atıp kapıyı çarpıyorum, suçluluk duygusu dayanılmaz bir hal alıyor, sonra yürüyüp gidiyorum, soyunma odasından çıkana kadar çalan ses giderek azalıyor. Çıkıp gittiğimden beri birkaç hafta geçti. Belli ki farklı şeyler istiyoruz ve bunu ona başka nasıl hatırlatabilirim bilmiyorum.

Ben de telefonlarına çıkmayı bıraktım.

Birkaç çift kapıyı ittiğimde beni bir Türk hamamı karşılıyor ve beyaz fayanslı odanın etrafında çeşitli buhar odalarına ve saunalara açılan bir düzine kadar kapı var.

Havluyu çözüp buhar odasının dışındaki bir kancaya asıyorum, sonra da kapıyı açıyorum. İçeri girip duvardaki dijital kadrani kontrol ettikten sonra cam kapıyı arkamdan çekip kapatırken buhar dışarı fışkırıyor ve beni biraz geriye savuruyor. "Tanrım," diye fısıldıyorum, yüzümdeki yanmayı hemen hissediyorum. Göstergeyi hızla elli santigrat dereceden kırk beşe indiriyorum ve buhar bulutunun içinden geçerek gömme tezgâha iniyorum ve ayaklarımı karşımdakine dayayıp bacaklarımı uzatıyorum, kaslarımın gerildiğini hissediyorum.

Yüksek sesle nefes vererek bedenimin gevşemesine ve nefesimin sabit, derin bir tempoya düşmesine izin veriyorum. Başım geriye düşüyor, gözlerim kapanıyor ve sessizlikte sadece ... olmak için bir an ayırıyorum.

Sadece on dakika. Kirlerden arınmak, cildimi temizlemek için.

Stresten kurtulun.

Suçluluk duygusu.

Sessiz ol.

Nefes al.

Rahatla.

Mutluluk.

Mırıldanıyorum, acaba Tilda Spector'a ulaşısam mı diye düşünüyorum, bir kez olsun onu kontrol eden *ben olayım*. Ondan en son haber almamın üzerinden iki ay geçmiş olmalı. Zihnime not ediyorum

Kontrol et. Yoksa söylentilere bakılırsa onunla şimdi iletişime geçsem çok mu belli olur? Tekrar mırıldanıyorum. Sadece söylentiler doğruysa. Doğru mu?

Kapı aniden açılıyor ve serin hava beni içine çekiyor. Yoğun sıcaktan kısa bir süre kurtuluyorum ve kapı kısa süre sonra tekrar kapanıyor, bana katılan her kimse bu ter kutusunda sıcaklığını kaybetmek istemiyor. *Lanet olsun, çok sıcak.* Bir *merhaba* ya da *selam* bekliyorum ama hiçbir şey alamıyorum. Ben de aynı şeyi yapıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum, bir vücut buharı yarıp geçerken gözlerimi kısıyorum, bir erkek vücudu olduğunu görece kadar yakın. Büyük bir vücut. Uzun, zayıf, *sert* bir vücut. Karşımdaki banka doğru eğiliyor, puslu bir silüete dönüşüyor ve ıslak, sıcak tenim karıncalanmaya başlıyor.

Olanaz.

Nefes alıyorum, ciğerlerimi şişiriyorum ve aynı anda yakıyorum. Birden çok daha sıcak oldu. Bir şey bileğimi sıyrıyor. Ve daha sıcak. *Lanet olsun.* Elektrik buharla dolu alanı dolduruyor ve o biraz daha ilerleyip tam önüme geçerken bacaklarımı hızla banktan aşağı çekiyorum. Onu net olarak göremiyorum ama hissedebiliyorum. Sonra öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve parmaklarının birleştiğini, ellerinin birleştiğini görüyorum. Gözlerim orada kilitli kalıyor. O lanet eller.

İçgüdüsel olarak fayans duvara yaslanıyorum, onun da beni net olarak göremeyeceğini bilmeme rağmen kendimi çıplak ve savunmasız hissediyorum. Burada olduğumu biliyor mu? Duvardaki panele bakıyorum, sıcaklığın kırk altı santigrat dereceye düştüğünü fark ediyorum. O zaman neden daha da sıcakmış gibi hissediyorum? Nefes alıyorum, nefes veriyorum, alnıma uzanıyorum ve boncuk boncuk dökülen suyu siliyorum. Nefes alıyorum, nefes veriyorum.

Daha sıcak.

Buna dayanamıyorum.

Ayağa kalkıp dayanılmaz sığağa doğru ilerliyorum, kapıdan dışarı fırlıyorum ve acilen hava alıyorum, kanlı bir yaprak gibi titriyorum. "Kahretsin," diye fısıldıyorum, kapıyı hızla kapatıp cama bakıyorum. Bir havlu alıp kurulanmalıyım.

Soyunma odalarına geri dönmeliyim. Kendimi bu telaştan kurtarmak için buz banyosuna girmeliyim.

Kapı açılır, buhar dışarı çıkar.

Hay sikeyim.

Bir tür efsanevi yaratık gibi sisin içinden çıkıyor ve ben bir kez daha işe yaramaz hale geliyorum. Ciğerlerim boşaldı. Konuşamıyorum. Düşünemiyorum. O kadar yakışıklı ki. *Tehlikeli derecede* yakışıklı. Gözlerim düşüyor.

Bu kelimeyi unutma, Amelia. Tehlikeli.

Çıplak ayaklarına bakıyorum. Sonra baldırlarına.

Kalçaları. Kesik karnı. Göğsü. Boynu. Yüzü.

Tembel bakışları yavaşça bedenimden aşağıya inmeden önce gözlerimiz kısa bir süre buluşuyor, dudağı köşeden kalkıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Hayır. "Evet." Hemen havlumu alıp açıkta kalan vücudumu sarıyorum ve o da suratını asıyor. Çok küstahça, gamzesi derinleşiyor.

"Sizi rahatsız etmek istememiştim," diyor, sesi alçak.

Ürperdim. *Tanrı aşkına.* "Beni rahatsız etmedin."

"Yani genelde sadece birkaç dakika dayanıyorsun, öyle mi?" Ondan çekiniyorum.

"Buhar odasında," diye ekliyor, eliyle göğsünü ovuşturuyor, ter parıltısının arasından ve parlayan, katı kasların üzerinden.

Merhamet edin.

Yakındaki bir kancadan bir havlu çekiyor ve tüm işaretler işkencemin uzamak üzere olduğunu gösteriyor.

"Bugün hava özellikle sıcaktı," diye mırıldandım. *Çünkü misafirim vardı.* Kendini ovarken kaslarının her biri esneyip yuvarlandığında gözlerim neredeyse şaşı oluyor. Bu lanet olası dayanılmaz bir şey.

"Öyle değil miydi?" diye mırıldanıyor, gözleri beni yakıyor ve olduğum yerde kaymama neden oluyor. Neyim var benim böyle? Mantiğim da dahil olmak üzere sahip olduğum tüm duyularım beni terk etmiş gibi hissediyorum. Dilimi de bulamıyorum. "Ne iş yapıyorsun?"

Geri çekiliyorum.

"Pardon?" "Ne iş yapıyorsunuz?" "İş için mi?"

Gülümsemesi hafif. Gerçekten zorlandığım için kendini o havluyla örtecek mi? "Evet, iş için."

"Nedir bu?" diye sordum.

"Size ne iş yaptığınızı soruyorum." "Neden?"

"Anlamlı bir konuşmayı ilk randevumuza saklamalı mıyım?"

Gülüyorum, sırtışını esnetiyorum. "Çok iyi. Ben bir finans danışmanıyım."

"Yani sayılar konusunda yeteneklisin?" "Sanırım öyleyim."

"Şey, ellerim konusunda gerçekten yetenekliyim."

Hafif bir nefes kesilmesiyle gözlerim o ellere kayıyor. "Peki ellerinle ne yapıyorsun?" Merakım durdurulamıyor. Takım elbise giyyordu. İş adamı mı?

"Benimle yemeğe gel, belki öğrenirsin."

Tekrar gülüyorum ve bunu yaptığım o kadar belli ki ne diyeceğimi bilemiyorum. "Seninle yemeğe çıkmamı ister misin?" *Seninle yemeğe çıkmayı çok isterim.* "Hayır." Başımı sallıyorum.

"Neden?"

"Seni tanımıyorum."

"Tanımak ister misin?"

Kafam karıştı. Tamamen. Ve kendimi tekrar ellerine bakarken buldum. Ben burada yarı çıplak duruyorum, o da öyle ve bana çıkma mı teklif ediyor?

"Seninle yemeğe çıkmayacağım." Randevu yok. Erkek yok. Dikkat dağıtıcı şeyler yok. Kendime bu sözü verdiğim için şu anda kendimden nefret ediyorum. Plana sadık kalacağım ve bu plan bir ortak edinmek. "Ama teklifin için teşekkürler," diye ekliyorum gülümseyerek.

Dar siyah yüzme şortunun üzerini ovalamaya başlıyor. "Fikrini değiştirdiğinde beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Buhar odasında mı?"

"Ya da bir barda. Ya da bir telefonun ucunda." Gülümsüyor ve ben bitiyorum. Sakın bana o gülümsemeyi gösterdiği her kadının oracıkta bayılmadığını söylemeyin. Başım dönüyor. Dizlerim birbirine vuruyor. İçim içimi yiyor. "Sayılarla aran iyi," diye devam etti. "Yani sana verirsem benimkini hatırlarsın."

Umut ediyor. Şu anda adımı bile hatırlayamıyorum.

Kollarını kaldırarak gövdesinin mükemmel formunu uzatıyor, havluyla saçlarını kurutuyor. Dayanamıyorum.

Başka tarafa bakıyorum ve yürüyüp gidiyorum, şimdi o ter kutusunda olduğumdan daha sıcak. Ayrıca kendimi onun hakkında fanteziler kurmaktan alıkoymak için dua ediyorum. Bundan daha güçlüyüm. Şakağıma uzanıp ovuyorum. *Güçlü ol, Amelia. Bir ayrılık sonrasında olduğunu unutma.*

"Benim numaram sıfır, yedi-"

Yürümeye devam etmek için çabalayarak, duraksayan bir el kaldırıyorum. "İyi konuşmaydı, Amelia," diye sesleniyor.

Bir kez daha bakmak için dönersem kendime iyilik yapmayacağımı bildiğim için olduğum yerde durup ileriye bakıyorum. Adımı nereden biliyor? Belki de kızlardan birinin benimle konuştuğunu duymuştur. Ya da Anouska.

"İyi konuşmaydı." *Ve parçalanıyor.*

Ve ben burada durmuş, hiçbir şeye bakmazken, tam bir zihinsel çöküntü içindeyken, havlum gevşiyor ve ayaklarıma düşüyor. Vücuduma -bikinili vücuduma- bakıyorum ve gözlerini kıçımda hissediyorum. *Kahretsin.*

Sırtımı çok fazla dışarı çıkarmamaya çalışarak eğildim, sonra bakışlarının sıcaklığının beni takip ettiğini hissederek mümkün olduğunca normal bir şekilde uzaklaşmaya çalıştım.

Spa'dan çıkıp kadın soyunma odalarının güvenliğine geri döner dönmez tahta bankın üzerine yığılıyorum ve nefes nefese kalıyorum. "Saf klas, Amelia," diye nefes alıyorum, başımı ellerimin arasına gömüyorum. Tam bir klas.

"Hey, senin neyin var?" Charley saçını saç bağından çözerken içeri dalıyor. Abbie onun arkasında ve iki arkadaşım da sorgulayan gözlerle bana bakıyor.

"Az önce buhar odasına girdim," diyorum, içimi dökmeye ihtiyacım var. "Ve biri bana katıldı."

Abbie'nin gözleri açılıyor ve Charley bir saniye içinde yanımda oturuyor. "Barmen mi?"

"Hayır, barmen değil." Gülüyorum.

"Tanrı mı?" Abbie nefes alıyor.

Başımı salladım. "Beni yemeğe davet etti." "Buhar odasında mı?"

"Hayır, buhar odasının dışında."

"Bikininle mi?"

"Üzerimde havlu vardı," diye mırıldandım, utanarak. "Düşene kadar. Aman Tanrım, beni yemeğe davet etti, ben karşısında memelerim ter içindeyken -ki bunun tek sebebi buhar odasında yemek pişiriyor olmamdı- yüzüm kıpkırmızı, her yerim kıl içindeydi, o ise müstehcen derecede mükemmel, terli, sert vücudunu havluyla kuruluyordu." Yüzünde bir sırıtış vardı ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. O bir oyuncu.

"Zor mu?" Abbie soruyor.

"Evet, sert, kesik, göz kamaştırıcı." Mükemmel.

"Bir erkeğin kıyafetlerinin altında iyi bir vücudu olup olmadığını anlayabilirsiniz," diyor Abbie. "Ona baktım ve tüm o pahalı giysilerin altında özel bir şeyler olduğunu anladım."

Charley aynı fikirde olduğunu bilsem de gözlerini deviriyor. "Onun adı ne?"

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum." *Ama o benimkini biliyordu.*

"Ve akşam yemeğini kabul ettin, değil mi?" Abbie bastırır. "Hayır, yemeğe çıkmayı kabul etmedim."

"Neden?"

Düşünerek oyalanıyorum. *Evet, neden?* Bir oyuncunun tüm işaretlerini gösterdiği için mi? Ama aynı zamanda şu anda ciddi bir şey istemeyecek türden bir adama benziyor. Evlilik ve çocuk gibi.

Bu mükemmel.

Öyle değil mi?

"Akıllıca bir hareket," diyor Charley çıplak dizimi okşayıp ayağa kalkarken. "Çünkü seksi vücut ve tanrı gibi bir yüz bir yana, hepimiz bir fuckboy gördüğümüzde anlarız."

Gönülsüzce gülüyorum, havluyu saçıma götürüp ovuyorum.

Tehlikeli. Fuckboy.

Ne pahasına olursa olsun kaçın.

Bölüm 4

Abbie ve Charley eve dönerken e-postalarımı kontrol etmeme izin verdiler. Neyse ki ilgilenmemi gerektiren ciddi bir şey yoktu ve Bay Jarvis, şaşırtıcı bir şekilde, bu sabah aşırı tepki verdiğim için özür dileyen kısa bir notla beni kutsadı. Emin olun, piyasanın bütün gün sabit kaldığını ve açılıştan daha olumlu bir görünümle kapandığını görmemiş olsaydı özür dilemezdi. Panik sona erdi.

Abbie ailemin sokağına girdiğinde, boğulmanın yaklaştığını hissederek nefes veriyorum. Uzanıp yanağına bir öpücük bırakıyorum. "Bugün için teşekkür ederim, çok güzeldi."

İliklerime işleyen umutsuzluğu hissederek usulca gülümsüyor. Çünkü otuz yaşındaki hiçbir kadın ailesinin evini aramak istemez. Nick'ten ayrıldığımdan beri yüzüncü kez, "Gelip benimle kalabileceğini biliyorsun," diyor. Ama sadece kibarlık yaptığını biliyorum. Dairesi küçüğün de küçüğü ve işten eve getirdiğim bitmek bilmeyen dosyalarla onu çıldırtabilirim.

"Biliyorum," diyorum gülümsemesine karşılık vererek.

"Ya da ben," diye cıvıldıyor Charley sırtarak. "Ena ile yatabilirsin."

Gülüyorum. Charley'nin bebeklerini seviyorum ... haftada bir, kendime bir fincan çay yapmak için uğradığımda, o mutfakta oyuncakları, yiyecekleri ve kıyafetleri tekrar tekrar temizlerken.

"Bu kalıcı bir anlaşma değil. Tüm acentelere kayıtlıyım, bu yüzden fiyat aralığımda bir şey çıkarsa ilk ben haberdar olacağım." Ailemi seviyorum elbette ama onlarla yaşamak? Her gün babamın sessiz hoşnutsuzluğuyla yüzleşmek mi? Bana çok yardımcı oldukları için buna katlanıyorum ama bir şey çıktığı anda

Orada. "Seni yarın ararım." Abbie kornaya basıp uzaklaşırken ben de arabadan atlayıp el sallıyorum.

İçeri girip çantamı merdivenlerin dibine bırakıyorum ve annemin mutfaktan gelen sesini takip ederek ayakkabılarımı çıkarıyorum. İçeri girdiğimde babamı masanın üzerinde *Financial Times*'ı yayarken, annemi de ocağın başında bir şeyler karıştırırken buluyorum. Kokusuna bakılırsa çorba. Yanılmıyorsam pırasa ve patates.

Babam gözlüklerinin üzerinden bakıp gülümserken, "Güzel kokuyor," diyorum.

"Sevgilim." Bir eliyle beni kendisine doğru yönlendiriyor, diğer eliyle de gözlüklerini çıkarıyor. "Doğum günün olmasına rağmen nasıl oluyor da seni ilk kez bugün görüyorum?"

Eğilirken gülümsüyorum ve yanağımı öpmesine izin veriyorum. "Bu sabah ayrıldığımda hâlâ horluyordun."

Tiksintiyle homurdanıyor. "Burada horlayan tek kişi annendir."

"Dennis!" Annem öfkeyle soluk soluğa kaldı. "Ben horlamam."

Babam göz kırpmıyor ve beni daha yakına çekiyor. "Gittikçe kötüleşiyor," diye fısıldıyor. "Ağır nefes alıyormuş. Spa günün nasıl geçti?"

Beklediğim gibi değil. "Çok güzel."

"Eve dönerken iş yerine uğradın mı?" diye soruyor, elbisemi bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Hayır, yolda durdum. Paniğe kapılan bir müşterim FTSE 100'ün yanlış tarafta açılmasından dolayı sinir krizi geçirdi."

Yüzü kâğıdına geri dönüyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Tanrı babamla kariyerim hakkında konuşmamı yasaklıyor. Anneme gidiyorum, o da kaşığını uzatıyor ve bana tadına bakmamı öneriyor.

"Hmmm," diye mırıldanıyorum, dudağımın kenarını silerek. "Biraz daha baharat?" diye soruyor.

"Bu mükemmel." Ekmek bıçağını elime aldım ve taze somunu dilimlemeye başladım. "Abbie'nin dükkanında günün nasıl geçti?"

"Oh, harika," diye cıvıldıyor. "Çalışmanın bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç bilmezdim." Göz ucuyla baktığımda burnunun kıristığını görüyorum.

Dramatik bir şekilde nefes nefese kaldım. "Yani sadece bir günlük iş yapmakla kalmadın, bundan keyif de mi aldın?" Omzumun üzerinden, yüzü hâlâ gazetesine gömülü olan babama bakıyorum. "Duydun mu baba? Annem işe gitmiş ve bundan gerçekten keyif almış. Rezalet."

"Ne var hayatım?" diye soruyor, annem yine kıkırdarken kaşlarını kaldırarak.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. Beni duydu. "Başka ne pişiyor?" Ekmekleri sepete doldurup fırını açarak soruyorum.

"Kuzu güveç. Büyükbabanın favorisi."

Fırını kapatıyorum. "Büyükbabam ve büyükannem geliyor mu?" "Buradalar. Salonda, her zamanki yerlerinde." Of Elbette buradalar. Her zaman buradalar. Onları görmek için salona gidiyorum. Annem, "Clark da birazdan Rachel'la birlikte burada olacak," diye sesleniyor.

Kapıda durup arkama bakıyorum. "Aile yemeği mi?" diye soruyorum. Kimse aile yemeğinden bahsetmedi.

"Bu senin otuzuncu günün!" Annem hatırlatıyor. "Tabii ki aile yemeği yiyeceğiz."

Gülümsemeye zorladım. "Harika." Yemeğimi yiyip odama gitmek ve gelen kutumu temizlemek istedim. Yarın zaten uzun olacak. Allah kahretsin.

Salona geçiyorum ve büyükbabamı ateşin bir tarafındaki sandalyesinde, büyükannemi de diğer tarafındaki sandalyesinde buluyorum. Her zaman olduğu gibi o da yüzünü *Financial Times*'a gömmüş, babamın emekli olmasından çok önce emekli olmuş olmasına rağmen kendini haberdar ediyor. Büyükannenin örgü şişleri tıklar tıklar işliyor. "İkinize de iyi akşamlar."

"Doğum günü kızı!" Büyükbaba elindeki kâğıdı kapatıp ayağa kalkmaya çalışıyor.

"Büyükbaba, kal," diye emrediyorum, aceleyle yanıma geliyor.

"Ben bir köpek değilim Amelia Gracie," diye homurdanıyor, beni görmezden gelip gıcırdayarak ayağa kalkıyor. "Ve hâlâ tüm bedensel fonksiyonlarımı kullanabiliyorum."

"Mesanen hariç," diyor büyükannem sessizce ve alaycı bir şekilde, beni güldürerek.

"Ne dedi?" Büyükbaba soruyor.

"Yok bir şey. Otur." Sandalyeye oturmasına yardım ettim ve büyükannemin yanına gittim. "Ne örüyorsun?"

"Baban için bir eşarp." Beni geniş göğsüne çağırıyor ve sıkıştırıyor. "Mutlu yıllar, Büyük Kız."

"Teşekkürler, büyükanne."

"Nick ve senin için çok üzgünüm. Çok sevimli bir çocuktun."

Üzgün olduğunu biliyorum. Onu her gördüğümde bana söyledi. Onu.

"Çok yazık," diye ekliyor büyükbaba, işine geri dönmeden önce kağıt. "Ne kadar sevimli bir çocuk." "En iyisi buydu."

"Kim demiş?" Babam içeri girerek soruyor.

Bunu tekrar konuşmak istemediğim için iç çekiyorum. "Ben," diyorum kesin bir ifadeyle. "Ben diyorum baba."

Mırıldanıyor, pek de ikna olmamış görünüyor, ama neyse ki ön kapı açılıyor ve Clark'ın geldiğini haykırdığını duyuyorum, böylece beni her gün sorgulanabilir seçimlerimi hatırlatmaktan kurtarıyor.

"Bakın, Clark ve Rachel burada." Babama geniş bir gülümseme veriyorum ve küçük kardeşimi bulmak için giriş holüne gidiyorum. "Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum ve kollarımı ona doluyorum.

"Ne için?" diye sorar, gülerek.

"Babam neden korkunç bir hata yaptığımı anlatmaya başlamak üzereydi."

Öfkeyle uzaklaşıyor. "Yine mi?"

"Evet."

"Mutlu yıllar." Clark sırtıyor. "Kahretsin, bu üç sifıra sadece iki yıl kaldı demek oluyor."

"Teşekkürler." İşleri yanlış yaptığımı bir kez daha hatırlatan nişanlısı Rachel'a doğru ilerliyorum. "Seni gördüğüme sevindim."

"Mutlu yıllar." Bana sarıldı.

"Teşekkürler. Planlar nasıl gidiyor?"

Rachel bıkkınlığını dışa vuruyor. "Neredeyse yarı zamanlı bir iş." Bu iyi bir şey çünkü Clark karısı ve dolayısıyla bebeklerinin annesi olmasını istediğinde çalışma saatlerini mutlu bir şekilde azalttıktan sonra bir eczanede sadece yarı zamanlı çalışıyor ve bu yüzden zamanı geldiğinde -ki bunun uzun süreceğini sanmıyorum- evde kalan bir anne olacak. Rachel uzun süre çalışmayacak.

"Dört hafta," diye onaylıyor ve Clark'ın onu büyükanne ve büyükbabamıza merhaba demek için salona çekmesine izin veriyor. Ben de onu takip ediyorum ve kanepeye oturuyorum.

"Clark, gel." Büyükbaba oturması için sandalyesinin koluna vurur.

"O bir köpek değil, büyükbaba."

"Bu saçmalığa ne diyorsun?" Büyükbaba gazeteyi işaret ediyor, babam da beni görmezden gelerek onlara katılıyor. Erkekler erkekçe şeyler yapıyor. Büyükbabamın hangi saçmalıklardan bahsettiğini öğrenmeye zahmet etmiyorum. Benim katkımın ne zaman hoş karşılanacağını uzun zamandır öğrenmiştim. İş söz konusu olduğunda asla. Mutfağa doğru bakıyorum. Olmam gereken yer orası, Rachel az önce oraya gitti ve annem izin verse büyükannem de orada olurdu.

Telefonumu çıkardım ve e-postalarımı bakmaya başladım. Tilda Spector'dan en son ne zaman haber aldığımı da kontrol ettim. Altı hafta olmuş. Kendi kendime mırıldanıyorum ve onunla konuşmak için gelecek haftaki konferansa kadar bekleyebileceğime karar veriyorum.

"Hey," diyor Clark, yanımdaki kanepeye çökerek. "Erkek muhabbeti bitti mi?" Sırıtarak soruyorum.

"Kes şunu." Beni kolumdan dürttü. "Neden bu kadar inatçı olmayı bırakıp onunla konuşmama izin vermiyorsun?"

"Babamızı aile finans işini seninle birlikte yürütebileceğime ikna etmeye çalışmana izin mi vereyim?" Clark suratını asar,

ve gözlerimi deviriyorum. "Sorun yok." Bu bir yalan. "LB&B'de mutluyum." Gerçek. "Ve babamın verdiği her kararda ensemde solumasına katlanamazdım. Saygısızlık etmek istemem ama patronum olur musun?"

"Ben iyi bir patronum."

"Belki, ama *benim* patronum olmamalısın." Çünkü ben en büyük çocuğum. Ve yine de ben bir kız olduğum ve babamız bir dinozor olduğu için, küçük kardeşim için kenara itildim. Bunu Clark'a karşı kullanmıyorum. O iyi bir kardeş.

"İşler nasıl?" diye soruyor.

"Güzel. Babam bana bunu sorduğunu duymasın." Uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Dünyanın sonu gelmeden ve erkekler ocağın başında kadınların yerini almadan önce gidip anneme mutfakta yardım etsem iyi olacak."

"Ha ha," diye mırıldanıyor, ben uzaklaşırken arkamdan tekmeliyor. Mutfığa varamıyorum, ön kapı beni durduruyor.

"Başka birini mi bekliyoruz?" Yön değiştirirken kaşlarımı çatarak sesleniyorum.

"Ne var hayatım?" Babam sesleniyor.

"Kapıda kim var?" Kapıyı açtım ve eski sevgilimle yüz yüze geldim. "Siktir," diye nefes alıyorum. "Nick, burada ne işin var?"

Küçük, hediye paketlenmiş bir kutuyu elinde tutuyor ve garip bir şekilde gülümsüyor. "Mutlu yıllar," diyor, sanki bu ziyaretini açıklıyormuş gibi. Sanırım açıklamalıydı ama açıklamıyor. Telefonlarına, mesajlarına cevap vermiyordum. Kinimden ya da kötü niyetimden değil, ona ne diyeceğimi bilemediğimden. Şimdi olduğu gibi, onu ailemin evinin kapısında bekletiyorum. İyi görünüyor, her zamanki temiz, takım elbiseli hali, saçları her zamanki gibi özenle taranmış, yüzü pürüzsüz. Oxford'a hazırlık tarzında yakışıklı bir adam.

"Kim o, hayatım?" Babam arkamdan, benimle kapı arasına girerek soruyor. "Nick," diye sesleniyor, mutlu bir şekilde. Tabii ki mutlu. "Ne güzel bir sürpriz!"

Nick elini uzatırken kaşlarını hafifçe çatıyor ve ben bunun babamın işi olduğunu biliyorum. "Merhaba Dennis," diye mırıldandı.

"İçeri gel, içeri gel. Jenn, kimin uğradığını asla tahmin edemezsin." Babam eski sevgilimi eve soktu ve kapıyı kapattı.

"Eminim yapabilir," diye homurdanıyorum, kaşlarımı çatarak babamın arkasından bakıyorum.

"Bildiğini sanıyordum," diyor Nick sessizce, babamın aşırı misafirperverliğinin merhametine kalmış bir halde.

Nefes veriyorum ve küstahça bir el sallayarak başımı sallıyorum. Babamın sapkın bir dinozor olması Nick'in suçu değil.

"Anne, baba, Clark, Rachel!" Babam şarkı söylüyor. "Bilin bakalım kim geldi?"

"Onu öldüreceğim," diyorum Clark'a, bütün bu yaygaranın nedenini görmek için geldiğinde.

"Ah," diye fısıldar, elini utanmış bir şekilde Nick'e doğru kaldırarak selam verir. "Bu çok garip."

"Neden kendi hayatımı yaşamama izin vermiyor?" Babam Nick'i büyükbabam ve büyükanneme merhaba demesi için salona yönlendirirken ben mutfağa doğru yürüyorum. "Anne," diye bağıriyorum tıslayarak, salonun genel yönünü işaret ederek. "Yine işime karışıyor."

"Oh, sevgilim, o sadece senin için en iyisini istiyor."

"Benim için en iyisinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok." Clark yanımdan geçip omzumu sempatik ve anlamsız bir şekilde ovarken başımı geriye atıp tavana bakıyorum.

"Hadi bakalım," diyor annem, barışı koruma moduna geçerek. "Spa'da geçirdiğin günden sonra tamamen Zen olmuş olmalısın."

"Babam eski sevgilimi yemeğe davet edene kadar çok Zen'dim." İşbirlikçi göt. "Neden burnunu dışarıda tutamıyor?"

Clark, "Emekli olduğundan beri yapacak bir şeylere ihtiyacı var," diye takılıyor. Ona ters ters bakıyorum ve o da hemen özür diliyor.

"Babam aslında emekli olmadığı halde neden hepimiz onun emekliliğinden bahsediyoruz?" Emekli olmadığı zamanlardaki kadar şimdi de ofiste.

Clark bir bardak su alarak salona çekilir.

"Gel." Annem özel akşam yemekleri için ayırdığı çatal bıçak takımını kapıyor. "Masayı hazırlamama yardım et."

Sinirlenerek onun bitmek bilmeyen önlüklerinden birini kancadan indirip üzerime geçiriyorum, Rachel süslü tabak çanağı getirirken ben de yer minderlerini kapıyorum. Tüm kadınlar kadınların işlerini yapıyor. Salondaki yemek odasına gidip masayı hazırlamaya başlıyorum, bir kulağım Rachel ve annemin yaklaşan düğünle ilgili sohbetlerinde, diğer kulağım da salondaki erkeklerin borsayla ilgili konuşmalarında. Uzun bir akşam olacak.

Ve öyle. Uzun ve acı verici. Herkes bunun çok yanlış olduğu gerçeğini mutlu bir şekilde görmezden geldiği için pek bir şey söylemiyorum, büyükannem hariç, o da beni kontrol etmeye devam ediyor ve yumuşak bir şekilde gülümsüyor. Nick her fırsatta özür diliyor ve ben de ona endişelenmemesini söylüyorum. Tüm dikkatimi spa'daki günüm hakkında bilgi almak isteyen büyükanneme veriyorum.

"Benim zamanımda kaplıcalar yoktu, Büyük Kız. Masaj yaptırabileceğiniz tek yer, şehre giden eski püskü otobüse binip kaldırım taşlarının üzerinden geçtiğiniz zamanlardı."

Gülüyorum ve bir havucu kesmeye çalışırken ellerinin titremesini izliyorum. "Bunu senin için yapmamı ister misin, büyükanne?"

Vazgeçiyor ve iç geçiriyor ve Büyükbaba titrediğini fark ederek koluna güven verici bir okşama yapmakta gecikmiyor. "Örgü örmek zorlaşıyor," diyor. "Dikişlerimi düşürüp duruyorum."

"O zaman şu iğneleri yavaşlatmalısın." Tabaktaki doğranması gereken her şeyi doğrayıp bıçağını ve çatalını ona geri veriyorum. "İşte oldu."

"Teşekkür ederim, Büyük Kız." Eğildi. "Şimdi, bu kaplıca neredeydi?" diye fısıldıyor, belli ki rahatsız olmamam için beni konuşturmaya çalışıyor. Hiçbir fikri yok.

"Oxfordshire," diye fısıldıyorum, babamla Nick'in sohbetini izlerken.

"O kadar yolu bir spa için mi geldin?"

"Adı Arlington Hall. Çok lüks." Burnumu kırıstırdım. "Helikopter pisti de vardı."

"Ben de öyle diyorum. Süslü."

"Hem de çok. Nemlendirici aromaterapi vücut sargısı yaptırdım." *Şanslı vücut sargısı*. Koltuğumda titriyorum. Sıcaklığı buhar odasında hissettiğim kadar iyi hissediyorum. Adonis. *Benimle yemeğe çık*. Eski sevgilime baktım. Temiz kesim. Budanmış. Sıkıcı. Arlington Hall'daki adam gibi değil.

Nick gülümseyerek çatal ve bıçağını bırakıyor ve peçeteyle ağzını siliyor. "Çok lezzetliydi Jenn," der ve elindeki kırmızı bardağı kaldırır. "Mutlu yıllar Amelia."

Herkes kadehini kaldırıp doğum gününü kutluyor ve ben gülümseyerek koltuğuma gömülüyorum. "Teşekkür ederim."

"Al." Nick küçük kutuyu bana doğru itti. Tanrım, neden yapsın ki? Binlerce kez ölürüm. Herkesin önünde açmamı mı bekliyor? Suçluluk duyguma eklenen bu katman olmadan da yeterince kötü hissediyorum. "Birkaç ay önce aldım," diye açıklıyor. "Biz ... şey, sen gitmeden önce."

Kirpiklerimin arasından başımı kaldırıp kutudan Nick'e bakıyorum. "Yapmamalıydın."

Omuz silkiyor. "İade edilemez, bu yüzden alabileceğinizi düşündüm."

Kutuya bakıyorum. Sadece bakıyorum.

"Aç o zaman," diyor babam heyecanla. "Merakımızı gider."

Seni öldürmek istiyorum, sevgili babacığm. Kutuyu aldım, kağıdı çıkardım ve kapağı açtım. Ve içime çekiyorum.

"Geri döndüm ve onu aldım," diyor. "Belli ki sevmişsin o."

Bir antikacıda gördüğüm altın bileziğe bakıyorum.

Birkaç ay önce Nick ve ben iş arkadaşlarımızla akşam yemeğinden sonra evimize dönerken Camden'da bir mağazaya girdik.

"Nick," diye nefes alıyorum. Bunu kabul edemem. Onu küçük düşürmek de istemiyorum. Herkesin gözleri aramızda dolaşüyor ve yerin açılıp beni yutmasını diliyorum.

"Ne kadar düşünceli bir hediye." Babam genişçe gülümsüyor. Onu silmek istiyorum. "Öyle değil mi Jenn?"

"Çok düşünceli," diyor annem sessizce, gözlerimi kaçırarak.

Hediyeyi al. Sadece al ve tüm bu korku filmi bittikten ve seyircim olmadıktan sonra geri ver. Gülümsedim ve bileziği kutudan çıkarıp bileğime taktım. Dürüst olmak gerekirse babamın yüzündeki gülümsemeyi tokatlayabilirdim. "Teşekkür ederim, Nick." Berbat suçluluk duygusu alevleniyor.

"Aferin," diye fısıldıyor Clark yanımdan, sanki kendimi tuttuğum için beni takdir ediyormuş gibi.

"Amelia bugün kaplıcaya gitti!" Büyükanmem ağzından kaçırdı. Tanrı onu sevsin. Neredeyse doksan yaşında olabilir ama Gerginlik Sensörü de dahil olmak üzere her duygusu yerinde. Bileziği kurcalarken ona gülümsüyorum. "Adı neydi, büyük kız? Süslüydü."

"Arlington Hall," diye mırıldandım.

"Arlington mı?" Nick ilgilenerek sorar.

"Evet, hiç duydun mu?"

"Herkes gitmedi mi? Neden bir spa günü için Oxfordshire'a kadar gittin ki?"

"Abbie ayarladı," diye açıklıyorum. "Bir çeşit özel anlaşılmıyordu. Çok ucuza aldı."

"Arlington'da özel bir anlaşma mı?" Nick gülüyor. "*The Times*'ın İngiltere'deki en iyi otelleri listesindeydi. Özel fırsatlar sunmaya ihtiyaç duyacaklarından şüpheliyim."

Başımı ona doğru eğdim. Doğum günümde spa için nereye gittiğim ve ne kadara mal olduğu onu neden bu kadar ilgilendiriyor? "Beşinci yıldönümü promosyonuydu."

"Çok süslü!" Büyükanne şarkı söylüyor.

"Peki bir spa gününde ne yapılır?" Büyükbaba gerçekten meraklanmış görünerek soruyor.

"İnsan rahatlıyor ve gevşiyor, büyükbaba." Ona gülümsüyorum, düşüncelerim Arlington Malikânesi'ni gerçekten özel kılan şeyin istilasına uğruyor. Olağanüstü malikane ve araziden daha özel. Ve ben kesinlikle rahatlamadım ya da gevşemedim. *Benimle yemeğe gel.*

"Kendime bir spa günü ayırabilirim," diyor büyükannem.

"Neden rahatlamaya ve gevşemeye ihtiyacın var ki?" Babam soruyor.

"Siz Lazenby çocuklarından bir mola." Adamların her birine bir anlığına yaşlı gözlerini dikeyor, dudaklarının kenarından belli belirsiz bir sırıtış yükseliyor. Her biri tiksintiyle homurdanıyor.

"Gitmeliyim." Nick ayağa kalktı. Tanrıya şükür.

Onu dışarıda gördüğüme sevinerek ayağa fırlıyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum o masanın etrafında vedalaşarak ilerlerken. "Dışarıda görüşürüz."

Yemek odasından çıkıyorum, Nick de peşimden geliyor ve ona kapıyı açıyor. "Doğum gününü bu kadar garipleştirmek istememiştim. Geleceğimi bildiğini sanıyordum. Telefonlarıma cevap verseydin, babanın neyin peşinde olduğunu öğrenebilirdik."

Aramalarla ilgili küçük iğnelemesini görmezden geliyorum. "Evet, el altından uyguladığı taktikler için üzgünüm."

"Bu hala hiç şansımız olmadığı anlamına mı geliyor?"

Ona şaşkın bir bakış attım. "Nick ..." Fısıldıyorum, aynı şeyi tekrar tekrar anlatmaktan çok yorulmuştum. "Biz ..." İşe yaramaz bir elimi aramızda çırpıyorum. "Sen ve ben ..."

"Amelia, sadece *evlilik* ve *bebek* kelimelerinden bahsettim ve bir roket gibi gittin."

"Bu doğru değil, değil mi?" Hafifçe gülüyorum. Bu bir inançsızlık gülüşü. "Bundan birçok kez bahsettin." Kaşlarımı çatıyorum. "Sana bir tür bağlılık borcum olduğunu söylemiştin, Nick."

"Bu yanlış mı? Tüm bunları seninle birlikte istemek?"

Muhtemelen hayır, ama ona *borçlu* olduğumu söylemek? Bu beni anında iğrendirdi. "Neden böyle oldu?" diye sordum. "Daha önce bunu istediğine dair hiçbir ipucu vermemiştin ve birdenbire tek konuştuğun şey bu oldu."

Omuz silkiyor. "Artık gençleşmiyoruz."

Ahh. "Ama kariyerimin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Ortak olmak için çalışıyorum, Nick. Bunu biliyorsun."

İçeri giriyor ve beni sıkıştırıyor. Anında tekrar boğuluyorum. "Amelia, hadi ama. Eğer gerçekten istiyorsan bebekten sonra işine geri dönebilirsin."

Eğer gerçekten isteseydim? Gerçekten istediğim şey bir kariyer sahibi olmak ve yargılanmamak. Bebek sahibi olmak istediğim zaman bebek sahibi olmak istiyorum. Eğer istersem. İstemeyebilirim. Bilmiyorum. İşte mesele de bu. Benim hızım Hayatı kendi *hızında* yaşamak istiyorum.

"Hayır." Avucumu Nick'in göğsüne koyup onu geri itiyorum. "Bebek sahibi olmak istemiyorum." Bu tamamen doğru değil. Sadece şimdi istemiyorum. Yoksa Nick'le sonsuza dek birlikte olamayacağım için mi? Düşüncelerimin beklenmedik yönü karşısında içten içe irkiliyorum. Ayrıca ilk kez, ortak olmak istediğimi açıkladıktan kısa bir süre sonra bana evlilik ve bebeklerle vurduğunu düşünüyorum. Hırslarım onu korkutmuş muydu?

Nick iç çekip geri çekiliyor ama içimden bir ses onun geri çekilmesinin bir teslimiyet olmadığını söylüyor.

"Kendine iyi bak, Nick." Kapıyı kapattım ve mutfığa geri döndüm. Babam lavabonun yanına birkaç tabak koyuyordu. Bir kadının işini yapmasıyla ilgili küçümseyici bir yorumda bulunmuyorum. "Buna bir son vermelisin."

Elleri bulaşıkların üzerinde bir an duraklıyor. "Neyi durdurayım?"

"Müdahale etmek."

"Bunu şimdi yapmayalım." Annem bana bir çay havlusu uzattı.

Kendimi onu kapmaktan alıkoyarak alıyorum ve süzgeçten bir tabak alıp kabaca kurulamaya başlıyorum.

"Ben karışmıyorum," diyor babam, buzdolabına gidip bir tencere krema çıkararak. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok baba." Tabağı yere bırakıp bir tane daha alıyorum. "Ben mutluyum." Ya da babam bu tür *yardımları* bıraksa ben de mutlu olurum.

"Yardıma ihtiyacın yok mu?" diye soruyor, sesi birden öfkeli bir fısıltıya dönüşüyor. "O zaman söyle bana Amelia, şu anda sana kim kalacak yer sağlıyor?"

mükemmel bir ilişkiyi bırakıp kendinizi evsiz mi bırakacaksınız?"

Çenem yuvarlandı. İlişkiyi bitirip Nick'ten evi terk etmesini isteyemedim, değil mi? "Baba-"

"Şimdi, şimdi," diye geveliyor annem, çatışmadan kaçınmak için kendini telaşa kaptırarak.

Bir kez daha içimde suçluluk duygusu kabardı. Babamın ve onun tarih öncesi yöntemlerinin yanında genellikle çok kontrollü olurum. Barışı korumak ve serpintiden kaçınmak için çenemi kapalı tutmayı öğrendim. Görmesini sağlamaya çalışmanın bir anlamı yok. O yerinden kıımıldamaz. Ama bugün? Bilmiyorum. Belki de Nick ortaya çıkmıştır. *Sağ ol baba.*

"Üniversiteye gitmeme izin vermenin anlamı neydi?" diye sordum. "Eğer bana aile işinde ilerleme fırsatı tanımaya niyetiniz yoksa, ne anlamı vardı?"

Babam anneme doğru bir bakış attı ve o anda bunun annemin işi olduğunu anladım. Onu ikna etmişti. "Bunun bir dönem olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı.

"Umutlarımın ve hayallerimin bir aşama olduğunu mu düşündün?" Şaşkınlıkla sordum.

"Belki hâlâ öyledir."

"Ne yani, hayattaki gerçek mesleğimin evlenmek ve üremek olduğunu fark edene kadar mı?" Nasıl bu kadar sessiz ve sakin konuşabiliyorum, bilmiyorum.

"Amelia, hadi," diye yalvarıyor annem. "Hayır, anne. Yeter artık."

"İşi Clark'a verdiğim için beni cezalandırıyorsun, değil mi?" Babam dedi ki. "İşte bütün mesele bu."

"Ve sen *beni* kariyer yapmak istediğim için cezalandırıyorsun. Bebek sahibi olmak ve ev kadını olmak istemediğim için."

"Bunun nesi yanlış? Annene bir bak. O bir çok mutlu!"

Aslında anneme bakıyorum. Evet, mutlu olduğunu biliyorum. Bu yüzden babama kızgın bir ifadeyle baktığında şaşırmaktan daha fazlasını yapıyorum.

"Aslında" -annemin vücudu omuzlarından kalkıyor- "bugün Abbie'nin çiçekçisinde çalıştıktan sonra bir şeyleri kaçırmış olabileceğimi fark ettim."

"Ne?" Babam nefesini tutmuş, ihanete uğramış görünüyor. "Ben sana bakmadım mı? Sağlamadım mı? Seni sevmedim mi?"

"Tabii ki var, ama biliyorsun, sadece bir kadının bundan daha fazlasını isteyebileceğini söylüyorum."

Babam, Tanrı'm o cahil adamı sevsin, çok yaralı. "Ben iyi bir koca oldum."

"Harika bir koca," diye annem onu rahatlatmak için acele eder.

"Ve iyi bir baba." Şimdi bana bakıyor ve lanet olsun, bunu reddedemem. O harika bir baba. Nazik, cömert, sevgi dolu. Ve destekleyici ... eğer doğru şeyi yapan *doğru* cinsiyetteyseniz. "Öyle değil mi?" diye soruyor sessizce.

İç çekiyorum. "Sen iyi bir babasın, baba."

"Ve ben de harika bir büyükbaba olacağım." Başımı geriye atıyorum.

"Kuşkusuz."

"O zaman bizi büyükanne ve büyükbaba yap, Amelia. Büyükbaban ve benim inşa etmek için çok çalıştığımız şeyi devralacak yeni bir Lazenby nesline ihtiyacımız var."

Oğlumuz olduğundan emin olsak iyi olur. "Anne olmaya hazır değilim baba. Yapmak istediğim başka şeyler var."

"Tanrı aşkına," diye nefes alıyor. "Bu delilikten bıktım artık." *Financial Times*'ını kaptığı gibi kaçıyor ve giderken anneme suçlayıcı bir bakış atıyor.

"Sanırım taşınmalıyım," diyorum sessizce.

Bölüm 5

Abbie kapıyı açıyor ve usulca gülümsüyor. "Evine hoş geldin," diyor ve bir kolunun üzerinde dengede duran müşteri dosyaları yığını alıyor. "Görüyorum ki gerekli şeyleri getirmişsin."

"Çok uzun süre yer kaplamayacaklar; yarın onları ofise götüreceğim."

"Ne oldu?"

"Babam Nick'i ailemin doğum günü yemeğine davet etti." Abbie'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Daha ne kadar karışmasına dayanabilirim bilmiyorum." İyi niyetli, iyi niyetli olduğunu biliyorum ama keşke beni dinlese. Beni görmesini. Beni anlamasını. Ona bileğimi gösteriyorum. "Bunu bana Nick aldı."

Yüzünü buruşturuyor. "Boş odayı temizledim."

"Ofisin." Surat astım. "Hayır, kanepede yatarım."

"Saçmalama."

"Tüm evrak işlerini nerede yapacaksın?"

"Sorun değil, çiçekçide yerim var. Şarap?"

Onu küçük mutfağa kadar takip edip çantalarımı yere bıraktıktan sonra kıcımlı tezgâhın diğer tarafındaki bar taburelerinden birine bırakırken evet diye nefes veriyorum. Abbie bardakları ve yeni bir şişeyi alıp açıp doldururken ben de bileziği çıkarıp bir yığın portakalla birlikte meyve kasesine koyuyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum bardağı kabul ederken. "Bunun için ve beni misafir ettiğin için."

"Kes şunu. Senin için bir yatak olduğunu söyledim zaten."

"Annemin duygularını incitmek istemedim. Sanırım benim etrafta olmamdan hoşlanıyor. Ya da sevdi."

Abbie tezgâha yaslanır. "Nasıldı?" "Üzgündü."

"Peki ya baban?"

İçimden gülüyorum. "Surat asıyor, sanırım." Babam ne yapıyorsa onu yapacaktır. Sessizleşecek. Düşünüp taşınacak. Haklı olduğu sonucuna varacak. "Annemin bugün çiçekçiye yardım ettikten sonra bir şeyleri kaçırmış gibi hissettiğini itiraf etmesi de yardımcı olmadı."

Abbie gülüyor. "Corey onun doğuştan yetenekli olduğunu söyledi."

Gülümsüyorum. "Babama söyleme." Şarabımdan ilk yudumu alıyorum ve mırıldanıyorum. "Güzelmış."

"Bu yeni bir tane." Abbie şişeyi bana doğru çeviriyor. "Bu ayki dosyaların hepsi Fransız ve Paris'e kaçma isteğime hiç yardımcı olmuyor."

"Belki yapabilirsin, artık yeni bir çırağın var." Bardağımın kenarından sırtıyorum. "Kahretsin, bu gerçekten çok iyi."

Tezgâhın etrafından dolanan Abbie, televizyonun önündeki iki kişilik koltuğa yönelir ve yere çöker. "Şimdi, babanın eski değerlerinden daha ilginç bir şey hakkında konuşalım."

"Nasıl?" Ona katılarak soruyorum.

"Bugün Arlington Hall'daki kokuşmuş iş adamı gibi."

Dudağımı ısırarak sırtıtmamı engelliyorum. "Takım elbiseden daha seksi görünebileceğini sanmıyordum." Biraz daha şarap. "Sonra onu neredeyse çıplak gördüm."

Abbie gülerek başını geriye atar. "Seni daha önce hiç telaşlı görmemiştim. Sadece bu bile onunla yemeğe gitmen *gerektiği* anlamına geliyor."

"Öyle olabilir, ama Bay Kokuşmuş Sıcak ismini açıklamadı, bu yüzden onunla iletişime geçip davetini geri çekmem mümkün değil. Yapmam gerektiğinden değil. Ya da yapacağımdan." Midem bulanıyor.

"O senin ana kuralını çiğnemeye değer." "Ne kuralı?"

"İlk buluşmada seks yok."

"Beni neredeyse çıplak gördü ve onunla bir randevuya bile çıkmadım."

"Rezalet."

Utancımı bastırmaya çalışarak suratımı astım. Ama terden parlayan o bedenin hatırası o kadar da değil. Tanrı merhamet etsin. Şarabımı yavaşça yudumluyorum ve bir hayale dalıyorum. *Ellerimi iyi kullanırım.*

"Amelia!"

Sarsıldım, arkadaşşıma baktım. "Ne?"

Abbie bilerek sırtıyor. "Onu düşünüyordun."

"Utancımı yeniden yaşıyordum." *Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter.* "Arkadaşlık uygulamalarında hayat nasıl?"

Ofluyor. "Vazgeçtim." Sonra kendi küçük hayaline dalıyor ve ben onun Bay Romeo'yu düşündüğünü biliyorum. Adı bu değil; adını bilmiyor, sadece Abbie iki yıl önce Fransa'dan döndüğünden beri üçümüz arasında bilinen adı bu. Bir gece. Sadece bir geceydi. Hayatının en güzel gecesi.

"Abbie," diye bağırdım.

Zıplar. İç çekiyor. "Paris'in bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğunu anlayamadım." Biraz daha şarap alır. "Yavaş yavaş bunun bir lanet olduğu sonucuna varıyorum. Kahretsin, o tüm erkekler için bir işaret ve o zamandan beri herkes yetersiz kaldı. Ben pes ettim."

"Keşke isimlerinizi paylaşıydınız?"

"Sayılır." Bacaklarını poposunun altına sıkıştırarak rahatlıyor. "*Bridget Jones* izlemek ister misin?"

"Tanrım, Abbie, umudun ötesinde *miyiz?*"

"Olabilir. Charley'nin erkekler konusunda şans kotamızı doldurduğunu hissediyorum." Uzaktan kumandayı kapıp televizyonu açıyor ve kanalları kaydırmaya başlıyor. "Oh, bekle." Zıplayıp gözden kayboluyor ve birkaç dakika sonra geri dönüyor. "Bakın gardırobumun arkasında ne buldum." Krem rengi kapüşonlumu uzatıyor, ben de gülümseyerek ona uzanıyorum. "*Üç yıl önce* doğum gününde sana verdikten sonra hiç eve götürmemişsin."

Açıp nakışa bakıyorum, gülümsüyorum. BENİ SEKSE
GÖTÜRECEK BİR SARILMAYA İHTİYACIM VAR

Neden eve götürmedim? Nick'le yaşadığım yere. Buna cevap vermek istemiyorum. Kesinlikle sarılmaya ihtiyacım var.

Ama seks?

"Teşekkür ederim." Elbisemin üzerine geçirip rahatlıyorum, Abbie de yanıma yerleşiyor. "Sabah kaçta gidiyorsun?"

"Toptancılara gitmem gerekiyor, çünkü senin profesyonel pazarlamacı annen bana çoğu çiçeği sattı. Yani muhtemelen altı tane."

"Seninle geleceğim. Beni karakolda dışarı atabilirsin."

"Sorun değil. Bir hafta sonraki Cuma Elijah'ın doğum günü olduğunu unutmayın."

"Yapmayacağım."

İkimiz de rahatlıyoruz ve Bridget Jones'un tüm bekar ve büyük pantolon ihtişamıyla bizi onurlandırmasını izliyoruz. Ama kontrol edemediğim zihnim beni buhar odasına geri götürüyor.

Bölüm 6

Gary ofisime girdiğinde masamın üzerindeki dosya yığınının bakıp gülümsüyorum. "Günaydın."

Dağınıklığın içinden telaşla bakıyor ve gözlüklerini çıkarıyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı," diyorum, yığınları daha düzgün hale getirmeye çalışarak.

"Amelia." Gri saçlarını parmaklarıyla tarayarak yanıma geldi ve karşımdaki sandalyelerden birine çöktü. Öne doğru eğilerek beni görebilmek için bir yığını kenara itiyor. "Ne oldu?"

Burnum kırışıyor. Gary'ye kişisel krizimden bahsetmedim. Bunun işimi etkileyeceğini ve dolayısıyla ortak olma şansımı engelleyeceğini düşünmesini istemiyorum. Sadece kıdemli ortakları, şirketin kendini altın çocuk ilan eden ve aynı zamanda utanmaz bir flörtçü olan Leighton Steers'tan daha iyi bir bahis olduğuma ikna etmem gerekiyor.

"Erkek arkadaşımdan ayrıldım," diyorum isteksizce. "Ailemin yanına taşındım ve dün gece tekrar evden ayrıldım. Bir arkadaşım da kalıyorum." Omuz silkiyorum. "Onun evi biraz küçük."

"Nick'ten ayrıldınız mı?" diye sorar, gözlüğünü temizlerken şaşırmıştır. "Kahretsin, bunu duyduğuma üzüldüm."

"En iyisi bu."

"Neden ailenizin yanından taşındınız?"

"Neden öyle düşündün Gary?" Alaycı bir şekilde sordum. Rakip bir finansal danışmanlık şirketinde iş aramamın koşullarını ifşa etmekten kaçınmayı çok *isterdim*, ancak Lazenby isminin olması bu dileğimi suya düşürdü. Lazenby Finans'ı herkes biliyor.

"Oh," diye nefes alıyor Gary, gözlüklerini tekrar takarken. "Baban sana yine bir kadın olarak yükümlülüklerini hatırlatıyor, değil mi?"

"Tamamdır."

"Ve şimdi yeni ilişki durumunuz hakkında bilgi sahibi oldum, sanırım Nick-"

"Önerilen bebekler, evet."

"Silahlarınıza sadık kaldığınız için aferin size." Ayağa kalkıyor. "Bay Jarvis'ten bir şey duydun mu?"

"Sakinleşti. Bu arada dün Tilda Spector hakkındaki uyarılar için teşekkürler."

"Sorun değil. Yine de söylentilerin doğru olduğuna güvenme, tamam mı?" Tercümesi, *yeni müşteriler bulma konusunda gevşek davranma*. "Ve öyle olsalar bile, değerli müşterilerini bırakmak için seçme şansı var."

Başımı sallayarak saatime bakıyorum ve sadece yarım saatim olduğunu görüyorum. "Saat 1'de Bayan Willer ile yıllık değerlendirme toplantım var."

"Tabii, sen bin. Büyük ortaklarla bir toplantım var."

Merakımı gizlemek için çok uğraşıyorum. Paul Montgomery sağlık sorunları nedeniyle ayrıldığından beri herkes onun yerine kimin geçeceğini merak ediyor. Gary yetenekli olduğumu biliyor ve arkamı kolladığını biliyorum. Ama o da Leighton Steers hayranı. Tüm ortaklar öyle.

"Tüm ortaklarla bir toplantı mı?" Bu çok nadirdir.

Gary gülümser. "Hepsi. Gözümüz Galactia'nın üzerinde."

"Ben de," diye cıvıldıyorum. Söylentilerin söylenti olmaktan çıkacağı ve müşterilerimin *çoğuna* yaptığım yatırım tavsiyelerinin işe yarayacağı gün için yaşıyorum.

Gary ayrılıyor, ben de bir tutam saçımı geriye doğru tarayıp topuzumun içine sokuyorum, Bayan Willer'ın dosyasını gündemime almak için topluyorum, ama telefonum çalıyor ve dosyayı açmamı engelliyor. Bilinmeyen numaraya kaşlarımı çatarak bakıyorum ve sesli mesaja düşmesine izin veriyorum. Birkaç saniye sonra tekrar çalıyor. Cevap veriyorum.

"Amelia Lazenby."

"İyi günler Amelia, ben Arlington Hall'dan Anouska."

Sandalyemde dik oturuyorum. "Merhaba."

"Umarım sakıncası yoktur, numaranızı dün tedavilerinizden önce doldurduğunuz tıbbi formdan aldım."

"Sorun değil, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Cüzdanınız bu sabah temizlikçiler tarafından bayanlar soyunma odasında bulundu."

"Oh?" Masamın yanına eğildim ve çantamı kucağıma çektim. "Kayıp olduğunu fark etmemiştim."

"İçinde çok sayıda banka kartı ve ehliyetiniz var. Umarım sakıncası yoktur, kime ait olduğunu görmek için açmak zorunda kaldım."

"Hiç de değil." Çantamı iyice karıştırdığımda cüzdanım olmadığını gördüm. "Bugünlerde her şey için Apple Pay kullanıyorum." Bu yüzden kaybolduğunu fark etmemiştim.

"Siz alana kadar kasada tutacağım."

"Teşekkürler."

"Sizi ne zaman bekleyebilirim, böylece vardiyada olmamam durumunda personele haber verebilirim?"

Güzel soru. "Size haber verebilir miyim? Bir arkadaşımın beni getirip getiremeyeceğine bakmam gerekecek."

"Araba kullanmıyor musun?" diye soruyor şaşkınlıkla, belli ki ehliyetim olduğunu görmüş.

"Araba kullanıyorum ama arabam yok. Şehirde yaşıyorum. Benim için tüpler var. Çok daha hızlı."

"Oh, anlıyorum. O zaman ne zaman alabileceğinizi bana bildirin."

Anouska'ya teşekkür ediyorum, telefonu kapatıyorum ve tükenmez kalemimle masama vuruyorum, zihnim beni Kütüphane Bar'a geri götürüyor. Sonra da buhar odasına.

Ve yanıyorum.

Kendine gel, Amelia.

Biraz serin hava dolaşımı sağlamak için elbisemin önünü elimden geldiğince açıyorum ve saate bakarken suratımı asıyorum. "Kahretsin." Çevirme

Bayan Willer'ın dosyasını açtım ve notlarımı öncelik sırasına göre işaretlemeye başladım. İlk olarak, Bayan Willer'ı bu mali yılda emeklilik fonuna katkıda bulunmayı atlayamayacağına, aksi takdirde ödeneğinin büyük bir kısmını kaybedeceğine ikna etmek. Birkaç not daha karalıyorum ve telefona atlıyorum, sandalyemde arkama yaslanıp Bayan Willer görüldüğünde gülümsüyorum. Onu her gördüğümde saçlarının daha da beyazladığından eminim, yaşından dolayı değil, ağartıcıdan dolayı. Kırklı yaşlarında, başarılı, üç kızı ve acılı bir eski kocası olan hoş görünümlü bir kadın. "Sizi görmek çok güzel Bayan Willer."

"Amelia, yaklaşık iki yıldır parama sen bakıyorsun. Çocuklarımı en az benim kadar iyi tanıyorsun. Eski sevgilimden benim kadar nefret ediyorsun. Sanırım formaliteleri aştık. Bana Violet de lütfen."

Gülümsüyorum. "Violet."

"Hadi o zaman," diyerek yeşil kadife koltuğuna yerleşiyor ve özel uşağının uzattığı tepside bir flüt alıyor. "Bu yıl ne kadar kaybettim?"

Gülüyorum, ekranı onunla paylaşabilmek için grafiklerimi kaldırıyorum. "Yüksek riski seviyorsun, Violet. Bunun eksileri de var ama yatırımlarınızda yüzde yedi oranında bir artış olduğunu bildirmekten memnuniyet duyuyorum."

"Oh, ne hoş! Gözüme kestirdiğim yeni Bentley'i sipariş edeceğim."

"Acele etmeyelim," diye cevap veriyorum ve onun kıkırdamasına neden oluyorum. "Oyunbozan."

"Lüks bir araba yapabileceğin en kötü yatırımdır, Violet. Bunu konuşmuştuk." Ve on tane daha lüks arabası var, Tanrı aşkına.

"Peki ya en iyisi?"

Gülümsüyorum. "Emekli maaşınız."

Bir saat sonra, Bayan Willer'in emeklilik maaşına tam bağlılığını ve ISA'larına güzel bir yükleme yapılmasını sağladığım için heyecanlıyım ve şaşırdım. Bir sonraki görüşmem için ajandamı kontrol ettiğimde, öğle yemeği için Pret'e gitmek için yarım saatim olduğunu görüyorum. Çantamı alıp çıkıyorum, Abbie ve Charley'e mesaj atıp işten sonra antrenman yapmak isteyip istemediklerini soruyorum. Abbie tamam dedi. Charley'nin kahvesi ve kreşten bir anneyle oyun randevusu var.

Asansörle aşağı iniyorum, aynada kendimi kontrol ediyorum, saçlarımı düzeltiyorum ve yumuşak pembe rujumu yeniden sürüyorum. Dudaklarımı şapırdatıyorum ve inciklerime kadar inen siyah kalem elbisemi aşağı doğru fırçalıyorum, siyah ince topuklu ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı oynatıyorum. Yüzümü buruşturuyorum, keşke öğle yemeği için spor ayakkabılarımı giyseydim diyorum. Asansörden çıkarken telefonumu çıkarıp marketi tarıyorum ve kartımı okutarak kendimi dışarı atıyorum ve topuklu ayakkabılarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde resepsiyona doğru yürüyorum. Yolun karşısına geçerken annemden bir telefon alıyorum. "Babam nasıl?" diye soruyorum.

"Lütfen onunla barış, Amelia. Evde somurtarak beni deli ediyor. Onunla aranızın açılmasından nefret ediyor."

"Onunla aram bozulmadı," diyorum yorgun bir sesle. "Sadece üzgün olduğumu bilmesini istiyorum."

"O biliyor."

"Yani hayatımı nasıl yaşamayı seçtiğime karışmayı bırakacak mı?"

"Muhtemelen hayır," diye homurdanıyor. "Babanı tanıyorsun." Evet, çamura batmış bir adam. "Ne **yapabilirim** ki?" diye sordum.

"Bebek makinesi ve ev kadını olmak dışında mı?"

Annem sustu, bu da her şeyi anlatıyor. Yapabileceğim bir şey yok. Kendimi kanıtlamakla ilgilenmiyorum. Aile şirketinde gösterişli bir resepsiyonist olmayı bırakıp kendime niteliklerimin hakkını veren bir iş bulduğumda bunun asla gerçekleşmeyeceğini kabul ettim.

"Bu hafta sonu geleceğim," diyorum iç çekerek. Babamla konuşmamak istemiyorum. O yaşlı herifi çok seviyorum. Bu yüzden

Her zaman yaptığım gibi sorunu kabul etmeyerek barışacağım. Halının altına süpürerek ve Clark'la birlikte aile işini yürütebileceğimi düşünmediği için derinden yaralanmamışım gibi davranarak. Eşit olarak.

Annem mutlu bir şekilde, "Güzel," dedi. "Rachel oturma planına son şeklini vermek istiyor, elbiseler için son bir provamız var ve en iyi arkadaşı Josie bekârlığa veda partisinin son planları için yardım istiyor. Seçici şeyler ve mimozalar yapıyorum."

"Kulağa hoş geliyor."

"Abbie'lerde işler nasıl?"

Sıkışık. "Orada sadece bir gece kaldım."

"Keşke gitmeseydin."

Pret'e girip her zamanki salatamı alıyorum ve annemin yorumunu dikkate almıyorum. Söyleyebileceğim hiçbir şey yok ve ona ailemin ensemde solumasına ihtiyacım olmadığını söylemem de işe yaramayacak. "Ben seni ararım." Telefonu kapatıyorum, bir çay sipariş ediyorum ve ödüyorum.

Yolun karşısına geçerken gelen kutumda kayboldum, sırtımı binamın cam kapılarına dayarken öğle yemeğimle hokkabazlık yapıyorum. Yukarı baktım.

Ve dondur.

"Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum, vücudumda bir karıncalanma dalgası dalgalanıyor ve topuklarımın üzerinde sallanmama neden oluyor. Resepsiyon masasında duruyordu. Takım elbiseli. Muhteşem görünüyordu. "Kahretsin." Aptal ve kız gibi görünüyorum, kadınlar tuvaletine doğru sendeliyorum, aceleci adımlarım elbisemin bacaklarımdaki sıkılığı ve topuklu ayakkabılarımda yüksekliliği yüzünden engelleniyor.

Aceleyle içeri giriyorum, ellerimi telefonumdan ve öğle yemeğimden kurtarıyorum, çantamı yere bırakıyorum. Yanaklarım pembeleşti. Kızarmış. Onları okşuyorum. Neden kaçtım ki? Yalpalamak. Sallanmak mı? Bu çok saçma. *Kendini topl!*

Hiç şansım yok.

Kapı açılır ve o görünür, arkasını kontrol etmeden önce kapı aralığını doldurur ve içeri adım atarak kapının açılmasına izin verir.

Yakın. Ellerini ceplerine sokuyor. Ateşim tavan yapıyor. Sadece onun varlığıyla.

"Seni kaçarken gördüğümü sandım," diyor sessizce, sesi tenimi yalıyor.

Aman Tanrım. "Bayanlar tuvaletindesin," diye mırıldanıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum, göz kamaştırıcılığına karşı gözlerimi kırıştıyorum.

"Öyle miyim?" Etrafına bakınır ve hareket boynunu esneterek gerginleştirir. *Aman Tanrım.* Sonra gözleri salatama ve buzlu çaya takılıyor. "Öğle yemeğini sık sık kadınlar tuvaletinde mi yiyorsun?" "I . . ." Gözlerimi deviriyorum, kendime kızıyorum. "Ben ellerimi yıkıyorum." Musluğu açıyorum ve elime biraz sabun sıkıp masaj yaparak köpürtüyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Hayatımda gördüğüm en lezzetli erkekle aynı gün içinde iki kez karşılaşmak şans eseri *olamaz.*

Kıçını lavabo sırasına yaslıyor ve ellerini kenara koyuyor. Rahatlıyor mu? Tanrım, ağlayabilirim, o kadar ateşli ki. Soluk gri takım elbisesi ona iğrenç bir şekilde uyuyor. Kapıya bakıyorum.

"Birinin bizi rahatsız edeceğinden mi korkuyorsun?"

"Tam olarak ne yaparken bizi bölüyorsun?" Ellerime sabun masajı yapmaya devam ediyorum. "Beni neden takip ettiğini sormamı mı?"

Nefesinin altından gülüyor ve bu ses tenime damlayan ılık bal gibi geliyor. Nefesimin kesildiğini gizlemek için çaba sarf ediyorum ve bugün deniz mavisinin daha yeşil tarafında olan gözlerindeki eğlenmiş parıltıya bakılırsa, olağanüstü bir şekilde başarısız oldum. "Seni takip etmiyorum, Amelia."

Adımı söyleme, oracıkta zevkten ölebilirim. "Sık sık kadınlar tuvaletinde dolaşıp kadınları rahatsız mı ediyorsunuz?"

"Seni rahatsız mı ediyorum?"

Ellerim bir dakika içinde yok olacak. Ama beynim bana sabunlamadan sonra ne geleceğini söyleyecek mi? Hayır. Sorusunu duymazdan geliyorum ve gözlerim görevimde, biraz daha sabunluyorum.

"Bırak yardım edeyim."

"Ne?"

Birden arkamda belirdi, uzun, zayıf sertliğı yakınımıdaydı. *Sıcak*. Kolları etrafımda dolanırken ve elleri kollarımın üzerinde dururken gözlerim aynada onunkilere kayıyor. Kıpırdamıyorum. Nefes alıyorum. Onun güzel kolonyasından güçlü bir darbe alıyorum. Misk kokulu ama taze. Biraz ud mu? Bilmiyorum, ama adamın kendisi kadar sarhoş edici.

Donmuş bir halde ellerini kollarımdan aşağı kaydırışını izliyorum, sabuna masaj yapmaya başlarken parmakları benimkilerin arasından kayıyor. Kalbim göğsüme çarpıyor. Sert bir gümbürtü bacaklarımın arasına çarparak beni uyluklarımı germeye zorluyor. *Oh ... benim ... Tanrım*. Nefesi derinleşiyor. Kasıkları kıcıma bastırıyor. Yüz ifadesi ciddileşti. Dudakları ayrılıyor, mükemmel beyaz dişleri kenarları ısıyor ve kendimi onun hareketini taklit ederken buluyorum. Tanrım, harika hissettiriyor, elleri hayal ettiğim kadar usta.

Parmaklarımın her birine zaman ayırırken, orta parmağını aralarda ovuştururken, gözlerim sürekli onunkilerden ellerimize kayarken etkisiz hale geliyorum. Birdenbire kadınlar tuvaletinde değil, başka bir yerdeyim. Harika bir yerde.

"Vücut sargınız nasıldı?" diye soruyor sessizce ve sanki usta elleriyle beni baştan çıkarmıyormuş gibi.

"Bu dünyanın dışında," diye fısıldıyorum.

"Güzel." Eğilip boynumu kokluyor ve tüm vücudum duman olup uçuyor, başım biraz geriye düşüyor. *Ne yapıyorum ben böyle?* "Rahatla ve gevşe masajı yaptırdın. Tenindeki lavanta kokusunu hâlâ alabiliyorum. Rahatladın mı?"

İnliyorum ve kesinlikle durduramıyorum. "Evet."

Ereksiyonu hafifçe arkama doğru itiyor. "Ben de." "Oh

Tanrım." Suyun duruladığı ılık hissi hissediyorum köpüklerden uzakta, transa geçmiş, zevkten uçuyorum. Tenimin her santimiyle birlikte meme uçlarım da karıncalanıyor.

"Tanrım," diye cevap veriyor, boynumu ısıyor. Bittim ben. Dönüp onu öpmek, canlı canlı yemek üzereydin, çekingenliğim kaybolmuştu, ama bir kağıt havlu sesi

sebilden kapılması beni durduruyor. Gözlerimi açıyorum ve onun suyu sıvazlayarak uzaklaştırdığını görüyorum. "Çok ıslak," diyor sessizce.

Sonra geri çekiliyor ve beni tek başıma ayakta durmaya bırakıyor. Çırpınıyorum. Alnında bir ter tabakası var, yeşil-mavi gözleri buğulu. "Şimdi benimle yemeğe gelir misin?"

"Buraya beni yemeğe davet etmeye mi geldin?"

"Hayır, buraya üçüncü kattaki avukatımı görmeye geldim. Seni burada bulmak sadece bir bonus oldu." Kaşlarını kaldırdı ve ben birden tekrar Dünya gezegeninde buldum kendimi. Kadınlar tuvaletinde. Bir yabancıyla. Eğer eller seks yapabilseydi, bizimkiler az önce yapardı.

İçimden gülüyorum, saçlarımı geriye doğru düzeltiyorum. Banyoya girdiğimde yanaklarım kızarmışsa bile, şimdi vücudumun geri kalanıyla birlikte yanıyorlar.

"Yani?"

Elim enseme, saçlarımı düzeltiyorum, gözlerim onunkilerde. "Hiç sanmıyorum." *Tehlikeli*. Bakın ne yaptı. Onun elinde oyuncak oldum. Sanırım birçok kadın öyledir.

"Hayatının en iyi ön sevişmesinden sonra bile mi?" Gülüyorum. "Oldukça ukalasın, değil mi?"

"Bana bunun şimdiye kadar yaşadığın en iyi ön sevişme olmadığını söyle."

Öğle yemeğimi alıp ona dönüyorum, vücudumu ve sesimi sabit tutmak için her şeyimle savaşıyorum. *Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi ön sevişmeydi!* "Seni görmek güzeldi."

"İyi misin?" diye soruyor yanından geçerken, bileğimden tutup beni durduruyor. "Bu kadar sert olmayı bırak."

Başımı eğip gözlerimi kasıklarına dikiyorum. "Sanırım sert olan sensin."

Cevabım onu sevindiriyor, sırtışı muzip ve çarpıcı. "Benimle akşam yemeği yiyeceksin."

"Tipim değilsin." "Peki senin tipin ne?" "Daha az ileri."

Elleri teslimiyetle havaya kalkıyor ve bir adım geri atıyor.

"Hayat kedi-fare oyunu oynamak için çok kısa

oyunlar, Amelia."

"Ben hiç oyun oynamam." Kendimi hiç hazır olmadığım bir duruma sokmadan önce banyodan çıkıyorum, titrek bacaklarımla asansöre doğru yürüyorum. Yolda Abbie'yi arıyorum, parmaklarım ekranda titriyor. Cevap vermiyor, ben de tekrar deniyorum. Hala cevap yok. *Hadi, Abbie, sana ihtiyacım var!*
Ona mesaj attım.

Answer, answer, answer!

Tekrar arıyorum ve bu sefer kısık bir fısıltıyla cevap veriyor.
"Ne oldu? İyi misin?"

"Aman Tanrım, Abbie," diye feryat ediyorum, asansörün çağrı düğmesine basıp omzumun üzerinden kadınlar tuvaletine bakıyorum. "O burada."

"Ne?"

"Arlington Hall'daki adam. Biraz yemek yedim ve onu lobide gördüm. Avukatını görmeye gelmişti."

"Kahretsin, onunla konuştun mu?"

Gülüyorum. "Sanırım ellerimiz az önce seks yaptı." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Saklanmak için banyoya koştum. Beni içeri kadar takip etti." "Neden saklandın?" diye soruyor ama bana cevap vermiyor.

ikinci cevap. "Aman Tanrım, ondan hoşlanıyorsun!"

"Onu tanımıyorum." Ama ellerim kesinlikle tanıyor. Tekrar arama düğmesine bastım.

"Bekle, üçlü konuşmamız lazım." Abbie Charley'i ararken telefonu hışırıyor ve onun da görüşmeye katılmasına izin veriyor. "Amelia'nın elleri az önce spa'daki iğrenç derecede seksi adamın elleriyle seks yaptı."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Charley sorar ve ardından kullandığı kötü dil için bebeklerinden hemen özür diler.

"Onu az önce iş yerindeki lobide gördüm," diye açıklıyorum, Charley'yi hızlandırmaya çalışarak, omzumun üzerinden bakarak. Donup kaldım, ağzımı kapattım. Ve işte orada, bir yandan aceleyle konuşurken bir yandan da arama düğmesine basmamı izliyor. Kulağımdaki telefona gülümsüyor, kız arkadaşlarıma acil bir arama yaptığımı kesinlikle biliyor. *Harika*. "Şimdi bana bakıyor," diye fısıldıyorum. "Eriyorum amına koyayım."

Kızlar gülüyor ve kapılar açılıyor. İçeri koşuyorum ve tekrar rahat nefes almaya başlıyorum.

"Bana el seksinden bahset," diye emrediyor Charley, arka planda takırtılar ve patlamalar oluyor. "Bu benim için yeni bir şey."

"Beni banyoya kadar takip etti. Ellerimi yıkamama yardım etti. Sanırım inledim. İnlediğimi *biliyorum*. Aleti kaskatı kesilmişti ve içimde zonkluyordu-" Asansörün kapısında belirip kapanmasını engellediğinde ağzımı kapatıyorum. "Gitmeliyim," diye fısıldıyorum o içeri girerken.

"Amelia, hayır!" Telefonumu kulağımdan çekerken Abbie bağılıyor. "Aleti neydi?"

Kapılar kapanıyor. "El seksi hakkında daha çok şey duymak istiyorum!" Charley ekliyor.

Aramayı sonlandırmak ve arkadaşlarımı susturmak için başparmağımı kırmızı simgeye bastırıyorum, o da bana katılınca içten içe ölüyorum. Çok yakınımda. Bu yüzden bir adım uzaklaşıyorum, boğuluyorum, aynalı kapılara bakıyorum, gözlerim onun güzel kahverengi elbise ayakkabılarında ve mükemmel bir şekilde oturan pantolonunda. Bakışlarımın bacaklarında gezinmesine engel olamıyorum. "Hâlâ sert," diye mırıldanıyor.

"Tanrım," diyorum gülerek. "Şimdi de beni asansöre kadar takip ediyorsun."

Yanıma eğiliyor, kolu göğsüme değiyor. Durdu. "Burada bir şeyleri sert olan tek kişi ben değilim."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve o üçüncü katın düğmesine basarken meme uçlarımın aşağı inmesini istiyorum. Frans Franklin & Co Solicitors. Tamam, yani kesinlikle iş için burada. Bu bir tesadüf. Sadece bir tesadüf.

Asansör hareket etmeye başlıyor ve ellerini önünde birleştirerek tekrar yanıma geliyor. Şu lanet eller. Telefonum çalmaya başladı. Abbie. Aramayı reddediyorum. Sonra Charley. Onu da reddediyorum, göz ucuyla ona bakıyorum. Ve beni yakaladığında hızla başka tarafa bakıyorum.

Asansör duruyor, kapı açılıyor ve dışarı çıkıp bana hava veriyor. Ya da en azından biraz. Kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. "Ellerim senin ellerinle tekrar seks yapmak istiyor."

Başını eğiyor ve kapılar kapanıyor. "Lanet olsun." Duvara yaslanıyorum ve salata kabımla yüzümü yelpazeliyorum, yanmadan önce vücudumu kontrol altına almaya çalışıyorum. Kendi kendime gülüyorum. Yaltaklanıyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum.

Kendimi toparladığımda kızlar beni beş kez daha aradı ve umduğumdan çok daha geç bir saatte katıma döndüm. Hazırlanmam gereken bir telefon var. Onlara işten sonra spor salonunda görüşeceğimize dair mesaj atıyorum ve tiksintilerini görmezden geliyorum ama Charley orada olacağını söyleyince kendi kendime gülümsüyorum. Belli ki Arlington Hall'daki yakışıklı piçle son karşılaşmam, oyun randevusunu iptal etmek ve çocuklar kreşteyken kışını kaldırıp spor salonuna gitmek için yeterli bir sebep. Oraya vardığımda Gary ofisimdeydi, hâlâ biraz telaşlıydı. "Hey," diyorum öğle yemeğimi masama bırakırken. "Nasılsın?"

ortaklarla görüşmeniz nasıldı?"

"Gergin Uriel hâlâ gergin ve Sue da her zamanki gibi korkutucu." Masama bir dosya bıraktı. "Hello World tarafından yayınlanan yeni kısa vadeli planlara göz atın. Hoşunuza gidebilir."

"Teşekkürler." Sandalyeme çöküp salatamı kendime doğru çekiyorum ama iştahım kaçmış, midem düğümlenmiş. Burnumu kıvırıyorum ve itiyorum.

"Gelecek haftaki konferans," diye devam ediyor

Gary. "Ne olmuş ona?"

"Mekan değişti." "Oh. Ne oldu?"

"Hilton bize ifte rezervasyon yaptı. Neyse ki alternatif bir seçenekleri var."

"Nerede?"

"Arlington Hall," diyor, rahat, gülümseyerek. *Ne diyor?*
"Oxfordshire'da. Son derece lüks. Bütün bulutlar falan." Gary giderken arkasından bakıyorum, ağzım gevşek.
Arlington Hall.
Ne oluyor lan?

Bölüm 7

Abbie ve Charley beni spor salonunda bulduğunda üç mil gerideydim ve onların gelişi Adonis'le son karşılaşmamdan şükranla uzaklaşmamı sağladı. İş yerinde günün geri kalanında odaklanamadım ve bu duyulmamış bir şey. Öğleden sonra yaptığım iki telefon görüşmesi, müşterilerime hangi tavsiyelerde bulunmam gerektiğini hatırlamaya çalıştığım için anlamsız bir karmaşa içinde geçti; her ikisi de alışılmadık derecede düzensiz toplantılarımdan çok rahatsız oldular. Teşekkür ederim. . .

Adı ne bunun?

Abbie sağımdaki makineye atlıyor, Charley de solumda. Bu bizim her zamanki koşu düzenimiz değil. Ben her zaman en sağdayım, Charley en solda, Abbie ortada. Yaş sırasına göre, en büyükten en küçüğe, yani ben. Aralarında sıkışıp kaldım, hızlarını bulurken gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Konuş," diyor Charley, koşarken kıvrıcık saçlarını geriye doğru bağlıyor.

"Şimdi," diye ekliyor Abbie, kocaman göğüslerini rahat ettirmek için spor sütyenini ayarlarken.

Yanaklarımı şişiriyorum, terim artıyor. "Beni yine yemeğe davet etti."

"Bana bu sefer evet dediğini söyle," diye yalvarıyor Abbie. Ona doğru yönelttiğim garip gülümsemem ona istemediği cevabı veriyor.

"Hayır, bu aptalca olurdu," diye araya giriyor Charley ve dikkatimi ona çekiyor. Gülümsüyorum, benim tarafımda olduğu için mutluyum.

"Onunla çoktan elle seks yaptı." Abbie gülüyor. Gözlerim tekrar ona dönüyor. "Elleri öpüşen iki insan arasında akşam yemeği nedir?"

Gözlerimi deviriyorum.

Charley ellerini kaldırıp onlara bakarak, "Şu el seksini açıkla," diyor.

"Daha çok bir masajdı," diye cevap veriyorum, nefesim kızlarınkinden biraz daha kısa. Çok şehvetli bir masaj. "Yapacak bir şey olsun diye onları sabunluyordum."

"Kıyafetlerini yırtmak dışında mı?" Abbie kıkırdıyor. "Evet," diye nefes alıyorum. "Ne kadar yakışıklı olduğunu gördün mü?"

"Gerçekten de öyle, bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden onunla sadece akşam yemeği yemiyorsun?"

"Çünkü o akıllı," diyor Charley.

"Ben zekiyim," diye yineledim. Peki neden iş yerimin tuvaletinde beni baştan çıkarmasına izin verdim? Surat astım. Affedilmeliyim. *Bu adam elleriyle neler yapabiliyor.*

"Sen lanet olası bir aptalsın." Abbie iç çeker. "Sen bekârsın. Özgürsün. Bırak bir adam sana şarap içirsin ve yemek yedirsin."

Charley, "Görünüşe göre yemek ve içmekten daha fazlasını istiyor," diye düşünüyor.

Başım ona doğru dönüyor.

"Yemek ve içkiden sonra biraz bedensel ilgiden zarar gelmez," diyor Abbie.

Ona dön.

"Olmaz mı?"

Charley'e dönelim.

"Kesinlikle hayır." Abbie sırtıyor. "Nick'le seksin ne kadar sıkıcı olduğunu hayal bile edemiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, başım Abbie'ye dönüyor. "O değildi. Kötü." Öyle miydi?

"Ama o kadar da iyi değildi."

"Nereden biliyorsun? Nick'le yaptığım seks hakkında hiç konuşmadım."

"Aynen öyle. Yine de gizemli seksi adamla birazcık el seksi yaptıktan sonra bana doğru üfledin."

Suçluluk duygusuna bir ürperti karışıyor. Bu doğru. Nick'le seks, babamın kadın düşmanlığı kadar tahmin edilebilir ve sıkıcıydı.

"Sana hiç penetrasyon yaptırdı mı?" diye soruyor.

"Abbie!" Nefes nefese kaldım.

"Çok görgüsüzsün," diye homurdanıyor Charley, artık biraz nefes nefese kalmıştı.

"Peki ya sen?" Abbie devam ediyor. "Lloyd'un sihirli hareketleri var mı?"

Charley'nin burnu havaya kalktı. "Evli bir çift özel ilişkilerini gizli tutar."

"Saçmalık." Abbie gülerek homurdanıyor. "Otuzuncu yaşında iki şişe içtiğinde, Lloyd'un sen parmağını kışına sokmuşken fasulyene vurmaktan hoşlandığını söylemiştin."

Bir kahkaha patlattım, neredeyse koşu bandının ucundan uçuyordum. "Charley," diye bağıryorum, ona kocaman gözlerle bakıp kendimi sabitliyorum. Parlak kırmızı yüzü - koşmaktan değil, belirtmek gerekir - bana bunu kesinlikle söylediğini söylüyor. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Altmış dokuz," diye homurdanıyor.

"Bir daha asla seninle bir paket cipsi paylaşmayacağım."

"Lanet olası ellerimi yıkarım."

"Ellerinize dönün!" Abbie şarkı söylüyor. "Gelebilir miydin?"

Başım o kadar çok ileri geri sallanıyor ki, sanırım kendimi kırbaçlamışım. "Sanırım yapabilirdim," diye itiraf ediyorum, tüm o muhteşem deneyimi yeniden yaşayarak. "Onun için ipte oynatılan bir kuklaydım."

"Ne kadar hoş," diye düşünüyor Abbie.

"Ve tehlikeli," diye ekliyor Charley. "Kendini kaybetme. Unutma, Nick'le ilişkini bitirmenin tek nedeni buydu."

"Bu kadar duyarlı olmana bayılıyorum." Uzanıp kolunu okşuyorum. "Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz." Charley, Abbie'ye bakar ve dilini dışarı çıkarır. "Şimdi, bir sonraki gecemiz ne zaman?"

"Amazonico'dan hâlâ bir hareket yok mu?" İkisine de soruyorum, kafalarını sallıyorlar.

"Ama ödeme yaptığımızı söylediler, yani geri dönebiliriz, değil mi?" Charley diyor ki.

"Sanırım öyle."

"Peki ne zaman?"

"Biz kolayız," diye hatırlatıyorum sevgili dostumuza ve iki çocuk annesine. "Bize öyle söylüyorsun."

"Cumartesi olmaz," diyor Abbie. "Dükkânda dolu dolu bir sabah ve öğleden sonra da halletmem gereken bir düşün var."

"Pazar günü olmaz. Anneme babamla barışmaya gideceğime söz verdim. Belki Cuma?"

Charley, "Patrona bir sorayım," diyor.

"Chaytor'ların evinde kimin patron olduğunu hepimiz biliyoruz." Abbie gülüyor.

"Arlington Hall'un özel tekliflerini tekrar sunacağını düşünüyor musun?" diye soruyor. "Güzeldi, sadece üçümüz."

"Üçümüz ve Tanrı."

Kendime saklamaya çalışarak gülümsüyorum. "Gelecek hafta orada bir konferansım var."

"Arlington Hall'da mı?" Abbie koşu bandının yavaş düğmesine basıyor, yanlara doğru adım atıyor ve suyunu alıyor.

"Evet," diye onayladım. "Hilton'da olması gerekiyordu ama çifte rezervasyon yapmışlar."

"Yani şimdi şirket herkesi Oxfordshire'a mı sürüklüyor?"

"Evet."

"Oohhh, bikinini al. Buhar odasına girme ve Tanrı'yla birlikte ter atma şansını tekrar yakalayabilirsin."

"Onun orada olma ihtimali nedir?" Charley sorar.

Bu düşünce sinir bozucu derecede heyecan verici. Evet, şansımız nedir ki? Ama yine de onu ilk olarak Oxfordshire'da, ikinci olarak da Londra'da gördüm. İki gün içinde iki ayrı ilçede biriyle karşılaşma şansının oldukça düşük olduğunu söyleyebilirim.

Bölüm 8

Charley Cuma günü kız kıza bir gece ayarlayamadı - Lloyd'un uzun zamandır planladığı bir erkekler gecesi için dışarıda olmasıyla ilgili bir şeydi ve bunu tamamen unutmuştu, bu yüzden Abbie ve ben yetişkinler için şarap ve atıştırmalıklar, çocuklar için de şekerlemelerle Chaytor'ların evine indik.

Charley bir poşet atıştırmalığı bir kaseye koyarken, "Tanrım lütfen, günün bu saatinde çok fazla yapay koruyucu olmasın," diyor ve ben de Elijah'ı tamponlu şekerli atıştırmalık poşetini hisırdatarak yanına çekiyorum. "Yeterince hiperaktifler."

"Bakın Amelia Teyze'nin nesi varmış?" diye mırıldanıyorum, ahşap mutfak zemininde tepinen tombul çıplak ayaklarına gülümseyerek. Bana doğru geldiğinde onu kucağıma alıyorum ve lokumu ağzıma atıp ona bir ısırık veriyorum. Kıkırdarak lokumu dudaklarımın arasından kapıyor ve bana çiğnemem için küçük bir parça bırakıyor. "Teşekkür ederim de." Yanağıma özensiz bir öpücük konduruyor. "Şarabı aç," diye emrediyorum Abbie'ye, Ena'yı mama sandalyesine oturtup bağlarken.

"Yumurcakların yatmasına ne kadar var?" diye soruyor.

"Yaklaşık altı saat içinde, eğer onlara o şekerlemeleri vererseniz."

Gözlerim açılıyor ve Abbie poşeti benden alıp ayağını çöp kutusunun pedalına vurup içine bırakırken ben de Elijah'ın elindeki ikramı hızla kapıyorum. "Uyku hapi olan var mı?"

Gülüyorum ve Elijah kucağımdayken adaya oturup Charley'nin uzattığı şarabı kabul ediyorum. "Teşekkürler."

"Hafta sonu olduğuna memnun musun?" diye soruyor. "Evet."

"Neden?" Abbie, Ena'ya Tommee Tippee bardağını verdikten sonra bana katılıyor. "Sen de hafta sonları çalışıyorsun."

"Bu hafta sonu yapacağım," diye homurdanıyorum. "Bir gün izin aldıktan sonra yetişmem gereken şeyler var." Ve çok fazla çelişkili hayallere dalıyorum. *Benimle akşam yemeği yiyeceksin.* Sadece ben kabul edersem. Yine de, inatçılığımın rağmen benden bir evet alabileceğinden eminim. "I-" Cep telefonum adada çalıyor, mermerin üzerinde vızıldıyor.

"Sakin cevap vermeye kalkma," diye uyarıyor Abbie, beni kimin aradığını görmeme fırsat vermeden telefonu elimden çekip alıyor.

"Hadi ama, bir müşteri olabilir."

"Aynen öyle ve bugün Cuma akşamı." Ekrana bakıyor.

"Kim o?"

"İsim yok," dedi ve ben de kabul ettim. Tüm müşterilerimi kaydetmiştim. "Muhtemelen şu sinir bozucu satış aramalarından biridir." Hoparlöre tıklayarak cevap veriyor. "Merhaba, bu Amelia'nın telefonu. Şu anda telefonunuza cevap veremiyor çünkü kadınlar tuvaletinde yabancı biriyle elle seks yapma fantezisi kurmakla meşgul. Lütfen mesaj bırakın, *geldiğinde* hemen geri arayacaktır."

Charley neredeyse bir Quaver'la boğulurken, ben asi arkadaşşıma karşı hafif bir çaresizlik içinde başımı sallıyorum.

"Fantezi kurmasına gerek yok," diyor alçak, derin, seksi bir ses, kenarlarında bir ciddiyet var. "Onun ellerini ya da becermemi istediği herhangi bir şeyi tekrar seve seve beceririm."

Öksürürken Charley'nin boğulmakta olduğu Quaver ağzından uçuyor, neredeyse en büyük bebeğini düşürüyorum ve Abbie telefonumu alev almış gibi tezgaha fırlatıyor, bana geniş, inanmayan gözlerle bakıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, dehşete düşmüş, donup kalmış ve her şey bir arada, telefonuma bakarken, arama hala bağlı.

Elijah kucağımda zıplıyor. "Zil, zil!" diye bağırıyor. "Merhaba, Merhaba!"

Charley vücudunun üst kısmını tezgahın üzerine atar, ağzını cep telefonuma yaklaştırdı. "Çocuklar var

hediye!"

Telefonuma ulaşmak için çabalıyorum, aramayı kesmek için ekranı yumrukluyorum. Arkadaşlarım ağızları açık bana bakarken "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Onunla yemeğe çıkmalısın," diyor Abbie. "Bu cinsel hesaplaşma için yaşıyorum."

"Hayır," diye tersledi Charley. "Belli ki sadece tek bir şeyin peşinde."

"Peki bunun nesi yanlış?" Abbie soruyor. "O özgür bir ajan. Sonsuz mutluluğu gelene kadar bekâr kalmasını mı bekliyorsunuz?"

Ve bu iyi bir nokta, değil mi? Bu adam sonsuza dek mutlu olacak biri değil. Ve şu anda sonsuza dek mutlu bir hayatla ilgilenmediğimi düşünürsek, o iyi bir bahis. Güvenli bir bahis.

Değil mi?

Charley gülüyor. Alaycı. "Her erkeği Fransa'da adını bile vermeyen bir adamla yaşadığı tek gecelik ilişkiyle kıyaslayan bir kadından ilişki tavsiyesi almayın."

"O da benim adımı bilmiyordu," diye itiraz ediyor Abbie. "Bu karşılıklı bir anlayıştı."

"Bu sağlıksız."

"Üzgünüm ama hayat herkes için senin için olduğu gibi mükemmel gitmiyor." Abbie şaraba uzanır ve doldurur. "Tanrı'nın canı cehenneme Amelia," diye tersliyor. "Bu bir emirdir."

"Tanrı aşkına." Charley ellerini Ena'nın kulaklarına koyuyor ve Elijah'a da aynısını yapmam için bana bakıyor. Omuz silkiyorum. Bir elimle şarabımı tutuyorum, diğer elimle Elijah'ı kucağıma alıyorum.

"I . . ." Uzaktan gelen bir erkek sesi duyduğumda kaşlarımı çatıyorum. "Bunu duyabiliyor musunuz?" Herkes durur ve dinler. "İşte yine o." Sesi takip ediyorum.

Elijah'ın ellerine kadar.

Telefonum onun tombul parmakları arasında. Ekran aydınlatılmış.

Aman Tanrım, onu geri çağırdı!

Ayağa fırlıyorum, Elijah'ı Abbie'nin üzerine bırakıyorum ve telefonu elinden kapıyorum. Hemen çığlık atıyor. "Kahretsin, özür dilerim," diyorum Charley'ye, numaraya bakıp sinirlenirken.

Abbie elini bana doğru sallayarak, "Konuş onunla," diye tıslıyor.

Bir iç çekiş ve bir ton daha utançla şarabımı alıp mutfaktan çıkıyorum, telefonum kulağımda. "Merhaba."

"Arkadaşın kim?"

"Hangisi?" Arkama baktığımda Abbie'nin kulakları dikilmiş bir şekilde beni takip ettiğini görüyorum. Fazla uzaklaşmadı. Charley onu adaya geri götürüyor ve bir tabureye itiyor. Salona geçip oyuncakları minderden alıp indiriyorum.

"Gürültücü olan," diyor. "O

Elijah."

"Erkek arkadaşın mı?"

Gözlerimi deviriyorum ve gülümsememeye çalışıyorum. "Charley'nin en büyüğü.

O daha yeni yürümeye başlayan bir çocuk."

"Ve Charley ?"

"En iyi arkadaşlarımdan biri." "Otelden mi?" "Evli, çocukları var, evi var."

"Kulağa iğrenç geliyor."

Mücadelemini kaybedip gülümsüyorum ve gülümsemem o kadar geniş ki. "Beni takip ettiğin gibi şimdi de arıyor musun? Numaramı nereden buldun?"

"Spa gününüz için doldurduğunuz formlardan."

"Peki bunlara nasıl ulaştınız?"

"Anouska'yı tanıyorum."

Eminim öyledir. Nasıl olduğunu sormayacağım. "Bu gizli bir bilgi."

"Ona acil bir durum olduğunu söyledim."

"Acil durum nedir?" Şarabımı yudumlarken sordum.

"Acı verecek kadar sert sikim."

Gülmesini bekleyerek öksürüyorum. Gülmedi. "Bak-" "Uh-oh," diye nefes alıyor. "İçimde bir his var. benim yerime koy."

"Gururum okşandı ama erkeklere ara veriyorum." "Neden?"

"Ayrıntılara ihtiyacın yok."

"Hayır, ama istiyorum."

Seksi al.

Bu tehlikeli bir zemin. "Ayrılık diyeti yapıyorum. Şarap ve işten başka bir şey içermiyor."

"Sesler tamamen Sıkıcı. Nerede? senin duyu macera mı?"

"Beni bir maceraya götürmek ister misin?" Utangaç görünmek istemeyerek soruyorum. Ama istiyorum. İstedığimi biliyorum.

"Oh, Amelia, seni birçok yere götürmek istiyorum."

"Neden?"

Bir an sessiz kaldı ve ben ne düşündüğünü merak ettim. Ne söyleyeceğini. "İnsanların bahsettiği o anlık kimyayı hiç yaşamadım." Sesi alçaldı ve ben boş televizyon ekranına bakarken kadehim de dizime düştü. "Seninle yaşadım."

Dudağımı ısırdım, ilgimi çekti. Çok fazla ilgimi çekti. Belli bir tipte bir adam. Görünüşünden bahsetmiyorum, her ne kadar dünya dışı olsalar da. Etrafındaki auradan bahsediyorum. *Playboy* diye bağırıyor ve davranışları da bu kanaatimi pekiştiriyor. Onunla seks yapmanın unutamayacağım bir deneyim olacağından hiç şüphem yok. Muhtemelen daha fazlasını isteyeceğim. Onun ısrarcılığına şimdiden sağlıksız bir şekilde bağımlıyım.

Ve elleri.

"Benimle akşam yemeği ye," diyor sessizce.

Ama silahlarıma sadık kalmalıyım. Günaha karşı güçlü olmalıyım. Şirkete ortak olmalıyım, babama ya da şirkete bir şey kanıtlamak için değil, kendime bunu yapabileceğimi kanıtlamak için. Plana sadık kalmalıyım, odaklanmalıyım. Bunu yapmazsam kendimle alay etmiş olurum. Biraz edepsiz konuşma ve el seksiyle beni çoktan gafil avladı. Yapamam.

Eğer ona izin verirsem beni ne kadar rahatsız edebileceğini hayal etmeye bile başlayamam. "Kibarca reddediyorum."

"Kibarca reddetmenizi kabul etmeyeceğim."

"O zaman kibar olmayacağım," diyorum, ayağa kalkarak. "Siktir git."

Gülüyor ve sadece bu ses bile beni koltuğa geri yaslanmaya zorluyor. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey varsa o da meydan okumayı sevdiğimdir Amelia."

"Sanırım bilmem gereken tek şey senin adın." "Neden, eğer benimle yemek yemeyi reddediyorsan?"

"Benim hakkımda bu kadar çok şey bildiğinize göre, bu biraz haksızlık gibi geliyor."

"Fındığa alerjin olduğu gerçeği gibi mi?"

"O formdaki tüm detayları gerçekten okudunuz, değil mi?" Sorulan ve cevaplanan her şeyi hatırlamaya çalışarak soruyorum.

"Özellikle hamilelik sorusuna verilen yanıtı çok beğendim."

Utaniyorum, burnum kırıışıyor. Ne yazdım ki ben?

"Senin lanet Nelly'nin üzerinde değil," diyor. Sözlerindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Bu neden bu kadar sert olduğunu açıklıyor mu?"

Sert. Kendimi kaptırıyorum ama ben kaptırmak istemiyorum. Ben ortaklık istiyorum. "Belki de gidip boş birini bulmalıyım," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Ve garip bir şekilde, bu iyi hissettirmiyor. Ona soğuk davrandığım için değil, gerçekten harika bir deneyim olabileceğini bildiğim bir şeyi kendimden esirgediğim için. Ama temkinliyim ve öyle olmam gerektiğine dair bir his var içimde. Dudağımı ısırarak boş ekranıma bakıyorum.

Tamamdır.

Ayağa kalktım, ciğerlerimi doldurdum ve mutfağa geri döndüm. Kızların ikisi de yukarı baktı. Başımı salladım.

Abbie iç çekiyor.

Charley usulca gülümser.

Bölüm 9

Ertesi sabah, spor salonunda kışımı terlettikten sonra, gerginliğimi atmayı ve düşüncelerimi kovalamayı umarak, M&S'in otomatik kapılarından içeri girip bir sepet alıyorum ve taze meyve reyonunda dolaşırken Abbie'ye sesleniyorum. "M&S'deyim," diyorum cevap verdiğinde, bir paket dilimlenmiş mango parçasına uzanıp sepetime atıyorum. "Akşam yemeği için ne istersin?"

"Sen seç."

"Meşgul müsün?"

"Ayaklarım yerden kesildi. Bir ay geriye sararak Şubat ayına mı geldik? Sanki ülkedeki her erkek hayatındaki kadına çiçek almak için uğramış gibi hissediyorum ve saat on bile değil. Yoksa dolunay falan mı var?"

Gülüyorum ve buzdolabından bir şişe şarap çıkarıyorum. "Ne yani, her yerdeki kadınları çıldırtıyor ve erkekler bunun kendi suçları olduğunu mu düşünüyor?"

"Belki."

"Ben tavuk getireyim." Buzdolabından bir tepsi göğüs çıkarıyorum. "Kievs yapalım. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Oh, ve şu peynire bulanmış nefis patatesler. Aklıma gelmişken, biraz daha peynir getir. Peynirli bir ruh halindeyim."

Gülümsüyorum ve sepetimi çeşitli peynirlerle doldurarak süt ürünleri reyonuna yöneliyorum. "Bu, bu sabah spor salonunu tamamen anlamsız kılacak."

"Cumartesi sabahı sekizde kim spor salonuna gider ki zaten?"

"Ben." Surat asıyorum. "Beni güne hazırlıyor." Fırın bölümünün önünden geçerken sepetten bir baget çıkarıyorum ve yürürken sallıyorum. "Yani bu gece peynir koması ve film mi var?"

"Bayıldım. Şarap konusunda endişelenme, bir kasa dolusu lezzetli Fransız şarabım var. Gitmem gerek, az önce iki adam daha geldi." Abbie telefonu kapatıyor ve ben de telefonumu spor çantama atıp omzuma doğru kaydırarak reyonların geri kalanında dolaşırken, peynir oranını eşitlemek için sepetime çeşitli tatlılar atıyorum.

Ödemeyi yaptıktan sonra dışarı çıkıp parkın içinden geçerek Abbie'ye gidiyorum ve spor sonrası nemli tenimde bahar öncesi sabah serinliğinin tadını çıkarıyorum. Geri döndüğümde içeri girip spor ayakkabılarımı çıkarıyorum ve alışverişimi tezgâha bırakıyorum. "Alexa, en sevdiğim müziği çal," diyerek meyve ve doğal yoğurt paketlerini çıkarıyorum. Abbie'nin dairesindeki tüm hoparlörlerden Blondie'nin "Heart of Glass" şarkısı çalmaya başladığında kendi kendime gülümseyerek duraklıyorum. "Alexa, sesi aç." Kazağımdan sıyrılıp sandalyenin üzerine atıyorum, sonra da bir kâse almak için dolabın yanına gidiyorum. Kahvaltımı hazırlarken mutfakta dans edip şarkı söyleyerek dolaşıyorum ve yemek için bir sandalyeye çökmeden önce M&S'den aldıklarımın paketini açıyorum. Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve kaşıklar arasında son haber bültenlerine göz atarak Galactia ile ilgili herhangi bir haber olup olmadığını kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Hâlâ bir sürü fısıltı, teorileri olan insanlar, bazı komplolar var ama şirketin büyük bir şeyin peşinde olduğuna dair somut bir kanıt yok. Suratımı asıyorum ve bir lokma yoğurt alıp sandalyeme geri yaslanıyorum. "Hadi, petrolü bul," diye fısıldıyorum ekranıma, evrene olumlu düşüncelerimi gönderiyorum.

Telefonumun çalma sesi Blondie'yi kırıyor ve ayağa fırlayıp aceleyle spor çantamı düşürdüğüm yere gidiyorum. "Hey," diye puflayarak Abbie'ye cevap veriyorum. Ben masaya dönerken o konuşuyor ama ben onu duyamıyorum. "Bekle bir dakika," diye bağıriyorum, Alexa'nın sesini kısarak.

"Özel bir parti mi veriyorsunuz?" diye soruyor.

"Kahvaltı ederken saçlarımı açıyorum." Bunun üzerine at kuyruğuma uzanıyorum ve saçımı sallayarak saç bağıni çıkarıyorum.

"Biliyorum. Bayan Hobbs az önce beni aradı."

"Bayan Hobbs kim?"

"Üst kattaki yaşlı kadın. Kapıyı çalmaya çalıştı ama belli ki onu duyamadınız."

Yaltaklanıyorum. "Kahretsin, özür dilerim." Aceleyle kapıya gidip açıyorum ve boş bir koridor buluyorum. "Onun için eve çiçek getirdin mi?"

"Annen isteyken uslu dur, olur mu?" Telefonu kapatıyor ve ekran temizlendiğinde bazı cevapsız çağrılar görüyorum. Toplamda beş tane. Abbie değil. Bilinen bilinmeyen numaraya bakarken kalp atışlarım hızlanıyor. *Onun* numarası. Masaya geri dönüp sandalyeye uzanıyorum. Ve elimde çalışıyor.

"Kahretsin." İrkiliyorum ve masanın diğer tarafına fırlatıyorum. Sanki aklım, cevap verme ihtimalimi azaltmak için onu mümkün olduğunca uzağa götürmemi söylüyor. Ve çalışıyor. Ve çalışıyor. Ve çalışıyor.

Duş.

Cep telefonumu masanın üzerine bırakarak duş almaya gidiyorum, ellerim saçlarımda kabaca çalışıyor, zihinsel olarak kendi kendime zikrederken şampuanı ovuyorum. Kendime günaha karşı direnmemi söylüyorum. Tehlikeden uzaklaş. Kafamın sesini dinle.

İşim bitip havluya sarınıp mutfığa döndüğümde dört cevapsız arama daha vardı. "Tanrım, pes et, olur mu?" Mırıldanıyorum, ekranı silerek temizliyorum.

Tekrar çalışıyor. Olduğum yerde donup kalıyorum. Titremelerim artıyor. Bu tam bir çılgınlık. "Merhaba," diye cevap veriyorum iddialı bir şekilde ama sesimin solukluğunu duyabildiğim gibi titrediğimi de hissedebiliyorum. Bu adamda ne var bilmiyorum ama beni mahvediyor.

"Her zaman elde edilmesi zoru mu oynarsın?" diyor, o kaba ama ipeksi sesiyle beni daha da mahvediyor. Birden onun kokusunu alabiliyorum.

"Hiçbir şey oynamıyorum," diye onu temin ediyorum.

"Elbette. Peki bu güzel Cumartesi sabahında ne yaptınız?"

"Spor salonuna gittim." Sohbet mi ediyoruz? "Ve M&S." Kaşlarım çatıldı. "Sen mi?"

"Ben de spor salonundaydım." Ben hala. "Hangi spor salonu?"

"Senin değil," diye onaylıyor ve ben sönüyorum. "Çünkü bu garip olurdu, değil mi?" Kendi kendime homurdanıyorum. Ve bu değil mi? "Yani bu gece," diye devam ediyor. "Benimle yemeğe geleceksin."

"Bu bir soru değildi." "Öyle olması amaçlanmamıştı."

Otururken alnım çatlıyor, zihnim daireler çiziyor. *Bu sadece akşam yemeği.* Ama yaklaşımı, azmi bana aksini söylüyor. Sadece akşam yemeği istemiyor. Hayal kırıklığıyla kendime homurdanıyorum. "Seninle yemek yemek istemiyorum."

"O zaman yemeği atlarız."

Ve işte burada. Beynim bu kadar cüretkârlığı hesaplayamıyor. "Bak," dedim, ayağa kalkarak. "Şu anda hayatımda olan başka şeyler var."

"Ne yani, sevişemiyor musun?"

"Sen gerçek misin?"

"Oh, bebeğim, ben çok gerçeğim ve sen teslim *olacaksın.*"

Kendini beğenmişliğinden nefret ederek kaşlarımı çatıyorum. Ve haklı olabileceği gerçeğinden. Hiçbir kadının kaçımaması gereken bir deneyim gibi görünüyor. *Lanet olsun.* "Şimdi kapatacağım," diyorum, sesim belirgin bir şekilde titriyor.

"Neredesin?" diye sorar.

"Ne?"

"Neredesin?"

Başımı sallıyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Arkadaşımın mutfağındayım."

"Arkadaşının mutfağı mı?"

"Bir daire bulana kadar onunla kalacağım." "Doğru.

Çünkü birinden ayrılmışsın." "Doğru."

"Oturuyor musun?"

"Hayır."

"Yapmalısın."

"Neden?"

"Otur, Amelia," diye emretti. "Şimdi." Ve bir robot gibi yavaşça sandalyeye çöküyorum. "Telefonu hoparlöre ver," diye fısıldıyor. "Ve masanın üzerine koy."

"Sen ne halt ediyorsun-"

"Sadece yap."

"Hayır." Öfkeli bir şekilde homurdandım. "Neden benden bunu istiyorsun?" "Kendine güvenmiyor musun?"

Çenem dönüyor, hayal kırıklığı ve beklenti beni ele geçiriyor. "Kendime güveniyorum."

"O zaman yap."

Duymasını istediğim bir iç çekişle emrini yerine getiriyorum. "Ellerini kalçalarının üzerine koy."

Dudağımı ısıriyorum, sesi bana bir sesin tek başına yapmaması gereken şeyleri yapıyor. Yutkunuyorum ve ellerimi orada dinlendiriyorum, tenim ısınıyor, kalçalarım sıkılıyor. Neler olduğunu biliyorum. Durdurabilir miyim?

"Onları orada tut," diyor. "Ve beni dinleyin. Dinliyor musun?"

Yutkunmam pütürlü. "Dinliyorum," diye fısıldıyorum. Ve şimdiden titriyorum.

"Ellerini hareket ettirme."

Gözlerimi kapatıyorum ve sesinin içime işlemesine izin veriyorum.

"Parmaklarımın seninkilerin arasında dolaştığını düşün Amelia. Bu hoşuna gitti, değil mi? Benim büyük, yetenekli, kaygan ellerim seninkileri işliyor."

Oh lanet olsun. Ama çenemi kapalı tuttum.

"Yaptım. Sen. Beğendin mi? Beğendin mi?"

"Evet." Kendimi itiraf etmekten alıkoyamayarak kelimeyi gıcırdatarak söylüyorum.

"Ellerin hala kalçalarında mı?" "Evet."

"Onları hareket ettirmeyin."

"Onları kıpırdatmayacağım," diye bağırdım, vücudum gergindi, amım sıkıydı.

"Çok iyi hissettirdi, değil mi?" diye fısıldıyor. Elleri ellerimin üzerindeyken sessizce inliyorum. "Seni o lavabonun üzerine yatırıp yarına kadar sikebilirdim ve buna bayılırdın. Söyle bana. Bunu seveceğini söyle."

Nefes alıyorum, elim uyluğumun iç kısmına doğru ilerliyor, basınç artıyor ve beni titretiyor. Nabızı bastırmam gerekiyor. Kendimi ovmalıyım. Karıncalanmaları hafifletmeliyim. "Buna bayılırdım."

"Artık o kadar sert değilsin, değil mi?" diye homurdanıyor. "O sandalyede çaresizce sesime gelmeye çalışıyorsun."

Elim egzersiz pantolonumun üzerinden amımla buluşuyor ve nefesim kesiliyor.

"Kendine dokunuyorsun," diye fısıldıyor. "Siktir, kendine dokunuyorsun. İyi hissettiriyor mu?"

Konuşamıyorum, sadece nefes alabiliyorum, göğsüm sıkışıyor, sıcaklık içime hücum ediyor. Geldiğini hissederek sırtımı sandalyeye yaslıyorum.

"İyi hissettiriyor mu?" diye sertçe soruyor. "Söyle bana, Amelia."

"Çok iyi hissettiriyor," diye ağlıyorum, başımı arkaya atarak. Geliyor. *Geliyor.*

"Al bebeğim. Ve sadece sesiyle seni kimin çıkardığını unutma."

Buzz, buzz, buzz!

İrkiliyorum, sarsıcı bir solukla bedenime giriyorum, doruk noktam sönüyor. "Aman Tanrım." Gözlerimi kırıştıtırıp kapının yanındaki dahili telefona bakıyorum. Nefes nefese kaldım. Biraz kafam karıştı. Az önce ne oldu?

"Amelia?"

Masanın üzerindeki telefonuma bakıyorum. Sonra bacaklarımın arasındaki elime. *Lanet olsun.* Telefonumu almak için çabaladım.

"Amelia," dedi, sesi acılmış gibi geliyordu. "Gitmem gerek."

"Hayır, Amelia, telefonu yüzüme kapatma."

Telefonu kapattım ve kapının yanındaki telefona koştum, o kadar kararsızdım ki. "Alo?" Nefes nefese kaldım.

"Abbie Pearson için teslimat."

Ana kapıyı açmak için düğmeye bastım. "Lobiye bırakın, teşekkürler." Telefonu kapattım ve duvara yaslandım, hâlâ nefesim kesilmişti.

Onun iplerine bağlı bir kukla.

O adamın bana yapabileceklerini.

Abbie metal bir kovadan sarı bir gül koparıyor ve ben onu çiçekçinin etrafında takip ederken oluşturduğu bukete ekliyor. "Neden onunla yemeğe çıkmıyorsun anlamıyorum," diyor. "En kötü ihtimalle bedava yemek yersin. En iyi ihtimalle, aygıra binersin."

Gözlerimi deviriyorum. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"O zaman neden Charley'i değil de beni görmeye geldin?" diye soruyor birkaç dal okalıptüs çıkarıp onları düzenlerken. "Buna cevap verme, nedenini biliyorum."

O neşeli, gündelik işine devam edip bir buket hazırlarken gözlerimi kısıyorum. "Neden?"

"Çünkü Amelia, onunla akşam yemeği yemek istiyorsun ve benim seni cesaretlendireceğimi, Charley'nin ise cesaretlendirmeyeceğini biliyorsun. Bu yüzden buradasın. Bana bir salkım söğüt uzatır mısın?"

Bir dal kopardım.

"Ve bir tane daha," diyor, ben kaşlarımı çatıp başka bir çubuk çıkarırken onu tam yerine yerleştiriyor. "Teşekkürler." Yürümeye devam ediyor ve ben de onun peşinden gidiyorum. "Onunla akşam yemeği ye. En kötü ne olabilir ki?" Yaptığı buketi çiçekli bir kâğıt yığınının üzerine yerleştiriyor.

"Sadece benimle konuşarak neredeyse boşalmamı sağlıyordu, Abbie," diye itiraf ediyorum, o arkasını döndüğünde geri adım atıyorum. "O usta bir baştan çıkarıcı. Benim üzerimde sahip olabileceği güçten korkuyorum."

Abbie yanaklarını üfler. "Ne söylememi istiyorsun, Amelia? Ondan etkileniyorsun. Belli ki o da seni çekici buluyor."

"Birinden yeni ayrıldım," diye homurdanıyorum. "Ortak yapmam lazım."

"Bay Ateşli ile yatmanın bunu değiştireceğini mi düşünüyorsun?"

İçimden gülüyorum. Evet, aslında yapabilir, çünkü onu düşünmeden duramıyorum ve ısrarına boyun eğip vereceği şeyi alırsam bu sorunun düzeleceğini hayal edemiyorum.

O yüzden
yapmayacağ
ım. Mantıklı
ol.

"Yardım ister misin?" diye sordum. Abbie'lere geri dönemem ve yapacak başka bir şeyim yok. İş dışında ve kafam yerinde değil.

Demek istediğim de bu. Tanrı'dan bir telefon geldi ve ben darmadağın oldum.

Abbie gülümsüyor, omuzlarımdan tutuyor ve beni kasanın arkasına koyuyor. "Parayı alabilirsin," diyor ve bana üzerinde FLORA FLORA yazan renkli çiçekli bir önlük uzatıyor. "Corey sana kart makinesinin nasıl çalıştığını gösterecek. Düğün için çiçekleri buzdolabından çıkarmam gerekiyor."

Gülümseyerek teşekkür ediyorum ve çantamı tezgahın altına itiyorum, telefonum çaldığında duraksıyorum. Abbie kaşlarını kaldırdı.

"Kararlı, hakkını vermeliyim."

"Ya da egosu kaybetmeyi kaldıramayacak kadar şişmiş," diye geçiriyorum içimden, zihnimin köşelerine yerleşen görüntüleriyle savaşıyor.

O gün beş kez daha aradı. Hiçbirine cevap vermedim.

Bölüm 10

Ciğerlerim yanıyor, hızımı yavaşlatıp koşuya geçiyorum ve koşu bandının kollarından havluyu alıp alnımı siliyorum ve saate bakıyorum. Sabah altı. Önümdeki televizyon ekranları mükemmel bir senkronizasyonla *Sky News*'ten *Good Morning Britain*'a geçiyor ve gülümseyerek nefes veriyorum. Hafta sonunun geri kalanını ailemin yanında düğünle ilgili her şeye yardım ederek geçirdikten ve ardından kendimi işe verdikten sonra daha kendim gibi hissediyorum. Cumartesi gecesinden beri bir daha aramadı. Bugün Çarşamba. Sonunda pes etti ve bu beni rahatlattı. Birçok kez kanıtladığım gibi, onun yanında kendime güvenmiyorum. Bedenim ona cevap veriyor. Duyarlılık lanet olsun.

Kollarını şişirilmiş göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir personel önümde beliriyor.

"Burada henüz kimse yok Chris," diyorum telefonumu kolumdaki banttan çıkararak, şimdi hızlı adımlarla yürürken. "Altı buçukta anlaşmıştık."

"Patron erken geldi ve senden başka kimse spor yaparken finans dünyası hakkında bir şeyler duymak istemez."

Etrafımdaki boş spor salonuna bakıyorum. "Ama gerçek dünyanın kıyametini ve kasvetini duymak istiyorlar, değil mi?"

"Borsa kıyamet ve kasvet değil mi?"

"Dün oyun bitiminde değildi." Gülümsüyorum. "Ve yüksek risk karşılığını veriyor. Galactia altını vurdu." Ekranımı açıyorum ve beni karşılayan güzel yeşil rakamlara gülümsüyorum.

"Galactia?"

"Aylardır bir şeylerin peşinde olduklarına dair fısıltılar var."

"Altın mı?"

"Petrol, Chris." Ve şimdi riskli yatırımlarımın karşılığını aldım. Müşterilerimden gelecek telefon telaşını dört gözle bekliyorum.

sevinç şarkıları söylüyorlar.

"Altın bulacaklarını söylemiştin."

"Boş ver." İçimi çekiyorum, yavaşlayarak duruyorum ve e-postalarımı kontrol etmek için ekranımı kaydırıyorum. Sohbet odalarında gezinen ve hisse senetlerini en az benim kadar dikkatle izleyen Bay Gibbs'ten bir tane gelmiş bile. Genelde müşteriler paralarını teslim eder ve benim devam etmeme izin verirler. Bay Gibbs öyle değil. Sürekli güncellemeler yapıyor ama bunlara ihtiyacım olduğundan değil. Sık sık kendime, bunu kendisi yapacak zamanı varken neden parasıyla oynamama izin verdiğini soruyorum. Şikayet etmiyorum. Müşterilerimin servetinin büyük bir yüzdesine sahip ve rakamlarımı ezmeye bir adım daha yaklaştı. Ve ortak olmaya. Ona hemen cevap veriyorum ve koşu bandından inip duşa giriyorum. Önümüzde uzun bir gün var.

Finans konferansı.

Harika bir ağ kurma fırsatı ve kıdemli ortakların yeni ortak arayışlarında ne aşamada oldukları konusunda Gary'nin beynini gizlice alma şansı. Ayrıca Tilda Spector da orada olacak. Bugünün ve önümüzdeki fırsatların beklentisiyle karnım zonkluyor. En iyi oyunumu oynamam gerekiyor, bu yüzden spor salonuna aptalca bir erken ziyarette bulundum.

Soyunma odalarına gidip bankın altına iniyorum, günün programını tararken spor ayakkabılarımı daldırıp çıkarıyorum. Dokuzda kayıt ve kahveler, onda açılış konuşmacısı - ki kendisi etkinliğin sponsoru Global Finance LLP'nin CEO'su - on birde finans kuruluşlarından birkaç sunum, birde hafif bir öğle yemeği, iki ile dört arasında birkaç bire bir toplantı ve ardından gala yemeğinden önce FST'nin kapanış konuşması. Arabalar dokuzda.

Yanaklarım şişti. Gerçekten de uzun. Dolaptan havlumu ve el çantamı alıp duşa giriyorum ve Tilda Spector'a nasıl yaklaşacağımı düşünüyorum. Beni aramasına izin vereceğim. Eminim yapacaktır ve ben de bokun etrafındaki sinekler gibi yakınımda dolaşan birçok danışmandan biri olmayı reddediyorum. Ben her zaman orta ila yüksek riskli bir tür oldum.

Danışman. Eğitimli riskler alırım ve müşterilerimin parasını sanki kendi parammış gibi değerlendiririm. Tilda'nın kariyerine aynı zihniyetle yaklaştığını biliyorum, çünkü bana söyledi.

Ben hallederim.

Kurulandıktan sonra saçlarımı tarıyorum ve kendiliğinden toparlayarak kurutuyorum. Düşünmek için duraksıyorum. Sonra serbest bırakıyorum, parmaklarımla tarıyorum ve Victoria Beckham kalem elbisemi giyiyorum. Tam bir savurganlık ama rengi beni dizlerimin üzerine çöktürdü - bir tür kremsi istiridye-ve ufacak bir kırıksıklık olmadan bütün gün giyebiliyorum.

Spor salonundan çıkarken Clark aradı. "Hey," diyorum, istasyona giden yolu geçerken.

"Bırakmamı ister misin?" "Hayır."

"Oh, hadi ama," diye söylendi. "Aynı yere gidiyoruz. Saçmalama."

"Saçmalamıyorum. Harcayabilirim. Trenle bir saat, bu da bana bazı müşterilere e-posta göndermek ve bazı raporlar yazmak için zaman verir. Sizinle gelirim, beni aile şirketinde çalışmam gerektiğine ikna etmeye çalıştıktan sonra kulak ağrısıyla gelirim."

"Seninle konuşmayacağıma söz veriyorum."

Londra'nın derinliklerine inip ağımlı kaybetmektense metro istasyonunun dışında bekleyerek gülümsüyorum. "Sana inanmıyorum."

"Pazar nasıldı?" diye soruyor.

"Seninle Pazar günü hakkında konuşmaya iznim yok." Çok güzeldi. Şarap, elbiseler, masa planları. Ayrıca, Abbie ve Charley'i bekârlığa veda partisine davet ettirmeyi başardım.

"Ben düğünden bahsetmiyorum. Sen ve babam." "Biz iyiyiz," diye onu temin ettim. "Babamız ne yaparsa onu yaptı,

Ben de özrünü kabul ettim." Bu da suçlu bir gülümseme, sarılma, sırtımın sıvazlanması ve saçlarıma bir öpücük kondurulmasıydı. Çünkü bunu gelecek hafta ya da belki ondan sonraki hafta tekrar yapacağız,

kendini unutup düzeltilmesi gerekmeyen hayatımı düzeltmeye çalıştığında.

"Ama hâlâ Abbie'lerde mi yaşıyorsun?"

"Evet, bir şey çıkana kadar." "Ve annem bunu sorun etmiyor mu?"

"Onlarla birlikte yaşarken, onlar kalkmadan çıkardım ve geç saatlere kadar çalışmıyorsam ya da kızlarla dışarıda değilsem, yatmadan önce onları bir saatliğine görürdüm. Beni özlemeyecektir." İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sanırım kendime hak veriyorum. Ama babamın gevşek dudakları yüzünden annemi cezalandırmamalıyım. Ben yanında olmasam bile yanında olduğumu bilmek hoşuna gidiyor. Ama dürüst olmak gerekirse, evlerine her adım attığımda yargılamalarla karşı karşıya kalıyorum. Ve ben otuz yaşındayım. Babam bu konuda haklıydı. Ailemle yaşamak sağlıklı. En iyi arkadaşım ile yaşamak daha sağlıklı değil. Tanrım, umarım yakında bir şey çıkar. "Dinle, sırf beni suçlu hissettirmek için istasyonun dışında takılıyorum."

"Kendini suçlu hissetmeni istemiyorum. Gelip benimle çalışmanı istiyorum."

"Hayal görüyorsun. Babam geçen hafta kaç kez ofise geldi?"

"İki kez. Belki üç kez. Yoksa dört müydü?"

"Clark," diye nefes alıyorum yorgunca.

"Tamam, beşti."

Gülüyorum. "Yani teknik olarak, babam emekli olmuş ve dizginleri sana devretmiş olsa bile, hala onun için çalışıyorsun."

"Uzun sürmeyecek ama hassas bir yaklaşım gerekiyor."

Buna itiraz edemem. Babamın bildiği tek şey aile işiydi. Bunun ötesinde hayattaki yerini bulmakta zorlanıyor. Annem her zaman ev kadını, babam ise evin geçimini sağlayan kişi oldu. "Yakında doğum günü. Onu golf derslerine yazdırmaya ne dersin?" Ben öneririm.

"Evet. Harika bir fikir. Bununla sen ilgilen. Sana ne kadar borçlu olduğumu söyle."

"Yapacağım."

"En azından sizi istasyonun diğer ucundan alayım da otele gitmek için taksiyle uğraşmak zorunda kalmayın."

"Peki," diye yumuşadım. "Trenim sekiz on beşte kalkıyor." "Orada olacağım."

Merdivenlerin yarısına geldiğimde telefonum tekrar çalışıyor ve şehir dışından bir numara görünce duruyorum. "Alo?"

"Günaydın."

Vücudum anında geriliyor, bir adam yanımdan hızla geçip merdivenlerden inerken omzumu yakalıyor. *Kapat. Kapat.* Ve şu anki halim, sıcak ve rahatsız, kalbim hızla atıyor, tam da bu yüzden bu adamdan uzak durmam gerekiyor. Birden nereye gittiğimi, kim olduğumu unuttum. Sadece bir kelimeyle. Benimle son konuştuğunda, neredeyse beni orgazma ulaştırıyordu.

"Bu senin cep numaran değil."

"Hayır, değil. Cep telefonumdan gelen aramalara cevap vermiyorsunuz, ben de sizi farklı bir hattan aramayı deneyeyim dedim."

Çok kurnaz. "Şu an gerçekten iyi bir zaman değil." Dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyorum, taşıtların yolundan çekiliyorum.

"Ama önümüzdeki Cumartesi işe yarıyor, o yüzden benimle yemeğe geleceksin."

Tanrım, hiç bu kadar yılmaz bir adama rastlamamıştım. Geri çekildiği sonucuna varmam için çok fazla. "Sana söylediklerimi duymuyor musun?"

"Duyuyorum, Amelia. Beni istiyorsun."

Tam bu sözleri söylerken, kalçalarımın arasında güçlü bir zonklama hissediyorum. Etrafıma, Londra sokaklarındaki kaosa bakıyorum. Sessizlik. Sadece onun sözleri zihnimde zıplıyor.

"Cumartesi," diye tekrarlıyor. "Hayır."

"Siktiğimin Cehennem, Amelia," o nefes alır, tamamen bıkkın. "Sadece akşam yemeği."

"Öyle mi?" Gülererek soruyorum. "Çünkü bu noktaya yaklaşımınız aksini gösteriyor."

Sessizlik. Bunun için geri dönüşü yok.

"Bak, gitmem gerek."

"Hayır, Amelia, bekle."

Metro istasyonunun köşesini dönerken bir kadın omzumu yakalıyor ve beni duvara çarpıyor. "Tanrım, özür dilerim," diye sıçradı ve beni sabitlemek için kolumu tuttu. "Seni görmedim."

Gözlerimi kırıştıtırıp elimdeki telefona bakıyorum. "Amelia?" diyor. "Amelia, konuş benimle." Telefonu kapatıyorum ve nefesimi tutuyorum.

"İyi misiniz?" diye soran kadın, gülümsemeye zorlamama ve iyi olduğuma dair güvence vermeme neden oldu. Ve minnettarım. Pes etmeme bir kalp atışı kalmıştı. "Çok üzgünüm," dedi tekrar, yoluna devam etmeden önce.

Kendimi yeniden düzenlemek ve nereye gittiğimi hatırlatmak için bir an ayırıyorum. Sadece bugün değil, kariyerimde de. Hayatımda. Merdivenlerden metroya doğru aceleyle iniyorum, boğazım düğümleniyor, beklenmedik ve istenmeyen öfke beni ele geçiriyor.

Bugün olmaz.

Bugün odaklanmam gerekiyor.

Bölüm 11

"Ulaşılması zor, değil mi?" Clark, Arlington Hall'a giden taşra yollarını arşınlarken şöyle diyor. "Konferansı buraya taşımak kimin fikriydi?"

"Görünüşe göre Hilton'da çifte rezervasyon varmış. Bu son çareydi." Gözlüğümü kaldırıp masmavi gökyüzüne bakıyor, Clark'ın Range Rover Sport'unun hafif açık camından kır havasını içime çekiyorum. Trende amaçladığım gibi hiç iş yapamadım, bu da huzursuzluğumu daha da artırdı. "Çok temiz kokuyor, değil mi?"

"Bana at boku gibi kokuyor."

"Taşrada yaşayamaz mıydın?"

"Sikeyim hayır. Bak." Clark gösterge tablosunu, özellikle de ağ hizmetindeki çubukları işaret eder. "Bir çubuk."

Perdelerimi indirip kendi telefonumu kontrol ediyorum. *Hiç* çubuk yok. Burnumu kıvırıyorum, ama sonra bir çubuk görüldüğünde nefesim kesiliyor. Ve hızla tekrar kayboluyor. Çantama geri koyuyorum.

"O zaman yeni saç modelini açıkla," diyor bana bakıp gülümseyerek.

Rahatsız bir şekilde uzun saçlarıma uzanıyorum ve küllü sarı dalgaları tarıyorum. "Yeni bir şey değil."

"Düştü."

"Ve?"

"Ve iş için saçını hiç açmıyorsun." "Yoluma çıkıyor." *Sert*. Kıvranıyorum.

"Tanrım, bu yollar çok dar," diye homurdanır Clark, bir virajda yavaşlayarak sürünmeye başlar. "Lanet olsun!" Arabadaki bir alarm ötmeye başlıyor ve Clark frene basıyor, elim fırlayıp gösterge panelini tutuyor.

"Tanrım, beni oraya canlı götür, olur mu?" Nefes alıyorum.

"Eğer seni oraya götürebilirim. O canavarı nasıl geçeceğim?"

Neden bahsettiğini anlıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Devasa sarı bir traktör, yol kadar geniş, devasa tekerlekleri her iki taraftaki eşiğe sürünüyor. Ve üzerimize gelmeye devam ediyor. "Sanırım geri çekilmenizi istiyor."

Clark dikiz aynasına bakıp arkamızda ne olduğunu değerlendiriyor. "Ben hiç geçit görmedim, sen gördün mü?"

"Bakmıyordum." Traktör gelmeye devam ediyor. "Bizi fark etmedi mi?"

"Kahretsin." Clark arabayı geri vitese takıp yolda geri geri gitmeye başlayınca boynum bükülüyor ve traktörün kabinine bakıyorum. Direksiyondaki yaşlı çocuk doğrudan Range Rover'a bakıyor ve bizi gerçekten görüp görmediğini sorguluyorum.

"Bir buğday demetini çiğniyor," diyorum. "Ve bir kova şapka takıyor. Ne kadar taşralı."

Clark, "Harika," diye mırıldanır ve sonunda küçük bir durağa varıp traktörü kenara çeker. Traktör vızır vızır geçip gider, çiftçinin dikkati önündeki yoldan hiç ayrılmaz. Clark inanamayarak, "Bir şey değil," der. "Cahil salak." Traktörü geri çekip ayağını indiriyor ve kısa süre sonra Arlington Hall'un altın kapılarından içeri giriyoruz. "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Biliyorum." Koltuğumda kayıyor, uzaklara doğru uzanan kristal berraklığındaki dereyi hayranlıkla seyrediyorum.

"Biliyor musun?"

"Burası kızlarla spa günüm için geldiğim yer."

"Tabii ki," diye nefes aldı Clark, kapı girişinde durdu. "Yer değişikliği e-postasını aldığımızda bunu duyduğumu sanmıştım." Camını indirerek kapıdaki adama gülümsüyor - geçen hafta Abbie'nin geçmesine izin veren adama. Rozetindeki ismi okudum. Nelson. "Clark Lazenby ve Amelia Lazenby. Konferans için buradalar."

"Evet, tabii ki." Araba yolunun aşığısını işaret ediyor. "Lütfen, girişte sizi otoparka yönlendirecek görevliler var."

"Teşekkürler." Bariyer kalkar ve Clark Arlington Hall'un lüks arazisine bakarak arabayı sürer. "Kahretsin, bir helikopter pisti var. Acaba buranın sahibi kim? *İşte bu* çantaya atılacak bir müşteri olurdu."

"Adı Evelyn Harrison'dı," diyorum. "Öldü. Şimdi kimin olduğunu bilmiyorum."

"Yakında öğreneceğim." Clark bana arsız bir sırıtışla vuruyor, çeşmenin etrafında duruyor. "Tanrım, bu bir Jaguar E-Tipi Roadster."

"Ne?"

Ağız sulanarak gümüş renkli eski bir arabayı gösteriyor. "Bu benim hayalimdeki araba."

"Bunun hayalindeki araba olduğunu sanıyordum?"

"Öyleydi. Kahretsin, bir 1961 mi?" Range Rover'ından iniyor ve arabanın içinde boylu boyunca yürüyerek parlak boyaya hayranlıkla bakıyor. "Bunların ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Ve lanet olsun, çok iyi durumda. Küçük bir servet değerinde olmalı."

"Ne zamandan beri klasik arabalarla ilgileniyorsun?" Çalışma çantamı çıkarıp spor çantamı arka koltuğa bırakarak soruyorum.

"Yeni müşterilerimden biri koleksiyonunu bana özel olarak gösterdiğinden beri."

Ben hava alırken Arlington Hall üzerimizde beliriyor. Hissettiğim endişe çılgınca. Çılgınca. Ama bunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Buraya en son bir hafta önce geldiğimde hiç beklemediğim bir şeyle karşılaşmıştım.

Kelebekler.

"Bu taraftan lütfen, hanımefendi," diyor yeşil takım elbiseli bir adam ve beni resepsiyon alanına doğru yönlendiriyor. İçeri giriyorum ve hemen Evelyn Harrison'ın portresini buluyorum.

"Bu o," diyorum Clark'a. "O bir şey değil mi?" Sadece kendini tutuş şekli. Çok zarif.

"Bilirsiniz," diyor Clark hüznle, "bazı insanlara bakarsınız ve Tanrı'dan daha zengin olduklarını bilirsiniz." Anouska resepsiyonun arkasındaki personel kapısından çıkarken bazı iş arkadaşlarını fark ediyor ve uzaklaşıyor. Başını kaldırıp beni görüyor, kaşlarını çatıyor ve sonra kime baktığını fark edip gülümsüyor. Saçlarım onu bir an için şaşırtmış olmalı.

"Merhaba," dedim, yaklaşıyor.

"Bayan Lazenby, sizi görmek ne güzel." Bir yabancınn elindeki gizli bir dosyadan edindiği bilgiler yüzünden onu sorguya çekme ihtimalimden korktuğunu söyleyebilirim.

"Konferans için buradayım, o yüzden cüzdanımı alayım dedim."

"Tabii ki. Kasadan alırım." Aceleyle çıktı ve bir dakika sonra geri dönerek teslim etti. "Kayıt şu tarafta." Otelin başka bir bölümüne açılan cam bir koridoru işaret ediyor. "Kent Süiti'nde. Sadece bir uyarı, mekandaki değişiklik nedeniyle katılımcılardan akşam yemeği seçimlerini yeniden yapmalarını istiyoruz." Gülümsüyor, garip bir şekilde. "Lütfen alerjinizi bildirdiğinizden emin olun."

"Yapacağım."

"Durum ciddi mi?" diye soruyor, cam tünelden Kent Süiti'ne doğru yürürken bana eşlik ederken.

"Hiç sanmıyorum. On yaşındayken arkadaşımın Nutellalı tostundan bir ısırık aldığımda yere düşüp ölmedim, yani bu olumlu bir şey." El çantama uzandım. "Yıllar içinde birkaç kez dışarıda yakalandım, o yüzden bunları taşıyorum."

Anouska EpiPen'lerime bakıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Yakalandın mı?" "Bir keresinde Pret'ten yanlış buzlu kahveyi almıştım." Benim burun kıvrır. "İçinde badem şurubu vardı."

"Olamaz, ne oldu?"

"Nefes darlığı, hızlı kalp. Özel olarak oturmak ve EpiPen'in işini yapmasına izin vermek için bayanlara doğru çılgınca bir koşu."

"Ve hepsi bu mu? Kendine bir iğne yaptın ve iyi misin?"

"Oldukça fazla." EpiPen'lerimi çantama geri koyuyorum. "İlk birkaç kez olduğunda, annem beni hastaneye götürürdü, böylece beni izleyebilirlerdi, ama yıllar geçtikçe bunu yönetmeyi ve vücudumu dinlemeyi öğrendim." Ona bu adamı nereden tanıdığını sormak için ölüyorum, sadece ölüyorum. Kim bu adam? Kaç yaşında, adı ne, ne iş yapıyor? Düşüncelerimi hızla hizaya sokuyorum, kendime ve aklımın ona kaymasını engelleyemememe giderek daha fazla sinirleniyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, seve seve yardım ederim." Anouska'nın hakkımda bilgi verdiği için barış teklifi mi?

"Teşekkürler." O uzaklaşırken gülümsüyorum ama birini görünce gülümsemem kayboluyor. Beni fark etti ve göğsünü şişirirken inledim. Tabii ki burada olacağını biliyordum. Elbette ondan uzak durmayı planlamıştım; iş yerinde her gün buna dikkat ediyorum. Sorun şu ki, Leighton Steers görülmeyi seviyor. Ve duyulmayı. Ve hayranlık duymayı.

"Lazenby," diyor bir elini saçlarında gezdirerek. Satış elemanı olmalıydı. *Kaygan.*

"Dümenler," diyorum, gülümsemem gergin.

"Bu saç da neyin nesi?" Gevşek sarı dalgalarımın uzanıp onları biraz savuruyor ve ben de taşaklarına tekme atmamak için kendimi zor tutuyorum. Cinsiyetçi olmak niyetinde değil. Bu onun kanında var.

"Saçıma dokunma Steers," diye uyarıyorum, biraz şakacı, çokça ciddi. Elleri teslimiyetle havaya kalkıyor, vücudu geriye doğru hareket ediyor. Ortak olmak için karşımdaki dangalağın bu olduğuna inanamıyorum.

"Güzel yer, ha? Bahse girerim buranın sahibi olan şanslı herif birkaç sterlin değerindedir." Kaşlarını oynatıyor. "Günün sonunda müşterim olacaklar, sadece izle."

"Eğer buranın sahibi onlarsa, mali işlerinin de yolunda olduğunu sanıyorum."

"Herkes serbest oyun." Leighton, LB&B'den birkaç adamla erkek erkeğe takılıyor.

"Tanrım, ondan nefret ediyorum."

"Neden?" Gary'nin asistanı Shelley bana katılıyor ve bir kordon uzatıyor. "Cinsiyetçi ve dar görüşlü olduğu için mi? Yoksa tam bir sik kafalı olduğu için mi?" Shelley bana alaycı bir bakış attığında gülüyorum ve yaka kartımı kabul ediyorum. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, umarım onu döver ve ortak olursun."

"Teşekkürler."

"Gidip diğ er yaka kartlarını dağıtsam iyi olacak. Leighton için özel bir tane var." Üzerinde PRICK yazan küçük beyaz bir kart tutuyor ve Leighton'ın adının yazılı olduğu kartın arkasına yerleştiriyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Shelley'nin kayarak uzaklaşmasını izliyorum, kordonumu başımdan geçiriyorum ve geriye uzanıp saçlarımı altından süpürmek zorunda kaldığımda kaşlarımı çatıyorum. Bağlamalıydım.

Bir kahve ve birkaç merhabadan sonra bir başka cam tünele yönlendiriliyoruz ve bir kez daha Arlington Hall'a hayran kalıyorum. Su kanatları pürüzsüz taş olukların üzerinden yürüyüş yolu boyunca uzanan çakıllı kanallara dökülüyor ve dev palmiye yapraklarından oluşan gölgelikler cama tırmanıyor. Beyaz parlak ahşap kapılar eski bir tiyatroyu andıran, sandalyeleri koyu kırmızı kadife, armatürleri altın rengi ve karmaşık olan büyük bir oditoryuma açılıyor. Çok art deco ve kesinlikle çarpıcı.

Tavanı süsleyen altın kornişlere bakarken Gary, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en süslü konferans odası," diyor. Arlington Hall'un gördüğüm her santimetresinde Evelyn Harrison daha da bir ikon haline geliyor.

Bir görevli beni üçüncü sıraya yönlendiriyor ve yumuşak pelüş koltuğa oturuyorum; Shelley iç tarafımda, Gary ve Leighton ise dıştaki iki koltukta oturuyor. Sektörden tanıdığım birçok yüz görüyorum, her yerde baş sallamalar ve el sıkışmalar oluyor.

"Saçını beğendim," diyor Shelley, elimi tekrar omzuma atmaya zorlayarak.

"Teşekkürler." Saçımın bu kadar heyecan yaratacağını hiç tahmin etmemiştim. Önümdeki koltuğun arkasından programı aldım.

ve programa göz atıyor, bire bir görüşmeler sırasında hedeflerime ulaşmak için yeterince zaman ayırdığımdan emin oluyorum. Telefonum çalıyor ve Tilda Spector'dan gelen mesajı gülümseyerek açıyorum.

Are you here? I've not seen you. TS.

Third row back, near the aisle.

Boynumu büküp salonda onun gümüş rengi saçlarını ve kendine özgü kalın çerçeveli gözlüklerini arıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum, tekrar çaldığında dikkatimi cep telefonuma veriyorum.

**Oh, I see you. I'm four rows behind you.
I didn't recognise you with your hair down.
TS.**

Gözlerimi devirip başımı çeviriyorum ve onu tam arkamdaki birinin yanından geçerken buluyorum. "Selam," diyorum elimi kaldırarak. "Vaktin varsa daha sonra görüşmek harika olur."

"Senin için her zaman zaman var, Amelia." Kahverengi, dost canlısı gözleri gözlüklerinin ardında parlıyor. "Nick nasıl?"

Dudaklarım düzeliyor. "O iyi."

Tilda tasarım çantasından kompakt aynasını çıkarıyor ve dudaklarını kontrol ediyor. Çok ilginç biri, sektörde şık olduğu kadar çalışkanlığıyla da ünlü. Çerçeveleri her zaman kıyafetiyle uyumludur ve bugün de kobalt mavisi etekli bir takım elbise giymiş ve çerçeveleri de onunla uyumlu. "Öğle yemeğinden sonra beni bul."

Leighton'ın boncuk gözlerini üzerimde hissederek başımı sallıyorum ve dikkatimi sahneye veriyorum. Pantolonlu takım elbiseli bir kadın sahneye çıkıp podyuma yaklaşarak mikrofonu ayarlarken Gary'nin karşısından ona bakıyor ve dostça gülümsüyorum. Gürültünün azalmasını beklerken

kaygan saçlarını düzeltiyor ve ben kendi kendime ne kadar ... sert göründüğünü düşünüyorum. Yüzümü buruşturup saçımın bir tarafını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, iş günümde buna alışık değilim. İlk kez nedenini sorguluyorum. Ve ilk kez, ciddiye alınmaya ihtiyacım olduğunu kendime itiraf ediyorum. Saçın bunu nasıl etkilediğini bilmiyorum ama bir keresinde babamın yanında çalışırken bir adam bana şöyle demişti: "Aferin Amelia. Yani sadece güzel bir yüz değilsin?" Ben de insanların beni böyle mi gördüğünü merak ettim. Sadece güzel bir yüz. Altı yıl önce o günden itibaren saçlarım arkadan bağlıydı. Ne kadar gülünç.

Belki de değildir.

"Bayanlar ve baylar, FSA Yıllık Finans Konferansına hoş geldiniz." Hafif bir alkışa izin vererek duraklıyor. "Benim adım Kerry Gallow ve etkinlik boyunca moderatörünüz olacağım. Günü mümkün olduğunca keyifli ve verimli kılmak için sabırsızlanıyorum." Gülümseyerek başını sallıyor, elleri podyumun kenarlarını tutuyor. Ne kadar da sert. "Sizi resmi olarak karşılaması için FSA'nın CEO'su efsanevi Garret Palmer'a devretmeden önce, son dakikada yapılan mekan değişikliği nedeniyle günün programında küçük bir ayarlama yapacağız. Bu nedenle lütfen sahneye bu yılki mekânımız olan Arlington Hall'un sahibi Bay Jude Harrison'ı davet edin."

Vücudunu sahne girişine doğru çevirerek alkışlamaya başlıyor ve herkes yerinden kalkıp ona katılıyor. Leighton, Gary'nin karşısına geçip bana gülümsüyor. "Adil oyun," diyor göz kırparak.

"Ona bak," diye mırıldanıyorum ve dikkatimi sahneye geri veriyorum. Ne sikim ama.

"Tanrı merhamet etsin," diye fısıldıyor Shelley, tam o sırada gözlerim sahneye çıkan adama takılıyor.

Ne oluyor lan? Jude Harrison sahneye çıkarken el çırpışlarım yavaşlıyor, gülümsemem soluyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, durduğum yerde sarsılıyorum, anında yanıyorum.

"Değil mi?" Shelley ağzının kenarından fısıldıyor. "Yasadışı olmalı."

Jude Harrison. Arlington Hall'un sahibi. Hey Jude.

Hey Jude'u kesinlikle denemelisin.

"Siktir, siktir, siktir." Onu izliyorum, uzun bacaklarını, gri takım elbiseli *katil* vücudunu. Uzanıp koyu sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor, tembel gözleriyle kalabalığı süzüyor.

Tanrım, o . . .

Kahretsin, o ilahi.

Kürsüde durur ve boğazını temizleyerek alkışların -ve muhtemelen hayranlığın- dinmesini bekler. Sonunda herkes yerine oturur ve o da konuşmaya başlar. "Günaydın, ben Jude Harrison," diyor mikrofonun üzerine hafifçe eğilerek. Sadece basit bir giriş niteliğindeki sözleri tenimi gıdıklayan tüyler gibi, nefesimle birlikte kürek kemiklerimin de içeri çekilmesine neden oluyor. Çıplak koluma bakıyorum. Tüylerim diken diken oldu. "Bu yılki konferansa Arlington Hall'da ev sahipliği yapmak büyük bir onur." Sırıttıyor ve ben de gelişen zonklamayı bastırmak için kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Nasıl? Bunu bana nasıl yapabilir? "Sonradan akla gelmesine rağmen," diye ciddi bir şekilde ekliyor. Kalabalık hafifçe gülüyor ve ben odadaki her kadının büyülendiğini görmek için etrafa bakıyorum.

Jude Harrison.

Lanet olsun.

"Buna inanamıyorum," diyorum kendi kendime. "Ne?" Gary soruyor.

"Hiçbir şey."

"Arlington Hall özel bir yer," diye devam ediyor Jude Harrison oda tekrar sessizleştğinde. "Bu yüzden lütfen sıkı iş görüşmeleriniz arasında araziye keşfedin. Yemeklerin tadını çıkarın ve iş bitip de kendinize biraz *gevşemek* için zaman tanıdığınızda, belki sizi meşhur kokteyllerimizden biriyle baştan çıkarabilirim."

Dik oturuyorum. *Gevşek mi?*

Lanet olsun. Burada olduğumu biliyor mu? Koltuğumda kayıyorum, her saniye daha sıcak ve daha huzursuz oluyorum. Sonra gözleri üzerime düşüyor ve içim patlıyor. Gülümsemiyor. Sadece birkaç dakika boyunca bakışlarıyla beni yerinde tutuyor. Konuşmadan benimle konuşuyor. *Gevşe biraz.* Bir iş etkinliğinde mi? Asla, gerçi şu anda alkolün faydalarını ciddi ciddi düşünüyorum. Sinirlerim tamamen paramparça oldu.

"En iyi anlaşmalardan bazıları rahat bir içki eşliğinde yapılır," diyor, ses tonunda belirgin bir ima var. "İlhamını benden alan ve harika annem merhum Evelyn Harrison tarafından yaratılan Hey Jude'u tavsiye ederim." Onun uhrevi, yakışıklı yüzünden bir hüznün dalgasının geçtiğini gördüğümde telaşım bir anlığına unutuluyor. Gözleri podyuma düşüyor ve kendi kendine hafifçe gülümsüyor gibi görünüyor. *Jude Harrison, gösterdiğinden daha az çelik gibisin.* Evelyn Harrison. Annesi. Portredeki zarif, zarif güzellik. Şimdi görebiliyorum. Mavi ve yeşil arasındaki çizgide parıldayan gözleri. Neredeyse deniz gibi. "Arlington Hall'un arkasındaki kadın o," diye devam ediyor boğazını temizleyerek. "Onun başarılarını sergileyecek şanslı kişi benim." Jude Harrison sanki sadece annesinden bahsetmek bile onu boğuyormuş gibi yavaşça nefes alıp veriyor. "Ailem ve benim adıma, gününüzün tadını çıkarın. Arlington Hall'da geçireceğiniz zamanın sonunda buranın gerçekten özel bir yer olduğunu kabul edeceğinizden eminim. İster yaptığınız bir anlaşma, ister tattığınız yemekler, denediğiniz kokteyller ya da edindiğiniz tanıdıklar olsun, umarım burayı unutmazsınız." Gözleri yine bana dikildi. "Ben senin emrindeyim. O yüzden lütfen benden en iyi şekilde yararlan. Umarım bu seni son görüşüm olmaz."

Herkes ayağa kalkıp alkışlarken ben yerimde kalıyorum, bacaklarımı kullanmaya bile korkuyorum, gözlerim önümdeki adamın arkasına çivilenmiş durumda. Shelley soru sorarcasına bana baktığında, bir şekilde kendimi ayağa kalkmaya ikna ediyorum.

Ve Jude Harrison tekrar ortaya çıktığında nefes almak zorunda kalıyorum.

Kalabalığın içinde beni izliyor. İçim yanıyor, kalbim çarpıyor. Bu çılgınlık da ne?

Sonunda başını sallar ve kürsüden geri çekilerek ellerini ceplerine sokar. Gözden kayboldu. Sessiz bir mesaj seziyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. Onları kendine mi saklayacak?

Bakışlarımı indiriyorum, onun yoğun bakışlarından kurtulmak istiyorum. Burada olacağımı biliyor olmalıydı. Ona sayılarla aramın iyi olduğunu söyledim. Ona ne iş yaptığımı söyledim. Katılımcıların listesini görmüş olmalı. Ve sahneye çıkıp bana hayatımın şokunu yaşatmadan önce bana kim olduğunu söylemeyi düşünmedi mi? Beni hazırlıksız yakalamak istedi. Beni tuzağa mı düşürmek istedi? Telefonum çaldı ve mesajı okurken yutkundum.

**You look even more beautiful with your
hair loose and wild.**

Kafamı kaldırdığımda cep telefonu elindeydi ve onu çeviriyordu. Boşta kalan eliyle saçlarını geriye doğru iterken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Make time for me today.

Bu bir talep. Ciğerlerim sıkışıyor, hava bulmak aniden imkansızlaşıyor. Nefes alamıyorum. Nefes almam lazım. Havaya ihtiyacım var. "Affedersiniz," diyorum Gary'ye, yanından geçerken paniğin hızla yükseldiğini hissediyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, onun ve Leighton'ın yanından geçerken, o kadar sallantılıydım ki.

Kahretsin, davranışımı nasıl açıklayabilirim? Kendimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım var. Yeniden toparlanmalıyım. Bugün odağımı korumak için ihtiyaç duyacağım gücü bulmak için derinlere inmeliyim. "Evet, sadece ailevi bir acil durum." Telefonumu kaldırıyorum. "Uzun sürmez." I

Topuklu ayakkabılarımla koridorda hızla ilerliyorum, birkaç sıra geriden geçerken Clark'la göz göze geliyorum. Anında endişelendi. Bir elimi kaldırıp gülümseyerek ona iyi olduğumu söylüyorum. Ben iyi değilim. Bir haftadır aklımı Jude Harrison'dan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Elleri, saçları, çarpıcı yüzü, uzun, zayıf fiziği. Göğsü. Çenesi. Seks damlayan lanet gözleri. Bana dokunmadan bile bana neler yapabileceğini. Ve bu o gözden kaybolduğunda. Şimdi burada mı?

Oditoryumun dışına çıkıp cam tünelden hızla geçerken kendi kendime "Hayır," diyorum. Kadınlar tuvaletinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını hemen fark ediyorum - burada kullandığım tek tuvalet, otelin diğer tarafındaki spa'da bulunan soyunma odalarıydı. "Kahretsin." Anouska'yı fark ettim.

"Bayan Lazenby?" diye soruyor ben yaklaşırken.

"Bayanlar tuvaletini arıyorum."

"Hemen şurada sağda." Cam tünelin arkasını işaret ediyor.

"Teşekkür ederim," diye sesleniyorum, geldiğim yöne doğru aceleyle geri dönüyorum, ama Jude Harrison'ın oditoryumun çift kapısından dışarıya doğru itişile aniden duruyorum, biraz sinirli görünüyor.

Ve endişeli.

"Amelia," diye nefes alıyor, beni aşağı yukarı kontrol ediyor. Ben aynı şeyi yapmıyorum. Önümdeki ihtişamı kendime hatırlatmak işe yaramayacak. Hatırlatmaya ihtiyacım olduğundan değil. Jude Harrison'ın her şeyi zihnimde yer etmiş durumda. "Sorun nedir?" Bana doğru ilerliyor, ben de geri çekilerek onu hareketsiz bırakıyorum, yüzündeki endişe çıldırtıcı.

Sorun ne? Nereden başlamamı istiyor? Bütün gün burada kalabilirim ve hiç zamanım yok. Kadınlar tuvaletine doğru yürüyorum, ama onun süslü elbise ayakkabılarının topuklarının mermerdeki tıkırtısına katıldığını duyunca duruyorum.

Etrafımda dönüyorum. "Beni takip etme," diye bağırarak geri çekiliyorum ve gözlerimle onu yerimde tutuyorum. Onunki belirsizlikle dolu. Eminim benimkiler de kızgınlıkla doludur.

Kapıya ulaşp içeri doğru ilerliyorum, etrafımı saran zenginliği takdir etmek için kısa bir an bile ayırmıyorum. Telefonumu krem rengi mermerin yanına koyuyorum, ellerimi lavaboya dayıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Jude Harrison. Arlington Hall'un sahibi o mu? Başından beri mi? Bunca zamandır mı?

Karanlığım imgeler tarafından istila edildi -hepsi o. Kütüphane Bar'da, güzel takım elbisesiyle, siyah şortuyla kaplıcada, ellerimi baştan çıkardığı zaman aynadaki yansımada. "Hayır, hayır, hayır." Gözlerimi açıp aynada kendime bakıyorum ve sessizce beynime yeniden ayarlama yapmasını emrediyorum. Bugün önemli. Hem de çok önemli. Ne cüretle beni rotamdan saptırır? Bu ne cüret! "Hadi, Amelia," diyorum kendime. "Neden burada olduğunu hatırla."

Kapılar açıldı ve yansımamın arkasından baktım. Tabii ki beni dinlemedi.

Ellerini yıkama.

Beni aynada buluyor, yavaşça kapıyı açıyor. "Amelia?"

"Jude," diyorum, ilk kez onun adını kullanarak. Çünkü artık biliyorum. Kim olduğunu, ne iş yaptığını.

"Kızgınsın," diye mırıldanıyor.

"Özür dilerim, benden başka bir şey mi bekliyordunuz?"

"Bunu beklemiyordum," diyor kapının yanında kalarak. Akıllıca.

Başımı eğip lavaboya bakıyorum. Ne bekliyordu ki? Ona defalarca geri çekilmesini söyledim. Her şeyimi alıp götürmesi önemli değil. Ondan inanılmaz derecede etkilenmiş olmam önemli değil. Bu çılgın kimyayı keşfetmeyi umutsuzca istemem önemli değil. Ona kafayı takmış olmamın hiçbir önemi yok. Ona beni rahat bırakmasını söyledim ama bırakmıyor.

Sikeyim.

"Saçın açık," diyor, sanki bu sadece saçımı yapma şeklini değiştirdiğimden daha fazla bir şey ifade ediyormuş gibi. İrkildim. *Sert.*

"Saçlarımı açıyorum," diye onaylıyorum sessizce. Şu anda kendi gerekçelerimi okuyacak kapasitem yok.

"Neden bana bakamıyorsun?"

"Sana bakabilirim. Sadece bakmak istemiyorum." "Neden?"

Arka dişlerimi ısırıyorum. "Kes şunu." "Hayır."

"Jude, lütfen."

"Söyletme bana. Senden ne kadar etkilendiğimi söyletme bana."

Nefes alıyorum, tam arkamda durduğunda titremeye başlıyorum. *Çok yakın.* Kendimi onun büyüüne kapılmış hissediyorum. Onun tarafından büyülenmiş. Aura beni içine çekiyor. Bu adam beni raydan çıkarabilir. Bir bebekle ya da evlilikle değil, sade, ezici, kontrol edilemez bir şehvetle. Büyüleyici, zeki, başarılı ve yıkıcı derecede yakışıklı. Çekiciliğimi, arzularımı inkâr etmek çok aptalca olurdu. "Bunu bugün yapamam." Herhangi bir gün değil. Eli sırtımın alt kısmıyla buluştuğunda geriliyorum. Dokunuşu elbisemin içinden tenimi yakıyor. Elini boynuma doğru kaydırıyor. "Jude, lütfen." Ensemde masaj yaparken elinin altında yumuşuyorum. Önü sırtımla buluşuyor, diğer eli karnıma kayıyor.

"Ne için yalvarıyorsun Amelia?" diye soruyor, beni bedenine daha sıkı çekerek. Saçlarımı boynumdan uzaklaştırıyor, tenimde nefes alıyor. Damarlarımda vahşi bir ateş dolaşiyor, kığım kasıklarına doğru geri itiliyor. "Söyle bana."

Gerçekten ne için yalvardığımı bilmiyorum. Ona mı? Bunu mu? Uzay mı? Duyu? Hava mı?

Direnış mi?

Ama karşı konulmaz olana karşı koyamazsınız ve Jude Harrison karşı konulmaz olduğunu defalarca kanıtladı.

"Akşam yemeği," diye fısıldıyor, sahip olduğum her duyuyu bombardımana tutuyor.

İnliyorum, bu duygunun beni ele geçirmesine izin veriyorum. Yine bir kuklayım. Tepkilerimi kontrol edemiyorum, başım ve bedenim onun iradesine boyun eğiyor.

"Evet," diye fısıldıyor, beni de söylemem için cesaretlendiriyor. Ağır nefes alışım daha da ağırlaşıyor. Göğüslerim ağrıyor. Kalçalarım sıkışıyor. "Bu etkinlik biter bitmez gala yemeğini atlayıp benimle yiyebilirsin."

Bir inilti daha. Tanrım, vücudumda sihir gibi, yeni ve inanılmaz duygular yaratıyor.

Daha fazla.

Ağzı kulağıma doğru hareket ediyor. Vücudum yuvarlanıyor. Yüzümü ona doğru çeviriyorum, dudaklarının benimkini bulmasını bekliyorum. "Seni daha fazla tanımam için bana bir şans borçlusun," diyor yanağımlı okşayarak. "Ve sen de kendine bunu keşfetmek için bir şans borçlusun."

Ona borçluyum.

Amelia, bana bir tür taahhüt borçlusun.

Sarsılarak bedenime geri dönüyorum ve Jude aynadan bana bakıyor, elleri boynumda ve kalçamda beni daha sıkı tutuyor, sanki geri çekilmek üzere olduğumun farkında ve endişeliymiş gibi.

"Gitmem gerek," diyorum.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

Onun sert tutuşundan sıyrılıp elbisemi çekiştiriyorum, sonra saçlarıma yöneliyorum, uçlarını tarıyorum, kendime çeki düzen vermeye çalışıyorum. Saçımı bağlasaydım sorun olmazdı.

"Amelia, ne halt ediyorsun?"

"Buraya iş için geldim," diyorum sertçe. "Senin buna dahil olduğunu sanmıyorum." Kapıya doğru yürüyorum. "Ve sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Ne oluyor lan?" Jude nefes alır. "Amelia!"

Kapıyı çekerek açtım ve hızla bayanlar tuvaletine geri çekildim. "Ne yapıyorsun sen?" Kendimi kaybederek bağırdım. Açılış konuşması sırasında beni konferanstan uzaklaştırmıştı bile. Dikkatim dağıldı, gözüm topun dışında. Buna izin veremem.

"Az önce seni öpmemi istedin. Ne oldu peki?"

"Seni görmek istemiyorum, ne bugün, ne de yarın."

Geri çekiliyor, yaralı görünüyor. Bu beni daha da çileden çıkarıyor. "Benimle iletişime geçme." Kapıyı tekrar açıyorum ve

gittikçe daha da sinirleniyor. Bu ne cüret. I

Ona *borçlu* musun?

Ona bir tokat borçluyum. Başka bir şey değil. "Lanet olsun," diye tıslıyorum, elbisemi çekiştiriyorum, kumaş nemli tenime yapışıyor. Sıkıntı alışık olduğum bir duygu değil. Bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç.

İş arkadaşlarımın yanına döndüğümde açılış konuşmasının on beş dakikasını kaçırmış oluyorum. Gary'den özür dileyip her şeyin yolunda olduğuna dair güvence veriyorum ve yerime oturuyorum. Ama konsantre olabiliyor muyum? Hayır. Ve bu beni daha da kızdırıyor.

Bölüm 12

Herkes salondan çıkarıldığında gözyaşlarımı tutmak için mücadele ediyorum. Saf bir hayal kırıklığı. Hayal kırıklığı, ama sadece kendime karşı. Finans dünyasının önde gelen isimleri kendi yolculuklarından, yıllar içinde gördükleri değişimlerden ve gelecekte bahsederken ben odak nokta ile hayallerim arasında sıkışıp kaldım. Jude Harrison zihnimin her köşesini sürekli dürttü ve konsantrasyonumu bozdu. Bu konferanstan yeterince aydınlanmış hissederek ayrılmıyorum. En azından kariyerimle ilgili konularda. Ancak Jude Harrison'ın görev adamı olduğu konusunda aydınlandım. Ve ben onu istiyorum.

Ama onu almamalıyım.

Akşam yemeğinden sonra günümü tekrar rayına oturtmak umuduyla Tilda Spector'ı arıyorum. Kent Süiti'nin önünde elinde bir tepsi kokteylle bir bayan duruyor. "Hayır, teşekkür ederim," diyorum, onun yerine kendime bir su alırken gülümsüyorum. Odanın öbür ucunda Tilda'yı görüyorum ve bana el salladığında gülümsüyorum, Leighton'ın onu çoktan kokladığını gördüğümde gülümsememi yerinde tutmaya zorluyorum. Düşmanım lanet olası bir sülük. "Tilda," diyorum onun kıtasal öpücüğünü kabul ederek.

"Amelia, bugünü nasıl buldun?"

Leighton da Tilda'nın izinden gidip yanaklarımı öptüğü için değil, olması gerektiği kadar mobilyalı olmadığım için utanıyorum. Bu yüzden basitçe, "Mükemmel, sen?" diyerek ona geri fırlatıyorum.

"Tilda bana emekli olmaya hazırlandığını söylüyordu," diyor Leighton, içkisini yudumlarken gülümsemesi yüzünü yarma riski taşıyor. Bir kokteylin cazibesine kapılmaktan geri durmuyor. Bunda şaşılacak bir şey yok. Akşam yemeğinde masalardaki bedava şaraptan da en iyi şekilde yararlandığını sanıyorum.

"Gerçekten mi?" Sesim gerçekten şaşırmış gibi çıkıyor. Demek söylentiler doğruymuş.

"Yavaşlıyorum," diye açıklıyor Tilda, Leighton'a kaşlarını kaldırarak. "Daha elli iki yaşındayım."

"Ve her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun."

Dirseğimi tutup beni ondan uzaklaştırmadan önce bıyık altından gülüyor, bu da onu hayal kırıklığına uğratıyor. Yazıklar olsun bana, omzumun üzerinden ona sırtıyorum.

"Gel benimle otur." Tilda beni bir masaya götürüyor ve bir sandalye çekerek oturmam için beni cesaretlendiriyor. "Şimdi konuş benimle." Oturdu. "Amelia Lazenby'yi nasıl bir gelecek bekliyor?"

Umarım ortaklıktır. "Finans dünyasında sahip olduğun saygıyı ancak hayal edebilirim Tilda."

"Görünüşe göre yoldasınız."

Bardağım dudaklarımda duraklıyor. "Öyle mi?" "Gary senden çok övgüyle bahsediyor."

"Öyle mi?" Sesim neden cızırtılı çıkıyor?

Gülüyor. "Çekingen olma. LB&B'de hızla yükseliyorsun. Nick seninle gurur duyuyor olmalı."

İrkildim. Hayır, aslında büyümemi engellemeye çalıştı. *Bana bir çeşit bağlılık borçlusun.*

"O burada mı?" diye soruyor, etrafına bakarak. "Onu görmedim."

"Sanırım bu yıl şirketini temsilen burada başka biri var." Gözlerimi katılımcıların listesinden ayırmadığımdan emin oldum. Kendi kendime iç çektim, bir nefes aldım ve kurşunu ısırdım. İnsanların bilmesini istemediğimden değil, sadece bu konuda konuşmak istemediğimden. Nick'in insanlara ayrıldığımızı söylemediği de ortada. Hâlâ umut ediyor mu? "Nick ve ben artık birlikte değiliz."

"Oh, şey, bu bir sürpriz." Geri çekiliyor. "Yanlış giden neydi? Hayır, üzgünüm, bu beni ilgilendirmez."

"Sorun değil. Sanırım birbirimizden uzaklaştık."

Tilda, Nick ve benim ölümümüzü çevreleyen gerçek koşullardan şüpheleniyormuş gibi mırıldanıyor. "Müvekkil dosyanız bugünlerde nasıl görünüyor?"

Bu genellikle başka bir danışmanla tartışacağım bir konu değil ama bu Tilda Spector. Bir kulak veriyorsa, onunla konuşursun. "Aslında sağlıklı ama büyümek için daha fazla alan var."

Başını sallıyor. "Her zaman. Yakın zamanda Bay Neilson adında birini işe aldığınızı duydum."

"Evet, tamamen varsayılan olarak, dikkatinizi çekerim. Kıdemli bir ortak LB&B'den ayrıldı ve onun yerine ortak aranırken müşterileri şirketteki çeşitli danışmanlar arasında dağıtıldı. Bay Neilson'ı tanıyor musunuz?"

"Oh, onu tanıyorum."

Kulağa pek umut verici gelmiyor. "Ve?" Yanak diliyle soruyorum. "Bir şey paylaşmak ister misin?"

Tilda gülerek eğiliyor. "Aramızda kalsın, karısının onu temizleyicilere götürdüğünü duydum. Muhtemelen zulasını saklamak için paraya çevirecektir."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve portföyünün değerini hatırlamaya çalışırken bunun için hemen özür diliyorum. "Sadece güvenli oynuyor," diye geçiriyorum aklımdan. "Bir ton ISA."

"Anında erişim," diye onaylıyor Tilda. "Hazırlıklı olmanız gerektiğini düşündüm."

Harika. Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Parayla ne yapmak isterlerse istesinler, bir müşterinin kaynak çekmesini engelleyemem. Bay Neilson'ın durumunda olduğu gibi, saklamak gibi. Ki bu oldukça imkansız. Benden kayıtlar istenirse, kayıtları veririm. *O* zaman yakında eski karısı olacağını *düşündüğü* parayı çarçur etmediğini kanıtlamak ona düşer. "Anlayışınız için teşekkürler."

Tilda içkisini yudumlarken dudaklarında nazlı bir gülümseme beliriyor. "Tanrım, bunu hiç denedin mi?" Bir garsona el sallıyor ve tepsideki nervürlü kokteyl bardaklarından birini alıyor. İçini bütün bir palmiye yaprağı kaplıyor, beyaz sıvı bulanık. "Buyurun."

"Oh, yapmamalıyım." Gülümseyerek bir elimi kaldırdım.

"Etrafına bak, Amelia." Mükemmel bakımlı elini odanın içinde gezdiriyor ve ben de bakıyorum, çoğu insanın elinde palmiye yaprağı olan bir bardak görüyorum. "Ayrıca, bu içki daha önce tattığınız hiçbir şeye benzemiyor."

"Hayır, gerçekten." Aklımı başıma toplamam gerekiyor ve bu sadece işle ilgili bir etkinlik olduğu için değil.

"Tavsiye ister misin?" Tilda eğilerek soruyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum, gergin bir şekilde. Bana gevşememi söylerse çılgın atacağım.

"Her zaman diğerlerinden birkaç içki geride kal." Bardağı elime tutuşturuyor. "Akşam yemeğinde içtikleri şarabı saymıyorum bile, hepsi iki kadeh içti bile. Bu benim ilk kadehim, tıpkı seninki gibi."

Gülümsüyorum ve bir yudum alıyorum. "Aman Tanrım," diye geveliyorum sıvı boğazımı okşayarak aşağı inerken. Tilda kıkırdıyor. "Özür dilerim."

"Hiç de değil, bu çok ferahlatıcı bir Amelia."

"Bu çok iyi." Votka, lychee ve biraz ananas alıyorum.

"Bir de bana sor. O haklıydı."

"Kim haklıydı?"

"Bizi Arlington Hall'da karşılayan çok etkileyici erkek. Bu Hey Jude."

Bardağa baktım. "Oh." Ve gözlerin hemen üzerimde olduğunu hissediyorum. Jude kapının yanında. Ve öfkeli görünüyor. Kesinlikle yaralarını sarmıyor. Hayır. Savaşa hazırlanıyor. *Hay sikeyim.*

Bardağı yere bırakıyorum - Jude izlerken bir kez daha reddediyorum - ve Tilda'ya dönüyorum. "Yani, bitiyor musun?"

Gülüyor ve rahatlıyor. "Evet, zamanımı doldurdum, rütbelerimi hak ettim. Peşinden gitmek istediğim başka şeyler var ve şimdi akbabalar sunulan etin etrafında dönüyor gibi görünüyor."

Tanrım, umarım beni o akbabalardan biri olarak görmez. "Eminim." Sıkıca gülümsüyorum.

"Sen bir akbaba değilsin, Amelia. Bu yüzden senden hoşlanıyorum. Hiç bir akıl hocası düşündün mü?" diye soruyor. "Sana nasıl iş yapacağını söyleyecek birinden bahsetmiyorum, daha çok kariyerinde nasıl gelişeceğini anlatacak birinden bahsediyorum. Belli ki gereken özelliklere sahipsin. Sanırım kişisel gelişimin, iş kazanmak ve işi elde tutmak kadar önemli olduğunu söylüyorum. Sınırlarınız, ilkeleriniz, müşterileriniz için hedefleriniz, kendi kişisel hedefleriniz nelerdir? Bu tür şeyler. Bana hedeflerinizden birini söyleyin."

Jude'un yakıcı bakışları üzerimdeyken konsantre olmakta zorlanıyorum. "Ortak olmak istiyorum."

"Neden?" diye karşılık veriyor. "Neyi ve kime kanıtlamaya çalışıyorsun?"

Dudağımı ısııyorum. "Gereken her şeye sahip olduğumu kendime kanıtlamak istiyorum. Diğer fırsatları kaçırma kararımın buna değdiğini."

Bilerek gülümsüyor. Tilda babamı tanıyor. Tilda herkesi tanır. "Başkalarını haklı çıkarmaya çalışarak zaman kaybetme. Sen kendi kişisel yönetim kurulunun başısın, Amelia. O odaya kimi davet edeceğini dikkatle seç." Ayağa kalkıyor ve benim bakışlarım da onunla birlikte yükseliyor. "Sizinle sohbet etmek bir zevkti."

"Ve sen, Tilda."

O çekip gidiyor ve hedeflediğim şeyi başaramamış olmama rağmen, bu konuşmadan çok şey aldığımı hissediyorum. Bu beni mutlu ederken, babamın beni hiç cesaretlendirmemiş ya da böyle değerli tavsiyelerde bulunmamış olması da beni üzüyor.

İç çekiyorum ve önümdeki masada duran kokteyle bakıyorum. Lezzetli olmasından nefret ediyorum. Üzerine kurulduğu adam gibi lezzetliydi. Ve umutsuzca bir tat daha almak istememden nefret ediyorum. Dudağımın kenarını çiğniyorum, gözlerim sıcaklığın kaynağını takip ediyor. Ne bedeni ne de gözleri kıpırdamıyor, duruşu geniş, elleri ceplerinde.

"Peki, işin iç yüzü nedir?" Leighton, Tilda'nın az önce boşalttığı koltuğa çöktü ve dirseklerini bana doğru eğdi.

dizlerinin üzerinde duruyordu, kişisel alanımı tamamen işgal ediyordu.

Arkama yaslanıyorum ve bir gözümü kısıyorum. "Az önce Tilda Spector ile yaptığım konuşmayı aktarmamı ister misin?"

"Elbette, biz arkadaşız, değil mi?" Birçok kadının çekici bulacağından emin olduğum bir gülümseme takınıyor. Ne yazık ki Leighton için, onu tanıyorum.

"Arkadaş mı?" Ben soruyorum.

Biraz daha yaklaşarak somurtuyor. "Ya da daha fazlasını, eğer aradığın buysa. Yakın zamanda bekar olduğunu duydum."

Nefesimin altında gülüyorum. Zirveye giden yolu kesinlikle becerirdi. Ne gerekiyorsa yapardı. İnsanların canına okur, üstlerine basar. Evet, acımasız olmalısın ama Tilda'nın az önce söylediği bir şey yankı buldu. *Sen kendi kişisel yönetim kurulunun başısın, Amelia. O odaya kimi davet edeceğini dikkatlice seç.*

"Daha fazla mı?" Leighton'a yaklaşıp gülümsememin ağırbaşlı olmasına dikkat ederek soruyorum. Ben Leighton'ın tipi değilim. Öncelikle benim bir beynim var, bu yüzden ne özel hayatımda *ne de* iş hayatımda ona yaklaşmamam gerektiğini biliyorum. Artık ona katlanmak zorunda kalmayana kadar iş yerinde ona katlanmak zorundayım.

Gözleri dudaklarıma düşüyor. "Daha fazla," diye fısıldıyor. "Eminim bu havalı yerde boş bir oda vardır."

Beni hasta ediyor. Ama ona siktirip gitmesini söyleme şansım yok. Aniden hızla geri çekiliyor, kış üstü düşüyor, içkisi her yere saçılıyor. Nefesim kesiliyor, sandalyesinin yerde takırdadığını görüyorum. Sonra önümde bir beden beliriyor ve bakışlarım onu boydan boya tırmanıyor, ta ki öfkeli bir çift koyu deniz mavisi göze bakana kadar. Beni ölümcül bir bakışla sandalyemde tutarken çenesi titriyor.

Jude Harrison'ın başka bir yönü.

"Ne oluyor lan?" Leighton bağılıyor, sırtında bir böcek gibi yuvarlanıyor.

"Özür dilerim," diye homurdanıyor Jude, bakışlarını yavaşça ona çevirerek. "Ayağım sandalyenin ayağına takıldı." "Ayağım sandalyenizin ayağına takıldı."

Elini. "Kalkmana yardım edeyim." Sesi Leighton'ı katletmeye hazırmış gibi geliyor, kalkmasına yardım etmeye değil.

Leighton kabul eder ve Jude onu ayağa kaldırırken Leighton'ın vücudunun bir tarafı küçülür gibi olur. Gergin bir şekilde güler. "Sorun değil," diye ciyaklar. Acı mı çekiyor? Sonra tıslayarak Jude'un kendi eline doladığı eline bakıyor.

Jude serbest bırakır ve tüm yaşamı ve kanı sıkılmış topal bir uzvu ortaya çıkarır. Ne yaptığını sanıyor bu herif? Ayağa kalkıyorum, elbisemin önünü düzeltiyorum ve Jude bana yaklaşıyor, önü benimkine dönük, tam ortada. Gözlerim omzunda. Başını dik tutuyor, elleri pantolonunun ceplerinde.

"Bunu yüzüme vurma Amelia." "Pardon?"

"Beni duydun." Leighton'a döner. "Sana bir içki daha getireyim."

"Elbette. Ve gece için bir oda harika olur." Leighton sırtıyor ve Tanrım, yüzünü parçalayabilirim. Jude'un omuzlarının gerilmesi ve yükselmesine bakılırsa o da aynı şeyi hissediyor. Jude'a düşündüğü gibi olmadığını söylemek üzereyim. Ama bunu ona borçlu muyum?

Leighton içeri girip pahalı üçlü takımının omzuna bir tokat atarken Jude, "Bir oda," diye düşünür.

"Bana uzun vadeli finansal planınızdan bahsedin" diyor.

Kendi kendime başımı sallayıp oradan çıkıyorum ve biraz hava almak için dışarı yöneliyorum. Bugün tam bir felaketti. Kendimi beyaz demir masa ve sandalyelerle dolu bir verandada buluyorum. En uzaktaki masaya yönelip yeşil mindere uzanıyorum ve Abbie'yi arıyorum. "Charley'i bağlasan iyi olur," diyorum, bitkin bir halde arkama yaslanarak.

"Kahretsin," diye nefes alıyor. "Ne oldu?" "O burada.

Arlington Hall'da," diyorum.

"O mu?"

"Adı Jude Harrison. Buranın sahibi." "Aman Tanrım."

"Bu konferansta terlemekten ve kalp krizi geçirmemek için nefes almaya çalışmaktan başka bir şey başaramadım." Saçımı düzeltmeye çalışıyordum ki aşağıya indiğini fark ettim. *Lanet olsun.* Telefonumu kulağıma tutup saçlarımı at kuyruğu şeklinde topluyorum. Sıradan ama yüzümden uzak, saç telleri nemli ve yapış yapış yanaklarıma yapışmıyor. "Bir açılış konuşması yaptı. Satır aralarını okudum. Sonra beni kadınlar tuvaletinde buldu ve-"

"Yine mi elle seks yaptın?"

"Hayır." Gözlerimi devirip sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Yaklaştı, eminim ki'ya doğru gidiyorduk. Bilmiyorum ama aklımı başıma topladım ve oradan ayrıldım. Sonra bir erkek meslektaşım yüzünden pasif agresifleşti." Nefes alıp şakağımı ovuyorum. "Abbie, o başa çıkabileceğimden emin olmadığım bir güç."

"Sen her şeyin üstesinden gelebilirsin," diyor nazikçe. "Sen kelimenin tam anlamıyla tanıdığım en güçlü kadınsın."

Gülümsüyorum ama küçük bir gülümseme ve çaba sarf ediyorum. "Şu anda kendimi çok güçlü hissetmiyorum." Jude Harrison'ın yörüngesinde olduğum her saniye, ister fiziksel olarak ister telefonda olsun, gücüm biraz daha azalıyor.

"Bu çekimin gücüdür."

"Hayatımda bir erkeğe yer yok. Kelimenin tam anlamıyla birini kovdum."

"Nick'in beklentileri mantıksızdı."

"Jude Harrison'ınki değil mi?" Bir garson yanımda belirdiğinde başımı kaldırıyorum. "Ben iyiyim, teşekkür ederim."

Gülümsüyor ve tepsisinden bir bardak Hey Jude alıp indiriyor. "Bay Harrison'ın nezaketi."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Ne?"

Abbie soruyor.

"Az önce bana bir kokteyl gönderdi. Hey Jude. Sanırım bu bir barış teklifi."

"Arlington Hall'un sahibi olduğuna inanamıyorum." "Charley'i aramadık."

"Charley'nin ne diyeceğini biliyorsun. Ayrıca, Lloyd'un ailesinin evinde akşam yemeği için bulunuyor. Ben yolumun üzerindeyim."

Waitrose. Chablis, Peynir ve Bridget?"

Kriz paketimiz. "Evet," diye nefes alıyorum, çünkü bu kesinlikle bir kriz gibi hissettiriyor. "Yakında döneceğim."

Telefonu kapatıyorum ve önümdeki bardağı birkaç dakika inceliyorum, beni izleyeceğini biliyorum. Kalkıp içeri giriyorum ve içkiye dokunmadan masanın üzerinde bırakıyorum.

Clark dans ederek, "İşte buradasın," dedi. "Evelyn'lere gidiyoruz. Sen de gelmelisin."

"Evelyn'in mi?"

"Burası arazideki gece kulübü. Herkes içki içmek için oraya gidiyor."

Annesine selam vermesini takdir etmek istemiyorum.

"İznin var mı?" Rachel'ın, kardeşimin geç saatlerde tamamen sarhoş bir halde gelmesini sevmeyeceğini düşünerek soruyorum.

Berbat bir sarhoş. Bulanık, sallantılı, yapışkan ve insanlarla konuşurken neredeyse onların kulak memelerini yalama ihtiyacı hissediyor. "Patronla görüştüm. Hadi, kardeşim. kenar." Ellerini çırpıyor ve geri çekilirken müstehcen bir dans yapıyor. Tam bir şapşal. Noel arifesindeki heyecanlı bir çocuk gibi.

"Araban ne olacak?" Ben aradım.

"Rach yarın işten sonra beni alıp getireceğini söyledi."

"Ben pas geçeceğim." Kayıtsızca bir el sallıyorum. Abbie'yle şarap ve peynir komasına girmeyi dört gözle bekliyorum. Ve dertlerimi yüklememeyi. "Ben otobüse binerim."

"Taşımayı birkaç saat erteledik," diyor Shelley, dans ederek geçip cam tünelden Evelyn'e doğru giden kalabalığa katılarak. "Çoğunluk oyu, korkarım. Üzgünüm."

Omuzlarım düştü. "Trene bineceğim."

"Hadi ama Amelia," diye bağılıyor. "Uçlarda yaşa."

Herkes için söylemesi kolay. O uçurumdan düşersem çok acı çekeceğimi hissediyorum.

"Bir kulüp mü?" Vücudumun aşağısını gösteriyorum. "Böyle mi giyindin?"

"Etrafınıza bakın," diyor Shelley gülerek. "Etrafınız takım elbiseler ve kalem eteklerle çevrili."

"Elbise giyiyorum," diye homurdanıyorum. "Bu Victoria Beckham," diye ekliyorum, sanki bu beni diğerlerinden ayırıyormuş gibi. Şimdi kaskatı *kesildiler*. Kendi kendime söyleniyorum. Tanrım, mezun olduktan sonra Ibiza'ya gittiğimden beri bir kulübe gitmemiştim. Harika bir geziydi. Hiçbirimiz eve dönüp yetişkinliğe devam etmek istemedik.

Etrafıma bakarken, konferanstaki her konuğun hevesle günlük işlerinden özgürlüğe doğru ilerleyişini izliyorum. Rahatlama. Saç dökme zamanı. Kuşkusuz sabah bir yığın ağrıyan baş ve pişmanlık olacak. Birileri tuvalette olmaması gereken biriyle birlikte olacak. Benim için hiç olmamıştı, şimdi de olmamalı. Özellikle de Jude Harrison'ın kulübü olduğu için.

Saate bakıyorum, ardından beni tren istasyonuna götürecek en yakın aracın ne kadar uzakta olduğunu görmek için Uber uygulamamı açıyorum. "Müsait araba yok mu?" Ekranıma bakarak söyleniyorum. Başımı kaldırıp etrafa bakıyorum, ayaklarımı resepsiyon alanına kadar takip ediyorum ve Anouska'yı Kütüphane Bar'a geçerken buluyorum. "Hey, beni istasyona götürmesi için arayabileceğim bir taksi firması var mı? Uber'in bu bölgede hiçbir hizmeti yok." "*Ne kadar çılgınca değil mi?*" diye gülüyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Evet, burada taşradayız, çok önceden Uber sipariş etmeniz gerekiyor ve en yakın taksi firması Oxford'da. Aramamı ister misiniz?"

"Sakıncası var mı?"

"Elbette." Cep telefonunun ekranına birkaç kez tıklıyor ve konuşmaya başlıyor, onlara nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimi söylüyor. Kaşlarını çatı. Düşünüyor. Ahizeyi kapatıyor. "İki saat."

"İki mi?"

Başını sallıyor, gözleri biraz büyümüş.

"Araba kullanmıyorlarsa misafirler nasıl gelip gidiyorlar?"

"Şoför. Ya onların ya da bizim. Helikopter pistimiz de var."

"Tabii ki." Öfkeli bir şekilde nefes veriyorum ve düşünüyorum. "Clark," diye nefes alıyorum. Onun arabasını kullanacağım. "Denediğin için teşekkürler," diye sesleniyorum, uzaklaşırken kardeşimi arıyorum. Tabii ki cevap vermiyor ve Library Bar'ın girişinde durup etrafta içki içen, sessizce sohbet eden insanları gördüğümde hayal kırıklığımı homurdanarak dile getiriyorum. Arka planda yumuşak, rahatlatıcı bir caz çalıyor. Nefes alıyorum ve gözlerimin barın sonuna doğru kaymasına izin veriyorum, Jude Harrison'ı ilk gördüğüm anın her detayını hatırlıyorum. O zamanlar pek de sıradan olmayan bir iş adamıydı. Ne kadar yanılmışım. Ne kadar sikik olduğumu bilmiyordum.

Evelyn'e doğru ilerliyorum, cam tünelden geçip gecenin serin havasına çıkıyorum, ışıklandırılmış çakıl yolu takip ederek beyaz akasmalarla örtülü pergolaların arasından geçip otlakların diğer tarafındaki cam binaya ulaşıyorum. İçeriden gelen ışıklar parlıyor ve içeri girdiğimde, mekânı takdir etmek için bir an durmam *gerekliyor*. Burası bir gece kulübü değil - bildiğim gece kulüpleri gibi değil. Burası, DJ'i ve hiçbir erkek ya da kadının üzerine kusmadığı kadife kulüp sandalyeleri olan steroidli bir kokteyl bar. Bar oval biçimli, tam ortaya yerleştirilmiş, tabureler tüm çevreyi kaplıyor ve yüksek tavandan sarkıtılan tüpler barın beyaz taş yüzeyine puslu bir ışık saçıyor.

İnsan kümelerini, barı, oturma alanlarını taradım. Clark yok. "Neredesin?" Delerium'dan "Silence" çalmaya başladığında ve kırklı yaşların ortasındaki bir sürü insan dans pistine akın ettiğinde kendi kendime söylüyorum. Onların teker teker kulüpte kaybolmuş hallerine dönüştüklerini görerek gülümsüyorum.

Terasa çıktığımda kardeşimi sigara içerken görüyorum. "İki yıldır sigara içmiyorsun," diyorum küçümseyen bir bakışla yaklaşarak.

"Şşşt," diye mırıldanıyor, B&H'yi dik tutarak dudaklarına götürüyor. "Rachel'a söyleme."

Tanrım, şimdiden gevelemeye başladı. "Arabayı alabilir miyim?" "Ha?"

"Araban. Kendimi onunla eve bırakabilir miyim? Görünüşe göre buralarda taksi yok ve bir Uber için önceden rezervasyon yaptırmanız gerekiyor."

"Amelia, sevgili ablam, araban var mı?" "Arabam olmadığını biliyorsun."

Clark nikotinden bir fırt çekip derin derin içine çekiyor, başını geriye atıp dumanı havaya üflüyor ve beni bağıslıyor. "Biliyorum, bu yüzden sigortan olmadığını da biliyorum."

"Senin sigortanla araba kullanamaz mıyım?"

"Hayır. Kendi sigortan olsa bile yine de sana izin vermezdim, çünkü sadece yangın ve hırsızlık sigortan olacaktı, yani aptalın biri benim gıcır gıcır Range Rover'ıma çarparsa, çok fena sıçmış olurum."

Surat astım. "Bana güvenmiyorsun."

Gülüyor. "Sana hayatım pahasına güveniyorum. Sen tanıdığım en güvenilir, en mantıklı kadınsın. Güvenmediğim diğer yol kullanıcıları."

"Lütfen?" Yalvarıyorum.

"Cevabım hayır."

Kahretsin, belli ki *o kadar* da sarhoş değil. "O zaman ne yapmam gerekiyor?"

"Biraz eğlen, Amelia." Son bir nefes çekip sigarasını söndürüyor ve kolunu boynuma doluyor. "Neden gitmeyi bu kadar çok istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Hadi, bırak küçük kardeşin sana bir içki ısmarlasın." Dudaklarını yanağıma bastırarak beni boğuyor.

"Peki." Başka seçeneğim yok gibi. Mahsur kaldığımı bildirmek için Abbie'ye hemen mesaj atıyorum. "Ben bir Chablis alayım."

Clark beni tekrar içeri götürüyor, dans pistindeki çılgınlık devam ediyor, parça hala pompalanıyor. Kendimi sürekli etrafı tararken buluyorum, her kasım gergin. Clark bir şey söylüyor. Onu duyamıyorum ama bardaki taburelerden birine vurduğunda anlıyorum. Yeşil minderli koltuğa kayıyorum, arkallığı şeklinde bir kabuğu gibi, ayakları altın.

Ovalin ortasını güzel pahalı içki şişeleri ve süslü bardaklar süslüyor.

"Seni daha önce Spector'la konuşurken gördüm." Clark yarı bağıyor, yarı geveliyor, kaşlarını sallıyor. "Paylaşmak ister misin?"

"Paylaşacak bir şey yok," diye cevap veriyorum kaşlarımı çatarak. Müziğin sesi daha da mı yükseliyor? "Herkes onun emekli olacağından şüpheleniyordu ve şimdi yavaşladığı doğrulandı."

"Peki ne dedi?" diye bağıyor. "Bana bir akıl hocası bulmamı söyledi." "Sana akıl hocalığı yapacağım."

Alınmış görünmemeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum yanlış anlamayacağı bir gülümsemeyle. "Ama siktir git."

Clark gülüyor ve şarabımı bana doğru iterek bara yaslanıyor. Ağzının hareket ettiğini görüyorum ama onu duyamıyorum.

"Ne?" Yaklaşarak soruyorum.

"Bunu sana yarı sarhoş olduğum için söylüyorum dedim!"

"Sadece yarısı mı?"

"Nick tanıdığım en sıkıcı adam."

Bardağıma gülüyorum. "Bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Ne?" diye bağıyor.

"Dedim ki" - Tanrım, düşündüklerimi duyamıyorum. Bu iyi bir şey olabilir. "Bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Sen bundan daha iyisin. Seni o yaptı. . . Bilmiyorum. Sıkıcı da."

"Tanrım, Clark."

"Bir dakika beni dinle," diye bağıyor, kulağıma daha da yaklaşarak. "Yaptığın işte yeterince iyi olmadığını düşünmeni sağladı. Sen de olduğundan daha iyi oldun ve planı geri tepti."

"Beni sadece bebek yapma becerilerim için mi istediğini söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sen güzel bir kadınsın, Amelia. Hâlâ tüm dostlarımla s a v a ş ı y o r u m , bu arada, ne yazık ki-

mutlu bir şekilde ayarladım." Bana ciddi bir bakış atıyor ve ben de gözlerinin hafifçe kaymasına gülümsüyorum.

"Hepsi mi?"

Clark tiksintiyle homurdanır. "Eminim Nick'in evlilik ve bebek istediğine ancak sen ona LB&B'de ortak olmak istediğini söylediğinde karar verdiğini fark etmişsindir."

Bir an için durdum. Evet, aslında bunu fark ettim.

Belki çok geç, ama bunu kesinlikle düşündüm.

"Demek istediğim şu ki," diye ağır ağır devam etti Clark, sesi benim duyabileceğim kadar yüksekti. "Nick umduğundan fazlasını elde etti ve kariyer basamaklarında onu geçebilecek bir kadınla birlikte olacak kadar kendine güvenmiyor ya da güçlü değil. Siktir, sen çoktan yaklaştın bile."

"Yani vardığın sonuç bu mu?"

"Benim vardığım sonuç, kız kardeşimin özel bir erkeğe ihtiyacı olduğu ve Nick'in öyle biri olmadığı." Bardağını kaldırdı, ben de kadehimi onunkiyle tokuşturdum.

"Şu anda bir erkeğe ihtiyacım yok, ama seni duyuyorum."

"Güzel." Öne doğru eğiliyor. "Bir tane de yanağıma vur."

Gözlerimi kendi kendime devirerek emredilen yere bir öpücük konduruyorum. Kardeşimin kimin büyük olduğunu unutması her zamanki sorunum. "Şimdi lütfen saçlarını geriye at ve biraz eğlen. Aynı anda hem tahrik edici hem de spon-spon-tane olabilirsin, biliyor musun?"

Gülüyorum ama kulübün karşısındaki Jude'un bu tarafa doğru geldiğini ve vahşice kızgın görüldüğünü görünce gülmem kuruyor. Ve fark ettim.

"Olamaz."

"Ne?" Clark bağırır, tekrar yaklaşır.

"Lütfen, lütfen, lütfen." Taburemden kayıyorum ve bardağımı yere bırakıyorum, Jude'un kardeşime giden yolunu kesmeye hazırım, ama çok yavaşım. Clark'ı bir kalp atışı kadar kısa bir sürede barın üzerine yatırdı ve Jude yüzüne doğru hırlarken zavallı Clark sersemlemişten de öte görünüyor. Buna inanamıyorum. "Ne yapıyorsun sen?" Tıslayarak Jude'u geri itiyorum, öfkeyle, önümde kabarıken ve bir elimi dağınık saçlarında gezdirirken.

"Sence bu iyi mi?" Bağırışları yüksek sesli müziğe karışıyor. "Beni azdırmak için herhangi bir erkekle kendini sergilemek?" Bana doğru adım atarak kısa bedenimin üzerine eğildi, yüzü benimkine yaklaştı. "İşte buradayım Amelia, seni azdırıyorum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve ne bana ne de Jude'a bir uyarıda bulunmadan elim havalanıp suratının ortasına bir tokat atıyor. Bu oyunları oynayacağımı mı sanıyor? Ben lanet olası bir kadını, drama peşinde koşan küçük bir kız değil.

Jude şok olmuş bir şekilde gözlerini kırptırıyor ve elimi geri çekiyorum, acı gerçek. *Kahretsin.*

Endişeli Clark'a bakıyorum. Böyle bir adamın bana uygun olacağını mı düşünüyor? "Araya girip kardeşlik yapmama ihtiyacın varmış gibi görünmüyor," diye bağılıyor, yanan elime bakarak.

"Clark," diyorum, sesim durdurulamayacak kadar titrek, "Jude Harrison'la tanış."

Farkına vardığında Jude'un dudakları aralanır. "Kahretsin," diyor ağzından. "Kahretsin, Amelia, ben-"

Özür dilemesini istemiyorum. Dönüp Clark'a bir öpücük veriyorum. "Seni ararım." Ve Jude'un yanından geçip gidiyorum. Nereye gittiğimi ya da oraya nasıl varacağımı bilmiyorum ama boğuluyorum. Yürüyeceğim. Biraz hava alacağım.

"Amelia, bekle," diye bağıır Jude.

Arkama bakıyorum ve onun Clark'ı düzelttiğini, geri çekilen beni çılınca izlerken takım elbisesini sıvazladığını görüyorum. Hızım artıyor.

Ve peşimden geliyor. Hiç şaşırmadım.

Terasın kapılarını iterek açıyorum ve sigara içen kalabalığın arasından aceleyle geçip yolu buluyorum, çardakların altından geçerken topuklarım taşların üzerinde çıtırdıyor.

"Amelia!"

Ayakkabıları benimkilere katılıyor. Koşuyor. *Hay sikeyim.* Durup topuklularımı çıkarıyorum ve keskin taşlar çıplak ayaklarımı ısırdığında hemen pişman oluyorum. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Benim

Daha hızlı kaçma planım başarısız oldu. Çakıllara basarken tıslıyorum ve bağıyorum.

"Amelia, Tanrı aşkına."

Beni yakalamasına izin verme. Arkama bakıyorum, onun koştuğunu görünce kalbim sıkışıyor. Yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor.

"Dur!" Bağıyorum, etrafımda sallanıyorum, güç saç bağımlı uçuruyor. Tanrım, içeride bunun olduğunu kaç kişi gördü? Bunu nasıl açıklayacağım, özellikle de Clark'a?

Jude da nefesi kesilmiş bir halde kayarak durdu ama en azından lanet ayakları parçalanmadı. Öfkeyle ona doğru yürüyorum, acıya dayanıyorum ve avucumu sert göğsüne çarparak onu geri itiyorum. Ben ona bakarken bir ayağı üzerimdeydi.

"Bu artık sona ermeli." Nefesimi buluyorum ya da en azından bulmaya çalışıyorum. Jude Harrison'ın yanında bu imkânsız görünüyor. Sakinlik. *Bana sakinlik ver!* "Artık yok, Jude." Ayaklarımdaki acıya dayanmak için dişlerimi sıkarak uzaklaşıyorum. Ve garip bir şekilde, beklenmedik bir yerde bir acı.

Lanet göğsümde. Bu
da ne böyle?

Kapıya ulaşıp anahtarla açıyorum ve her zamanki gibi istediğimin tam tersini yaparak kapanmadan yakalıyor. Beni cam tünelden, resepsiyondan, spa alanından geçip soyunma odalarına kadar takip ediyor. Orada yokmuş gibi davranıyorum. Tek yolu bu. İmkânsız olsa bile. Çantamı dolaptan çıkarıp omzuma atıyorum ve ona her dokunduğumda vücudumda oluşan elektrik dalgasını görmezden gelerek yanından geçip gidiyorum. Bu öfke.

Kimya değil.

Ama kapıdan çıkmayı başaramadım. Beni geri çekti, önüne koydu, çantamı omzumdan aldı ve yere fırlattı.

"Oyun oynadığımı mı düşünüyorsun?" diye soruyor sıkıca. Gözlerinin içine bakıyorum.

Ve boğulmak.

İçimdeki her şey arzuyla karıncalanıyor. İhtiyaçla. Hiç böyle bir arzu duymamıştım. Bir şeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Bu beklenmedik duyguları geri püskürtmek için çok uğraşıyorum ve her seferinde başarısız oluyorum.

Dudakları ayrılıyor, gözleri dumanlanıyor.

Kalçalarım sıkışıyor. Göğüslerim ağrıyor.

"Bunu neden bu kadar zorlaştırıyorsun?" diye soruyor.

Nefes alıyorum.

Yut.

Başımı salladım.

"Amelia," diye fısıldıyor, yaklaşarak. "Teslim ol."

Yere bakıyorum, kafamda konuşacak kelimeler ve takip edecek talimatlar arıyorum. Onun etrafındaki hissizliğim beni çok korkutuyor. Güçsüzlüğüm. Mantıklı olanı yapmaktaki yetersizliğim. Aklımı nasıl tükettiğini, bedenimin ona nasıl tepki verdiğini.

"Hayır," diye

fısıldadım. "Neden?"

"Çünkü bunu istemiyorum."

"Saçmalık."

"Bunu istemiyorum," diye tekrarlıyorum. "Bunu istemiyorum, bunu istemiyorum."

"Lanet olsun, Amelia!"

Kontrol eksikliğim beni yine başarısızlığa uğrattı. Ölümcül. Ona bakıyorum, nefesimiz kesiliyor. Zihnim bana çelişkili şeyler haykırıyor.

Öp onu.

Yapma!

Yürü git!

Ama yine de, hiç bu kadar şiddetli bir arzu hissetmemiştim. Sanki onu öpmezsem, şimdi ve burada ölecekmişim gibi.

Jude bana bakıyor, bekliyor, gözleri deniz mavisinin daha yeşil tarafında, derinliklerinde bir şeyler dönüyor. "Sadece olmasına izin ver," diye fısıldıyor.

Oluruna bırak.

Çünkü bu kimya ve çekim

Ben.

"Bırak olsun," diye nefes alıyor, dudakları yavaşça hareket ediyor.

İç savaşımı kaybettim ve vücuduna girdim, çekerek

Ağzını benimkine doğru indiriyor, dudaklarımız zevk ve çaresizlik iniltileriyle çarpışıyor. Beni belimden yakalıyor ve sendeleyerek duvara çarpıyor. "Siktir," diye soluyor, anında bana açılıyor, dili benimkiyle buluşuyor, yumuşak ve sıcak. Öpüşüm zorlayıcı, hayal kırıklığı dolu ve aynı zamanda rahatlama dolu. Arzu orman yangını gibi içimde dolaşüyor, bacaklarımın arasına ulaşıyor. Vücudum zonklamaya başlıyor. Tadı inanılmaz. İnanılmaz hissettiriyor. Kokusu beni sarmalıyor - yüksek ses ve misk, ve zihnim boşalıyor. Hiçbir şey yok, sadece ihtiyaç var. Korktuğum bir ihtiyaç o kadar güçlü ki, cazibem o kadar kuvvetli ki, onu asla söndüremeyebilirim. Ve bu öpücük sadece korktuğum şeyi onaylıyor.

Mükemmellik.

Bir elim yanağında, diğeri boynunda, onu daha yakına çekiyorum ve iniliyor, ellerini saçlarımdan çekiyor, yüzümü tutarken omuzları kamburlaşıyor ve beni her kadının öpmesi gerektiği gibi öpüyor, tutku ve amaçla. Sanki sahiplenilmiş gibi.

Sonra bizi yuvarlıyor, böylece ben duvara yapışmış oluyorum, sert vücudunun tüm uzunluğu benimkine bastırıyor, ağzı ve dili acımasız.

İlk öpüşmemiz. Öfkeyle besleniyor. Çok elektrikliydi. Olacağına inanmak için kendime asla izin vermediğim her şey. Tüketen. Aklımı başımdan aldı.

Tehlikeli bölgeye doğru bir adım daha.

Jude Harrison'ın duyarlılığımla oynadığının kanıtı. Zeki yanımin bozulmasına neden oluyor.

Hayır! Hayır!

Dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum ve avuçlarımı göğsüne bastırarak onu geri çekilmeye zorluyorum. Kaldırıyorum. "İşte," diye nefes nefese kaldım, duygularımı toparlamaya çalışıyordum. "İstedliğini elde ettin."

Gözleri inanamayarak açılıyor ve geri çekilip gülerek ıslak ağzını kabaca siliyor. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Ben-"

Bana geri dönüyor, beni sertçe öpüyor, bana sahip oluyor ve ben yine bir kuklayım, güce boyun eğiyorum. Güçlü, iri eller kalçalarımın arkasına uzanıyor ve beni uzun bedeninden yukarı çekiyor. Elbisemden yüksek bir yırtılma sesi geliyor ama bu beni durdurmuyor. Bu sefer durdurmadı.

"Beni delirtiyorsun," diye homurdanıyor, dilini ağzımın içinde gezdiriyor, dudağımı ısırtıyor ve tekrar derinlere dalıyor. Kollarım doğal bir şekilde omuzlarına dolanıyor, onu daha yakına çekiyor, ağzım onunkini kabul ediyor.

Duramıyorum!

"İyi mi?" diye soruyor, ağzını boynuma götürüyor, emiyor ve ısırtıyor.

Başım geriye düşüyor, bulanık görüşüm tavanda, tenimde mırıldanıyor, ısırtıklarıyla yalamalarını, emmeleriyle öpücüklerini karıştırıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Çok iyi."

Ağzı aniden durdu. Derin bir nefes alıyor ve vücudunu yavaşça sıyrarak beni ayağa kaldırıyor. Kafam karışmış bir halde, saçlarını geriye atarken ona bakıyorum.

"Bildiğim şeyi kanıtladığın için teşekkür ederim." Ağzını tekrar benimkine yapıştırıyor, berbat bir şekilde tekrarlıyor, beni sert ama iffetli bir şekilde öpüyor. "Benimle tekrar yemeğe çıkmanı istediğimde hayır demen için sana meydan okuyorum," diyor sessizce, sesi güçlü ve derin. Çenemi tutuyor ve gözlerimi kaçırmadığından emin oluyor. "Sana meydan okuyorum Amelia." Sonra beni bırakıyor, dönüyor ve dışarı çıkıyor.

Sessiz bir inançsızlıkla orada durmuş, kapının arkasından kapanmasını izliyorum, sahip olduğum her sinir ucu onun dokunuşu için çılgılık atıyor. Ağzını. Ateş, elektrik.

Düşünme özgürlüğü.
Kontrolde olmanın
özgürlüğü.

Aynanın karşısına geçip kendime bakıyorum. Kızarmış yanaklar. Çılgın gözler. Zihnim yarışıyor, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Dudaklarını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. "Kahretsin." Ellerimi lavaboya sıkıştırıp nefes alıyorum. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Neydi o?

Elbisemi yerine çekerek, kapıyı açıp onu aramadan önce kendimi toparlamak için birkaç dakikamı ayırıyorum, bir açıklama istiyorum.

İhtiyacım olduğundan değil. Az önce ne olduğunu biliyorum.

Tıpkı söylediği gibi, *ikimizin* de bildiği şeyi kanıtladı. Benim kafamı kurcalayan şey, ben bu kadar istekliyken neden daha ileri gitmediği. Her şeyden sonra, imalar, tesadüfi buluşmalar, kimya, kovalamaca.

Neden beni almadı?

Küçük bir kahkaha attım.

Kontrol onda. Jude Harrison kontrol isteyen bir adam.

Ama ona verip vermemek bana kalmış.

Telefonumu alıyorum, Clark'tan gelen cevapsız aramaları görünce irkiliyorum ve lobiye doğru yürümeden önce çantamı tekrar dolaba yerleştiriyorum. Jude'dan hiç iz yok. Kütüphane Bar. Jude yok. Elbiseme bakıyorum ve bacağımın olması gerekenden birkaç santim daha yukarısında kalan yırtmacı lanetliyorum. "Kahretsin."

Evelyn'e geri dönerken darmadağınım, gözlerim onu arıyor. Hiçbir yerde yok.

"Hangi cehennemdeydin?" Clark onu terasta elinde telefonu ile sigara içerken bulduğumda bağılıyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Bayanlar tuvaletini kullanıyordum." Uzun bar masasından içkisini alıp yudumluyorum ve nefes veriyorum. Titriyorum.

"Bu da neydi?" diye soruyor, sallanarak. Tamamen yok olma yolunda ilerliyor. "Sen ve ... onun adı neydi?"

"Jude Harrison." Zihnimi yokluyorum, uydurabileceğim bir hikâye arıyorum. "Onun park yerine park etmişsin."

"Ne?" Clark topuklarının üzerinde geriye doğru sallanır, sarhoş yüzü bir şaşkınlık resmidir.

Yüce İsa. "Onun için ayrılmış yere park etmişsin." Aynı anda hem oflayıp hem de sinirleniyorum, gözlerim hâlâ dalgın.

"Biraz aşırı bir tepki, değil mi?" Ayakta durmaktan vazgeçen Clark kıcını bir tabureye bırakır. "Bana söylenen yere park ettim." Tekrar ayağa kalkar. "Yeşil giysili lamba direği beni o özel yere yönlendirdi," diye devam etti öfkeli bir şekilde. "Şikâyetle bulunmalıyız."

"Bekle," diye mırıldanıyorum o sallanmaya başladığında. "Çoktan yaptım." Lanet olsun, bu çok acı verici. "Merak etme, özgürlüğünün tadını çıkar." İçkisini eline geri koyuyorum ve ikna edici olduğunu umarak gülümsüyorum. "Ablam tamir etti."

Sırıttırıyor, çocuksu ve tamamen benim küçük kardeşim. "O tokat bir iğneydi." Sonra tökezleyerek dans pistine doğru gitti.

Ve bir sandalyeye çöküp nefes alıyorum.

Herkesin Evelyn'deki partiyi bitirmesini bekledikten sonra gece yarısını biraz geçe kapıdan içeri girdim. Jude ortalıkta görünmüyordu. Bu yavaş bir işkenceydi ve daha da kötüsü, onun bana geri dönmesini istiyordum. Beni bulmasını istiyordum. Tüm amacı buysa -onu daha çok arzulamamı sağlamaksa- başardı. Gerçi onu nasıl daha fazla arzulayabileceğimden emin değilim. Onu düşünmeden duramıyorum. Öpüşmemizi. Hisleri, kokusu, ona olan önlenemez ve sağlıklı arzum. Tüm bunlar beni alt üst etti ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.

Abbie bornozuyla kanepede oturmuş, televizyondaki kanallar arasında geziniyor. Gülümseyerek bana bakıyor. "Senin iyi olduğunu öğrenene kadar yatmak istemedim-" Yüzü düştü ve uzaktan kumandayı bir kenara fırlatarak koltuktan sıçradı. "Sorun nedir?"

Bana ne oldu bilmiyorum. Yorgunluk mu? Stres mi?
Baskı mı?

Hepsi mi?

Acınası bir inilti çıkarıyorum ve çantamı yere bırakıp yüzümü kapatıyorum. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede yanımda oluyor, kollarını bana doluyor ve buna ihtiyacım var.

"Amelia?" diyor, sesinde bir sürü soru var.

"Öpüştük ve sonra gitti. Sanki amacını kanıtlamış gibi çekip gitti." Abbie'ye bakıyorum, gözlerinin daha da büyüdüğünü görüyorum. "Ne tür bir piç kurusu bu?"

"Peki haklılığını kanıtladı mı?" diye soruyor sessizce.

"Evet. Evet, bunu kanıtladı." Yüzümü tekrar ellerimin arasına gömdüm. "Bir dahaki sefere onunla yemeğe çıkmamı istediğinde ona hayır demem için bana meydan okudu. Aman Tanrım, Abbie, ona tam olarak istediğini verdim." Tam bir aptalım.

Kolunun omuzlarıma dolandığını hissediyorum. "Sence de bu kaçınılmaz değil miydi?"

"Muhtemelen," diye mırıldandım. "Ben sadece Bilmiyorum. Onda benim gördüğümde daha fazlası olduğunu hissediyorum."

"Oxfordshire'da milyonlarca sterlinlik bir mülk mü demek istiyorsun?" diye takılıyor ve beni kanepeye götürüp oturttuğunda acınası bir mızızlanmaya gülüyorum.

"Ve öfkesi," diye ekliyorum. "Bir meslektaşının sandalyesini tekmeledikten sonra Clark'ı bara dayadı." Kardeşim saçmalıklarımı yutacak kadar sarhoş görünüyordu. Umarım. *Tanrı aşkına.*

"Ama yine de seni öpmesine izin verdin."

Elimin tersiyle gözlerimi silerek utangaç bir tavırla yüzümü buruşturuyorum. "Aslında *onu* öptüm. En azından ilk seferinde." Suratımı asıyorum ve elbisemdeki kalçama kadar uzanan yırtığı gösteriyorum. "Elbisemi kırdı."

"Kahretsin, bu elbiseye bayıldım."

"Biliyorum," diye homurdanıyorum, bir terzinin düzeltilebileceğini umarak kumaşı çekiştiriyorum. "Gecen nasıldı? Peynir komamıza gelemediğim için üzgünüm."

Abbie kıkırdıyor, yanıma düşüyor ve bana sarılıyor. "Görünüşe bakılırsa seninkine kıyasla son derece sıkıcı." İkimiz de topluca nefes veriyoruz ve birlikte kanepenin arkasına çöküyoruz. "Yatağına git. Sabah daha net düşüneceksin."

"Tamam," diyorum sessizce, boşluğa bakarak.

Benimle tekrar yemeğe çıkmanı istediğimde hayır demen için sana meydan okuyorum. Sana meydan okuyorum, Amelia.

Net düşünebiliyor musun?

Jude Harrison'ın etrafında bunun imkansız olduğu kanıtlandı.

Bölüm 13

Haftanın geri kalanı ağır aksak geçti ve Cuma gününe topallayarak girdim. Konsantre olmakta zorlanıyordum ve telefonumu sürekli kontrol ediyordum. Hiç iletişime geçmedi. Sürekli nedenini merak etmekten nefret ediyorum. Clark ertesi sabah beni aradı ve sorular sordu. Saçma hikayeme sadık kaldım. Hafif bir şüphe hissetmeme rağmen sorgulamadı.

Tilda Spector haklıydı, Bay Neilson bu sabah bana yatırımlarını nakde çevirme talimatını içeren bir e-posta gönderdi ve haftamı kötü bir şekilde sonlandırdı. Bu durum portföyümde bir delik açtı ve hedefimi daha da büyüttü. İş kazanmalı, portföylerimi büyütmeli, yatırımlarımı kaybetmemeli ve ortağıma tırmanacak daha yüksek bir tepe bırakmalıydım. Bunun da ötesinde, Leighton Steers'ın, yağcılık yaptığı Liverpoollu iki çılgınca başarılı ama son derece sıkıcı girişimci olan Cartwright kardeşlerle olan yeni bağlantısı hakkında konuşmasını dinlemek zorunda kaldım. Yaratıcı teknoloji araçları patlayan bir gecede başarıya ulaşmışlar. Kahretsin, bu onun için iyi bir av olacak ve şüphesiz ortaklardan büyük övgü almasını sağlayacaktır.

Kalemimi masamın kenarına vuruyorum, zihnimin yarısı Leighton'ın ortak olma şansımı mahvedip mahvetmeyeceğine adanmış, diğer yarısı ise Jude Harrison'ın neden ağzıyla aklımı başımdan aldığını, sonunda beni istediği yere getirdiğini ve sonra beni kadınlar tuvaletinde nefessiz ve sersemlemiş bir şekilde bırakıp gittiğini merak eden bir hayal içindeyim. Elim kalemimin etrafında kenetleniyor, parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, elimden bırakıp masama doğru itiyorum, gözlerim onu takip ediyor. "Neden çekip gittin?" Telefonum çaldığında irkiliyorum ve almak için çabalıyorum ama beni kimin aradığını görünce tekrar düşürüyorum. "Siktir." *Siktir,*

Siktir, siktir. Ayaklarım yere basıyor ve sandalyemi masamdan uzağa itiyorum. Mesafe.

Ama bir cevap istiyorum.

Ben de telefonu açtım ve aradım. "Evet?"

"Çok soğuk," diyor usulca.

Rahatlamaya çalışarak yavaşça ve sessizce nefes alıyorum.

"Senin için ne yapabilirim?"

"Benimle yemeğe gel."

Hayır demen için sana meydan okuyorum. Sana meydan okuyorum, Amelia.

Dudaklarımı büzüyorum, gevşek saçlarımı omzumun üzerinden savuruyorum. "Teşekkürler, ama kalsın." Telefonu kapattım ve tavana bağırdım. Ne yapıyorum ben böyle? Ayağa kalkıp ofisimde volta atmaya başlıyorum, sürekli küfrediyorum. Çocukça davranıyorum. Oynamamakta ısrar ettiğim o oyunu oynuyorum. Ne demek istediğimi mi kanıtlıyorum? Benim amacım ne? Onunla yemek yemek istiyorum. Zihnimi ve bedenimi işgal etmesine izin vermek istiyorum.

I. İstemek. Onu.

Ve şimdi, onu tattıktan sonra, onu çok fena arzuluyorum.

"Peki senin amacın ne Amelia?" Kollarımı havaya kaldırarak bağıriyorum.

"Tamam mı?"

Dönüyorum ve Gary'nin ofisimin eşiğinde bana hafif bir endişeyle baktığını görüyorum. Gülümsüyorum. "Sadece bazı küçük plan değişikliklerini değerlendiriyorum." Masama doğru ilerliyorum ve sakin bir şekilde alçalıyorum, kalemimi alıp ona dokunuyorum, gülümsemem yüzümü kırıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Kardeşin ve Jude Harrison'a ne oldu?" diye soruyor, karşımdaki sandalyeye yerleşerek. Donup kalıyorum, gülümsemem bozuluyor. Gary konferanstan beri evden çalışıyor, bu yüzden ona yetişemedim. Paylaşacaklarımın ne olduğunu duymak isteyeceğinden değil, ben de ona anlatmak istemiyorum.

"Hiçbir şey olmadı."

"Birisi bir tartışmadan bahsetti."

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı sallıyorum. "Bir yanlış anlaşılma." "Ne hakkında?"

"Bir park yeri, sanırım. Önemsiz." Elimi saygısızca sallıyorum ve bir dosya çekiyorum. "Kötü haber," diyorum, taktığimin işe yarayacağını bilerek. Hiçbir mali müşavir iş yerinde *bunu* duymak istemez. Bu kayıp anlamına gelir. "Bay Neilson tüm ISA'larını bozduracak."

Gary'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu yirmi yıllık yatırım demek."

"Biliyorum." Bir kez daha sönüyorum. "Ama bunu telafi edeceğim. Elimde bir sürü ipucu var ve Tilda Spector ile gerçekten ilginç bir konuşma yaptım."

"Oh?" İlgisini çekti. Gary, Tilda'nın müşterilerini kime verdiğini umursamayacak. Leighton ya da benim gibi bu şirketten birine olduğu sürece. Sorun şu ki, Tilda kime, hatta hangi şirkete yöneldiğine dair bir işaret vermedi.

"Seni haberdar edeceğim," diyorum bir gülümseme daha zorlayarak. Başını sallıyor ve ayağa kalkıyor. "İyi hafta sonları, Amelia."

"Sen de," diye sesleniyorum, cıvı cıvı ama hissetmiyorum. Hafta sonumu bir plan, bir yedek plan ve bir yedek yedek plan yaparak geçireceğim, çünkü Bay Neilson ve onun nakit parası, işinizi kazanabileceğiniz kadar çabuk kaybedebileceğinizi kanıtlıyor.

WhatsApp grubumuzda Abbie'nin bir şey duyup duymadığımı soran mesajını okudum. Yorum yok. Abbie ona son haberleri verdiğinde Charley pek etkilenmemiş. Ancak Abbie biraz eğlenmenin bana iyi geleceğini düşünüyor gibi görünüyor. Sorun şu ki, aranmayı beklemek hiç de eğlenceli gelmiyor. Ve az önce aradı. Ben de kontrolü tekrar ele almaya çalıştım. Kaybettiğim bir savaşta mıyım? Şu anda ben kimim ki? Yüksek sesle iç çekiyorum ve kendime kızarak başımı sandalyeye yaslıyorum. Spor salonu çağırıyor. Bugün ikinci kez.

Ama tam kalkmak üzereyken telefonum çalıyor ve bunun sonucunda kalbimin yerinden fırlamasından nefret ediyorum. Gözlerimi indiriyorum ama başımı indirmiyorum, onun numarasından gelen bir mesaj görüyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Ama uzanıp telefonumu alabilir ve mesajı okuyabilir miyim?

Ona bakıyorum, sadece bakıyorum, bir yandan da kalbimin durmadığından emin olmaya çalışıyorum.

Kendine gel, Amelia.

Yanaklarıma üflüyorum ve telefonumu kendime doğru çekiyorum. Mesajı açacak cesareti bulmam bir dakika daha sürüyor.

Check your emails. Jude.

Yanağımın içini çiğniyorum, bilgisayarıma dönüp ekranı yenilerken midem bulanıyor, Arlington Hall'daki rezervasyonlardan gelen bir e-posta gördüğümde nefes alıyorum. Tıklayıp okuyorum ve her kelimedede nefes alma kabiliyetim daha da zorlaşıyor.

Dear Miss Lazenby,

We look forward to welcoming you to Arlington Hall. Your Luxury Spa Day is confirmed, and one of our dedicated chauffeurs will arrive promptly at 11:00 tomorrow morning at 10 Green Street SE1 to collect you. Your package includes three luxury treatments, which you can choose from the treatment menu when you arrive, as well as a champagne dinner in our renowned Michelin-starred restaurant, the Orangery. I have attached our standard terms and conditions, along with a brochure with information you may find useful. We hope you leave Arlington Hall feeling recharged, refreshed, and bursting with clarity. If you have any questions, please do not hesitate to reply to this email. Otherwise, we look forward to seeing you tomorrow.

**Best,
The Reservations Team**

Arkama yaslanıp ekrana bakıyorum, tüylerim diken diken oluyor, Abbie'nin adresini nereden bildiğini merak ediyorum. Ama tabii ki-

Spa günümüzde doldurduğumuz formları kontrol etti. *Netlikle dolup taşıyor.* "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, telefonumu kapıp kızlara FaceTim atıyorum. Önce Abbie, hemen ardından Charley cevap veriyor ve Abbie'nin Charley'nin mutfağında olduğunu fark etmem uzun sürmüyor. "Ne yapıyorsun orada?" Charley Ena'yı kalçasında zıplatırken Abbie'ye soruyorum.

"İşten eve dönerken uğradım. Çünkü biliyorsunuz, bugün Elijah'ın doğum günü."

Gözlerimin dehşet içinde açılmasını engellemek için çok uğraşıyorum. "Tabii ki," diye ciyaklıyorum. "Ben de şimdi ofisten çıkıyordum, birazdan orada olurum!" İkilemimin beklemesi gerektiğine karar vererek telefonu kapatıyorum ve masamdan fırlayıp çantamı kaptığım gibi dışarı fırlıyorum. "Lanet olsun!" Asansör için çağrı düğmesine basarken tıslıyorum.

Ben en kötü arkadaşım.

Hamleys'de acil bir mola verdikten sonra elimde hediyeler ve gülümsemeyle Charley's'e varıyorum. "Doğum günü çocuğu nerede?" Şarkı söyleyerek Charley'nin yanından geçiyorum, kucağımdaki dev Hamleys ayısı beni engelliyor, koridordan mutfağa doğru aceleyle ilerlerken neredeyse kapı aralığına sıkışıyorum. Abbie'nin güldüğünü duyabiliyorum. Ama onu göremiyorum.

"Ammy Teyze!" Elijah sevinçle şarkı söylüyor.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanarak ayıyı bırakıyorum. Bana küçük bir servete mal olan ve metroda birçok kaş kaldırmama neden olan devasa şeyin üzerine tırmanıyor. "Neden bana hatırlatmadın?" Abbie'ye tıslıyorum.

Zeytin çiğnemeyi yavaşlatıyor. "Çiğnedim." Sonra ağzına bir tane daha atıyor. "Geçen hafta ve Çarşamba günü mesajla."

Kaşlarımı çatıyorum ve telefonumu kontrol ediyorum. Ve işte oradaydı. Abbie'nin mesajı. "Kahretsin."

"Ne?" Charley soruyor.

Sırıtarak dönüyorum ve Ena'yı üzerimden indirdiğinde onu kabul ediyorum. "Hiçbir şey. Günün nasıl geçti?"

Charley lavaboya gidiyor ve bir şarap kadehini durularken bana yorgun bir bakış atıyor. "Beni kandırmaya çalışma, Amelia Lazenby. Onun doğum gününü unuttun."

"Beynimde tuttuğum notu geçici olarak kaybettim," diyorum kendimi berbat hissederek. Omuzlarımın düşmesine izin veriyorum. "Özür dilerim."

"Unut gitsin." Charley bana suyla vuruyor, bana iyi olduğumuzu söyleme şekli. "Beni daha çok ilgilendiren *neden* unuttuğun."

"Evet, neden, Amelia?" Abbie'nin sesi rahatsız edici bir alaycı tonda çınlıyor. "Küçük Bayan Organize, kıymetli Elijah'ımızın doğum gününü neden unuttun?"

İç çekip tabureye tünüyorum, Ena'nın saçlarına bir öpücük kondurup onu kokluyorum. Bebek istemiyor olabilirim ama kokusunu çok seviyorum. "Neden ikiniz de zamanımızı boşa harcamakta ısrar ediyorsunuz? Hepimiz biliyoruz."

"Ondan haber aldın mı?" Charley bana bir şarap doldurarak soruyor.

Onlar ilgiyle beklerken ben aralarına bakıyorum. Onlara söylemek yerine telefonumu çıkarıp e-postayı açıyorum ve adanın öbür ucundaki Charley'ye uzatıyorum. Abbie ayağa fırlayıp ona katılıyor ve omzunun üzerinden okuyor. Ena bardak altlığıyla oynayıp mermere vururken ben de şarabımdan bir yudum alıp yüzlerini izleyerek bekliyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Abbie. "Bu tam bir davet."

Belli olandan daha fazlasını umduğumu gösteren bir bakış attım ona.

"İş dışında bir şey düşünüyor olmanızı oldukça ferahlatıcı buluyorum" diye ekliyor.

"Ha. Ha," diye
drone'ladım. "Yap
şunu."

"Bekle," diye seslendi Charley. "Mantıklı olalım."

"Ne hakkında mantıklı?" Lloyd mutfağa girip kravatını çözerken soruyor. Evrak çantasını

gözlerini üçümüzün üzerinde gezdirerek mutfak zeminine baktı.

"Amelia'nın, o yakışıklıdan bir spa gününü kabul etmesi hakkında

donuna girmek istiyor," diye cıvıldıyor Abbie.

Charley, "Spa'nın bulunduğu otelin sahibi olan yakışıklı," diye ekleyince Lloyd'un kaşları havaya kalktı. "Amelia'yı başka bir adamla sohbet ederken görünce agresif bir şekilde sahiplenmeye başlayan yakışıklı."

"O benim kardeşimdi," diyorum bıkkınlıkla. Sanki haremimde bir sürü erkek varmış gibi konuşuyor.

"İş yerindeki sik kafalı değil." Charley telefonumu adanın öbür ucuna uzattı.

Zavallı Lloyd aramızda bakışıp duruyor. Sonra kucağımdaki kızının üzerine yerleşiyor ve onu toparlıyor. "Ena ve ben Clarkson'ın Çiftliği'ni izlemeye gidiyoruz," diyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Dikkatli ol."

Gülümsüyorum. "Gülümseyeceğim."

"Ve yeni saçına bayıldım," diye ekliyor ve Elijah'ı yerden kaldırıp her iki kolunun altında bir çocukla mutfaktan koşarak çıkıyor. "Hadi, doğum günü çocuğu."

"Bu yeni saç değil!" Arkasından sesleniyorum, tabureye geri yığılıyorum.

"Git," diyor Abbie, kararlı bir şekilde.

Charley zorlanıyormuş gibi yutkunuyor. Öyle olduğunu biliyorum. "Sana ne yapacağını söyleyemem."

"Kesinlikle yapamazsın," diye bağırıyor Abbie ve kaburgalarına bir dirsek yiyor.

"Sadece ... mantıklı ol, tamam

mı?" Başımı salladım.

Mantıklı ol.

Çok basit.

Ancak Jude Harrison basit biri olmadığını kanıtladı ve ben de onun yanında mantıklı davranmakta pek iyi değilim.

Bölüm 14

Ertesi sabah neredeyse kalkmaya korkarak yatağıma uzandım. Ve bu duyulmamış bir şey. Hafta içi ya da hafta sonu fark etmez, her zaman erken kalkarım. Hafta içi altıda spor salonunda, yedide duşta ve sekizde ofisteyim. Cumartesi günleri ise sekizde spor salonundayım ve onda M&S'den hafta sonu ikramlarımı ve daha sağlıklı hafta içi yemeklerimi alıyorum.

Bugün cumartesi. Saat şu an dokuz buçuk. Spor yapmadım, duş almadım ve M&S'de neye ihtiyacım olduğunu düşünmedim. Abbie'nin altı buçukta toptancıya gitmek için ayrıldığını duydum. Görünüşe göre yeni aldığı çırağı, yani annem, bugün ikinci vardiyaya çıkacakmış. Uyanık olacağımı bildiği halde kapıyı çalmadı. Ama mesaj atıp gideceksem ona haber vermemi istedi.

Teklifini kabul
et. Ya da
etme.

Hayır demen için sana meydan okuyorum.

Cesaret ettim. Ne kadar saçma. Acaba bilinçaltım beni çarşafaların altında tutuyor, yatakta kalırsam ve kapıyı açmazsam soförün gelip gideceğini mi söylüyor? Muhtemelen. Bilge bilinçaltı. Sorun şu ki, Jude Harrison benim bilinçaltımdan çok daha güçlü.

Ve benim direncim.

Cep telefonumu komodinin üzerinden kaydırıp ne yaptığını ve annemin yeni keşfettiği hırsını nasıl karşıladığını öğrenmek için babamı arıyorum. Eş, anne ve ev kadını rolüne her zaman sadık kalmıştır. Onun adına mutluyum ama eminim ki bu durum babamı çok şaşırtacak.

"Günaydın," diyorum cevap verdiğinde, kendimi yastıklara yaslayarak.

"Günaydın sevgilim," diye cıvıldıyor, beni şaşırtarak. Surat asmasını beklerdim.

"Bugün ne yapıyorsun?"

"Yani birlikte vakit geçirmemiz gerekirken annen hafta sonu gezmeye gittiği için mi?"

Gülümsüyorum ve yan dönüyorum. "Emekli olman gerekiyordu, dolayısıyla bütün hafta annemle vakit geçirmen gerekiyor."

"Aynen öyle," diyor gülerek. "Ben emekli oldum ve annen gidip kendine lanet olası bir iş buldu."

"Yardım ediyor. Ve hala çoğu gün ofise gidiyorsan emekli değilsin."

"Neler olduğunu bilmek isterim."

"Doğru," diye nefes alıyorum, yorganı geriye atıp kalkıyorum. "Peki, sen ne yapıyorsun?" Konuşmayı çalışmaktan uzaklaştıralım. Şu golf derslerine bakmalıyım.

"Takım elbise provam var." "Oh, güzel."

"Clark ve ben de sa ğ d ı c ı y l a öğle yeme ğ i yiyece ğ iz, adı neydi?"

"Grant."

"İşte o. Grant. Ve yer göstericiler."

Çaydanlığı koydum. "Çok güzel."

"O zaman kardeşin beni her zaman övgüyle bahsettiği mikro bira fabrikalarına götürüyor."

"Sarhoş olma."

"Beni bilirsin, sevgilim. Alkolün zayıflığına teslim olmam."

"Allah korusun." Süt almak için buzdolabına gitmeden önce bir fincan alıp içine bir poşet çay koyuyorum.

"Peki bugün ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Hala buzdolabının kapısı açık. Ne yapıyorum ben? Güzel soru. "Bir daire arıyorum." *Ajanlarla görüşmeliyim.*

"Oh?"

"Sonsuza kadar Abbie'yle kalamam ve sen de beni deli ediyorsun..."

"Yanak!"

"Şaka yapıyorum." Gülüyorum, sütümü mutfağa taşıyorum ve çayımı bitiriyorum. "Yarın uğrarım."

"Tamam, hayatım. İyi günler."

"Ve sen. Bana fotoğraflarını gönder." Telefonumu kapatıp tezgâhın üzerine bırakıyorum, çayımı alıyorum ve SEKSE GİDEN BİR SARILMAYA İHTİYACIM VAR kapüşonlu tişörtümle Abbie'nin dairesinde dolaşmaya başlıyorum. Çayımı iki elimle tutarak amaçsızca dolaşırken duygularımı da bulmayı umuyorum.

Üç tur ve dolu bir fincan çaydan sonra, hiçbir anlam bulamadım. Ve bana alındığından beri ilk kez kapüşonluma hak veriyorum.

Duş alıyorum, tıraş oluyorum, saçımı yıkıyorum, nemlendiriyorum, saçıma fön çekiyorum - açık bırakıyorum - renkli nemlendirici uyguluyorum, yanaklarıma biraz alık sürüyorum, birkaç rimel darbesi ve biraz parlatici ve çantamı hazırlıyorum. *Michelin yıldızlı restoranlardan birinde akşam yemeği.*

Siyah saten elbisemi ve altın rengi KG topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum, sonra havluma sarınmış bir şekilde durup ne giyeceğimi düşünüyorum. Askılarım arasında geziniyor, iş kıyafetlerimi ve elbiselerimi, spor takımlarımı, salon kıyafetlerimi geçerek gardırobumun hafta sonu için olan bölümüne yöneliyorum. Kot pantolon. Fazla gündelik. Elbise mi? Yeterince sıcak değil. Reiss'in krem rengi bol pantolonunda ve kırılmış saten gömleğinde karar kılıyorum. Düzleştiriciyi saçlarımda dolaştırarak bitiriyorum, tüm bu süre boyunca gözlerimin içine bakıyorum ve kendime ne yaptığımı bilip bilmediğimi soruyorum.

Hayır. Cevabım hayır. Ama yine de sanki dışarıdan bakıyormuşum gibi hareket etmeye devam ediyorum... ne için hazırlanıyorum?

Ne yapacağımı biliyorum. Bu bir kucaklaşma olmayacak. Davetini kabul edip Arlington Hall'a gidersem ne olacağını biliyorum.

Daha da derine ineceğim.

Bunun ne kadar derinlere gidebileceğini merak ederek nefes alıyorum. Jude Harrison'ın nasıl bir adam olduğu ortada. Ama teklif ettiği şeyi almanın ne zararı var? Koşulsuz şartsız.

Çünkü o öpücük . . .

Düşüncesi bile vücudumu yuvarlıyor. Olağanüstü bir şeydi. Sanki ağızlarımızı birbirine değdirebilirse bir daha asla hayır demeyeceğimi biliyordu.

Ve korkarım ki yapamayacağım.

Dışarıda bir arabanın durduğunu duyunca pencereye gidip perdeyi geri çektim. Yeşil takım elbiseli ve şapkalı yaşlı bir bey dışarı çıkıp arka kapıyı açıyor. Yutkunuyorum. "Çantamı ve krem rengi pardösümü toplayıp çıkmadan önce son bir kez kendime güveniyorum. Kapıyı çekip kapatıyorum ve şoför şapkasını çıkardığında hafifçe gülümsüyorum.

"Bayan Lazenby," diyor, yuvarlak gözlüklerini düzeltip arabaya doğru ilerlerken. "Ben Humphrey, bugünkü şoförünüz."

"Memnun oldum, Humphrey." Yaklaşıp çantamı uzattığında ona uzatıyorum. "Teşekkür ederim." Pelüş Rolls-Royce'un arkasına geçip inanılmaz lükse göz gezdiriyorum. Hayatımda hissettiğim en yumuşak deri, koltukta bir şişe San Pellegrino maden suyu, bir uzay aracını çalıştırmaya yetecek kadar kadran ve düğme. Başını sallayıp kapıyı kapatıyor ve bagajın açılıp kapandığını duyuyorum.

Nefes alıyorum ve çaldığında telefonumun ekranına bakıyorum.

I hope you enjoy your day. Jude.

İçimden bir ses bundan emin olacağını söylüyor. *Daha derine.* Dudağımı çiğniyorum, başparmaklarım ekranın üzerinde geziniyor. Ne söyleyeceğimden emin değilim. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve numarasını kaydediyorum. Jude Harrison. *Lütfen beni öldürme.*

Humphrey sürücü koltuğuna geçiyor ve dikiz aynasından bana bakıyor. "İhtiyacınız olan her şey var mı, Bayan Lazenby?"

"Benim için hiç aklın var mı?"

"Pardon?"

"Boş v e r ." San Pellegrino şişesini elime alıp kapağını açıyorum. "İhtiyacım olan her şeye sahibim."

"Çok iyi." Gülümsüyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa ekrana dokunmanız yeterli."

"Ne ekranı?" Tam ön koltukların arkasında bir tane yükselmeye başlarken soruyorum. "Oh."

"Sizin için biraz mahremiyet, Bayan Lazenby."

"Mahremiyete ihtiyacım yok," diyorum ama ben sözümü bitirmeden bölme yerine oturuyor ve iki televizyon ekranı ortaya çıkıyor. Her ikisi de aynı anda oynamaya başlıyor ve kamera berrak, ışıltılı bir akarsuyun yüzeyine inmeden önce, göz alıcı altın kapılardan, büyük, kırmızı, sulu elmalarla olgunlaşmış bir meyve bahçesinden geçen bir yolculuğa çıkarılmamı izliyorum. Drone birkaç dakikalığına suyun üzerinde asılı kalarak parlak-turuncu renkteki tombul balıkları görmemi sağlıyor; sonra yavaşça akıntıya doğru ilerlemeye başlıyor, sazların ve nilüferlerin arasından geçiyor, gittikçe hızlanıyor, hızlanıyor ve hızlanıyor, ta ki sonunda havaya yükselip Arlington Hall'u tüm ışıltılı, güneşli ihtişamıyla ortaya çıkarana kadar. Manzara karşısında nefesim kesiliyor, tenim karıncalanıyor, kalbim çarpıyor. *İnanılmazdı.*

Arazide bir tur atıyorum, taze yetiştirilmiş ürünlerle dolu mutfağın dışındaki duvarlarla çevrili bahçe, labirent, golf sahası, tenis kortları, havuzun dış kısmına bir göz atıyorum. Konukların karşılaşmasını, bir helikopterin inişini, Orangery'de sanat tabaklarının servis edilmesini ve golf arabalarının sahanın tepelik düzlüklerinde gürleyişini izliyorum. Bu başka bir lüks dünyası ve Clinton görüldüğünde gülümsüyorum, bir kokteyl çalkalayıcısıyla gösteriş yapıyor, onu döndürüyor, fırlatıyor, yakalıyor ve sonra içkinin palmiye yaprağı olan bir bardağa dökülüşünün yakın çekimi. *Hey Jude.*

Nefes alıyorum.

Ve sonra süitler. Lüks mobilyalar, devasa yataklar ve beyaz mermer banyolar, hepsi de açılır kapanır, pençe ayaklı küvetler. Ortalama büyüklükte bir ailenin sığabileceği kadar büyük duşlar.

rahat, ikiz lavabolar ve muhtemelen Selfridges'in kozmetik departmanına ev sahipliği yapabilecek makyaj dolapları.

Hiçbir masraftan
kaçınılmamış. Evelyn
Harrison'ın hayali.
Ve kesinlikle çarpıcı.

Abbie ve Charley'i arıyorum ve yüzleri ekranda beliriyor. İkisi de şimdiye kadar hiç bu kadar hızlı cevap vermemiştir. "Bir Rolls-Royce'un içindeyim," diyorum, ekranı çeviriyorum, böylece her ikisi de arabanın lüks iç mekanını takdir edebiliyorlar. "Bir şoförüm var. Adı Humphrey."

"Amelia mı o?" Annemin dediğini duydum. *Hay sikeyim.* Hızla yüzümü telefona dönüyorum ve Abbie'ye kocaman gözlerimi çeviriyorum.

"Hayır, ben Charley," diyor Abbie, annemin yanından uzaklaşırken ekranı zıplıyor. "Özür dilerim." Omuz silkiyor. "Sanırım satın aldı."

"Demek gidiyorsun," diyor Charley, dudaklarında bir kupa.

"Ben gidiyorum." Gitmemezi edemem. Reddetmeye cesaret edemediğim için değil, Jude Harrison bir uyuşturucu olduğu ve benim bağımlılığım gerçek olduğu için.

"Ayrıntıları sonra istiyorum," diyor Abbie. "Eğer eve dönersen tabii."

Bunu hiç düşünmemiştim. Daha sonra evde olacak mıyım? Karnım zonkluyor ve bu çok tuhaf bir duygu. Beklenti. Hayatımda ilk kez sayılarla ilgili olmayan bir şey için heyecanlandığımı itiraf etmekte zorlanıyorum. Heyecanlı ve endişeli. "Tamam."

"Gergin misin?" Charley soruyor. "Ne bekleyeceğimi bilmiyorum."

"İyi bir görüş diyebilirim." Abbie gülüyor.

"Berbatsın." Charley iğrenerek onu küçümsüyor. "Ayrıca, Amelia'nın bir numaralı kuralı ilk randevuya çıkmamaktır."

"Evet," diyorum, başımı sallayarak onaylıyorum. Ama bu bir ilk buluşmadan daha fazlası gibi geliyor.

"Yani sadece masaj yaptıracaksın, belki yüz bakımı yaptıracaksın ve onunla akşam yemeği yiyeceksin öyle mi?"

Bunu kelimelerle teyit edemedim başımı sallıyorum. "İkinizi de sonra ararım. Sadece yolda olduğumu bilmenizi istedim." İkisi de başlarını sallıyor, ekran kararmadan önce öpücükler gönderiyorlar.

Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

Onunla yemeğe çık, normal bir ilk buluşma gibi. Yapmam gereken bu. Sorun şu ki, Jude Harrison onun söz konusu olduğu yerde tüm kurallarımın geçersiz olduğunu kanıtladı. Yani hiçbir şey için söz veremem. Ve söz vermeyeceğim. Eğer söz verir ve başarısız olursam, kendimi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissederim. Bu yüzden bugünün nasıl geçeceğini göreceğim ve her seferinde bir dakika alacağım.

Bölüm 15

Rolls-Royce durmak için yavaşladığında Humphrey inip benim için kapıyı açmadan önce perdeyi indiriyor. Personelden biri beni içeri davet ederken dışarı çıkıp binaya bakıyorum. Çantalarımı Stan'e verip şapkasını çıkarırken Humphrey'e gülümseyerek teşekkür ediyorum. Rolls-Royce'un plakası, detaylara gösterilen sonsuz özen karşısında şaşkınlıkla başımı sallamama neden oluyor.

AH 1.

Cam iç kapılardan geçtiğimde Anouska lobideydi. "Bayan Lazenby."

"Lütfen, bana Amelia de. Hiç boş vaktiniz oluyor mu?"

"Burada ve orada bir hafta sonu." Gülümsüyor ve Stan'e çantamı Windsor Süiti'ne götürmesi için talimat veriyor. Süit mi? Bu lüks spa günümün bir gece konaklamayı da içerdiği anlamına mı geliyor?

"Giriş yapayım mı?" Beyaz masanın arkasındaki bayanı işaret ederek sordum.

"Bugün sana ben bakıyorum," diyor Anouska. "Tedavileri konuşalım. Size ne için rezervasyon yaptırayım? Masaj mı?"

"Kesinlikle," diyorum, omuzlarımı kıvırıyorum, bana deri ciltli bir dosya uzatırken oradaki gerginliği hissediyorum. Dosyayı çevirip açıyorum ve mevcut tedavilerin listesini tarıyorum, ama gerçek şu ki, hiçbir bilgiyi özümselemiyorum, sinirlerim hızlanıyor.

Anouska mücadelemi görmeli. "Belki manikür ve pedikür de yaptırırsın?"

"Evet, o," diyerek dosyayı kapattım. Jude'un nerede olduğunu merak ederek etrafıma bakıyorum. Ama sormak istemiyorum. Anouska neden burada olduğunu biliyor olmalı. Değil mi?

"Arlington Hall'a tekrar hoş geldiniz demek çok güzel."

"Anouska, neden burada olduğumu biliyor musun?"

"Siz Bay Harrison'ın misafirisiniz."

Başımı sallıyorum, durumunu değerlendiriyorum. "Çok *misafiri* var mı?" Soru aniden ağızımdan çıkıverdi ve gülümsedi.

"Size odanızı göstereyim." Cevap yok.

Bu da başlı başına bir cevap değil mi?

"Lütfen, bu taraftan," diyerek merdivenleri işaret ediyor ama en alt basamağa ancak varıyor ki, birinin ona seslenmesiyle dönüp duruyor. Anouska'nın profilini yakalıyorum, dudaklarının hoşnutsuzlukla büzüldüğünü kesinlikle görüyorum. "Katherine," diye homurdanıyor, gülümseyerek. Zoraki bir gülümseme. Anouska'nın gözlerini takip ediyorum ve yüzü nemli, siyah saçlı, spor kıyafetleri giymiş bir kadınla karşılaşıyorum. Terli ve yüzü kızarmış olsa da çok çekici olduğu belli, bacakları uzun ve söğüt gibi, karnı gergin, görünürde bir dalgalanma ya da kırıksıklık yok.

"Jude nerede?" diye soruyor.

"Aksi takdirde nişanlıyım," diye cevap veriyor Anouska, kırılmış bir şekilde. "Yardımcı olabilir miyim?"

Kadın, Katherine, beni yakınlarda dolanırken görüyor ve dikkatini Anouska'ya vermeden önce gülümsüyor. "Ona sadece onu aradığımı söyle. Telefonuna cevap vermiyor."

"Tamamdır." Anouska merdivenleri tırmanmaya başlıyor, ben de onu takip ediyorum, Katherine kapıdan spaya doğru yürürken omzumun üzerinden geriye bakıyorum. *Kahretsın, kimdi o?*

Rayın kıvrımını tepeye kadar takip ediyorum ve dairesel bir sahanlığı geçiyoruz, ayaklarım kremler ve bejlerden oluşan görkemli halıya batıyor. Ve hala lekesiz. İçimden ayakkabılarımı çıkarmak geliyor. Anouska bir çift kapının önünde durana kadar bir düzine parlak beyaz süslü kapının önünden geçiyoruz. Duvardaki okuyucunun üzerindeki karta dokunuyor ve altın düğmeyi çeviriyor. Yolu açarken gülümseyerek, "İşte geldik," diyor.

İçeri girdim, etrafıma bakındım, şaşırdım. Abbie'nin dairesinden daha büyük. Muhtemelen ailemin evini bile. A

salon, yemek alanı, çalışma alanı, hepsi krem ve mat altın renginde güzel bir şekilde dekore edilmiş.

"Taşınıyor muyum?" Tedirgin bir kahkahayla soruyorum, ayaklarımı yatak odasına açılan bir kapıya doğru takip ediyorum. Bir giyinme odası, bir banyo.

"Bay Harrison sizin için en iyi süiti istedi."

"Ama bütün gün kaplıcada olacaksam biraz boşa gitmiş olur."

Anouska gülümser. "Rahatına bak Amelia. İlk tedavin yarım saat sonra. Nereye gideceğini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diyorum o yanımdan ayrılırken. Çantamı dev yatağın üzerinde görüyorum ve yanına gidip elbisemi çıkarıp soyunma odasındaki altın askılardan birine asıyorum. Tek elbisemin kendine ait koca bir odası var. Ayakkabılarımı alıp krem rengi halının üzerine koyuyorum.

Dudağımı çiğne.

Etrafa bakın.

Gardırobu açıyorum ve bir göğsünde Arlington Hall arması işlenmiş süper yumuşak beyaz bir bornoz buluyorum. Yemek masasının yanındaki içecek dolabına gidip buzdolabını açıyorum. Sonsuz Veuve Clicquot şişeleri beni karşılıyor. Bir şampanya dolabı. Bir sonraki dolapta bir dizi minyatür ve karıştırıcı var. Bir sonraki ise alkolsüz içecekler ve suyla dolu. Dolabın yüzeyini çeşitli süslü bardaklar süslüyor. Buz kovalarının kapağını kaldırıyorum. Dolu. Buz bile mükemmel şekillenmiş, küpler keskin ve berrak.

Çantamdan telefonumun çaldığını duyuyorum ve kanepeye doğru yürüyüp onu buluyorum. Numarasını kaydettiğimden beri ekranımda ilk kez onun adı beliriyor. Cevap verip kanepeye doğru eğildiğimde sınırlarım tepeme çıkıyor. "Merhaba."

"Buraya nasıl yerleştin?" Sesi tenimde geziniyor, etrafıma bakarken sırtım dikleşiyor.

"Bir spa günü için çok abartılı," diyorum sessizce. "Ve gece."

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum. Bu odayı bizim için tutmuş. *Aman Tanrım.* "İlk randevuda bir erkekle yatmam." Genelde onları öpmem de ama bu kuralı çoktan çiğnedim. Ve telefonda beni azarlamaktan bir fısıltı kadar uzaktaydı. Ayağa kalkıp bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım, kendimi biraz boğulmuş ve öncekinden daha gergin hissediyordum.

"Yani bunca yolu ne için geldin?" diye soruyor. Beni yakaladı. "Masaj için tabii ki."

Alçak sesle ve gırtlaktan gülüyor ve ben volta atmaya bırakıp güç almak için tavana bakıyorum. Kendimi kandırıyorum. *Karşı konulmaz.* "Saçını açmışsın."

Hâlâ gözlerim otomatik olarak tavanın köşelerini arıyor. Tanrım, misafir odalarında kamera olmaz. Ne düşünüyorum ben? Yine hafifçe gülüyor. Bunu kesmesi gerek. Beni parçalara ayırıyor.

"Seni gözetlemiyorum, Amelia. Pencereye git."

İçki dolabının yanındaki pencereye dönüyorum ve yavaşça ona doğru ilerliyorum, limonluğun cam çatısından konağın diğer kanadına bakıyorum. Duvarın bir ucundan diğerine uzanan beş büyük pencerenin hepsinin perdeleri arkaya doğru çekilmiş. Odanın karanlığından çıkıp pencerelerden birine yerleştiğini gördüğümde nefes alıyorum.

Çıplak beline bir havlu sarılmış.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, pürüzsüz göğsündeki ıslak boncuklar parlıyor. Bir elini saçlarında gezdiriyor ve sonra pencere çerçevesine dayayıp içine doğru eğiliyor. Gözlerim doluyor. Tembel gözleri parlıyor, gülümsemesi küçük.

"Geldiğine sevindim."

"Hâlâ kararsızım," diye cevap veriyorum, kendimi tutmadan, kararsız olduğumu bildiğinden emin olarak.

"Senin için kötü olduğumu düşünüyorsun." "Öyle değil misin?"

"Belki," diye düşünüyor, ciddi bir şekilde. "İçimde senin de benim için kötü olabileceğine dair bir his var."

"Neden?"

"Çünkü aklımdasın. Sürekli." "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum," diye itiraf ediyorum.

"Oyun oynamayı bıraktık mı?" "Bu

benim için asla bir oyun olmadı."

Hafifçe başını sallıyor. "İnanılmaz

görünüyorsun." "Çıplak görünüyorsun."

"Neredeyse." Sesi sessiz. Husky. Çok seksi. "Yatağın yanındaki sandalyede senin için bir şey var."

Gözlerimi kısarak yatak odasına doğru bakıyorum. "Ne?"

"Git bak."

Geriye doğru yürüyebildiğim kadar yürüyorum, ancak yatak odasının kapısına ulaştığımda dönüyorum. Krem brokar, yüksek arkalıklı berjer koltuğun üzerinde daha önce tamamen gözden kaçırdığım hediye paketlenmiş bir kutu görüyorum.

"Aç şunu," diyor nazikçe.

Hoparlörü açıp cep telefonumu yere bırakıyorum ve diz çöküp kurdeleyi sürükleyerek fiyondan kurtarıyorum. Derin bir nefes alarak kapağı kaldırıyorum ve bir yığın siyah kağıt mendil buluyorum. Kenara çekiyorum. "İç çamaşırı," diye fısıldıyorum, siyah dantelli balkon sütyeninin askılarına uzanıp onu kaldırıyorum. Kalite muhteşem, dantel narin, detaylar enfes. Her bir kupun ortasında altın bir disk asılı, ortasında da beyaz bir inci. Etikete bakıyorum ve bedenimi tam olarak bildiği için sevineyim mi yoksa hakaret mi edeyim bilemiyorum. "Bedenimi nasıl bildin?"

"Beğendin mi?"

Kıçımı topuklarıma bırakıyorum. "Soruma cevap vermedin."

"Ya külotlar?"

Nefes veriyorum, sütyeni kalçalarımın üzerine koyuyorum ve külotu çıkarıyorum. Önünde altın ve inci bir disk var.

"Bana bikini tarzı bir kadın gibi geldin." "Kesinlikle

kadın iç çamaşırlarını biliyorsun." "Doğru anlamış

miyım?"

Benim onayımı mı istiyor? Bu oluyor ve yanlış sırada oluyor.
Yoksa bu doğru sıra mı?

"İçimden bir ses senin nadiren yanlış yapan bir adam olduğunu söylüyor, Jude Harrison." Telefonumu elime alıyorum, ayağa kalkıyorum ve pencereye geri dönüyorum, onu görkemli yarı çıplaklığıyla bir kez daha görmek için sabırsızlanıyorum. Cama ulaşip olabildiğince yaklaşıyorum, ona hayranlıkla bakarken küçük gülümsemem engellenemiyor. Saçları daha koyu ıslak görünüyor, nemli dalgalar sevimli bir şekilde dağılıyor. Omuzları. Pürüzsüz göğsü. Mükemmel biçimli kalçaları, sıkı karnı.

Ellerim onun her yerindeydi.

"Çok güzelsin Amelia Lazenby, gülümsediğinde daha da güzel oluyorsun."

Ve şimdi yüzüm kızardı. Bu ben değilim. Ve yine de tamamen anın içindeyim. Jude Harrison'ın dünyasında boğuluyorum. "Masajım için hazırlanmalıyım."

Yavaşça başını sallıyor, pencerenin çerçevesini itiyor, havluyu alıyor ve ben kendimi desteklerken bir an hareketsiz duruyor. Sonra havluyu çekip yere bırakıyor ve ben nefesimi o kadar sert veriyorum ki, yarı kalkık sikine bakarken vücudumun üst kısmı öne doğru kıvrılıyor. "Beni çok fazla özleme." Telefonu kapatıp geri çekiliyor, odasındaki karamsar ışığın puslu parıltısı altında her bir görkemli çıplak santimi parıldıyor.

"Seni şimdiden özledim," diye fısıldıyorum, telefonumu indiriyorum, ağzım sulanıyor.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Kendimi en yakın sandalyeye atıp oturuyorum, sersemlemiş bir halde, şimdiye kadar bildiğim her şeyin ötesinde büyük bir şeyin içine çekildiğimin farkındayım.

Asıl soru, bununla başa çıkabilir miyim? *Onunla* başa çık.

Bölüm 16

Bornozumla kaplıcaya vardığımda, yeşil tunik giyen ve dostça gülümseyen bir kadın beni bekliyor. "Bayan Lazenby," diyor ayağa kalkarak. "Ben Maria, Arlington Hall'daki terapistlerden biriyim. Bugün sizinle ben ilgileneceğim. Lütfen oturun."

O da bana katılınca onunkinin yanındaki sandalyeye çöküyorum, gözlerim doğal olarak dalıyor, Jude'un pencerenin önünde çırılçıplak durduğu görüntü sarsılmaz bir şekilde zihnime saplanıyor. Kendinden emin. Uğruna ölünecek bir vücuda sahip olduğunu bilen ve onu ölümcül bir silah gibi kullanan bir adam.

Ve o bedeninin yanında ölmek istiyorum.

"Sadece bilgilerinizi kontrol ediyorum. Son ziyaretinizden bu yana değişen bir şey var mı?"

"Yok bir şey," diyorum dikkatim dağılmış bir halde, spaya biri girdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum. Ellili yılların mayosunu giymiş ve şapkasını takmış yaşlı bir kadın.

Maria yanından geçerken, "İyi günler Bayan Hodges," diyor.

"Günaydın canım."

Maria bana "Yüzmek için her gün mutlaka buraya geliyor" dedi. "Şimdi, özellikle dikkat etmem gereken herhangi bir bölge var mı?"

Kürek kemiklerimi içeri doğru yuvarlıyorum, oradaki sertliği hissediyorum.

Her yerde sertlik hissediyorum.

Maria gülümser ve bir not alır. "Seni anlıyorum," diyor. "Hadi seni yerleştirelim. Dördüncü tedavi odasındayız, en sonda." Beni cam duvarlı koridora götürüyor, bir tarafta spor salonu, diğer tarafta egzersiz stüdyosu. Bir kapıyı açtığında temiz, sakinleştirici bir hava çarpıyor yüzüme, loş ışık amaçladığı şeyi gerçekleştiremiyor. Sakinlik. En azından benim için değil.

Maria şimdiye kadar gördüğüm en geniş masaj yatağına gidiyor ve üstteki battaniyeyi geri çekiyor. "İstersen bornozunu ve sütyenini çıkarıp önden uzanarak rahatlayabilirsin. Banyonun yanındaki duvarda bir kanca var. Sana birkaç dakika vereceğim."

"Teşekkür ederim." Dalgaların yumuşak sesi duyuluyor, güllerin hafif kokusu lavantaları kırıyor. Tanrım, buna ihtiyacım var. İçimdeki gerginliği atacak ve beni rahatlatacak birine ihtiyacım var çünkü gerginim, kalbim durmaksızın çarpıyor. Bornozu çıkarıp asıyorum, oda sıcak olmasına rağmen biraz titriyorum, sütyenimi çıkarıp külotumu üzerimde bırakıyorum. Yüzüstü uzanıp battaniyeyi sırtımdan çekebildiğim kadar yukarı çekiyorum, yüzümü yastıklı deliğe dayıyorum, gözlerimi kapatıp nefes veriyorum.

Rahatla, rahatla, rahatla.

Nefes al, nefes ver.

Lütfen biri bu stresi ve gerginliği üzerimden atsin.

Kapı açılıp kapanıyor ve karanlıkta Maria'nın etrafta dolaştığını, cam şişelerin narin şingirtilerini duyuyorum. Elleri battaniyenin üstünden sırtıma birkaç kez bastırıyor, sonra omuzlarımdan tutup omurgamın dibine kadar çekerek çıplak sırtımı ortaya çıkarıyor.

Ve onun sıcak dokunuşunun tenimle buluşmasını bekliyorum. Ve beklerim.

Bir an için odadan çıkıp çıkmadığını merak ediyorum. Ama sonra avuçlarının belime dayandığını ve hafifçe içime bastırdığını hissediyorum.

Ve içeride bir cehennem anında alevlenir.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, aşağıdaki halıya bakıyorum ve hava ciğerlerimi hızla terk ediyor, vücudum karıncalanıyor. Milyonlarca dokunuş arasında onun dokunuşunu tanıyabilirim. Vücudum onu zaten tanıyor. *Ne oluyor?*

Dönmeye başlıyorum, aklımı kaçırıp kaçırmadığımı kontrol etmem gerekiyor, ama dokunuşu omuzlarıma kadar kayıyor ve beni kalmam için cesaretlendirerek aşağı bastırıyor. *Aman Tanrım.* Nefesi aniden kulağımda, duyularımı istila etti.

misk ve ud kokusu tamamen Jude'a ait. Konuşmuyor, sadece nefes alıyor.

Ama konuşmasına gerek yok.

Ben onu duyuyorum.

Evren onu duyuyor.

Odadaki enerji çok yüksek, elektrikli. Ne oluyor?

Elleri sırtımdan ayrılıyor ve benimkiler taşaklara dönüşüyor. Dönmemek için tüm direncimi harcıyorum. Onu görmek için. Çıplak mı? "Bu çok yanlış," diye fısıldıyorum, beni duyamayacağını bile bile. Bedenim onun için çığlık atıyor, tenim onun dokunuşunu talep ediyor. İç duvarlarımın zonklaması cinsel, istediği şeyin yakında olduğunu hissediyor.

Dalga müziği bitiyor ve başka bir şey başlıyor. Ve bu durumuma hiç yardımcı olmuyor. Ağır ağır nefes alan bir kadının sesi odayı dolduruyor, kendi kesik nefeslerime karışıyor ve ardından Fransızca şarkı söyleyen bir erkek korosu. Müziği tanımam sadece birkaç saniyemi alıyor.

Enigma. "Hüzün."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, dokunuşunun ateşi tekrar sırtımla buluşuyor, hafifçe etime karışıyor, yoğuruyor, okşuyor, tüylü dokunuşlar daha sert olanlarla karışıyor. İnliyorum, kendimi durduramıyorum, bedenimi işleyen usta ellerine teslim oluyorum, sürükleniyorum, müzik kafamı dolduruyor, elleri beni zevkin yeni diyarlarına götürüyor. Ve düşünebildiğim tek şey bu. Sadece bir öpücük ve dokunuşun beni nasıl kör edebildiğini. Ellerime sabunla masaj yapmasının beni nasıl işe yaramaz hale getirebileceğini. O elleri üzerimde kullanabileceği tüm yolları hayal etmemi. Telefondaki sesinin beni nasıl bir patlamaya hazırladığını.

Bir bakışla başladı.

Sonra bir dokunuş.

Bu nereye varacak?

Seksten bahsetmiyorum, bunun olacağını biliyorum. Ve bunun İncil'e uygun olacağını da biliyorum. Ama o zaman nerede?

Bu hediyein merhametine kalmışken bunu düşünecek kapasitem yok. Başparmaklarını kürek kemiklerimin arasındaki boşluğa bastırırken başımı çeviriyorum, tam bir hezeyana sürükleniyormuşum gibi hissediyorum. Onun kokusunu alabiliyorum, onu hissedebiliyorum, onu hissedebiliyorum ama onu görmeye ihtiyacım var. Tadına bakmalıyım. Tekrar dönmeye çalışıyorum ama o beni geri itiyor. Hayal kırıklığına homurdanıyorum ama sessiz emrine itaat ediyorum ve her yerime masaj yapmaya devam ediyor, yumuşak, sert elleri gerçek dışı, aklım kayboluyor.

Serinlik omurgamla buluşuyor ve sarsılıyorum. Yağ. Üzerime yağ damlatıyor. Elinin topuğu omurgamın tabanını itiyor ve boynuma doğru sıkıca kayıyor, içimdeki her bir şüpheyi dışarı itiyor gibi görünüyor. Bunu kabul ediyorum. *Onu* alıyorum. İstesem de hayır diyemezdin ve şu anda demiyorum.

Avuç içleri sırtımın her iki yanında yayılıyor, kalçalarımın inip yağı yayıyor, sonra tekrar yukarı çıkıp göğüslerimin kenarlarını okşuyor. Nefesim kesiliyor ve ilk kez onun da nefes alışını duyuyorum. Derin, uzun nefesler. Battaniye bacaklarımdan çekiliyor ve beni külotum dışında tamamen çıplak bırakıyor. Açıkta. Savunmasız.

Ellerini tekrar aşağı indirirken göğüslerimi bir kez daha okşuyor ve parmaklarını külotumun üst kısmına geçiriyor. Gözlerim açılıyor. Ellerim toplanıyor ve esniyor. Kalbim çarpıyor. Daha sert, daha sert ve daha sert.

Kalçalarımı kaldırıp külotumu bacaklarımdan aşağı çekmesine izin verdiğimde müzik devam ediyor. Avuçları ayak bileklerimi sarıyor ve baldırlarımdan yukarı kaydırmadan önce beni birkaç saniye tutuyor. Uyluklarımdan üzerine. Duruyor. Daireler çiziyor, biraz yoğuruyor. Sonra biraz daha yukarı, kıcımlı yumuşakça okşuyor. Dudaklarını sol yanağıma bastırıldığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Ağzı açılıyor, hafifçe ısıyor ve dudaklarım birbirine yapışıyor, ama dişlerini popoma batırdığında bir gülümseme kopuyor, acı tolere edilebilir.

Ve sonra beni sırtüstü döndürmeden önce vurdu. Ve onu gördüm.

"Ah Tanrım," diye fısıldıyorum, çıplak fiziğine bakarken uyluklarım arzumu ısıtıyor, gözlerim keyifleniyor. Kendimi dirseklerimin üzerinde destekliyorum. Saçları dağınık, öne doğru düşüyor ve onu geriye doğru taramaya zorluyor. Ağzı gevşek, göğsü dalgalanıyor ve ...

Kahretsin.

Sanırım aşık oldum.

Bu çılgınca düşünceyi kafamdan silkeleyip elimdeki konuya geri dönüyorum. Adonis cilalı mermer bir heykel gibi tepemde dikilmiş, her arzumu doyurmayı bekliyor. Ellerini ayaklarımın yanındaki yatağın ucuna koyuyor ve öne doğru eğilerek gözlerini benimkilere diyor. Bugün özellikle yeşil olan karanlık bakışlarında kesinlikle bir zafer seziyorum. Bariz memnuniyeti karşısında öfkelenemiyorum bile. Ama yine de konuşmuyor ve ben de ağzımı tamamen uygunsuz bir şey geveleme riskine karşı sıkıca kapalı tutuyorum.

Beni kilitleyin ve hayatımın sonuna kadar her gün bu zevki bana yaşatın!

Gözleri kalçalarımın tepesindeki saç şeridine kayıyor, dili alt dudağında gezinip onu ısıtıyor. Elleri dizlerimin altından kayarak beni yatakta daha da aşağıya çekerken sırtüstü düşünüyorum, bükülmüş kolumla yüzümü kapatıyorum, saldırısı için kendimi hazırlıyorum.

Doğrudan ağzına.

"Jude!" Çığlık atıyorum, anlık zevk beni yataktan kaldırıyor.

"Şşşt," diye mırıldanıyor ıslak, ağrıyan etimin üzerinde, beni tam ortasından yalıyor. Nefesimi tutup saçlarını avuçluyorum, ölüleri diriltebileceğimin ve tüm Arlington Hall'u burada olanlardan haberdar edebileceğimin farkındayım.

İç kalçalarımı ısıtıyor, sertçe emiyor, daha sert ısıtıyor, ön kolu beni tutmak için karnıma yayılıyor. Aklımı kaçırmış durumdayım, yüksek sesle nefes alışım ve onun beni yalayıp yutarken çıkardığı ses, parçanın kışkırtıcı ritmiyle karışıyor. Dili klitorisimin etrafında dolaşıyor, ucunu öpüyor, tam merkezime doğru ilerliyor, içime giriyor, beni beceriyor. Benim

Başım sallanmaya başlıyor, zevkimin yükseldiğini, baskının arttığını hissettikçe bir o yana bir bu yana savruluyorum. Kendimle ne yapacağımı bilmiyorum, bu harika işkence seviyesiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Çalışan ağzı daha da sertleşiyor, hızlanıyor, elleri gövdemden göğüslerime doğru kayıyor ve meme uçlarımı acımasızca sıkarak sırtımı bir kavis haline getiriyor. Beni tekrar aşağıya doğru itiyor. Nefes nefese kalıyorum. Beni yalıyor. İnliyorum. Beni öpüyor. İnliyorum. Beni ağzına alıyor.

Saçlarını şiddetle kavrayışımı bırakıyorum ve şakaklarımdan boncuk boncuk ter damladığını hissederek yanlarımdan yatağa vurmaya başlıyorum. Karın kaslarım ağrıyor, kalçalarım çığlık atıyor.

Geliyor.

O da bunu biliyor, hızı artıyor, ağzı iştahla çalışıyor. Yanıyorum. Kalbim bu tür bir gerginliğe dayanamaz.

Bu onu ayakta tutabilir mi?

Bastırılmış bir çığlıkla boşalıyorum, vücudum omurgamı kırabileceğinden emin olduğum noktaya kadar bükülüyor ve zevk dalgası gelmeye devam ediyor, beni bir kemer içinde tutuyor, başım geriye atılıyor, gözlerim kapanıyor. Ağzının saldırısı yavaşladı ama bu beni ele geçiren hisleri engelleyemiyor. Her şey bozuluyor. Tüm dünyam kendi ekseninde kayarak başka, beklenmedik bir yöne doğru dönmeye başladı.

Benim için doğru olduğundan emin olmadığım bir yön. Lanet olası bir orgazm yüzünden.

Yatağa yığılıyorum, ciğerlerim yanıyor, görüşümü netleştirmeye çalışıyorum, Jude ağzını siliyor ve başını sallıyor, yatağın sonunda dizlerinin üzerine çöküp bana doğru sürünürken saçlarını geriye savuruyor. Yüzü benimkiyle aynı hizaya geldiğinde, tembel gözleri benimkileri tararken aleti ihtiyaçtan damlıyor, karnımı işaret ediyor. Ona içimde ihtiyacım var. Vücudumun onunla işi bitmediği için yanma hissi hızla yeniden başlıyor.

Hiç olacak mı?

Tanrım, başım çok büyük belada.

I Göz kırp, bakıyor yukarı at onun
Çarpıcı yüz, İçimde bir şeylerin değiştiğini
hissediyorum. Kalbime yakın bir yerde.

Nasıl?

Hayır.

İmkansız. Onu çok az tanıyorum.

Gerçi artık beni *çok* iyi tanıyor. *Fiziksel olsun.* Onun uyarılmasına uzanıyorum ama kalçaları kalkıyor ve başını sallıyor. Ben de kendiminkini. Sonra alçalıyor ve beni öpüyor, ellerini yatağın üzerinde tutuyor, başka hiçbir yere dokunmuyor. Gözlerimi açıp kapatıyorum, harika ağzının beni sadece Jude Harrison'ın götürebileceği bir yere götürmesine izin veriyorum, ellerim göğsünde bir duygu çılgınlığı yaşıyor.

Öforik.

Bu dünyanın dışında.

Mutluluğumu mırıldanıyorum, dilinin mükemmel baskısını içime çekiyorum, iç kaslarım hala doruk noktamın ardından yuvarlanıyor.

Sonra aniden geri çekiliyor, ağzımın kenarını öpüyor, yataktan kalkıyor, kot pantolonunu çekiştiriyor ve dışarı çıkıyor.

Ne oluyor lan?

Dirseklerimin üzerinde doğrulup kapalı kapıya bakarken dudaklarımdan kısa, inanmayan bir nefes geçiyor. Gitti mi? Ben burada yatıyorum, orgazm sonrası, hazır ve istekliyim ve o gitti mi?

Sırt üstü düşerek tavana bakıyorum ve ne tür bir oyun oynadığını çözmeye çalışıyorum.

Yani başka oyun yok mu?

Hala nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Bana hayır demen için sana meydan okuyorum.

Ama o bana hayır diyebilir mi?

Kontrol.

Bu dansın sonunda onun için yalvaracağımı garanti ediyor. Eller, telefon seksi, öpücük ve şimdi de bu mu? Beni ağzıyla boşaltıyor ve gidiyor mu?

Kontrolü ele geçiriyor ve ben de ona izin veriyorum.

Başımı kaldırıp sessizce ona lanet okuyorum. Yavaş baştan çıkarma. İşkencemi uzatmak ve onu tatmin etmek için bana azar azar veriyor. Öfkeyle homurdanıyorum ve kapının kolunu duyduğumda hızla kıpırdamadan duruyorum.

"Aman Tanrım." Hızla doğruluyorum ve battaniyeleri kapıp çıplak bedenimin üzerine çekiyorum, Maria içeri girmeden önce üzerimi örtmeyi başarıyorum. Hafifçe, beceriksizce gülümseyip bornozumu duvarda asılı olduğu yerden çıkarırken yanaklarımda sıcaklık patlıyor.

"Manikür ve pedikürünüz için hazır olduğunuzda Callie ikinci tedavi odasında olacak."

Bornozumu kabul ediyorum ama yatakta kalıyorum. "Teşekkür ederim." Yerin yarılmasını ve beni bütünüyle yutmasını istiyorum. Jude'un tatlı, uzun, acımasız işkencesinin artçı şokları yüzünden hâlâ titriyorum. Maria az önce ne olduğunu tam olarak biliyor olmalı.

Jude Harrison'ın özel programından yeni çıkmış biri olarak utanç içindeyim. Öldür beni şimdi.

Maria gidiyor ve ben masaj masasında kıcımlı yırtarak kalıyorum ama aynı zamanda kendimi hafiflemiş hissediyorum. Bilmecemin ağırlığı üzerimden kalktı. Kabul edilmesi gerekeni kabul ettim. Vermek zorunda olduğu her şeyi alıyorum. Ve eğer Jude'un istediği olursa, bunun için yalvarıyor olacağım. Utanma yok.

İnleyerek masadan kaydım ve yerde külotumu aradım. İç çamaşırı yok. Donumu mu aldı? "Allah kahretsin." Kollarımı kollardan geçirip bornozu bağlıyorum, sütyenimi alıp cebime koyuyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum, yüzümün orgazm sonrası bir tonda olması gerektiğinden eminim, hızlı adımlarla tedavi odası ikiye yürüyüp içeri girmeden önce.

Kıvrımlı, genç, kızıl saçlı bir güzellik beni karşılıyor, ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Sen Amelia olmalısın."

"Bu benim." Kapıyı kapattım ve Callie'nin işaret ettiği sandalyeye oturdum, önünde ayak banyosu ve Callie'nin tünemesi için alçak bir taburesi olan büyük, krem rengi deri bir parça.

Ayaklarıma ulaşması için mükemmel bir yükseklik. "Memnun oldum Callie."

"Ve sen." Yüzümü tarayarak başını eğdi. "Buhar odası mı?"

Yüksek sesle gülüyorum, yanaklarımı ovuşturuyorum. "Evet." Tanrım, ne kadar kırmızı ve terliyim? "Çok fazla buhar var."

"Çok rahatlatıcı, sence de öyle değil mi?"

Mırıldanıyorum, her yönden üzerime gelen geri dönüşleri savuşturuyorum. Hepsi Jude. Bacaklarımın arası hâlâ karıncalanıyor. Hala zonkluyor. Callie küvetin üzerindeki sehpaye vuruyor, ben de bornozu kalçalarımın etrafından geçirip ayaklarımı gösterilen yere koyuyorum ve bacaklarımı kapalı tuttuğumdan emin oluyorum. Pantolonuma ne yapmış böyle?

Ayak parmaklarımı inceliyor ve mini banyonun musluğuna uzanıyor, suyu açıyor ve sıcaklığı kontrol etmek için elini akıntının altına tutuyor. "Bugün kendini ne renk hissediyorsun, Amelia?" İki şişe uzatıyor ve ben de çatık kaşlarla şişelerin arasına bakıyorum.

"Seçeneklerim bunlar mı?" Birini işaret ederek soruyorum. "Çıplak ve ..." Diğerini gösteriyorum. "Çıplak mı?"

"İkisi de cilt tonunuzu harika bir şekilde tamamlıyor." "Cilt tonum ne?"

"Ummm . . ." Tenimde görebildiği her şeyi tarıyor. "Etli mi?"

Kaşlarım çatılıyor, zihnim aşırı hızlanıyor. Aman Tanrım, o ... ? "Callie, biri benim için bir renk mi seçti?"

"Hayır, ben sadece senin çıplak bir kadına benzediğini düşünmüştüm." Dişlek dişlek sırtıyor.

"Şu kapıdan girmeden önce beni hiç görmediniz."

Musluğu kapatırken gözleri düşüyor, telaşı hızla artıyor.

"Callie," diyorum tekrar, bu sefer sessiz. "Bu rengi benim için biri mi seçti?"

"Evet, evet, tamam, Bay Harrison uğramış ve seçimleri etkilemiş olabilir."

Hangi ojeyi sürmem gerektiğini mi dikte ediyor? Oflayıp pufluyorum ve Callie'nin arkasındaki cam rafta duran ojeleri tarıyorum. "Sanırım bunu sevdim. Sağdan üçüncü."

"Seafoam?"

"Evet." Başımı salladım. Hayatımda hiç mavi ya da yeşilin herhangi bir tonunu seçmemiştim. "Mükemmel." Bana Jude'un gözlerini hatırlatıyor. Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum.

"Ama ..."

"Mükemmel," diyorum tekrar, düşünerek. Boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. *Yani başka oyun yok mu?* İçimden bir ses Jude Harrison'ın çok eğlendiğini söylüyor. Ama oyun bittiğinde ne olacak? Kim kazanacak? Göğsümde alevlenen acıyla irkiliyorum, otomatik olarak uzanıp bornozuma sürtünüyorum. Bu da ne böyle?

Nude cila seçti. Daha gevşek olmaktan bahseden o değil miydi? Maceracı gibi. İçimden gülüyorum ve gözlerimi kapatıp Callie'nin bana bakmasına izin veriyorum. İşte buradayım. Tanrım, ne yapıyorum ben? Bu ben değilim, bir adamın iradesine boyun eğen, onun için yalvaran, onun hayalini kuran, onun tarafından işe yaramaz hale getirilen. Jude Harrison varlığından bile haberdar olmadığım bir yanıma ortaya çıkardı. *İtaatkâr*. Bu konuda ne kadar rahat olduğumdan emin değilim. Ama . . . İç çekiyorum. Günlük hayatımın dışına çıkmayı, beklentilerden kaçmayı ve birinin beni yönetmesine izin vermeyi takdir edebiliyorum.

Karanlığında, sanki yeni bir şey ortaya çıkıp farklı bir bakış açısı sunacakmış gibi, aynı şeylerin üzerinden tekrar tekrar geçerek daireler çiziyorum. Ama öyle olmuyor. Hep aynı sonuca geri dönüyorum.

İster bir hayal kırıklığı, arzu ya da öfke anı olsun, onunla birlikte olduğum an dışında zihnimdeki her şeyi kolayca silip atmasını seviyorum. Düşüncelerimi nasıl tükettiğini seviyorum. Beni kolayca işten uzaklaştırmasını, kendime uyguladığım baskıdan anlık ve ihtiyaç duyduğum özgürlüğü vermesini seviyorum. Bu sanki

Hayatımın bir bölümünün dizginlerini bir başkasına devretmek ve bir süreliğine beni yönlendirmesine izin vermek. Çünkü ona teslim olduğumda hafifliyorum. Özgür. O beni nereye götürürse oraya gitmekten mutluyum.

O kadar da kötü değil, değil mi?

Gözlerimi açtığımda Callie'nin ayaklarımı ıslatmayı ve masaj yaparak ovmayı bitirdiğini ve şimdi de ayak parmaklarımı boyadığını görüyorum. Sol ayağıma başlamadan önce jel cilayı ayarlamak için sağ ayağımın üzerine bir UV lambası yerleştirirken güzel mavi-yeşil gölgeye gülümsüyorum.

"Parmakların için de aynı şey geçerli mi?" diye soruyor, başını kaldırmadan.

Muntazam mercan tırnaklarıma bakıyorum. "Sanırım öyle."

Kapı çalıyor ve Callie gelen her kimse içeri girmesi için sesleniyor. Kapı açıldığında sandalyede büzülüyorum ve Jude'u görüyorum, saçları artık mükemmel bir şekilde yerine oturmuş ve kulaklarının arkasına toplanmış. Nefes alıyorum, yüzündeki kılların kaşıntısını kalçalarımın iç kısmında hissediyorum. *Külotum nerede?*

Odaya girerken ağzının köşesi bilmiş bir gülümsemeye benzer şekilde kalkıyor. Üzerinde hâlâ dördüncü tedavi odasından çıkmadan önce giydiği solmuş kot pantolon var -ne *tedavi ama*, kolları kıvrılmış, rahat beyaz keten düğmeli bir gömlek giymiş. Zihinsel olarak oracıkta bayılıyorum.

"Bay Harrison," diyor Callie, ayak parmaklarımı bırakarak, biraz paniklemiş görünüyor. Çıplak cila yüzünden. Onu sonuna kadar savunacağım.

Jude kaşlarını çatarak ayak parmaklarıma bakıyor ve ilgili gözlerini bana çeviriyor. Çekinmiyorum. "Yeşil mi?"

"Aslında deniz köpüğü," diyorum, ayaklarımı gelişigüzel incelerken, Jude'un beni zevkten çıldırtmak üzereyken gözlerinin tonuna ne kadar benzediğini düşünüyorum. Suçlayıcı bakışları tenimi yalıyor. Oje yüzünden mi? Göz ucuyla bakıyorum. Etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Callie, bize biraz izin verir misin?" dedi sakince.

Ne?

"Tabii ki!" Ben itiraz edemedim kalkıp gitti ve Jude az önce boşalttığı küçük tabureye oturdu

Önümde.

Sandalyenin deri kollarına uzanarak sıkıca tutunuyorum, ayak bileklerimden tutup bacaklarımı ayırmaya başladığında tepeden tırnağa sertleşiyorum. Ona tüm gücümle karşı koyuyorum. Hayır, bunu tekrar yapmayacağız. Daha da geriliyor, gücüne direniyorum ama onunla boy ölçüşemiyorum. Bacaklarım aralanıyor ve sandalyede gevşiyorum, bakışlarını bacaklarımın arasına kaydırırken ona *tekrar* teslim oluyorum. Uzun, derin bir nefesle göğsü genişliyor ve iç geçiriyor, başını eğiyor, ben orada oturup ona izin verirken iyi bir çalışma yapıyor, büyük elleri ayak bileklerimin etrafında esniyor.

"Masajın nasıldı?" diye soruyor sonunda, beni kendisine maruz bırakarak.

"Abartılıyor," diyorum sessizce, bana bakarak biraz gülümsemesini sağlıyorum. Bu muhteşem görüntüyü yansıtmaktan kendimi alamıyorum, kendi küçük gülümsemem kırılıyor. Çıldırıcı biri. Ve harika.

"Belki de Tripadvisor'a bir yorum bırakmalısınız."

Benden bir kahkaha patlaması. Tripadvisor'a bir yorum bırakırsam, hayatının geri kalanında tamamen dolu olacak. Ve garip bir şekilde bu, benden önce gelen tüm kadınları merak etmeme neden oluyor.

Ve sonra gelecek olanlar.

İrkildim.

Ayaklarımı destek olarak kullanarak ayağa kalkıyor ve yüzünü bana yaklaştırarak eğiliyor. Sonra bir ayak bileğimi serbest bırakıyor ve parmaklarını bacağımın iç kısmında gezdirerek iyileşmekte olan etimi okşuyor. Dudaklarım aralanıyor, içlerinden hava akıyor, bedenim anında kasılıyor.

"Abartılıyor mu?" diye fısıldıyor, parmağını dudaklarına götürüp emerek temizliyor.

Sikeyim.

"Bir kadını yatağa atmak için çok çaba sarf ediyorsun," diyorum sessizce, gözlerim onunkilere yapışmış halde.

"Sence tüm bu zahmete-" "Becermek istediğin her kadın için mi katlanıyorum?"

Bir an düşünür. "Açık olmak gerekirse bilmiyorum."

Muhtemelen genellikle çok az dirençle karşılaştığı içindir. "Şanslıyım," diye nefes alıyorum ağzı yaklaşırken. Taze nefesinin sıcaklığı yüzümü ısıtıyor, kendine özgü misk kokusu başımı döndürüyor. Dudaklarını dudaklarıma dayıyor ama hareketini tam bir öpücüğe dönüştürmüyor. Yine de bu içimin kıpırdanmasını engellemiyor, ellerim seğiriyor, onu yakalayıp içime çekmeye hazırlanırken gözlerine bakıyorum, bekliyorum, sabırsızlığım artıyor. Gelecekte Jude Harrison'la olmayan her öpücüğümün vasatın altında olacağını düşünmeden edemiyorum. Ne kadar iç karartıcı. Dilimi serbest bırakıyorum, hafifçe ağzının içine kaydırıyorum, onunkiyle buluşuyor ve inliyor, ağzını benimkine daha sert itiyor ve çekilmeden önce birkaç kısa dakika boyunca beni yutuyor, beni halsiz ve nefessiz bırakıyor.

"Cila seçiminiz hakkında konuşalım," diyor, önümdeki tabureye geri dönüyor ve ayaklarımı kalçalarının üzerine kaldırıyor. "Mavi." Suratını astı.

"Sana söyledim, bu deniz köpüğü." "Ben çıplak seçtim."

"Onlar *benim* tırnaklarım."

"Bu gece Amelia, hepiniz benimsiniz, bu yüzden ben seçeceğim." Ayağa kalktı ve benimkinin yanındaki sandalyeye geçti. *Sadece bu gece mi?* "Callie," diye sesleniyor ve Callie kafasını kapıdan uzatıyor. Bacaklarımı kapatıp bornozumu içeri çekiyorum ve Jude'un hafifçe gülümsemesine neden oluyorum. "Amelia fikrini değiştirdi," diyor kesin bir ifadeyle.

"Öyle mi?"

"Çıplaklıktan hoşlanır." "İster miydin?"

Bana şakacı bir uyarıyla bakıyor. "Bırak da tüm düşünme işini ben yapayım." Callie pozisyonunu korurken elimi tutuyor ve küçük tırnak matkabını alıp deniz köpüğü cilasını çıkarmaya başlıyor. "El masajı mı?" Jude soruyor.

"**O l a m a z ,**" diye başımı sallayarak elimi **ç e k i y o r u m .** Kesinlikle olmaz.

"Bu da hizmetin bir parçası." Callie'nin çalışma masasındaki el kremine uzanıyor. "Öyle değil mi, Callie?"

Kıkırdıyor ve kızarıyor, Jude avucuna birkaç damla krem pompalarken dikkatini benim cilamı çıkarmaya veriyor.

"Ve iyi bir el masajını sevdiğini biliyorum," diyor elimi tutarak. Callie yine kıkırdıyor ve bana bakıyor.

"El masajına ihtiyacım yok." Jude'a ters ters bakıp, kremi elime sürmeye başlarken bunu burada yapmaması için sessizce yalvarıyorum. Tabii ki yalvarışım cevapsız kalıyor. Dişlerimi sıkıyorum, gözlerimi kapatıyorum, parmakları parmaklarımın arasından kayarken baştan çıkarmasının bir sonraki aşamasını sürdürecek gücü bulmak için derinlere iniyorum. Beni gafil avladığı ofis binamdaki tuvalete geri götürülüyorum ve iyileşmekte olan bedenim onun için yeniden açgözlülükle zonklamaya başlıyor. Kafamın içinde milyonlarca küfür uçuşuyor. Callie hissetsin diye gerilmemek için kendimi zor tutuyorum. Ayağımı istediği yere getirdiğinde başarısız olduğumu anlıyorum.

Jude'un yumuşak, kocaman elleri yavaşça ve zahmetsizce parmaklarımın üzerinde gezinirken içimdeki ateş alevleniyor. "Jude," diye fısıldıyorum, o parmaklarımın arasını ovalarken parmaklarımı esnetiyorum.

"Hoş değil mi?" diye soruyor, incinmiş gibi alt dudağını dışarı iterek.

Ona bakarken çenem geriliyor, karıncalanmalar patlak veriyor, sihirli elleri beni bir kez daha çarmıha geçiriyor.

Gülümsüyor. "Davetimi kabul ettiğin için gerçekten çok mutluyum."

"Beni vahşiliğe gönderme davetiniz mi?" Fısıltıyla soruyorum ve gülümsemesini genişletiyorum.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, beni de vahşi gönder." Eğiliyor ve ağzını benimkine yaklaştırıyor, görünüşe göre cinsel olarak yüklü yörüngemizdeki personeli tarafından rahatsız edilmiyor. "Seni öpersem, kendini kontrol edebilecek misin?"

"Muhtemelen hayır," diye itiraf ediyorum. "Yapacak mısın?"

"Hayır." Yaklaşıyor. "Senin etrafında olmayı sevmemin nedeni de bu."

"Kontrol eksikliğiniz mi?"

"Tüketiyorsun," diye fısıldıyor. "Sonunda içine girdiğimde bunun ne kadar inanılmaz olacağını hayal edebiliyor musun?" Dudakları benimkini sıyrıp geçerken gücüne katlanıyorum, ona açılıyorum, kafam bunun hemen gerçekleşmesi için ona bağırıyor.

Ama kapı açılır ve Jude geri çekilir, omzunun üzerinden kimin girdiğine bakar. Anouska iç çeker. *Ben de aynı şeyi hissediyorum, Anouska. Sinir bozucu biri.* "Bir telefonunuz var," diyor, bir cep telefonu tutarak.

"Meşgulüm," diye karşı çıkıyor, eğlencesine devam ediyor, ben izleyicilerle birlikte sandalyede ölürlen elimi ovmaya geri dönüyor.

Anouska gözlerini bana çeviriyor, merakı gerçek. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde omuz silkiyorum. "Rhys," diyor.

Bu kısa sürede Jude'un dikkatini çekiyor. Elimi hızla bırakıp ayağa kalkıyor ve ben de ilk kez neler olduğunu merak ederek sandalyeye geri yaslanıyorum. Yine de ona sorabileceğim bir soru gibi hissetmiyorum. Onu çok az tanıyorum ama yine de daha önce hiç böyle bir yoğunluk hissetmemiştim. Gücüne boyun eğmek dışında bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

Aman Tanrım, daireler çiziyorum.

Jude, Anouska'ya doğru ilerler ve yanından geçerken telefonunu alır. "Rhys," diyor. "Ne var ne yok?"

Anouska şaşkınlığını kontrol altına alırken ve Callie sessizce deniz köpüğü ojelerini çıkarmaya devam ederken merakım artıyor. Ve ben onu durdurmuyorum. Şu anda kafamda o kadar çok soru dönüp duruyor ki. Rhys kim? Kadın mı erkek mi? Jude neden bu kadar acele tepki verdi?

"Çok çıplak," diyor Callie bana gülümseyerek.

"Evet, çıplak," diye cevap veriyorum, sandalyeye daha da gömülerek.

Bırak tüm düşünme işini ben yapaym.

Tüm kalbimle bunu yapabilmeyi, Jude Harrison'ın gücüne hiçbir şüphe ya da tereddüt duymadan teslim olabilmeyi diliyorum. Sorun şu ki, yüzümde binlerce kırmızı bayrak sallanıyormuş gibi hissediyorum.

Bölüm 17

Callie el ve ayak parmaklarımı şımartmayı bitirdikten sonra soyunma odalarına gidiyorum.

Çıplak tırnaklarımla.

Jude'un talepte bulunduğu ve benim de boyun eğdiğim gerçeğine pek aldırış ettiğimden değil. Düşüncelerim hâlâ daireler çiziyor. Bir banka çöküyorum, spor çantasını giymiş spor salonuna ya da derse giden bir kadına gülümsüyorum. Kızların düşüncelerine ihtiyacım var, bu yüzden dolabımdan telefonumu alıyorum ve annemden gelen cevapsız aramalara bakarak irkiliyorum. Beşi de. Saati kontrol ediyorum. Üç saat önce. Abbie'den gelen bir mesaj korkularımı doğruluyor.

Your mum's suspicious. She knew it was you on the phone and she wants to know whose Rolls-Royce you were in and where you were going. I'm avoiding her.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, koltuğa geri dönüyorum ve telefonumu dizime vuruyorum. Ona ne söyleyebilirim ki? Bunu düşünmeye fırsatım olmuyor çünkü beni tekrar arıyor. Yüzüm buruşuyor. "Anne," diyorum, ayağa kalkıp yürümeye başlıyorum.

Başka bir kadın mayosuyla soyunma odalarına giriyor, sıırıslıklam. Önümde duruyor ve arkamı işaret ediyor. "Dolabıma gidebilir miyim?"

"Oh, çok özür dilerim." Yolundan çekiliyorum.

"Dolap mı?" Annem soruyor. "Kimdi o? Neredeydin?" "Spor salonundayım," diyorum sessizce, büzüşerek.

"Oraya Rolls-Royce'la gittin, değil mi? Neler oluyor, Amelia? Acele et ve açıkla çünkü bekleyen müşterilerim var."

Nefes veriyorum ve ağır bir şekilde banka çöküyorum. Ona ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Randevuda olduğumu mu? Bu her türlü şeye yol açacak

Cevaplamak istemediğim sorular ve kiminle çıkarsam çıkayım onun bunu onaylamayacağını biliyorum. Nick'i terk edeli sadece haftalar oldu. Bu kadar erken çıktığımı ilan etmek duyarsızlık olur. Bunun aslında bir randevu olmaması önemli değil. Bunun ne olduğunu gerçekten bilmiyorum ve eğer bilmiyorsam, bunu anneme nasıl açıklayacağım? Bir de babam var. O *kesinlikle* bilemez. Kesinlikle onaylamayacaktır.

"Anne," diyorum ona yalan söylemek istemeyerek. "Hayatımla ilgili bilmemen gereken bazı şeyler var." Ne kadar aptalca bir şey söyledim.

"Şimdi daha da endişelendim. Başın bir çeşit belada mı?"

"Tanrım, hayır. Söz veriyorum, başım belada değil." Lüks soyunma kabinlerine bir göz attım. Bu doğru değil. Başım çok büyük belada. "Sadece kendime biraz zaman ayırıyorum. Rahatlamaya çalışıyorum." Sessizlik. Bu muhtemelen söylenecek en aptalca şeydi. Ne zamandan beri rahatlama konusunda iyiyim? Başarılı olmaya çalışmakla çok meşgulüm. Bu düşünceyle omuzlarımı döndürdüm ve tek bir kasımın bile çekildiğini hissetmedim. Gevşedim. "Ben iyiyim anne," diye nefes alıyorum, kendime kızarak.

"O zaman neredesin?" "Bir

kaplıcada." Gerçek.

"Nerede?"

"Oxfordshire'da." Gerçek.

"Oxfordshire mı? Doğum gününde kızlarla gittiğin yer değil mi orası? Neden Oxfordshire'a kadar gidelim ki? Buralarda sayısız güzel kaplıcamız var."

Çünkü beklenmedik bir şekilde tanıştığım günahkâr yakışıklı beni buraya getirdi. "Anne," diyorum usulca, sadece küçük bir uyarıyla, otuz yaşında bir kadın olduğumu ve aileme açıklama yapmak zorunda olmadığımı hatırlatarak. "Hayatta olduğuma dair kanıtın var. Ben iyiyim, güven bana."

Öfkeli bir şekilde ofluyor. "Peki. Gitmek zorundayım. Yarın da gelecek misin?"

"Öğlen orada olacağım."

"Güzel." Hoşça kal bile demeden telefonu kapatıyor, bu da onu üzdüğümün somut bir göstergesi. Hiçbir şey saklamam gerekmiyor. Kendi açımdan, ben yetişkin bir kadınlım. Yine de, bir önceki düşünceme göre, bunun ne olduğunu bilmiyorum. Kendimi biraz sönmüş ve pek de rahatlamamış hissederek Abbie'ye bir sesli mesaj gönderiyorum ve ona nasıl geçtiğini özetliyorum. Şimdilik annemden uzak durmaya devam etmek isteyebilir.

Telefonumu kaldırmak için ayağa kalkıyorum, babamdan gelen resimli bir mesajla duraklıyorum. Gülümseyip açıyorum, güzel bir takım elbise giymiş bir fotoğrafı belirdiğinde daha da çok gülümsüyorum, yanında eğilmiş bir terzi ceketinin dikişini tutturuyor. Ağabeyimin de takım elbiseli birkaç resmine daha göz gezdiriyorum, pantolonunda ayarlamalar yapılırken elinde bir bira. Son resme ulaştığımda gülümsemem azalıyor. "Neden baba?" Nick'in kameraya başparmağıyla onay verdiği görüntüye bakarak ağzımdan geçiriyorum. Hemen Clark'ı arıyorum. "Nick neden orada?" Cevap verir vermez soruyorum.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü babam az önce bana bir resim gönderdi." "Oh."

"I-" Hala düşünüyorum. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Hâlâ yer gösterici mi?"

"Benden ne yapmamı istiyordun?" Clark fısıldar. "Ondan ayrıldın Amelia. Ben de onun karnına tekme atamazdım."

Başımı geriye atıp çaresizlik içinde tavana bakıyorum. "Tanrım, Clark," diye bağıriyorum, kendimi duyuyorum. Mızımız. "Ona söyleyeceğini söylemiştin." Kardeşimin düğününde bütün bir günü eski sevgilimden kaçarak geçiremem. Kutlama yapmak istiyorum, saklanmak değil.

"Yapacağım," diyor. "Bu arada, kendisine bir takım elbise diktiriyor."

"Yüce İsa." Bir elimi alnıma vurup, erkek gibi davranıp sorumluluğu Clark'ın üzerinden alsam mı diye düşünüyorum. Ne de olsa Nick'ten ben ayrıldım, o değil. Ama Clark teklif etti ve ben de Nick'i inciten kişi olmamak için minnetle kabul ettim.

Tekrar. Kardeşimin bunu düşündüğünü sanmıyorum. Nick'in geri adım atacağını düşünürdünüz.

Hayır, çünkü hala umut ediyor.

"Neredesin?" Clark sorar.

"Stres atmaya çalışıyorum." Ne şaka ama. Arkamdaki kapı açıldı ve Anouska görüldü. "Gitmem gerekiyor. Eski sevgilimden ilk çocuğunun vaftiz babası olmasını isteme lütfen."

"Çok komik."

Telefonu kapattığımda Anouska "Buhar odası zamanı" diye şarkı söylüyor. "Ne?"

Panosuna bakıyor. "Saat dört, buhar odası."

Korksam mı yoksa bikinimi giyip oraya koşsam mı bilemiyorum. "Buhar odası," diyorum kendi kendime, gevşek kaslarım aniden yeniden geriliyor. "Tamam, buhar odası." Cep telefonumu dolabın içine atıp bikinimi sürükleyerek çıkarıyorum. "Hangi buhar odasında kendimden geçmemi istediğine dair bir tercihi var mı?" Zevkten, sıcaktan değil.

Anouska dudaklarını birbirine bastırır. "Sağdaki sonuncu." Sonra da Jude'un baştan çıkarmasının bir sonraki aşaması için kendimi hazırlamam için beni yalnız bırakıyor. "Bütün bunlardan sonra içeri girsem iyi olacak," diye mırıldanıyorum kendi kendime, sinirden kudurmuş bir halde. Annem ve Clark'la olan konuşmalarımı silmem ve babamın bazen duyarsız yaşlı bir aptal olduğunu unutmam gerekiyor.

Getir onu, Harrison.

Buna ihtiyacım var.

Siyah-altın rengi bandeau üstümü ve bikini pantolonumu giyiyorum, bornozumu sallıyorum ve kararlılıkla buhar odasına doğru yürüyorum. Boş olduğunu görünce şaşırmadım. Sıcaklığı kontrol ediyorum ve fayans tezgâha inmeden önce birkaç kademe düşürüyorum, kığım ıslak yüzeyde kayıyor.

Ve onu bekliyorum. Ve

bekliyorum.

Ve bekle.

Ama o gelmiyor.

Ve çok öfkeliyim.

Ona gerçekten ihtiyacım olduğunda hangi cehennemde? *Sakin ol.* Gözlerimi kapatıyorum, tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum, ama tek duyabildiğim zihnimde daireler çizen kendi lanet sorularım. Bu da ne böyle? Neler oluyor? Beni iradesine boyun eğdirmek için bu büyük, ayrıntılı çaba neden? Ve ben boyun *eğdiğimde* neden çekip *gidiyor*?

Ayağa kalktım, çok sinirliydim ve kapıya doğru bir adım attım.

Açılıyor.

Duruyor
um.

Ve içimdeki her şey bir anda sakinleşiyor. Rahatlama çok yakınımda. Bunu okumalıydım, ama yapmıyorum. Şimdi değil.

İçeri girip kapıyı kapatıyor ve nefesim kesiliyor. Kendimi ne zaman kaybedeceğime onun karar vermesini bekleyemem. Buna ihtiyacım var. Bu yüzden ona doğru gidiyorum, omuzlarını çevreliyorum ve ağzını güven ve inançla alıyorum.

Ve kaşlarını çat.

Omuzları daha küçük. Dudakları
farklı hissediyor.

"Tanrım," diyor biri ağzıma karşı. Bir adam. Jude değil.

Donup kaldım, beynim olanlara yetismeye çalışıyor. Yeterince hızlı değil. Kapı tekrar açılıyor ve buhar dışarı çıkarak dudakları dudaklarıma yapışan kişiyi görmemi sağlıyor. Dehşete kapılıyorum ve geri çekilerek sisin içinden telaşlı görünen bir adama bakıyorum.

"Aman Tanrım," diye ciyaklıyorum. O da benim gibi donmuş görünüyor, gözlerini hızla kırıştırıyor.

"Ne oluyor lan?"

Öfkeli bir sesle irkiliyorum ve Jude'u sisin içinden buhar odasının eşiğinde dururken buluyorum, yüzü öfke dolu.

"Öyle değil. Ben yapmadım ..." Kendimi savunma şansım olmadı. Jude adamı yakaladı ve buhar odasından dışarı sürükledi. "Jude!" Bağıriyorum, **p e ş i n d e n** gidiyorum. Dehşetim

Zavallı, hiç beklemediğim adamı en yakın duvara dayadığını gördüğümde daha da artıyor. "Jude!"

Adam Jude'un ellerini göğsünden uzaklaştırırken, "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye bağırıyor suratına.

"Sakin ol lan." Adam Jude'u itti. "Kovuldun!"

"Ne?"

Ne?

Adama bakıyorum, artık buhar görüşümü engellemediğine göre, genç, belki yirmili yaşlarının ortasında ve gerçekten iyi durumda. Kovulmuş muydu?

"Beni duydun amına koyayım." Jude parmağını onun yüzüne doğrulttu. "Eşyalarını topla ve otelimden defol git."

"O-"

"Bunu duymak istemiyorum. Seni mahvetmeden defol git, Jenson!"

"Siktir git, Jude. Sen *lanet* olası bir menteşe değilsin. Benden bu kadar." Jenson bir raftan bir balya havluyu devirerek ve yol boyunca küfrederek uzaklaşıyor ve Jude elini sürekli saçlarında gezdirerek daireler çizerken ben işe yaramaz bir aptal gibi duruyorum.

Sonra durdu ve tüm öfkesi aniden bana yöneldi. "Bu da neydi böyle?" diye bağırıyor ve buhar odasının kapısına doğru dengesiz bir kol fırlatıyor. "Beni bilerek uçuruma mı göndermeye çalışıyorsun?"

"Ne?" Şaşkınlığım geçiyor ve arkamdan hızla öfke geliyor. "Yerel buhar odalarında sinsice dolaşıp erkeklere atladığımı mı sanıyorsun?"

Oflayıp pufluyor ve bana sırtını dönüyor. "Ne gördüğümü biliyorum Amelia."

"Sen olduğunu sanmıştım!" Bağırıyorum, öfkeyle. "Ve bana sırtını dönme."

Çenesi gergin, gözleri koyu lacivert, arkasını dönüyor. "Ben değildim!"

"Biliyorum!" Anouska spaya girdiğinde ağzımı kapatıyorum, bizi gördüğünde topukları kayarak duruyor.

"Başka bir adamın seni tatmasına nasıl izin verirsin, Amelia. Bu ne cüret!"

Anouska yavaşça geri çekilirken göz kırpıyorum, temkinli ve şok olmuş bir şekilde. İyi, sevindim, çünkü buna verdiği tepki şok ediciydi. "Bu ne cüret?" diye soruyorum. Kim olduğunu sanıyor bu herif? "Bana sahip değilsin. Ben senin değilim."

"Yanlış," diye tıslıyor, beni sıkıştırıyor. "Çok yanılıyorsun."

Ne oldu? Tanrım, kafam düşecekmiş gibi hissediyorum. Bu çılgınlık. Durduğum yerde sarkıyorum. Lanet bikinimin içinde.

"Dürüstçe bir hataydı," diyorum sakince, benden beslenmesini umarak çünkü bu bizi hiçbir yere götürmüyor ve başım şimdi her zamankinden daha fazla ağrıyor. *Beni bilerek mi uçurumun kenarına göndermeye çalışıyorsun?*

Onunla uçurumun kenarındayım.

"Peki ileride kaç tane 'dürüst hata' yapmanızı bekleyebilirim?" diye soruyor.

İleriye mi gidiyoruz? Hangi cehenneme gidiyoruz? *Lütfen biri bana söylesin!* "Kendini duyuyor musun, Jude?"

"Evet, kendimi duyuyorum." Bir kolunu belime doluyor ve beni vücuduna çekiyor. Avuçlarım omuzlarını buluyor, çıplak önüm onunkine yapışıyor. "Benim olana başkasının dokunmasını istemiyorum." Bana bakarken yüzü yumuşuyor. Ona tekrar onun olmadığımı söylemeye zahmet etmiyorum. Bu çok anlamsız olurdu, çünkü elleri üzerimdeyken, ağzı üzerimdeyken, gözleri üzerimdeyken, lanet olsun, öyleyim.

"Sen olduğunu sanmıştım."

"Hayır, Amelia, bu benim." İçeri giriyor ve beni bir öpücükle yutuyor, sert, tutkulu ve acil hale getiriyor. Dili ağzımın içinde geziniyor ve benimkinin gücü kabul ederek onu takip etmekten başka seçeneği yok. Onun isteklerinin kölesiyim. Bir kez daha kayboldum. Bir kez daha, onun merhametinde. Bir kez daha onun tarafından tüketildim.

Jude öpüşmemizi kesip alnını benimkine sıkıca bastırduğında nefesi kesiliyor; sonra gözlerimin içine bakmadan geri çekiliyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor, birkaç derin nefes alıyor, sıkıntılı görünüyor. Sonra çıplak ayaklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor ve beni şaşkınlık içinde bırakıyor.

"Jude," diye sesleniyorum.

"Jude, dur." Durmuyor.

Kalbim hızla çarpıyor, dudaklarım onun güçlü öpücüğünden dolayı acıyor. Üzgün mü? Kapı arkasından kapanıyor ve ben boş alana bakıyorum, kaybolmuş bir halde. Şimdi ne olacak? Gitmemi mi istiyor? Kalmamı mı? Ve bunun bir önemi var mı? *Ben ne yapmak istiyorum?*

Peşinden gidip onu yakalamak, içindeki bu merakı öldürmesi için onu sıkıştırmak, tüm sorularıma cevap vermek, bana bunun nereye gittiğini söylemek istiyorum.

Ama bu aptalca olurdu. Ne de olsa biz bir hiçiz, sadece amansız bir kimyası olan ve bunu keşfeden iki insanız.

Değil mi?

Bilmiyorum!

Bornozumu çıkarıp üzerime örtüyorum, spadan çıkıp cam koridora doğru ilerliyorum, spor salonunun önünden geçerken duruyorum. Onu herkesten uzakta, en uçtaki bir bankta uzanmış, göğüs presleri yaparken görüyorum, hızı hızlı ve yumuşak. Öfkesini kovuyordu. *Tanrım, Jude Harrison, o kafanın içinde neler oluyor?*

Soyunma odalarına gidip telefonumu alıyorum ve Abbie ile Charley'i arıyorum. İkisi de yüzümü görür görmez, hiçbirine cevap veremeyeceğim ya da vermek istemediğim sorular sormaya başlıyorlar. Bu da onları neden aradığım sorusunu akla getiriyor.

"Çok yoğundu," diyorum, kendimi çok acınası hissederek. "Neler olduğunu bilmiyorum. Ne istediğini, ne beklediğini bilmiyorum." Gülüyorum. "Ben bile ne istediğimi ya da ne beklediğimi bilmiyorum."

"Ah canım," diye nefes alır Charley. "O zaman konuş onunla," diye geveliyor Abbie.

Kulağa kolay geliyor, değil mi? Ama itiraf ediyorum, söyleyebileceklerinden korkuyorum. Ve neyi itiraf edebileceğimden.

Bu adamla birkaç hafta önce tanıştım ve o zamandan beri bir roller coaster oldu. Ve korkarım ki bu sadece yolculuğun başlangıcı. Heyecan verici ama korkutucu bir yolculuk.

Lunapark treninden inmeliyim. Hayatımda böyle bir karmaşıya ne ihtiyacım var ne de bunu istiyorum. Bugün Arlington Hall'a gelmemin nedeni bu belirsizlik değil.

Peki neden hala buradayım?

Bölüm 18

Yemeğe gidip gitmemem gerektiğini sorguluyorum. Buhar odasında olanlardan sonra orada olup olmayacağını bile. Ama sonra kapımın altından rezervasyonumu onaylayan bir kart itiliyor. İki kişilik. Görünüşe göre roller coaster'da kalıyorum. Ona veremeyeceğim bir şeyi istediği için bir adamı terk ettiğimi unutmamaya çalışıyorum. Şimdi de benim ona veremeyeceğim bir şeyi isteyen bir adamla ilişkiye giriyorum. Kontrol. Ama bu bir dereceye kadar iyi değil mi? Ona *biraz* kontrol vermek? İstedğim zaman baskıdan kurtulmak? Bu iş böyle yürüyebilir mi? Ve bu gerçekçi mi?

Kahretsin, bilmiyorum bile.

Konuş onunla. Sadece konuş. Akşam yemeği için planım bu. Kartlarımı masaya koyup ne diyeceğini görmek. Kaçamağı kabul edebilirim. Aslında istiyorum. Katlanamadığım şey, onun ruh hali değişimleri ve aşırı tepkileriyle ortaya çıkan drama ve çatışma araları. *Sahiplenici*.

Ama ben ona ait değilim.

O zaman neden bana aldığı iç çamaşırını giyiyorum?

Gözlerimi kapatıyorum, saten elbisemin içine girip askılarını yerine çekerken kendimi kendime açıklamaktan kaçınıyormuş gibi boy aynasında kendimden saklanıyorum. Çapraz kesimli kumaş kalçalarımı sıyrıyor, dizimin hemen altına düşüyor, dekolte yakası seçtiği sutyenin balkon kuplarının sadece bir parça üzerine oturuyor. Koltuklardan birine oturup ayaklarımı altın rengi ince topuklu ayakkabılarımın içine sokuyorum ve ayağa kalkıyorum, ellerimi omuzlarımın üzerinden geçirip saçlarımı kaldırıyorum ve sırtımdan aşağı dökülmeleri için itiyorum.

Hazır.

Ama
değil.

Süitten çıkıp restorana doğru ilerliyorum, lobide yanından geçerken Anouska'ya hafifçe gülümsüyorum. "Afiyet olsun," diyor, ses tonunda biraz da bilmişlik var.

"Teşekkür ederim." Restoranın kapısına ulaştığım anda onu gördüm. Portakal Bahçesi'nin en arkasında, iki kişilik bir masada, gül bahçesine bakıyor. Sanki burada olduğumu hissetmiş gibi boynunu büküp omzunun üzerinden bakıyor. Ve gözlerimiz buluştuğu anda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Nefesim kesildi. Kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesiyor. Yüzü. Beni öldürüyor, ham, engebeli güzelliği. Ayağa kalkarken gözleri parlıyor, kendini tüm yıkıcı ihtişamıyla ortaya çıkarıyor. Açık gri bir takım elbise giymiş, gömleği bembeyaz, koyu gri kravatı mükemmel bir şekilde düğümlenmiş.

Boku yedim. Tamamen boku yedim. Mantiğa meydan okuyor. *Bana* meydan okuyor. Bu adamın, tüm görsel mükemmelliğine rağmen, bazı ciddi sorunları var - ters yöne koşmalı, bilinmeyene doğru bu yavaş sürünmeyi sona erdirmeliyim. Ve yine de . . .

Burada daha fazlası için yalvarıyorum. *Onun* için yalvarıyorum. Kesinlikle bir şeylerle mücadele ediyor ve ne olduğunu bilmek için sarsılmaz bir çaresizliğim var. Onu tanımak zorundayım. Onu neyin harekete geçirdiğini, kim olduğunu, nerede olduğunu ve nereye gittiğini.

Şef garson yaklaşıyor ve ben Jude'u işaret ediyorum. "Bay Harrison'la birlikteyim," diyorum sessizce.

"Evet, elbette, lütfen." Bir kolunu uzatıyor ve ben de titrek bacaklarımla masaların arasından Jude'a doğru yürümeye başlıyorum; ellerini ceplerine sokup rahat bir duruşa geçerek beni izlerken yüzünde beliren hafif gülümsemeye hayranlıkla bakıyorum.

Kalbim deli gibi atarken yavaşça önünde duruyorum. "Geldiğine sevindim," diyor, sesi derin ama yumuşak. Gelmeyeceğimi mi düşünmüştü?

"Acaba yapmalı mıyım diye düşündüm," diye itiraf ediyorum, bakışlarını kaçırmadan. Gözleri bu akşam sessiz bir gri, irislerinin kenarlarında bir parça yeşil var. Sakin biri. Bunu gözlerinin tonundan anlayabilmem delilik.

Çok hafifçe başını sallayarak ve tek elini cebinden çıkararak, neredeyse temkinli bir şekilde eğiliyor ve elini belime dolayarak yanağımlı öpüyor. "Kesinlikle yapmalısın."

Bu henüz belirlenmedi.

Beni bırakıyor, sandalyemi çekiyor ve ben alçalırken restoranın etrafına bakıyorum, gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Haksız da sayılmam. Varlığım, bu sabah lobide gördüğüm kadın da dahil olmak üzere çeşitli konukların ilgisini çekti. Katherine. Restoranın diğer tarafında bir adamla aynı masada oturuyor. O gülümsüyor, ben de karşılık veriyorum, karşımdaki adama dönmeden önce bana bakan üç kişiye daha gülümsüyorum. Belli ki burada kadınlarla pek sık yemek yemeyen bir adam.

Bu içimde bir şeyleri yatıştırdı.

"Şarap?" Jude bana menüyü uzatarak soruyor.

Ben almam. *Bırakın düşünme işini ben yapayım.* "Ne önerirsiniz?"

Bocalıyor, menüyü geri çekiyor, mükemmel yüzünde bir memnuniyet dalgası dolaşıyor. Dizginleri ona vermem hoşuna gidiyor. Sadece şarap. "Krug'u tavsiye ederim."

"Şampanya mı? Kutlama mı yapıyoruz?"

Garsona el sallayıp bir şişe sipariş ettikten sonra masanın öbür ucundan bana bakıyor ve sandalyesine geri yaslanıyor. "Neden insanlar sadece kutlama yaptıklarında şampanya içebileceklerini düşünüyorlar?" diye soruyor, yüzü düz ama hafif. "Yaşadığımız her gün bir kutlama sebebidir."

İfadesinde daha derin bir anlam seziyorum ve annesini düşünüyorum. Sahnede ondan bahsederken hissettiğim üzüntüyü. Ama babası hakkında konuşmadı. "Yani her gün şampanya mı içmeliyim?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü iflas ederim," diye hafif bir kahkaha atarak cevap veriyorum ve o da gülümsüyor, ısıltılı gözleri düşünürken biraz kısılıyor, beni inceliyor. Sürekli üzerimde olan bakışlarının yoğunluğu yakında bu sandalyeden kaymama neden olacak.

"Neyse ki senin için"-sesi sessiz-"Şarap mahzeninde sonsuz bir kaynağım var." Garson dönüp şarabı dolduruyor ve Jude masaya eğilip flütümü alıp bana uzatıyor. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Kabul ediyorum, küçük bir yudum alıyorum ve başımı sallıyorum. "Çok güzel." "Katılıyorum."

"Şarap mahzeni nerede?" Buranın kaç tane gizli köşesi olduğunu merak ederek soruyorum. Çok kapsamlı, sürekli veren bir hediye. Sahibi gibi mi?

"Evelyn'in altında."

"Kulübe annenin adını vermene bayıldım."

Gülümsüyor. "Evelyn'e pek sık gitmem. Kütüphane Bar'ı tercih ederim." Restoranın etrafına bir göz atıyor ve beni de bakmaya teşvik ediyor. Bu gecenin yıldızları kesinlikle biziz. Gözlerini bana çevirdiğinde hafifçe güldüğünü duyuyorum. Sonra aniden ayağa kalkıyor ve sandalyesini alıp masanın etrafında dolaştırarak karşıma değil yanıma oturuyor. Gözlerim onu koltuğa kadar takip ediyor, kadehini alıp havaya kaldırdığında kaşlarım hafifçe çatılıyor.

"Neye içiyoruz?" Bardağımı hafifçe onunkinin yanına vurarak soruyorum.

"Bugün."

Bir yudum alıyor, vücudunu bana doğru çeviriyor ve öne doğru eğiliyor, avucunu enseme kaydırıyor ve dudaklarımız birbirine değene kadar beni cesaretlendiriyor. Ve beni nazikçe öpüyor. Çok nazikçe, ama etkisi bana bir öpücükle sahip olduğu zamanki kadar sert vuruyor. Dudaklarındaki baloncukların tadını alıyorum, sonsuz gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum. Bir şey mi anlatmaya çalışıyor? Bilmiyorum ve umurumda da değil çünkü şu anda etrafımdaki dünyadan bihaberim. Jude Harrison'ın benim yörüngemde olmasının güzelliği de bu değil mi?

Gözlerim kapalı, dudaklarının üzerimdeki hafif baskısını içime çekiyorum, süzülüyorum, karıncalanıyorum.

Kayıp.

"Sipariş verelim mi?" diye soruyor, geri çekiliyor ve elini yanağıma götürüyor. "Kuzu bambaşka bir şey. Bu geliyor

birkaç mil ötedeki çiftlikten."

Başımla onaylıyorum ve Jude'un sipariş vermesine izin veriyorum.

"Alerjiniz var mı?" diye soruyor garson bana bakarak. "Fındık," diyor Jude. "Amelia'nın fındığa alerjisi var."

Garson başını sallayıp gitmeden önce bir not alır ve Jude biraz daha şampanya doldurur. "Bana aileden bahset."

"Oh, derinlere mi iniyoruz?" Eli elbisemin altından kayarak çıplak dizime konduğunda sandalyemde kayıyorum. Jude Harrison'ın uygunsuz yerlerde uygunsuz davranışlarda bulunma alışkanlığı olduğunu biliyorum, bu yüzden kendimi bu masada yavaş bir işkenceye hazırlıyorum.

"Derin," diye düşünüyor. "Dilimin daha önce amına girdiği kadar derin." Yüzü donuk, ben nefesimin altında öksürürken beni izliyor.

"Şok taktiklerinden zevk alıyor musun?"

"Hayır, beni ne kadar çok istediğinden zevk alıyorum."

Oldukça yüksek sesle gülüyorum ama dizimi sıkarak beni çabucak susturuyor. "Kadınların seni istemesine alışkın olmalısın."

"Doğru olanlar değil," diye sessizce cevap veriyor ve merakla başımı eğmeme neden oluyor. "Ailen," diye tekrar soruyor. "Hadi Amelia, derinlere inelim."

"Ben iki çocuktan biriyim," diyorum, eli dizimde tenimi yakıyor. "Küçük bir erkek kardeşim var, onunla tanışmıştın."

Acı dolu bir yüz ifadesi takınır.

"Clark." "Evet, yakında evleniyor."

"Oh, küçük kardeş evleniyor mu?"

"Evet," diye onaylıyorum, neredeyse yorgun bir şekilde, onun pek de ince olmayan alaycılığına gözlerimi devirerek. "Babam emekli olduğunu söylüyor ama aslında değil."

"Ne iş yapıyordu/yapıyor?"

"Finans."

"Senin gibi" diyor. "Aileden mi geliyor?"

"Büyükbabam aile şirketini 1959'da kurdu, babam yirmi iki yaşındayken katıldı, büyükbabam

2007, kardeşim üniversiteyi bitirdikten sonra şirkete katıldı ve babam iki yıl önce emekli oldu ve dizginleri Clark'a devretti. Ya da o emekli olduğunu iddia ediyor."

Jude'un başı öne eğilir. "Peki ya sen?"

"Şirkete üniversiteden yeni mezun olarak katıldım ve babam küçük kardeşim lehine beni atlayınca ayrıldım."

"Ouch."

"Sorun değil, atlattım."

Jude başını sallıyor, belli ki bana inanmıyor. "Sertlik şimdi tamamen mantıklı geliyor."

"Kaskatı değilim Jude Harrison," diye nefes alıyorum, cesurca davranıp elimi masa örtüsünün altından geçirerek kucağına kaydırıyorum. Gözleri açılıyor -şimdi kesinlikle daha yeşiller- büyüyen ereksiyonunu okşarken gülümsemesi hoşuna gidiyor. O dik otururken başımı eğiyorum, aramızda zıplayan elektrik enerjisi birkaç kademe daha yükseliyor. "Kendi kariyerimi yapmak için aile işinden ayrıldım," diyorum, çıkıntısını hafifçe sıkarak. "Hayatımda verdiğim en iyi karardı."

Kalçalarını yukarı doğru esnetiyor, dudakları biraz aralanıyor. "Devam et."

"LB&B Finans Grubu'nda kıdemsiz bir danışman olarak işe başladım ve başımı eğdim." Elim esnetiyorum ve Jude kalçamın iç kısmını biraz daha okşuyor. "Hedefim ortak olmak."

"Evet," diye nefes alıyor. Tekrar yukarı doğru esniyor.

"Tek yapmam gereken hedeflerimi ezmek ve rakiplerimi yok etmek." Zonklamaya başlıyorum.

"Rakip kim?"

"Leighton Steers." Bir nefes. "Altından sandalyesini tekmelediğin adam."

"O bir tehdit değil," diyor Jude, eli külotumun dikişinde gezinirken. "Ez onu."

"Ben mi sen mi?" Parmağı ıslaklığıma girdiğinde keskin bir nefes alarak soruyorum.

"Sen," diye onaylıyor. "Ona dikkat et."

"Neden?"

"Çünkü belli ki seni istiyor." Parmağı içime giriyor ve öne doğru eğiliyor, bakışları hafifçe açık ağzıma düşüyor. "Ama sana sahip olamaz. Olabilir mi?"

Başımı sallıyorum, parmağı çekilip klitorisimin etrafında dolanırken inliyorum. "Jude," diye fısıldıyorum, kanımın ısındığını hissederek. Sadece gülümsüyor, işkencesine devam ediyor, beni masanın altında çalıştırıyor. Elimi kucağından bırakıp masaya geri götürmek zorunda kalıyorum, parmaklarım masa örtüsünü pençeliyor.

"Peki ya annen?" diye soruyor, soğukkanlı ve sakin bir şekilde. Aferin ona.

Sadece konuşmak için çok fazla. "O mükemmel bir eş ve anne." *Siktir, boşalacağım.*

"Geleneksel mi?"

"Tam da babamın sevdiği gibi." Genişleyen gözlerim restoranın etrafında geziniyor, artan zevkimle birlikte paniğim de artıyor. Doruğa ulaştığımda kontrolümü kaybedeceğime söz veremem. "Jude, lütfen." Onu durdurabilir, elini itebilirdim. Ama yine de . . . Ama yapamıyorum.

"Bana bak," diye nefes alıyor.

Sırtımı sandalyeye dayayıp başımı hafifçe sallayarak beni bağışlaması için sessizce yalvarıyorum. "Çok kötüsün."

Suratını asıyor, şampanyamı alıp elime tutuşturuyor. Bunu yaptığına inanamıyorum. Bazı konukların bizi izlediğinden hiç şüphem yok. Ve onlara bir gösteri sunuyor. "Gelirken şampanya iç, Amelia."

Kendimi sandalyemde tutmak için mücadele ederken tüm vücudum sertleşiyor ve Jude şampanyasını yudumlarken ben de biraz içiyorum, o kadar rahat ki.

"Şimdi," diye nefes alıyorum, beni derinden itmesini sağlıyorum, sandalyemde sarsılırken duvarlarım parmaklarına sarılıyor ve flütüm masaya olması gerekenden biraz daha sert çarpıyor. Yüzüm yanıyor, salıverilmem içimde hafifçe dalgalanıyor, kalçalarım elinin etrafında kenetleniyor, lanet olası ayak parmaklarım topuklarımda kıvrılıyor.

"Ah, bebeğim," diye inliyor, parçalanışımı izlerken dişlerini dudağına gömüyor. "Muhteşem görünüyorsun."

Jude parmaklarını yavaşça içimden çekip kalçamı sıktıktan sonra bir peçete alıp elini silerken, memnuniyet dolu gülümsemesiyle nefes veriyorum, bedenim sandalyeye gömülüyor. Yutkunup biraz daha Krug içiyorum, buz gibi sıvının içimdeki amansız sıcaklığı soğutacağını umuyorum.

Rahat.

İçimden inanamayarak gülüyorum. Benden ne çıktı? Michelin yıldızlı bir restoranda bir adamın beni boşaltmasına izin vermek mi? Etrafıma bakıyorum ve Katherine'i ve yanındaki adamı bu tarafa bakarken bulduğumda binlerce kez ölüyorum. *Aman Tanrım.*

Jude baktığımı gördü ve elime uzandı. "Boş ver onları."

"Şikayette bulunacaklar."

"Peki ne olacak?" diye soruyor. "Kendi restoranımı terk etmem mi istenecek?"

Gülüyorum. Doğru.

"Seni az önce parmaklarımla becerdiğimi bilmiyorlar Amelia. Sadece merak ediyorlar."

"Benim hakkımda

mı?" "Evet, senin

hakkında."

"Neden?"

"Çünkü burada benimlesin." Gözlerini kısa bir süreliğine benimkilere diyor, sanki bunu söylemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi tereddütlü görünüyor.

Ben gülümsüyorum, o da gözlerini deviriyor. Çok sevimli. Haklıydım. Buraya hiç kadın getirmedi.

"Bana önceki ilişkilerinden bahset," diyor, belli bir tereddütle.

"Bu akıllıca mı?" Nazlanarak soruyorum. Göz ucuyla bana bakıyor. O da bunun akıllıca olup olmadığını merak ediyor.

"Şarap ve işten oluşan bir ayrılık diyeti yaptığından bahsetmiştin."

Kendi kendime mırıldanıyorum. Şimdi şarap, iş ve Jude Harrison var. Bir nefes alıyorum ve atılıyorum. "Yakın zamanda uzun süreli bir ilişkiyi bitirdim." Başını eğdi. "Adı Nick'ti."

"Bitirdin mi?"

Başımı sallıyorum, rahatsız bir şekilde dudağımın kenarını çiğniyorum. "Farklı şeyler istiyorduk."

Jude arkasına yaslanır, ilgilenir. "Detaylandırmak ister misin?" "O bağlılık istedi, ben kariyer." "Bağlılık."

."

"Evlilik ve bebekler."

"Kulağa iğrenç geliyor." Sırıttırıyor ve ben de gülüyorum, gerginliğin masadan kalktığını hissediyorum. "Yani o resimden çıktı mı?"

Nick *benim* resmimden çıktı, evet. Ben onunkinden çıktım mı emin değilim. Ama yine de evet diyorum, çünkü Jude'un etrafımdaki erkeklerle olan kısa geçmişi hoş değil. Buhar odasındaki zavallı adam, örnek olarak. Nick'i sevmiyorum ama Jude'un öfkesini onun da yaşamasını istemezdim. "Peki ya sen?" diye sordum.

"Önceki ilişkileriniz?"

"Evet." Bilmek istiyor muyum?

"Önemli bir şey yok," diyor sessizce, gülümseyerek. Ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmıyor. Onu zorlayıp zorlamayacağımı sorguluyorum. Bilmek istiyor muyum?

Ben daha kendi soruma cevap veremedenden garson beliriyor, iki tabağı yere koyuyor ve her birini Arlington Hall arması tam tepede olacak şekilde titizlikle çeviriyor. Sonra tabaktaki her şeyi, nasıl pişirildiklerini, malzemelerini ve nereden temin edildiklerini anlatmaya başlıyor. "Teşekkür ederim, çok lezzetli görünüyor."

"Teşekkürler Ken," diye mırıldanıyor Jude, arkasına yaslanarak.

"Yumulun."

Gümüş takımlarımı topluyorum. "Bu kadar güzel görünen bir tabağın içine girilebileceğinden emin değilim." Bu bir şaheser. Pirzoladan bir parça kuzu kesiyorum ve mırıldanıyorum, et ağızımda eriyor, nane güçlü ama baskın değil. "Bu gerçekten çok iyi."

"Öyle," diye kabul ediyor ve o da yemeye başlıyor. Ve şimdi her soruya cevap vermemi dinlerken beni indirdi.

soru sorduğunda, derinlere inme sırası ondaydı. "Hiç kardeşin var mı?" diye sordum.

"İki erkek kardeş," diye cevaplıyor. "Ben en büyükleriyim. Rhys yirmi sekiz, Casey otuz bir yaşında."

Rhys. Onu arayan kardeşıydı. "Ve sen . . . ?"

Bana doğru küçük bir gülümseme gönderiyor. "Otuz beş. Sen de otuzuna yeni girdin."

"Güç konumunuzu kötüye kullandığınızda benimle ilgili sahip olduğunuz *tüm* özel bilgileri ezberlediniz mi?"

"Evet," diyor peçetesine uzanıp ağzının kenarını silerek. "Seninle tanıştığımdan beri sahip olduğum gücü kötüye kullanıyorum." Kaşlarını hafifçe çatıyor, bir an için düşüncelere dalıyor. Tanrım, bu düşüncelerin ne olduğunu bilmek için her şeyimi verirdim.

"Ailen hakkında soru sorabilir miyim?" Karnabahar püreme odaklanıp zengin et suyunu onunla karıştırarak çekingen bir şekilde söylüyorum. Göz ucuyla tabağındaki havucu ittiğini gördüğümde, sinirlerime dokunduğumu anlıyorum. Yemeğine bakıyor.

"Babam ben yirmi dört yaşındayken öldü." Kendi kendine gülümsüyor, ama bu çok hüzünlü bir gülümseme. "Annem onsuz kaybolmuştu. Arlington Hall'u bulduğunda, bu onu canlandırdı. Ona odaklanabileceğı bir şey verdi. Açıkçası, o zamanlar böyle görünmüyordu."

İçgüdüsel olarak onun eline uzandım. Babasını kaybetmek için çok gençti. Nasıl öldüğünü sormayacağım, bu duyarsızlık olur. Peki ya annesi?

Jude elime bakıyor ve sıkıyor. "Burada ne gördüğünü ya da buraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Burası alışılmışın dışındaydı; bu bölgede işi yoktu." Zihninin zamanda geriye gittiğini görebiliyorum. "Beni aradı, ıssız bir yerde güzel bir binaya rastladığını ve satın almak istediğini söyledi." Öfkelendi. "Endişeliydim. Çok spontane bir şeydi ama heyecanına bok atmayı kendime yediremedim, bu yüzden

Beni buraya sürüklemesine izin verdim ve Tanrım, tam bir enkazdı."

Gülümsüyorum. "Artık değil."

"Artık değil," diyor, yemeğini bırakıp çatalını masaya bırakıyor ve elimi masanın üzerinde tutuyor. "Annem restorasyondan üç yıl sonra öldü." Hafifçe geri çekildiğimi görünce bana gülümsüyor. Onları birbirine bu kadar yakın bir zamanda mı kaybetmiş? "Arlington Hall'u senin gördüğün gibi göremedi ve bu lanet olası bir trajedi değil mi?"

Gerçekten öyle. Tanrım, birdenbire çok yenilmiş görünüyor.

"Eminim yaptığın şeyle çok gurur duyardı." "Yapacağını biliyorum." Elimini bıraktı ve

bardaklarımızı. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, sizinle akşam yemeği yerken bu kadar kasvetli bir ruh hali içinde olmayı planlamamıştım."

Ortamı yumuşat. "Ama beni çılgına çevirmeyi ve konuşarak doruğa çıkarmayı planlıyordun?"

"Elbette," diye yanıtlıyor, bu kadar basit. "Ama bildiğin gibi Amelia, sen de beni vahşileştiriyorsun."

Lafı açılmışken... "Öncesi hakkında konuşalım mı?"

Yüzü biraz düştü. "Olanları unutmayı tercih ederim."

"Neden olduğunu anlamayı tercih ederim."

Gözlerini oynattığı bardaktan kaldırıyor. "Seni kendim için istemek yanlış mı?"

"Eğer aynı fikirde değilsek öyledir."

Gözleri karardı. Bundan hiç hoşlanmamıştı. "Hangi sayfadasın?"

"Bilmiyorum," diye sessizce itiraf ediyorum.

"Hangi sayfada olduğum konusunda daha ne kadar net olabilirim bilmiyorum. Seni istiyorum."

Bir sonraki sorum ne kadar süreyle olmalı. Ama bunun birkaç haftadır tanıdığım ve yatmadığım birine sorulacak aptalca bir soru olduğunu bilecek kadar makul biriyim. Bu bile tek başına çılgınca. Onunla yatmadım. Birçok şey yaptım ama onunla yatmadım. "Sahiplenme,

hediyeler. Bir ilişkiymişim gibi hissediyorum ama daha seks bile yapmadık. Yoksa tüm bunlar baştan çıkarmanın bir parçası mı?"

"Baştan çıkarma mı?"

"Bu o değil mi? Beni yatağa atmak için mi?"

"Amelia, ilk tanıştığımızda seni yatağa atabilirdim."

"Benim kolay biri olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır." İç çekiyor, vücut dili rahatsız olduğunu belli ediyor.

"Diyorum ki ben gerçekten-"

"Kadınları baştan çıkarmakta iyi misin?"

"Kelimeleri ağızma tıkmayı bırak," diye tersliyor, ben de geri çekiliyorum. Nefes veriyor, parmaklarının ucuyla alnını ovuşturuyor. "Senden gerçekten hoşlandığımı söylüyorum."

"Anlamıyorum, Jude. Beni teslim almak için kıcını yırttın ama benimle yatmak için eline geçen tüm fırsatları kaçırdın."

Bıkkın bir halde sandalyesinde geriye düşüyor. "Benim sadece bir fuckboy olduğumu düşünmeni istemiyorum."

Nefes alıyorum. Kahretsin. Bu tam da onun olmasını istediğim şey değil mi? Tek yönlü bir adam. Vermek istediğimden fazlasını istemeyeceğine güvenebileceğim bir adam? Ve işte benim sorunum. Jude farklı hissediyor. Bunların hepsi yeni. Ve benden çok şey istiyor gibi görünüyor.

"Neden ben?" Sessizce soruyorum.

"Senin donuna bayıldığım gerçeği dışında mı?"

Sırıışımı tutuyorum. Sadece. "Bunun dışında."

"Zekisin, belli ki çok hırslısın." Eğlenen bir kaşını kaldırdı.

"Kararlı."

Biraz güldüm. "Seninle tanıştığımdan beri kararlılığım ezildi."

"Benden kaçma kararlılığı mı?"

"Aynen öyle."

"Neden benden kaçmak istiyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Eski sevgilim hakkında konuşmak istemiyorum. Jude'a onunla çok derinlere inmekten korktuğumu da söylemek istemiyorum. "Bu ... yoğun."

"Korkuyorsun."

"Temkinli," diye karşılık veriyorum ve o da kadehinin sapıyla oynarken düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Yani cazibe, ne kadar zeki olduğum ve Jude Harrison'la tanışmadan önce çok kararlı bir kadın olduğum gerçeği dışında, başka ne var?"

"İltifat mı bekliyorsun?"

"Sadece kendimi neyin içine soktuğumu anlamaya çalışıyorum." Gözleri kısılıyor ve bir an için irkildiğini düşünüyorum. Sonra gülümser. "Zenginliğimin sizin için bir önemi olmadığını hissediyorum, verilen sen yapmadı Biliyorum kim I Aslında oldu kadar son zamanlarda."

Bu onun bir oyunu muydu? Daha önce doğru kadınlardan ilgi görmediğini söylemişti. *Altın avcılar*. Peki bu onun için geçmişte bir sorun muydu? "Bunu kesin olarak bilemezsin," diyorum şampanyamı alıp yudumlarırken. "Seninle evlenebilir, servetine konabilir, sonra da boşanma davası açabilirim."

Hafifçe gülüyor ve bu ses beni titreyen bir enkaz haline getiriyor, her bir gözün köşesindeki ışık yelpazeleri onları çılgınca parlatıyor. "Benimle evlenir misin?"

Vay be. "Atlarını tut, şampiyon."

"Şampiyon mu?"

"Casanova?"

"Jude'a ne dersin? Sade ve basit Jude."

"Jude," diyorum sessizce, güven dolu bir nefes alarak. "Peki ya sahiplenme?"

Bana çocuksu bir sırıtış atarak suratını asıyor. "Bu benim için yeni." Onun için yeni mi? İlginç. "Peki ya öfke?"

Bu sefer, bunun bir irkilme olduğunu kesinlikle biliyorum, bu da bana öfkenin onun için bir sorun olduğunu söylüyor. Öfkeli biri. Şu anda tek güvencem bunun farkında olması.

"Bunun üzerinde çalışabilirim," diyor ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masaya koyuyor. Eğer ona elimi verirsem, onu kabul etmiş olacağım. Ona sabrımı ve anlayışımı göstereceğim. Ailesinin ölümüne mi kızgın? Doğal olarak bana verdiği tepkiye mi?

Tecrübelerime göre, insanların kendi hatalarını kabul etmeleri nadir görülen bir durumdur, bu nedenle onun kabulünü ve samimiyetini gerçekten takdir ediyorum. Kızgın olmak istemiyor.

"Kimdi o adam?" Elimi ona uzatarak soruyorum. Elimi ağzına götürüp parmak eklemlerimi öpüyor ve yavaşça masaya geri koyuyor.

"Seni buhar odasında canlı canlı yerken bulduğum mu?" Çatalım tabağa çarpıyor, dudaklarım dikleşiyor ve Jude bana sadece hafif bir ihtiyatla bakıyor. "Jenson," diyor. "Spor salonundan bir PT. Sanırım onu arayıp özür dilemem gerekiyor."

Bu da rahatlatıcı. Öz farkındalığı var. Hatalarını sahipleniyor. "Ve belki de ona işini geri teklif etmeliyiz," diyorum. "Bir süredir bir PT almayı düşünüyordum."

"Kes şunu, Amelia." Jude şampanyasına gülümsüyor. "Eğer bir adam istediği bir şeye sahipse, onu hayatıyla koruması gerekmez mi?"

"Sadece diğer kişi istenmek istiyorsa." "Seni istememi mi istiyorsun?"

Sessizliğim çok şey anlatıyor ama o daha fazlasını istiyor.

"Eee?" Bana doğru dönerek öne eğildi, dirseğini masaya dayadı. "Söyle bana, Amelia." Yedek eli tekrar elbisemden yukarı kayıyor. "Seni istememi istiyor musun?" Parmağı külotumu geçip kayganlığım ile yeniden tanıştığında oturduğum yerde kaskatı kesiliyorum. "İstediyini söyleyebilirim," diye fısıldıyor, derin ve yukarı doğru itiyor, yutkunmamı ve titrememi izlerken nemli dudakları ayrılıyor. "Sanırım bunu tartışmayı bitirdik." İçimden çekiliyor ve vücudunu öne doğru döndürüyor, parmağını emiyor ve daha fazla şampanya alıyor.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum, dikkatim yine o kadına, Katherine'e takılıyor. Gözlerimiz karşılaştığında hızla başka tarafa bakıyor. Garipleşmeye başlıyor. Diğer herkes ilgisini kaybetmiş gibi görünüyor, Jude Harrison'ın bir kadınla yemek yemesinin yeniliği azalıyor ama onun için değil.

"Şu kadın," diyorum, bardağımla gizlice işaret ederek. "Sarışın adamla birlikte."

Jude bakmıyor, sadece mırıldanıyor.

"Kim o?" "Hiç kimse."

Hızlı ve kesin cevabı karşısında kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. "Kimi işaret ettiğimi bile bilmiyorsun."

Çenesi biraz titriyor ve ona verdiğim rahatsızlığı göstermek için sandalyesinde yavaşça dönerek arkasına bakıyor. Sonra geri döndü. "Bunlar Katherine Jenkins ve kocası Rob. Golf kulübü ve sağlık kulübünün üyeleri ve sık sık buradaki bar ve restoranlardan birinde yemek yiyip içiyorlar."

"Oh," diyorum sessizce.

"Ve bu notta." Jude ayağa kalkıyor ve benim bakışlarım da onunla birlikte yükseliyor. Şampanyayı kovadan çıkarıp masanın üzerine koyuyor ve bezin şişenin dibindeki erimiş buzu emmesine izin veriyor. Gözleri dumanlanıyor, yeşil parlıyor ve içim alev alev yanıyor. "Sanırım amının benim sikimle bir randevusu var."

Üzerime doğru gelen uzun bedenine bakıyorum, olmam gerektiği kadar şok olmamışım.

İşte geldi. Jude Harrison.

Şampanyayı masa örtüsünün üzerinde sürükleyerek tembelce göz kırpmıyor, dönüp uzaklaşmadan önce gözleri binlerce vaatte bulunuyor. O giderken bakışlarım sırtına çivileniyor, yürüyüşü yumuşak, adımları uzun, şampanya kalçasının yanında sallanıyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum. Bu iş başka bir boyuta geçmek üzere. Masanın öbür ucuna, bitmemiş yemeklerimize bakıyorum, kafam ve kalbim savaş halinde.

Yardım edin.

Kızları çağırıyorum.

"Nasıl gidiyor?" Abbie her zamanki gibi ilk gelen oldu.

"Gelip aklını başına getirmemi ister misin?" Charley soruyor.

"Muhtemelen."

"Neden?" diye soruyorlar hep bir ağızdan.

"Çünkü onu bilinmeze doğru takip etmek üzereyim."

Beni ikna etmeye çalışıp çalışmayacaklarını görmek için beklemiyorum. Belki de başarılı olacaklarından endişelendiğim içindir. Telefonu kapatıp ayağa kalkıyorum, gazozumun son santimini de deviriyorum. Onunla konuşmak için yemek yediğime kendimi inandırarak kimi kandırmaya çalıştığımı bilmiyorum. Elini dizime koyduğu anda bu planın geçersiz olduğunu kanıtladı. Ama konuştuk ve lanet olsun ona, lanet olsun *bana*, onu daha fazla tanımaktan keyif aldım. Duyduklarım hoşuma gitti, kendinden emin yüzünün ve cesaretinin altında daha savunmasız ve gerçek bir şey gördüm.

Ama onun cesaretini seviyorum. Başarmak için sahip olduğum doğal, sürekli odaklanmayı bastırmasını seviyorum. Bana sunduğu rahatlamayı seviyorum. Zihnimi boşaltıp onunla o anın içinde olmanın verdiği dinginlik. Kırmızı bayraklara lanet olsun.

Jude'u takip ediyorum, beni yönlendiren çekimden hafifçe tedirgin oluyorum. Sadece hafifçe. İçimdeki her şey bunu keşfetmem için bana bağılıyor. Masaların arasında yürürken lazer gibi odaklanıyorum, gözlerim ileride, zihnim huzur içinde. Hayır diyemiyorum. Hayır demeyeceğim.

Lobiye ulaştığımda, hareket ederken geniş merdivenlere bakıyorum, Jude'u yarı yolda görüyorum, takım elbise ceketini çıkarmış, bembeyaz gömleğinin kumaşı geniş sırtına yayılmış. Tırabzanı ve ilk basamağı tutuyorum, topuklarım sabit, kalbim sabit, atışları keskin ama tutarlı, yükselirken gözlerimi ondan ayırmamak için boynumu büküyorum. En tepede duruyor ve arkasından bana bakıyor, kravatına uzanıp çekiştirerek çözüyor.

Kontrol bende değil. Sahiplenildim, hareketlerim onun gözlerindeki saf niyet tarafından yönlendiriliyor. Sadece birkaç adım arkasındayken devam ediyor, bir koridorda rahatça yürüyor ve bazı kapılardan geçiyor, devam etmeden önce benim için açık tutmak için duruyor. Özel bir lobideyiz, önümüzde bir dizi beyaz parlak kapı daha var, her iki yanda konsol masaları sıralanıyor, hepsinin üstünde bir vazo gül var. Çift kapıya ulaştığında telefonunu tuş takımına dokunduruyor ve kapıları açıp içeri giriyor. Eşikte duruyorum, yukarı bakıyorum

ve etrafta, her yerde müziğin kaynağını arıyor. Jan Blomqvist. "Dans Eden İnsanlar Asla Yanılmaz."

Dönüp kapıyı kapatmadan önce şampanyayı süitin hemen içindeki yuvarlak masaya yerleştirirken nefes alıyorum, etim daha sert atıyor. Sonra yüzünü bana dönüyor, gözleri gözlerimde ve yutkunarak elini uzatıyor. Benimkinin kalkışını ve parmaklarımızın sürtünmesini, kıvılcımların ateşlenmesini izliyorum. İçime çekiyorum. Jude küfrediyor.

Ve beni kendine çekiyor, ağzı bir kalp atışında benimkinde, aç ama yumuşak, vücudu beni sarıyor, elleri saçlarımda, dili ağzımın içine dalıyor.

Ve ben onunum.

Kanın bir anda başıma hücum etmesiyle sakat kaldım, sarhoş edici kimyanın etkisiyle sersemledim.

Kravatını tutuyorum, öpücüğüne sertçe karşılık veriyorum, çekip çıkarıyorum ve beni de yanına alarak geriye doğru yürürken bir kenara fırlatıyorum. Elbisem yanlardan kıvrılıyor, başımın üzerinden kaldırılıyor ve yere bırakılıyor; sabırsızlığım tavan yapmış bir halde düğmelerini iliklerken elleri yeniden saçlarımda. Son düğmeyi de bırakıp açıyorum, bastırılmış bir homurtu kulaklarıma çarparken kollarından aşağı itiyorum. Ellerimi tekrar üzerine koyup göğsünü, göğüs kaslarını, karnını hissettikten sonra saçlarını avuçluyorum ve inleyerek onu ağzıma daha sert bastırıyorum. Sütyenimi çıkarıp yere atıyor ve avuç içleri göğüslerimi kaplıyor, gövdeyi içbükey hale getiriyor, meme uçlarımla ellerinin üzerlerinde gezinmesinin verdiği zevkle acıyor.

"Jude." Onun için çıldırıyorum.

"Amelia," diye mırıldanıyor, ağzını benimkinden ayırıp yüzümü tutuyor, çenesi kirli sakalının altında o kadar gergin ki. Bileklerini kavradığımda gözlerimin içine bakıyor, yüzlerimiz çok yakın, gürültülü nefeslerimiz çarpışıyor. Bana bakarken neredeyse kızgın görünüyor. Çok şaşkın görünüyor olmalıyım. Ama kafam karışık olmaktan çok uzak. Onunla. O, öldüğünü hiç bilmediğim bir parçama hayat veren bir darbe gibi. Bu duygu insanı tüketiyor. Bağlantı

Başımı eğiyorum. Aradığın kişiyle karşılaştığında böyle mi olur? Patlamalar, havai fişekler, içinde sizi parçalara ayırabilecek yakıcı bir sıcaklık? Gözlerine baktığımda, içinde boğulabileceğimi biliyorum.

Ve öyleyim.

Batıyor, nefes almakta zorlanıyor. "Neler oluyor?" Fısıldıyorum, ağzım kontrolden çıkmış, bir şey beni ele geçirmiş.

Gözleri yüzümde geziniyor, ellerim bileklerini sıkıca kavrarken avuç içleri yanaklarımdaki baskısını artırıyor. "Bilmiyorum amına koyayım," diye nefes alıyor, tekrar ağzıma yapışıyor, beni sert ve amaçlı bir şekilde öpüyor, beni en yakın duvara götürüp duvara yaslıyor. "Bunu sabah konuşalım."

Tartışmayacağım. Eğer içindeki ateşi bir an önce söndürmezse aklımı kaçıracağım. Kemerini çekip çıkarıyorum, pantolonunu kışına doğru itiyorum ve tırnaklarımı etin katı küreciklerine batırıyorum. Tıslayarak yanağımdan, omzumdan, dekoltemden ve göğsümden öpüyor. Başımı duvara vuruyorum ve tavana bakıyorum, ciğerlerim yanıyor. Sıcak ağzı göğüs ucumu kaplıyor ve ellerim sırtından yukarı doğru sürüklenip omuzlarını kavrarken emiyor.

"Pantolon," diyor kısık sesle, ellerini başımın iki yanındaki duvara koyuyor, gözleri ağırlaşıyor. Duvardan aşağı kayıyorum, geçerken ereksiyonunun dış hatlarına bakarak nefes veriyorum. Aceleyle sırayla bir ayağımı kaldırıp önce ayakkabılarını, sonra çoraplarını çıkarıyorum, sonra da pantolonunun beline uzanıp bacaklarından aşağı indiriyorum. Tekmelerle pantolondan kurtuluyor ve beni tekrar vücuduna çekiyor, bacaklarım beline dolanıyor. "Siktir, siktir, siktir," diye nefes alıyor, dönüyor ve beni körlemesine odanın diğer ucuna taşıyor, dudakları benimle birleşiyor, göğüslerimiz birbirine çarpıyor, boynu ağzıma uyum sağlamak için geriye doğru kıvrılıyor. Yumuşak çarşaflar sırtımı karşılıyor, onun önü benimkine yayılıyor. Öpüşmemiz kaotik ve gürültülü. O

O inliyor, ben inliyorum. O benim saçımı yumrukluyor, ben onunkini. Sonra bizi döndürüyor, böylece ben ona biniyorum.

Dudağını ısırp dişlerimin arasından geçiriyorum ve inliyor, gözlerini açmadan önce kısa bir süreliğine kapatıyor ve göğsünden aşağıya, karnına, boxer'ının üzerinden öpüşümü izliyor.

"Kahretsin Amelia," diye bağılıyor, aşağı uzanıp beni tekrar yukarı çekiyor, bizi tekrar yuvarlıyor ve iyiliğe karşılık veriyor, göğüslerimi yalayıp ısıyor. İnliyorum, sırtım şiddetle kamburlaşıyor, arzu beni eziyor. Hava bulmak zor, ağzı karnımdan geçerken yüksek sesle nefes alıyorum, başparmakları külotumun kenarlarından yukarı kayıyor. Dantelli kumaşı bacaklarımdan aşağı indirip kalçalarımın iç kısmını öperken alnımda ter damlacıkları oluşmaya başlıyor.

Sonra kayganlığımı yalıyor ve ben haykırıyorum, karın kaslarım geriliyor, zevk bıçakları keskinleşiyor. Jude külotumu çıkarıp dizlerinin üzerine çöküyor ve beni kendine çekiyor, saçlarımdan avuçlayarak beni yerimde tutuyor, gözleri vahşi, saçları darmadağın. Yüzüne doğru nefes alıyorum, boxer'ına uzanıyorum ve avuçlarımı kışına doğru kaydırıyorum, okşuyorum, hissediyorum, parmaklarımdan uçlarını sıkı kalçalarının üzerinden karnının alt kısmına doğru sürüklerken kendini desteklemesini izliyorum. Dilim ağızımdan çıkıp ayrık dudaklarını yalarken saçlarını hafifçe okşuyorum, aşağı, aşağı, aşağı. Alçak, bastırılmış bir homurtu boğazının arkasında titreşiyor ve bekliyor, dokunuşumu uyarılmasının köküne doğru hareket ettirirken vücudu benimkiyle birlikte yuvarlanıyor, parmaklarımdan uçlarıyla onun uzunluğu boyunca alaycı, tüylü vuruşlar yapıyorum. Ağlayan kafasına ulaşıyorum ve yumruğumu etrafına sarıyorum, başparmağımı precum'una sürtüyorum, kapüşonlu gözlerinin kararmasından büyüleniyorum, onu yavaş ve istikrarlı bir şekilde çalıştırmaya başlıyorum. Saçlarımı tutuşu artıyor. Yüzü güzelce geriliyor, başı geriye düşüyor ve boynuna erişmeme izin veriyor. İçeri giriyorum, ağızımla boğazına tapıyorum, koyu sarı saçları dudaklarıma ve dilime karşı sertleşiyor.

Yutkunduğu için adem elması kabarıyor ve eli birden benimkinin üzerinde, aletin üzerinde beliriyor. "Dur." Kelimeyi zorluyor, nefes alış verışı hızlanıyor. "Sadece bana ... ver ... İhtiyacım var

. . . Siktir, bana bir saniye ver."

O kendini toparlarken bekliyorum, hareketsiz elimde zonkladığını hissediyorum, boynuna dönüp erkeksi kokusunu içime çekiyorum, tenindeki tuzlu teri tadıyorum. Alçak, derin bir hırıltıyı bastırıyor ve beni saçlarımdan çekip uzaklaştırıyor.

Bana bakarak nemli yüzümü tarıyor, ellerini yanaklarımda gezdiriyor ve usulca okşuyor. "Bunu beklemiyordum Amelia." Beni sırtüstü yatırıyor ve vücuduma tırmanarak üzerimi örtüyor. "Bundan sonra geri dönüş yok." Kalçalarını kaydırıp içime kayıyor, keskin bir nefes alıyor ve gözleri kapanıyor, yüzündeki gerginlik çok güzel.

"Evet," diye nefes alıyorum, o beni santim santim doldururken, ben onunla ağzına kadar dolana kadar, duvarlarım zonkluyor, kavlıyor. Dolgunluk, doğruluk. Başımı döndürüyor. Onun sert bedeninin altında kendimi inanılmaz derecede özgür hissediyorum.

"Nefes al," diye fısıldıyor, hareketsiz kalarak onun etrafında birleşmeme izin veriyor.

Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Nefes veriyorum, bacaklarımı büküp daha geniş açıyorum. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun." Onun her nabzını içimde hissedebiliyorum.

"Öyle mi?" diye cevap veriyor hırçın bir şekilde, gövdesini dik tutmak için yumruklarını şilteye sıkıştırıyor. Gıcırdatıyor, geri çekiliyor, ilerliyor ve her hareket kollarındaki ve göğsündeki kasların şişip dalgalanmasına neden oluyor.

Ayaklarımdan topukları uyluklarının arkasına sıkışıyor. "Evet." Yuvarlanıp bir sonraki hamlesini karşılıyorum ve çenesi göğsüne düşüyor, dişleri kenetleniyor. Bir an daha alıyor. Ve ona izin verdiğim için mutluyum, hislerle başa çıkmasını izlemekten mutluyum. Çok çarpıcı görünüyor, yüzü zevkten acı çekiyor. Kalçalarını eğerek tekrar hareket etmeye başlıyor, metodik bir şekilde girip çıkıyor, sürtünme mükemmel, her itiş beni tatmin edici bir şekilde derinden vuruyor.

Takdirim ve bana yaşatılan zevk dışında kafam bomboş. Sonsuza kadar burada kalabilirim. Onu sonsuza kadar izleyebilirim. Sonsuza kadar böyle hissedebilirim.

Yüzüne uzanıyorum, kirpiklerinin arasından yukarı bakarken kırışıklıkları düzeltiyorum, saçları alnına düşüyor. Şu anda bana söyleseydi bir uçurumun kenarından atardım. Etki seviyesi bu. Bu anın derinliği bu.

Bir elinin üzerinde dengede duran Jude, benimkilerden birini başımın üzerine doğru hareket ettiriyor, sonra ön koluma doğru alçalıyor, diğer elini kolumun iç kısmına doğru uzatıyor ve parmaklarımızı birbirine geçirerek sıkıca kavlıyor.

"Öp beni," diye fısıldıyor dudaklarıma ve ben de itaat ediyorum, şiddetle ağzına yapışıyorum, benim aceleciliğim onun sürüşlerinin hızını artırıyor. Mırıldanıyorum, inliyorum, elimi onunkinin içinde esnetiyorum, tırnaklarımı omzuna geçiriyorum. Basınç artıyor, ısı vücudumdan başıma doğru ilerliyor. Aleti içimde genişliyor ve elimi sıkarak yatağa doğru itiyor.

Sonra birden hareketleniyor, sırt üstü dönüyor ve beni de yanına alıyor, ben kalçalarına yaslanırken hâlâ içime gömülüyor. Daha derin bir istila karşısında çığlık atıyorum, hafif bir acıyla nefes alırken avuçlarımı karnına yayıyorum ve Jude pantolonunu indiriyor, elleri uyluklarıma düşüyor. Kendimi toparlayıp ciğerlerimi dolduruyorum.

"Tamam mı?" diye soluk soluğa bekliyor. Sadece başımı sallayabiliyorum, kalçalarımı biraz yuvarlıyorum.

Parmakları etime saplanıyor, boğazının derinliklerinden sert bir inilti yükseliyor ve bir şeylerin üstesinden geldiğimi anladığımda hareket etmeye başlıyorum, ileri geri sallanıyorum, ağır başımı ve daha ağır gözlerimi yukarı sürüklüyorum.

Ellerini bana doğru uzatıyor, parmaklarını açıyor. "Bana tutun," diyor usulca, avuçlarımı onunkilere dayamamı ve parmaklarını yavaşça benimkilerin üzerine koymasını izlememi istiyor, ellerimiz sıkıca birbirine dolanıyor. Ona binerken dayanağım. Bakışları sürekli kalçalarımın zıplayan göğüslerime doğru kayıyor.

Göğüsleri gözlerime bakıyor, yüzü dimdik, çenesi gergin. Kalçalarını esnetmeye başlıyor ve ben inliyorum, kan beynime hücum ediyor. Jude başını sallıyor, yaklaştığını görüyor, ben ona daha sert binerken ellerimi daha sıkı tutuyor. "Siktir, Amelia," diye bağıyor, ellerimi kullanarak beni aşağı çekiyor, beni tekrar yukarı itmeden önce kuvvetle öpüyor. Saçlarım yüzüme dökülüyor ve geri atıyorum, artan zevke odaklanıyorum ve kalçalarına çarpana kadar onu tutuyorum ve o da yukarı vuruyor. "Siktir!" Tekrar aşağı çekiliyorum, sırtüstü dönüyorum ve tekrar içime giriyor, kolları başımı kavıyor, tırnaklarım sırtını tırmalıyor. Tıslıyor, beni sert ve iffetli bir şekilde öpüyor, dudağımı ısıyor, ağzını kulağıma götürüyor, içine nefes alıyor. "Seninle gelmek istiyorum," diye fısıldıyor, kulağımdan amıma karıncalanmalar gönderiyor. "Amcığının döllerimin son damlasına kadar emmesini istiyorum."

Onun sözleri bir katalizör görevi görür ve sürünen zevk ilerlemeye başlar.

"Geldiğini hissediyorum," diye homurdanıyor, kalçalarını her kaldırdığımda benimkilerle buluşuyor, ağzı yüzümden diğer kulağıma doğru öpüşüyor. "Kontrolde çıkmış hissediyor musun bebeğim?"

Siyah noktalar görüşümü engellemeye başlıyor, başım vücudumla birlikte patlayacakmış gibi hissediyorum. "Jude," diyorum yalvararak.

Kulağımanın kabuğunu yalıyor. Ellerim sırtına yapışıyor. "Geliyor," diye fısıldıyor.

"Jude."

"Geliyorum."

"Jude!"

Kıpırdamıyor ve ben bağıyorum, başını kaldırıp bana bakarken ellerimi ensesindeki saçların arasına sokuyorum. Aramızdan geçen bakış yüklü. Anlıyorum. İşte bu

. . . bir şey.

"Geliyorum," diye nefes alıyor, geri çekilip yuvarlanırken dişlerini gıcırdatıyor, doruk noktamı yeniden yakalıyor ve zevkimi tamamen kontrol ederek beni kenara itiyor.

Yoğunluk beni felç ediyor ve Jude salıverildiğini haykırıyor, titremeye başlıyor, başını boynuma gömmek zorunda kalıyor. Nefesinin tenimdeki sıcaklığı, sıcak bedeninin beni sarması boğucu.

Ve yine de doğal.

"Tanrım," diye soluk soluğa titriyor.

Bedenlerimiz yuvarlanıyor, müzik gürültülü, kaotik nefes alışverişlerimizle birleşiyor, ritimler iyileşmekte olan bedenime batıyor.

Az önce ne oldu?

Tavana bakıyorum, bitkin, sıcak, terli. Ve dehşete düşmüştüm.

"Tamam mı?" diye fısıldıyor sonunda, olduğu yerde kalarak. Yüzümü görmek istemediğini ya da benim onunkini görmemi istemediğini düşünmeden edemiyorum.

"Öyle misin?" Ben de ona geri fırlatıyorum.

"Sanırım şu anda başım bir saat öncesine göre daha büyük belada."

"Ben de," diye cevap veriyorum sessizce, boğazımda beklenmedik bir yumru oluşuyor. Ne oluyor lan? Vücudum orgazmdan kurtulup kalbim normal ritmini bulmaya çalışırken, tüm gücümle bununla savaşıyorum, buna bir anlam vermeye çalışıyorum. Bir daha olup olmayacağını sorguluyorum. *İşaretli.* Tanrım, neler oluyor? Seksten sonra ağlamayacağım. Ne kadar acınası. Ve eğer birinin buna ihtiyacı varsa, insanların tutku sancıları sırasında net düşünemediklerinin kanıtı.

Jude'un bu garip duygu nöbetini kontrol altına alana kadar olduğu yerde kalması için dua ederek gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Ama sonra hareket ediyor. *Hay sikeyim.*

İçimden çıkarken anlık bir acıyla irkiliyorum. Kollarının üzerine yaslanıyor ve yüzümden bir miktar saç alıp kulağımın üzerine itiyor. "Sen de benim hissettiğim kadar berbat görünüyorsun."

Bunu nasıl karşılamam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Fiziksel olarak mı becerildim, yoksa gözlerimdeki parıltıyı mı fark etti? "Ve çok güzel sikilmiş görünüyorsun." Jude Harrison'ın orgazm sonrası halini hayranlıkla izlerken burnumu kıvırıyorum. Görülmeye değer bir manzara.

Gülümsüyor, ayağa kalkıp uzaklaşmadan önce ağzımın kenarını öpüyor.

"Tanrı merhamet etsin," diye fısıldıyorum, sırtını en iyi şekilde görebilmek için dirseklerimin üzerine çıkıyorum. Kıçını.

"Merhamet gösterildi."

Sessizce nefes alıyorum. "Bunu duydun mu?" Charley ve Abbie'nin Kütüphane Bar'da Jude'u görüp bana katıldıkları spa günümüze geri dönüyorum, yerde bir su birikintisi.

"Bunu duydum," diye sesleniyor kapıdan kaybolurken.

Sırt üstü düşüyorum, bir yastık kapıyorum ve mahcup yüzümü kapatıyorum. Gülümsüyor olmalıydım, dorukta olmalıydım.

Sanırım şu an başım bir saat öncesine göre daha büyük belada.

Kendimi neye bulaştırdım? Bu çok saçma bir soru. Buraya gelirim ne olacağını biliyordum. Ama açıkçası bunu hiç beklemiyordum. Hayatımın en güçlü deneyimi. "Ah, Amelia," diye fısıldadım, yastığı bir kenara fırlattım ve ilk kez çevreme baktım. Bir yatak odası. Çok geniş bir yatak odası, nötr tonlarda dekore edilmiş, yumuşak mobilyalar çeşitli dokularda-kadife, şönil, süet. Ayağa kalkıp pencereye gidiyorum ve dudağımı ısırarak limonluğun cam çatısından başka bir pencereye bakıyorum. Benim süitime. Burada duruyordu, çıplak, beni baştan çıkarıyordu.

Ve işte buradayım.

Geri geri giderek ayaklarımı yatak odasının karşısındaki kapıya kadar takip ediyorum ve her iki tarafı sürgülü kapılarla kaplı bir giyinme odasına giriyorum. Birini itip açıyorum ve içeriye bakıyorum. Takım elbiseler. Bir sürü takım elbise. Bir diğerinde sonsuz renkte bir dizi kravat görünüyor. Onu kapatıp diğerini açıyorum. Boştu. Orta rafa mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir çift güzel yeşil katır dışında. Kaşlarımı çatarak bir tanesine uzanıyorum, pahalı ipek kumaşını hissediyorum ve sorular çoğalıyor. Bu ayakkabılar kimin? Ve benden aldığı külot da onlara katılacak mı? Suratımı asarak onları yerine koyuyorum ve kapıyı kapatıp krem rengi granit ve altın rengi armatürlerle kaplı banyoya geçiyorum. Duş uzak taraftaki tüm duvarı kaplıyordu.

ucunda, genişliğin çoğunu kaplayan ve sonunda yürümek için bir boşluk bırakan bir cam ekran. Ortada yumurta biçimli bir küvet yer almakta ve altın rengi ayaklı musluk dudağın üzerinden kıvrılmaktadır. Duşa bitişik duvarda yıkanmak için yeterince geniş bir lavabo var ve başka bir kapı kapalı bir tuvalete açılıyor. Lavaboya gidiyorum, yüzeye dağılmış erkek ürünlerini tarıyorum, bir şişe kolonya alıp kapağını açıp koklarken kendi kendime gülümsüyorum. Mutluluktan gözlerim kapanıyor. Şişenin içinde Jude var. Etiketini kontrol ediyorum. Creed.

"Güzel kokuyor muyum?"

Döndüğümde onu rahatça omzunu kapının pervazına dayamış, kollarını kavuşturmuş halde buluyorum. Hâlâ çok güzel çıplak. Suçlu bir bakış fırlatıp şişeyi yere bırakıyorum. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Benim dairem, evet."

"Daire mi?"

Bana elini uzattı. "Gel, sana etrafı göstereyim."

Önüme bakıyorum. "Giyinebilir miyim?"

"Hayır." Elimi tutuyor ve beni banyodan dışarı çekiyor. "Giyinme odası," diyor tekrar geçerken. Omzunun üzerinden bakarak bana hafifçe sırtlıyor. "Ama bunu zaten gözetlemende bulmuştun."

Gözlerimi deviriyorum, ona o güzel yeşil katırların kime ait olduğunu sormak için yanıp tutuşuyorum. "Spa anketimi karıştırdığın gibi mi?"

"Araştırma çalışmalarımın önemli bir parçasıydı," diyor ve yatak odasına çıkarken gülüyorum. "Uyuduğum yer." Yavaşlamıyor, açık planlı bir yaşam alanına doğru ilerliyor. "Salon, yemek odası." Beni arkasından çekiştirerek yürümeye devam ediyor ve büyük, ayrı bir mutfağa giriyoruz.

"Vay canına." Elini bırakıyorum ve meşe adanın etrafında dolaşıyorum, beyaz dolaplara bakıyorum, kesinlikle el yapımı, karmaşık ahşap işçiliği ve ayrıntılı kenarlar çarpıcı. Aynalı kapılara sahip devasa bir buzdolabı, mekanı daha da büyük hissettiren bir odak noktasıdır. Sepetler bazı kalın meşe rafları sıralıyor

Uzak duvarda birkaç bitki etrafa serpiştirilmiş ve portakal, limon ve misket limonu dolu yuvarlak bir sepet ahşap adanın tam ortasına yerleştirilmiş. Tertemiz, neredeyse hiç kullanılmamış.

Lavaboya gidip bulaşık makinesini buluyorum ve çekiştirerek açıyorum,

Yarısı kirli tabak ve bardaklarla dolu olduğunu görünce şaşırdı. "Demek yemek yapıyorsun."

"Her zaman," diyor çıplak kıcını bir tabureye dayayarak. "Yapmayacağımı mı sandın?"

"Sadece kendin için mi?" Kapıyı kapatıp adanın etrafında yavaşça dönerek parmaklarımı yağlı ahşap yüzeyde gezdirirken soruyorum. Ona bakıyorum. Biraz gülümsüyor. Yine de külotu eriyor. Eğer külot giyseydim.

"Sadece bir kişilik," diye onaylıyor. "Bu gece senin için yemek pişirmek istiyordum ama benimle özel olarak birlikte olmaya direnebileceğini düşündüm."

"Ne yani, masanın altında beni parmaklamaya çalışırsan diye mi?" Kaşlarımı kaldırarak ciddi ciddi sordum.

"Çok kabasın."

"Bunu beni masanın altında parmaklayan adam söylüyor."

Koluma uzanarak beni kendine yaklaştırıyor ve açık kalçalarının arasına sokuyor ve Tanrı yardımcım olsun, hemen nefesim kesiliyor. Elleri kıcımın üzerinde kayıyor ve benimkiler de omuzlarına kayıyor. "Senin için yemek yapmama izin verir miydin?"

Başımı salladım. "Çok kişisel, çok erken."

"Ama bu değil mi?" Bir elim kalçamdan önüme doğru kayıyor ve zonklayan etime doğru ilerliyor. *Hay sikeyim.* Kendimi daha yakına itiyorum ve onu nazikçe öpüyorum, beni çalıştırmaya başladığında ağzına doğru inliyorum. "Açgözlü." Fısıltısı dudaklarımda titreşirken elimi bulup kucağına götürüyor ve beni biraz geriye itiyor. Onu avuçlarımda içine alıyorum, alçak hırıltısının tadını çıkarıyorum. Onun için açgözlüyüm. Özür dilemeyen, bastırılamayan bir açgözlülük bu.

Yumruğum onun şaftını yukarı iterken parmakları arzumun içinde kayıyor, ikimiz de başka bir yüksekliğe tırmanırken ağızlarımız daha sıkı, nefeslerimiz daha yüksek hale geliyor. Vuruyor

Beklenmedik bir şekilde gövdem kıvrılıyor, beni ona yaklaştırıyor, ellerim ritmini kaybediyor, beceriksiz ve düzensiz hale geliyor, Jude'u beni uzaklaştırmaya ve kendini bitirmeye zorluyor. Parmakları yavaşlayıp yumuşarken dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ve serbest kalışımı izliyor. Durmaksızın devam ediyor, beni verdiği zevke tutsak ediyor ve benimle zirvede buluşmak için kendini zorluyor. Gözleri kararıyor, yüzü daha da geriliyor ve her ne kadar muhteşem olsa da, onun kendini tatmin ettiğini görmem gerekiyor.

Gözlerimi kasıklarına dikerek geri çekiliyorum ve sadece bu görüntü bile azalan orgazmımı canlandırıyor. Tanrım, o bambaşka bir şey, koca yumruğu azgın ereksiyonunun etrafında gevşekçe pençeliyor, itiyor, güzel, şişmiş başı parlıyor. Beni neyin zorladığını bilmiyorum ama eğiliyorum, onun elini benimkiyle değiştiriyorum ve dudaklarımı zonklayan uzunluğun etrafına sarıyorum. Yavaşça ilerliyor ve geri çekiliyorum.

"Kahretsin, Amelia!" diye boğuluyor, elleri saçlarıma gidiyor.

Emiyorum, yalıyorum, tekrar ilerliyorum, boğazımın arkasına vurduğunu hissediyorum.

"Siktir, siktir, siktir."

Onun sikiyle tıka basa doyarken başım sallanıyor. Yemin ederim, hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmamıştım.

"Bebeğim, geliyorum."

Bu beni durdurmaz. Hiçbir şey beni durduramazdı, ezici bir hayvani dürtü beni ele geçiriyordu. Alt taraftaki damar dilime karşı zonkluyor, Jude altımda katılaşıyor, bağılıyor ve sonra sarsılıyor ve onun sıcak, tuzlu özünün boğazımın arkasına çarptığını hissediyorum.

Gözlerimi kapatıp yutkunuyorum, ucuna kadar emiyorum ve nefes veriyorum, karnını, göğsünü ve boynunu öpmeden önce dilimi başının etrafında dolaştırıyorum, kucağına tırmanıyorum, ona biniyorum ve dudaklarına doğru ilerliyorum. Kıcımlı avuçlayarak mırıldanıyor, çenemi tutup beni ağzından çekmeden önce birkaç dakika beni şımartıyor. Bana bakarken yüzümü tutuyor. Gülümsemiyor. Aslında , yüzündeki ifade okunamıyor. Neredeyse

Sorguluyorum. Ama geri çekilmiyorum, kollarım gevşekçe boynuna dolanmış, gözlerim onunkilerde.

"Ne?" Sonunda bekleyerek sordum.

Dudağının köşesi hafifçe aralanıyor. "Hiçbir şey." Elini çenemden çekip uzun saçlarımın arasında gezdiriyor, ben de ensesine dökülen saçlarıyla oynuyorum. "Susadın mı?"

Başımı sallıyorum ve beni önünden sarkıtarak ayağa kalkıyor, beni tabureye yerleştiriyor ve buzdolabına gidiyor. Uzaktan çalan telefonumun sesi dikkatimi omzumun üzerinden çekiyor.

"Onu ben almalıyım." Tabureden iniyorum. "Arkadaşlarımdan biri beni takip eden gizemli zengin adam tarafından vahşice öldürülmediğimden emin olacak."

"Vahşet ayarlanabilir," diye sesleniyor.

Gülümsüyorum ve çantamı bulup telefonumu çıkarıyorum ama cevap veremedim. Ekrana bakınca gözlerim açılıyor. On cevapsız arama mı? "Dramatik, Abbie," diye mırıldanıyorum, kanepeye gidip onu geri arıyorum.

"Tanrı'ya şükür," diye cevap veriyor.

"Ne oldu?"

"Sadece hayatta olup olmadığını kontrol ediyorum."

"Hayattayım," diye onaylıyorum. Birkaç kez zevkten öldüm ama hayata geri döndüm. Sessizlik çöküyor ve bir süre uzuyor. "Ve . . . ?"

"Siktir git," diye tıslıyor Abbie. "Sen . . . ?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve mutfağa açılan kapıya bakıyorum. "Onun dairesindeyim."

"Daire mi?"

"Otelde özel bir dairesi var." "Ve . . . ?"

"Ve ben çıplağım," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıyorum, karnımda kelebekler patlarken yüzümde oluşan aptal kız sırtışını durdurmaya çalışıyorum.

Abbie'nin nefesi kesildi.

"Senin sesin." "Ne olmuş ona?"

"Aman Tanrım, duyguları yakalıyorsun."

"Hayır." Yüzümü buruşturuyorum. "İnsanlar bir randevudan sonra duygularını yakalayamazlar."

Sanırım şu an başım bir saat öncesine göre daha büyük belada. Benim de öyle.

"Siktir," diye fısıldıyorum, kalkıp yatak odasına geri dönüyorum, giyinme odasından geçip banyoya giriyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum Abbie," diyorum, yüksek sesle itiraf ediyorum, kıcımlı banyonun kenarına dayıyorum, yüzümü avucumun içine alıyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyor. "Sanırım bu yatakta görüldüğü kadar iyi olduğu anlamına geliyor."

"Daha iyi," diyorum sessizce elime doğru. "Ama sadece bu değil."

"Oh, yani kirli, büyük, lüks otel ve Tanrı'nın güzel görünüm verdiğinde açıkça ilk sırada olması sizi etkiliyor mu?"

"Çok çekici biri." Ciğerlerimi dolduruyorum ve saklandığım yerden çıkıyorum. "Konuşuyoruz, söylediklerimle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor, kuru ve ciddi bir şekilde komik, akli başında görünüyor, tüm doğru şeyleri söylüyor. Ve kırılganlığını gördüm. Bana anne ve babasını kaybettiğini söyledi. Babasını henüz yirmi dört yaşındayken, annesini ise Arlington Hall'un tadilatı sırasında. Hayalinin tamamlandığını hiç görememiş."

"Vay canına, bu çok zor." "Biliyorum."

"*Herhangi bir* eksisi var mı?"

"Bir ilişkiden yeni çıktığım ve kariyerime konsantre olmam gerektiği gerçeği dışında mı?"

"Evet, onun dışında."

"Bence biraz sahiplenici olabilir." Biraz mı? Hayır, çok. Ve bunun hakkında *düşünmek* yok. "Ve belki biraz sinirli olabilir." Belki mi?

Abbie mırıldanıyor. Bu mırıltıyı sevdiğimden emin değilim.

"Ne düşünüyorsun?" Düşüncelerini öğrenmek için çaresizce soruyorum.

"Sanırım benim teknemde olma riskin var." "Ne?"

"Ama en azından dünyanı kimin paramparça ettiğini biliyorsun."

Tıklıyor. "Fransa'daki adam," diyorum sessizce. Bir arka sokak kafesinde tanıştığı isimsiz adamla yaşadığı o kısa, patlayıcı karşılaşmayı asla atlatamadı. O zamandan beri çıktığı her erkeği onunla kıyaslıyor. "Hâlâ onunla ilgili hayaller kuruyor musun?"

Gülüyor. "Her lanet gün, ve iki yıl oldu, Amelia. Evren bana bu hediyeyi verirken kesinlikle acımasız davranıyordu."

Jude elinde iki kadeh şampanyayla görüldüğünde kıkırdıyorum. "Hey, dinle, gitmem gerek."

"Ara beni," diyor.

Telefonu kapattım ve ayağa kalktım. "Abbie." "O iyi bir arkadaş."

"Öyle." Yanına gidip bir bardak alıyorum. "Şimdi Charley'e rapor verecek."

Jude başını sallıyor, elimi tutuyor ve bizi yatak odasına geri götürüyor.

"Muhtemelen saçından çekilmeliyim." Tekrar müzik duyduğumda hoparlörleri arıyorum. Moby. "Porcelain." Tanrım, baştan çıkarmak için mükemmel bir çalma listesi var.

"Hayır, yapmamalısın."

"Hayır mı?"

"Hayır." Beni yatağın ucuna oturtuyor ve göğüslerimin arasından iterek beni sırt üstü yatırıyor. Şampanya bardaktan göğsüme sıçradığında irkiliyorum. "Tüh," diye fısıldıyor, kadehini yere bırakıp yumruğunu başımın yanındaki yatağa sıkıştırıyor, elimdeki kadehi alıp yudumlarken gözleri parlıyor. Ve ben yine tamamen kendimden geçiyorum. *Standart*. Daldırıyor, Jude ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor ve bırakıyor, soğuk köpüklü sıvıyı dudaklarıma damlatıyor.

İşte yine başlıyoruz.

Ve bunun için buradayım.

Dilim dışarı fırlıyor ve alt dudağımı ağzına çekip bir patlamayla serbest bırakmadan önce bir tarama yapıyor, boynumdan aşağı öpüyor ve göğsümü yalıyor. Bedenim eğiliyor, kollarım başımın üzerine uzanıyor, tutunacak bir şey arıyorum. Yatak başlığından çok uzaktayım. Ben de onun kalın dalgalarını bulup kavıyorum.

Sert.

"Jude," diye inliyorum, vücudumda ilerlerken başım bir o yana bir bu yana dönüyor. "Jude."

Yalvarışlarım cevapsız kaldı.

Ayağa kalkıp komodinin üzerinde yanan bir muma uzanıyor ve yatakta dizlerinin üzerine çöküp karnımın üzerine oturduğunda içime çekiyorum. Bir kolunu alıp yanıma koyuyor ve bükülmüş bacağıyla orada tutuyor. Sonra mumu diğer eline geçiriyor ve beni hareketsiz hale getirerek tekrarlıyor. Hamlelerini yaparken beni izliyor. Ve ben de ona izin veriyorum. Nefes alışım pantolona dönüşüyor, göğsüm şiddetle inip kalkıyor, beklenti girdap gibi dönüyor.

Ön koluna dayanarak yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Hafifçe gülümsüyor. Eğilip yanağımı ısıırıyor. Bu bile içime şok dalgaları gönderiyor, bedenim karşı koymaya çalışıyor ve başarısız oluyor.

"Kıpırdamadan dur," diyor, doğruluyor, siki karnımın üzerinde uzanıyor.

Mumu havaya kaldırıyor, gövde mi tarıyor ve göğsümde karar kılıyor.

"Tanrım, lütfen," diye mırıldanıyorum, başımı arkaya atıp gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Hadi, Amelia." Eli çenemi sarıyor, titriyor. "İzle."

Biraz direnç toplayıp açıyorum ve gözleriyle tanışıyorum. Koyu, koyu yeşil. "Yap şunu," diye fısıldıyorum, yumruklarımı tuttukları yerde sıkarak. Memnuniyet dolu gülümsemesi göz kamaştırıcı ve güzel, tekrar oturup mumu bir parça eğerken karnındaki her kas dalgalanıyor. Nefesimi tutuyorum ve balmumu göğsümün hemen sağına çarptığında nefesim kesiliyor.

meme ucu. "Siktir." Yanma anlık ve yoğun ama kısa sürüyor, ısı hızla azalıyor, berrak, mükemmel yuvarlak sıvı damlası opaklaşıyor. Bir an nefes veriyorum, çünkü işinin bitmediğini biliyorum.

Gözlerindeki onay inanılmaz derecede motive edici. "Yine mi?"

Yutkunarak yatağa uzanıyorum, mum meme uçlarımın üzerinde gezinirken bir sonraki damla için kendimi hazırlıyorum. Bu sefer iki damla ve nefesimin altında homurdanıyorum, dişlerimi sıkıyorum, sırtım kamburlaşıyor. Bu adam benim ölümüm olacak.

Hayır.

Zihnimi boşaltıyorum, bunu mahvedebilecek yerlere gitmesine izin vermiyorum. "Daha fazla," diye fısıldıyorum, Jude mumu tekrar uzatırken her yerim geriliyor. "Siktir!" Bu kez üç damla, yanık daha yoğun, daha uzun süreli. Başımı arkaya atıyorum, bedenim sert bir kavisle bükülüyor.

"Çok mu fazla?" diye soruyor, kendisi de kesinlikle nefes nefese. "Hayır," diye tersliyorum, gözlerimi onunkilere çevirerek. "Asla çok fazla."

Başını eğiyor, hareketleri duraksıyor. "Asla çok fazla değil," diye mırıldanıyor, alçalıyor ve beni nazikçe öpüyor. "Sen benim mahvım olacaksın, Amelia Lazenby."

"Önce beni mahvedersen olmaz," diye nefes alıyorum, dilimi ağzına daldırıyorum, açım, alabileceğim her şeyi almaya kararlıyım. Sanki bilinçaltım bana bundan en iyi şekilde yararlanmamı söylüyor. Bu duyguyu bir daha yaşamayacağımı.

Jude isteğimi yerine getirdi.

Aniden geri çekilmeden önce, nefes nefese.

Başım yatağa çarpıyor. Kaşlarımı sertçe çatıyorum ve bu açıkça onu memnun ediyor. Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Gerilim, onun tanrısal göğsü yüzümde, dalgalanıyor ve şişiyor, saçları fırfırlı ve nemli, dudakları ıslak ve hazır.

"Jude," diye fısıldıyorum, kollarımı anlamsızca bükerek.

"Ne istiyorsun bebeğim?" diye soruyor, bakışları tenimde yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde geziniyor.

"Sen," diye homurdanıyorum.

Yukarı bakıyor. "Oh, beni yakaladın." Sonra mumun ucunu tutuyor ve yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ettirerek sıcak balmumunu sürekli damlatıyor. "Asıl soru, benimle başa çıkabilecek misin?"

Sarsılarak haykırıyorum, uzun süren acı azalmaya başlayana kadar tıslayarak yoluma devam ediyorum. "Bu soruyu kendime her zaman soruyorum." Nefesim kesiliyor, dayanma gücüm azalıyor.

"Sen her şeyin üstesinden gelebilirsin."

"Bu kadar yeter." Gözlerini buluyorum ve beni duyduğunu görüyorum. Kollarımı serbest bırakarak beni kucaklıyor ve derin, uzun, taparcasına bir öpücükle ödüllendiriyor.

"Bir tane daha," diyor sessizce, vücudunu bükmeden. "Bana bir tane daha ver."

Bir saniye içinde niyetini anlıyorum ve mumu hizaya getirirken nefesimi tutuyorum.

Ve ipuçları.

Sıcaklık meme ucuma vuruyor ve lanet olsun, çok yoğun. Yüzümü kapatıyorum, mücadele ediyorum ve sonra sarsılıyorum, ama acı yüzünden değil. Hayır. Acı gitti ve zevk kıvılcımları amıma doğru kurşun gibi fırladı. *Tanrım*. Ellerimi yüzümden çekiyor ve gözlerini gördüğüm anda onu baştan çıkarmam *gerekliyor*. Ayağa fırladım ve kucağına tırmanıp onu yuttum.

"Siktir," diye geveliyor Jude. "Amelia, mum!"

Jude yatağın üzerindeki cam kabı kapıp alevi üfleyerek söndürüyor, mumu bir kenara fırlatıp beni tekrar çarşafların üzerine yatırıyor, öpüşmemiz gürültülü ve çılgınca, sert ama yumuşak, eller her yerde.

"Sıcak mı?" diye soruyor.

"Gerçekten çok ateşli," diye onaylıyorum.

"Bunu düzeltmememe izin ver." Bizi yuvarladı, beni üstüne aldı, sonra beni yukarı itti, böylece ben yatağın yanında duruyordum, o oturuyordu

benden önce kenarda. Buz kovaına uzanıyor ve niyeti anlaşılıyor. Tanrım, beni kırmaya kararlı. Bir küp alıp birkaç dakika elinde gezdiriyor ve ben nefesimi tutarak hızla yeniden gücümü topluyorum.

Küpü göğsüme yerleştiriyor ve meme ucumun etrafında yuvarlıyor. Başım geriye düşüyor.

Sonra karnımdan aşağı kayıyor.

Bacaklarımın arasından.

Ve onu içime itiyor.

Şok istilasına karşısında yutkunuyorum, kaslarım doğal olarak buzun etrafında kenetleniyor, soğuk neredeyse dayanılmaz. "Dayanabilir miyim bilmiyorum."

Jude sırt üstü düşer. "Yüzüme otur."

Aman Tanrım.

"Yüzüme çık Amelia." Elimi tutarak beni öne doğru çekiyor, dizlerim bacaklarının iki yanındaki yatağa çarpıyor. Yerime oturmama yardım ediyor, kalçalarım yüzünü çerçeveliyor ve amım dudaklarına dayanırken ona bakıyorum.

Ağzının sıcaklığı buzla karıştığında hava ciğerlerimi uzun ve gürültülü bir şekilde terk ediyor, zevk anlık ve bu lanet dünyanın dışında. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum, o yalıyor, emiyor, kucaklıyor ve döndürüyor, gözleri bana doğru parlıyor. Geriye uzanarak bir elimle karnına yaslanıyorum, tavana bakıyorum, konsantre oluyorum. Odaklanıyorum.

Geliyoru

m.

Çok zor.

Ağzında sallanmaya başladım, basınç artıyordu. Daha sert sallıyorum.

Bina.

"Siktir!" Bağırıyorum, bir şimşek doğrudan kalçalarımın arasına çarpıyor. Yere yığılıyorum, başının üzerinde öne doğru katlanıyorum, onu tamamen örtüyorum, nefes nefese kalıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Serbest bırakılmamın gücü

etkisiz hale getiriyor. Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Jude muhtemelen altımda boğuluyor, amımda boğuluyor.

Ben de kollarıma biraz güç verip kendimi yukarı itiyorum ve o da karnına oturmam için vücudunu aşağı doğru itmeme yardım ediyor. Gövdeme gülümsüyor ve balmumu noktalarına uzanıp onları teker teker soyarak uzaklaştırıyor.

"Senin için nasıldı?" diye soruyor. "Bir yıldız."

Kaşları çatıldı ve ayağa fırlayıp beni sırtımdan yakaladı. Peki ben ne yapıyorum? Küçük bir kız gibi ciyakladım, başımı arkaya attım. O boğazımı sıkarken ben de kahkahalarla gülüyorum.

"Bu gece burada kalacaksın," diyor, kesin bir ifadeyle.

"Tamam." Tavana gülümseyerek saçlarını okşuyorum. Yüzü birden görüş alanıma giriyor. Mükemmel yüzü, seksi saçları, pırıl pırıl gözleri, koyu sarı saçları. Çok sevimli.

Ağzı yavaşça benimkine doğru inerken ve beni usulca öperken göğsümde bir şeyler kıpırdıyor. Nazik bir amaçla. Sanki onun için bir şey ifade ediyormuşum gibi.

Ben de ona uyuyorum.

Sikeyim.

Çok, çok, *çok* daha fazla sorun.

Bölüm 19

Karanlığımda kaşlarımı çatıyorum. Bu da ne böyle? Balina müziği mi? Gözlerimi açıp sırtüstü hareketsiz kalarak etrafımı tarıyorum. Daha nerede olduğumu anlamaya başlamadan, kalçalarımın arasındaki sızı bana bunu söylüyor. Başımı yana eğiyorum, onun yakınlarda olduğunun kokusunu alıyorum ve onu gördüğüm anda tamamen uyanıyorum. Tamamen uyanık.

Kalbim varlığını hissettiriyor. "Kahretsin," diye fısıldıyorum. Yüzüstü yatıyor, ağzı açık, nefes alış veriş sessiz. Çarpıcı, güzel adam. "Oh kahretsin, oh kahretsin, oh kahretsin." Dünün ve dün gecenin tekrarı zihnimde geçit töreni yapıyor. *İnanılmaz*.

Endişeleniyorum.

"Oh kahretsin." Bir yastık kaptım ve yüzümü buruşturarak yüzüme çektim. Ağrıyor. Mümkün olan en iyi şekilde.

"Neden saklanıyorsun?"

Yastığı kaldırıp dışarı bakıyorum. Jude hareket etmedi ama gözleri açıktı.

"Günaydın," diyorum bir parça beceriksizlikle, ki dünden sonra bu çılgınca. Vücudumda bilmediği, öpmediği ya da hissetmediği bir santim bile olamaz. Ve Jude Harrison denen şaheserin her santimini bildiğimden eminim. En azından vücudunun her santimini. Peki ya aklı?

"Günaydın." Kollarının üzerinde doğruluyor, göz kamaştırıcı, uykulu gözleri yüzümü tarıyor. Bu sabah daha açıklar. Yeşilimsi bir gri. Sakin.

Yatak başıyla nasıl bu kadar mükemmel görünebiliyor? *Günaydın*. Sersemce söylediği tek şey bu. Ve başım dönüyor. *Çok saçma*.

Düşünceli bir şekilde beni incelemeye devam ediyor.

"Ne?" Ben soruyorum. "Neye bakıyorsun?"

"Sen." Bir elini karnımın üzerinden geçirerek beni kalçamdan tutup kendine çekiyor ve üstüme çıkıyor. Koza gibiyim, kolları başımı çevreliyor. "Bu bir sorun mu?" Ağzını benimkine yaklaştırıyor, kalçalarını kurnazca içime doğru esnetiyor ve uyanan beynim ve bedenim onun çağrısına cevap veriyor. Bu doğru. Asla yetmiyor. Sanki biri içeri girmiş ve hislerimi silip süpürmüş gibi.

"Sorun değil." Kaldırıp ağzını yakalıyorum ve öpüşürken mutlu bir şekilde mırıldanıyor, kollarım omuzlarını, bacaklarım belini çevreliyor. Hiç sorun değil. Bana karşı zonkluyor. İçimde muhtaç ve açgözlü bir şey onun için yeniden yalvarıyor. Asla ama *asla* yetmiyor. Ağzına doğru inliyorum, kalçalarımı yukarı doğru esnetiyorum ve o da sessizce ve yavaşça içime giriyor, öpüşmemizi kesip boynuma doğru çekiliyor.

"Tanrım." Hareketsiz duruyor, derinlere gömülmüş, zonklayan duvarlarımı emiyor ve ben sabırla hareket etmesini bekliyorum, sıcak tenini yumuşakça okşuyorum, çok sakın hissediyorum. Ve hareket ettiğinde, dünya küçük ama güçlü ışık patlamalarıyla aydınlanıyor.

Sakin, temposu kolay, yapısı kademeli. Dünkü Jude Harrison maratonundan sonra içimdeki ihtiyaç azalmadı. Korkutucu bir şekilde, daha da doyumsuz oldum.

Her hareketini içime çekerek, eğilerek ve rahatlatarak, sırtını hissederek ve okşayarak süzülüyorum. "Bu en iyi uyanış," diye mırıldanıyorum, yüzünü boynumdan itiyorum, dudaklarına ihtiyacım var, beni serbest bırakmak için öpüyor.

"Kabul ediyorum," diyor fısıltıyla, başını bir yöne çeviriyor, dilini döndürüyor, dudağımı ısırtıyor, eğilmeden önce başka bir açı alıyor, inliyor. Ellerimi çıplak kıkına götürüyorum ve baskı uyguluyorum, etin sert kayaları üzerinde okşuyorum, tırnaklarımı batırıyorum. O homurdanıyor, ben yutuyorum, o inliyor, ben kendiminkiyle karşılık veriyorum.

Mutluluk.

Ayrılırken Jude bana bakıyor, hala içimde sallanıyor, alnında bir ter tabakası var, saçlarının telleri alnına düşüyor ve yapışıyor. Ellerim ona doğru uzanıyor

omuzlarına, saçlarının arasına sokup geriye doğru iterek bana onun ilahi yüzünün tamamını gösterdi.

Çenesi geriliyor. "Amelia," diye fısıldıyor, ismim kulağa gergin ve acil geliyor. "Siktir, Amelia." Yüzünü tekrar boynuma doğru eğiyor, hızı başka bir seviyeye yükseliyor. Kanım daha sert, daha hızlı ve daha sıcak pompalanıyor ve zirveye ulaştığını anlıyorum çünkü dişlerini etime batırıp hafifçe ısıyor.

"Geliyor musun?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor, gıcırdatıyor, derine itiyor. Onunla gitmek çok kolay. Doğal.

Havayı içime çekip tutuyorum, tüm kaslarımı şaftının etrafına kilitliyorum ve o küfrederken, vücudu kaskatı kesilmiş ama üzerimde titrerken etrafında titreşerek kenara yuvarlanıyorum. Ve huzur üzerimizden aşağı süzülüyor, karıncalanmalar güçlü ama katlanılabilir.

Mükemmel.

Jude hafifçe nefes alıyor, dişlerinin tutunduğu yeri yalıyor, boğazıma öpücükler konduruyor. Ve birbirimize sarılarak dinleniyoruz. İyileşiyorduk. Bunu atlatmak için bir haftaya ihtiyacım olabilir.

Ya da bir ömür boyu.

Boynumda mırıldanırken göz kapaklarım ağırlaşıyor, Jude'un ağırlığı alışılmadık ama doğal geliyor ve ben onun altına uzanıyorum, rahatlamış, memnun, yumuşayan aleti hala suyun altında.

"Nefis kokuyorsun." Yavaşça ve çabayla hareket ediyor ve burnumun ucunu öpüyor. Uykulu bir şekilde mırıldanıyorum. O kıkırdıyor. Sadece bu ses bile gözlerimi açmam için bana enerji veriyor. Onu gördüğüm anda hipnotize oluyorum ve dinlenmekte olan kalbim yeniden hızlanıyor. Kesinlikle ona karşı hissediyor olmalı. *Hay sikeyim.* Bir tutam saç alnına düşüyor ve içgüdüsel olarak onu kulağının üzerinden geri itiyorum. Bana utanmadan bakarken şaşkınlıktan başka bir şey hissetmiyorum. "Neler oluyor?" diye fısıldıyor, dün geceyi tekrar hatırlayarak.

Başımı hafifçe sallıyorum, şu anda oraya gidecek enerjim ya da kafam var mı emin değilim. Onunla geçirdiğim her anı çok sevdim. Buhar odasındaki küçük sorun bir yana.

Jude Harrison gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Onu gördüğüm anda beni korkuttu ve vücudum daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde tepki verdi. Sınırsız bir ekim. Ama her kar ıla mada bu korku daha da arttı. Şimdi mi?

Nasıl hissettiğimi itiraf etmekte zorlanıyorum. Bunalmı . Blindsided. Ve çok daha fazlası.

Jude i çekiyor ve beni iffetli bir şekilde öpüyor, yuvarlanıyor ve yatağın ba ucundaki makineye uzanıyor. Balina sesleri kesiliyor. "Spor salonunda olmalıydım," diyor sırt üstü d  erken.

"Ben de."

Bana yan yan sırtarak uzanıyor, her uzvu uzuyor, her kası gelişiyor. *İsa ya ıyor.* "Birlikte çalışmak ister misin?"

İlgimi çekince dirseğimin üzerinde doğrulup karnındaki dalgalanmaları incelemekten kendimi alamıyorum. "Peki ne yapmamı isterdin?"

Suratını asıyor ve benim pozisyonuma geçip bana bakıyor. "Seni terletir ve ıslatırdım."  ne uzanıp meme ucumu imdikliyor. Ciyaklıyorum. "Diğ r şeylerin yanı sıra."

"Söz vermeden önce tam ve kapsamlı bir eğitim planı istiyorum."

"Ayrıntıları mı istiyorsun?"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. Beni dinle. Onun için diz  km   de olabilirim. "Beni nasıl terletip *ıslatacaksın?*"

Ayağ  fırlıyor ve beni yatağı yapı tırıyor, yanağımı ısırıyor ve ben gülüyorum, kıvranıyorum, tüm doğru yerlere s rt n yorum.

"Biraz çabayla, öyle görünüyor." Geri çekilip yüzümü kavırıyor ve burnunu benimkiyle aynı hizaya getiriyor. "Doyumsuzsun." Yer

değı tirerek yatağın kenarına oturuyor ve telefonunu eline alıyor, bir elini saçlarının arasından geçirerek

Yüzünden.

Doğrulduğumda başım dönüyor, e-postalarımı kontrol etmek için kendi telefonumu aramaya hazırım, ancak doğ  makinesindeki saate gözüm takılıyor ve bu beni yolumda durduruyor. "Olamaz."

Jude omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ne?"

İnledim ve tekrar sırtüstü düştüm. On buçuğa kadar nasıl uyuyabildim? *Aptalca bir soru.* "Öğlen yemeği için ailemde olmalıyım." Ve ben Oxfordshire'dayım. *Sikerim böyle işi.* "Beni Londra'ya geri götürmek için şoförlerinizden biri müsait mi?"

"Kontrol edeceğim." Jude ayağa kalkıp uzaklaşıyor ve benim dikkatim bir anlığına geç kalmışlığımdan uzaklaşıyor. Kalmayı çok isterdim. Ama kalamam.

Çarşafı tutarak inliyorum ve başımın üzerine çekiyorum, bacaklarımdaki acı çığlık attığında yüzüm buruşuyor. Ağrıyorum, yorgunum.

Ve hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Ne oluyor?

"Hepsi dışarıda misafirleri gezdiriyor."

Çarşafı geriye itiyorum ve Jude'u boxer'ını çekerken buluyorum. "Kahretsin."

"Seni götüreceğim."

Biraz daha irkildim. "Londra'ya kadar mı?" "Elbette."

"Beni en yakın tren istasyonuna bırakabilirsin." "Amelia, sorun değil."

"Gününüzün büyük bir kısmı oraya gidip gelmekle geçecek."

Jude yatağa geliyor ve beni yataktan çekip çıkarıyor, ayağa kaldırıyor ve yanaklarımı sıkıyor. "Sorun değil," diye tekrarlıyor. "Tamam mı?"

"Ama-"

"Benimle tartışıyor musun?" Yüzü aniden sertleşti, başı öne eğildi.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ya öyleysem?"

Çıplak kıcıma uzanıp parmak uçlarını içeri sokarken gözlerindeki hınzır parıltı beni kör ediyor. Bir çığlık atarak kollarını kavradım ve parmak uçlarıma kadar yükseldim. Dudaklarım birbirine yapıştı.

"Benimle tartışıyor musun, Amelia?"

Başımı sallıyorum, yüzü yaklaştığında geriye yaslanıyorum.
"Asla," diye fısıldıyorum.

"Güzel." İçeri dalıyor ve beni derin, sıcak bir öpücükle sersemletiyor ve tekrar ellerine bırakıyorum. Bunun hakkında çok derin düşünmeyeceğim. Ailemin yanına zamanında gidebilmem için tek şansım o. Ben asla geç kalmam ve aileme neden geç kaldığımı açıklamak istemiyorum.

"Uyumamam için ayırttığın süslü süitten eşyalarımı almam gerekiyor," diyorum ağzının etrafında.

"Ben gidip eşyalarını getireyim, sen de duş al." Kızımı tokatlıyor ve eşyalarımı almaya gidiyor, ben de gidişini izliyorum, içimde yeni ve canlı bir şey daha fazlası için çığlık atıyor. Seks değil, her ne kadar seve seve kabul etsem de. Ama bu mutlak memnuniyet hissi.

Bölüm 20

"Bu senin araban mı?" Jude bana kapıyı açarken Clark'ın tutkunu olduğu klasik Jaguar'ın kaportasına bakıyorum.

"Bir tanesi, evet." Koltuğa oturmama yardım ediyor ve eski deri kokusu yüzüme çarpıyor. Bir tane mi? Kaç tane var? Jude sürücü koltuğuna oturuyor, kaplumbağa ve altın çerçeveli Ray-Ban'lerini takıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. Bir eli direksiyonda, diğeri vites kolunda, bana bakıyor. İçimden ağlıyorum. Krem rengi chino pantolonu ve beyaz Ralph Lauren gömleğiyle en az arabası kadar klasik görünüyor. Klasik yakışıklı. Klasik olarak muhteşem. "Ne?" diye soruyor.

"Sen."

"Peki ya ben?"

Beni raydan çıkarıyorsun. "Yok bir şey." Yerleşiyorum, Jude radyoyu açıyor ve Stone Roses'dan "Waterfall" başlıyor.

"Hiçbir şey, kışımın kenarı," diye mırıldanıyor ve bana suçlayıcı, şakacı bir bakış atıyor. *Ne oluyor?* "Ailenin adresi ne?"

"Kendine sapık mı diyorsun?"

Eli anında dizimi sıkıyor ve bir kahkaha atarak koltuğumda sarsılıyorum. "Toparlan." Bana telefonunu uzatıyor. "Google Maps."

"Yani bu şeyin navigasyonu yok mu?"

Kaşlarını kaldırırken gözlüğüyle birlikte kaşları da kalkıyor ve dudaklarımı büzerek yüzündeki tüm uyarıyı kaybetmesine neden oluyorum. Eğilip bir öpücük alıyor ve her şey çok kolay. Doğal. O sakin. Rahat. Bana bunu söyleyen sadece kişiliği değil, aynı zamanda güzel, sessiz yeşilimsi bir gri olan gözleri.

Ben ailemin adresini girerken Jude gözlüklerini indiriyor ve yavaşça çekiliyor. ETA: 12:08. Yaltaklanıyorum. Hâlâ geç kaldım. "Lanet olsun."

"Ne?"

"Geç kalacağım."

"Birkaç dakika farkla," diye yanıtlıyor. "Stres yapmayı bırak."

"Senin için söylemesi kolay, kayıp ihbarında bulunmaya hazır melodramatik bir annen yok." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum. Jude'un elleri direksiyonun etrafında sıkılaşıyor, alt dudağı dişlerinin arasında kayboluyor, oturuşundaki tüm duruş değişiyor. *Hay sikeyim.* "Kahretsin, Jude, özür dilerim."

"Sorun değil."

"Hayır, değil," diye karşı çıkıyorum, kendimi tekrar tekrar tekmeleyerek. "Aptalca ve duyarsızcaydı. Düşünemedim."

"Amelia, sorun yok."

Kendimi azarlıyorum ve vites kolundaki eline uzanıyorum. "Bana 'Hey Jude'dan bahset."

Hafifçe gülümsüyor, kısa bir süre gözlerini kaçırıyor, hava alıyor. Ya da bu konuda konuşmak için güç topluyor. "Annemle babamın en sevdiği şarkıydı."

"Yani sana Beatles şarkısının adını mı verdiler?" Ne kadar romantik.

"Evet." Bana gülümsüyor. "Yine derinlere mi iniyoruz?"

İçimden gülüyorum. Daha derine inebileceğimizden emin değilim. Telefonunu direksiyonun yanındaki üfleyiciye takılı tutucuya yerleştirmek üzereyim ama ekranın üstünden bir WhatsApp bildirimi düştüğünde duraksıyorum.

Katherine mi? Restorandaki kadın mı? Mesajın sadece küçük bir önizlemesi var ve gözlerimi kapatıp okumamam gerektiğini biliyorum, ama tam önümde duruyor.

How can you . . .

Mesaj tekrar yukarı kayıyor. *Allah kahretsin*. Nasıl olur da . . . ne? Telefonu hızla tutucuya yerleştirdim ve zihnim allak bullak olmuş bir halde arkama yaslandım. Neden Jude'a mesaj atsın ki? Söylediğine göre, o ve kocası spa ve golf kulübüne üyeymiş ve ara sıra Arlington Hall'da yemek yiyormuş.

"Tamam mı?" Jude sorar.

"Elbette." Ona doğru bir gülümseme çeviriyorum, ama bu bir çaba, aniden sonsuz şüpheler içeri sızıyor. Telefonu yine çalıyor, bir mesaj daha düşüyor. Jude hemen ekranı temizliyor. Sonra bir tane daha geliyor. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. "Birinin söyleyecek çok şeyi var." Ona bakıyorum ve yaydığı garip titreşimlerden cidden hoşlanmıyorum.

"Kimse değil," diyor kısaca, sinirli bir şekilde. Hiç kimse.

Tamam.

Ve birden her şey o kadar da doğal ve kolay gelmemeye başladı. Fazla mı düşünüyorum? Dalga mı geçiyor? Ne istiyordu? Eğer bir şey değilse neden bana kim olduğunu söylemedi?

Aman Tanrım.

Takıntı mı yapıyorum?

Koltuğa daha da gömölüyorum ve söyleyecek bir şey bulmak için zihnimi didik didik ediyorum. Giderek büyüyen, dayanılmaz sessizliği bozacak bir şey. Elimde hiçbir şey yok ve Jude'un konuşmamasına bakılırsa, onun da bu ani gerginliği hissettiğini tahmin ediyorum.

Ailemin evine giden yol boyunca, arabadaki çığlık sessizliğini bozan tek şey müzik oldu.

Jude çıkmaz sokağa döndüğünde kardeşimin arabasını görüyorum ve irkiliyorum. Babamın radar kulaklarının dışarıda duran bir arabayı duyacağını bildiğimden, "Şuraya çekebilirsin," diyorum.

Jude beni sorgulamıyor, ailemin evinin birkaç ev aşağısındaki kaldırımda yavaşlıyor. Arabanın kolunu tutup

Korkunç atmosferden kaçmak için kendimi dışarı attım. Sinirliyim, memnuniyetim yerle bir oldu. Kısa bir açıklamayla bu durumu düzeltebilirdi ama yapmadı. Ama bana bir açıklama borçlu mu? Hayır. Ve belli ki o da öyle düşünmüyor. Peki dün gece neydi? Kahretsin, bu halimden hoşlanmıyorum. Bu işin kolay ve karmaşık olmayacağını düşünmüştüm ama içimdeki bu korkunç endişeli his hiç de kolay gelmiyor ve birdenbire Jude'un karmaşık olmadığına dair tüm işaretleri tekrar gözden geçiriyorum.

"Amelia, bekle," diyor bir ayağım yolda, kığım hâlâ koltuktayken. Duruyorum ama ona bakmıyorum. "İlk randevumuzun böyle bitmesini istemiyorum."

İlk randevu mu? *Aman Tanrım*. Dün ilk randevu değildi. Sanki randevunun tüm olağan aşamalarını atlamış ve doğrudan tam gelişmeye atlamış gibi hissettirdi. En azından bana öyle geldi. Sorun da bu mu? Ben bunun bir şey olduğunu hissediyorum ama o hissetmiyor mu? *Şu an başım bir saat öncesine göre daha büyük belada*. Tanrım, kafam patlayabilir.

Nereden geldiği belli olmayan bir gülümsemeye ona dönüyorum. "İyiyiz," diyorum ve eğilip onu öpüyorum. "Geri getirdiğin için teşekkür ederim."

Yüzünden geçen kaş çatma ifadesi derin ama kısa süreli. "Hoş geldiniz. Seni arayayım mı?" İfadeden çok bir soruya benziyor. Hiç de Jude gibi değil.

"Tamam." Dışarı çıkmadan önce bir öpücük daha. Uzaklaşırken, her adımda kalbim sıkışıyor. Çok hızlı bir şekilde yüksekte düşüyorum. *Düşüyorum*. Kalbim sıkışıyor. *Hayır, hayır, hayır*.

Ön kapıdan iterek geçiyorum ve koridorda Clark'la karşılaşıyorum. Dün giydiğim kıyafetlerin kırıksıklıklarını düzeltmek için anlamsız bir çaba sarf ederken beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "İşte buradasın," diyor. "Annem kayıp olduğunu bildirmek üzereydi."

Gözlerimi deviriyorum ve çantamı bırakıyorum. "On dakika geciktim." "Amelia Lazenby tarihinde, sen hiç, ve ben Yani *asla bir* dakika bile geç kalmadım. On dakika sizin dünyanızda neredeyse başka bir gün demek."

"Saçmalıyorsun." Yanağına bir öpücük bırakıp yanından geçiyorum. "Büyükbabam ve büyükannem burada mı?"

"Salonda," diye sesleniyor arkamdan. "Amelia, sevgili kardeşim?"

"Ne?" Döndüm ve kardeşimi yüzünü ön kapının yanındaki pencereye dayamış halde buldum.

"Arlington Hall'dan gelen şu süslü araba neden yolda gidiyor?"

Donup kalıyorum, zihnim boşalıyor. "Um . . ." *Düşün.* "Ne arabası?" *Aptal.*

Clark döner, dudakları düzdür. "Hayalimdeki araba. Nadir bulunanlardan. Ülkede türünden sadece iki tane var. Ve bir tanesi Arlington Hall'daydı, şimdi de ailelerimizin yaşadığı yakınlardan geçiyor."

Bütün yüzüm buruştu. Elimde hiçbir şey yok.

"Aman Tanrım, Arlington Hall'daki herifle görüşüyorsun."

Görmek mi? Sikişmek? Aşık olmak? "Tam olarak değil."

"Beni boğazımdan yakaladıktan sonra bir şeyler olduğunu anladım! Park yeri mi? Garip davrandığını biliyordum."

"Çok dramatiksin."

"Onunla görüşüyorsun, değil mi?"

"'Görmek' olarak nitelendirilen şey nedir?"

Zayıfça sordum. "Sikişmek."

"Clark!"

"Kariyerine odaklandığını sanıyordum. Nick'le ilişkini bu yüzden bitirdin."

"Nick'le ilişkiyi bitirdim çünkü şu anda rahat olduğumdan daha fazlasını istiyordu." Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden bakarak Clark'a doğru ilerliyorum. "Nick'in beni mahvettiğini düşündüğünü söylediğini hatırlamıyor musun?"

"*Bulduğun ilk erkeği becermek için bir kod değildi bu.*" "Önemli bir şey değil. Bir randevum vardı ve-"

"Ertesi sabah seni buraya mı bıraktı? Sadece bir randevu mu?"

Öfkelendim, ofladım. "Benim özel hayatım seni ilgilendirmmez. Ve o koca çeneni kapalı tutarsan memnun olurum."

Clark yaralı bir şekilde geri çekilir. "Peki bu *annemle babama söylememenin* şifresi mi?"

"Scout'un sözü," diye homurdanarak çocukluk geleneğimizi yüzüne vuruyorum.

"Sen izcilerden değildin," diye homurdanıyor.

"Kendi başına yapamayacak kadar korkak olduğun için seninle bahçede kamp yaptığım geceleri de sayarsan, ben bir izci sayılırım."

"Bel altı vuruş."

"Bununla başa çık." Döndüm ve büyükbabamla büyükannemi görmek için salona yöneldim.

"İşte geldi!" Büyükbaba elindeki çarşafı bir kenara bırakıyor ve büyükanne örgü şişlerini düşürüyor. "Geç kaldınız."

"Modaya uygun, büyükbaba," diyorum ve büyükanneme gitmeden önce eğilip yaşlı, kırışık yüzüne bir öpücük bırakıyorum.

Yanaklarımı sıkıyor, burnunu kıvırıyor ve benimkine doğru itiyor. Sonra durur. Kokluyor. "Bir erkek gibi kokuyorsun, Büyük Kız," diye fısıldıyor. "Çok güzel kokan bir adam."

Lanet olsun. "Hayal görüyorsun büyükanne."

Annem ve babam içeri girerken, şüpheyile mırıldanıyor ve beni serbest bırakıyor. "Ah, nihayet," diyor babam saatine bakarak. "Artık yiyebilir miyiz?"

"Amelia, hayatım." Annem ellerinde fırın eldivenleriyle bana doğru koşuyor ve beni kontrol ediyor. Nerede olabileceğime dair bir kanıt olup olmadığını kontrol etti. "İyi misin?"

Aman Tanrım. "Ben iyiyim, telaşlanmayı bırak." Kanepeye gidip koltuğa çöküyorum ve babamın *Financial Times*'ını kucağıma alıyorum. "Öğle yemeğinde ne var?"

"Annenin meşhur rostosu." Büyükbaba dudaklarını şapırdatıyor ve yaklaşık altmış yıllık karısına mahcup bir bakış atmadan önce karnını ovuşturuyor. "Seninki kadar iyi değil canım."

Gülümsüyorum ve gazeteyi açıp yüzümü ilk makaleye gömüyorum. *Savaş. Ticaret durdu. Hisseler düşecek.* Bunların hepsi, aklım başka yerde olmasa da, bilgileri ilgiyle ve endişeyle yutmamı sağlayacak tetikleyici kelimeler. Ve bu, Nick'le birlikte kızartma tavaından çıkıp Jude Harrison'la birlikte ateşe girdiğime dair yeterli bir kanıt değil mi? Oflayıp gazeteyi kapattım.

Ön kapı çalındı.

"Kim kayıp?" Mutfağa doğru bakarak soruyorum. "Rachel nerede?"

"Bulaşık makinesini boşaltıyorum."

"Ah, kardeşim," diye seslenir Clark sinir bozucu bir şarkıcı sesiyle. Kanepeden kalkarak koridora açılan kapıya doğru bakıyorum.

"Kim o?" Ben odadan çıkarken büyükbabam sesleniyor. Clark'ı açık ön kapıda buluyorum. "Ne var ne yok?"

Kalkık, suçlayıcı kaşlarıyla bana bakıyor. "Senin için biri." Sonra hareket etti.

Jude'u açığa çıkarıyor.

Ağzım gevşiyor, tüm bedensel fonksiyonlarım beni terk ediyor. "Jude," diye nefes alıyorum, olduğum yerde kıpırdamadan duruyorum. Kahretsin, ne halt etmeye çalışıyor bu?

Elinde bir şey tutuyor. "Benden kaçmak için acele ederken telefonunu arabamda unutmuşsun."

Clark ilgiyle aramıza bakıyor. "Tanıştık," diyor Jude'a elini uzatarak. "Resmi olarak olmasa da."

Jude düz dudaklarıyla gülümsüyor, kabul ediyor ve titriyor. "Tekrar özür dilerim."

"Sorun değil." Kardeşim bir gözünü bana doğru dikeyyor. "Her şey anlam kazanmaya başladı."

Clark'ın yanından panikle geçip dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, telefonumu elime alıp kurcalıyorum, ekran kilidini açıp tekrar kilitliyorum.

"Hoş geldiniz," diye mırıldanıyor Jude, ellerini ceplerine sokarak. "Amelia, için hatırı için açıklığı ve için

Şüpheye mahal vermemek için, aynı anda birden fazla kadınla çıkmıyorum."

İşte yine o kelime. *Flört*. Ona bakıyorum.

"Aslında," diye devam ediyor, kararan gözleriyle birlikte inip kalkan çenesi ruh halini gösteriyor. "Genelde hiç kimseyle çıkmam."

Yani sadece kadınları mı beceriyor? Onları baştan çıkarıp yatağa mı atıyor? Teker teker. Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Delirecekmişim gibi hissediyorum. Dün bir randevu değildi. Randevular o kadar da harika değil.

"Ciddi bir şey aramıyorum," diyorum sessizce. Gerçek bu ve bunu hatırlatmaya ihtiyacım var. Özellikle de dün gecedен sonra.

"Ciddi misin sen?" Jude neredeyse boğulacak gibi oluyor. "Çünkü dün gece oldukça ciddi hissettim."

Demek istediğim de bu değil mi? "Jude, her şey çok hızlı geliyor."

"Alış buna," diye tersliyor. "Öyleyim."

Büzülüyorum, kafam çelişkili düşüncelerle dolu. Jude'a neler olduğunu bilmiyorum ama ekranında o mesajı gördüğümde ne hissettiğimi biliyorum. Kıskanç. Yaralı. Savunmasız. Buna hazır değilim.

Omzumun üzerinden kapalı kapıya bakıyorum. "Gitmem gerekiyor."

"Biriyle tanıştığını bilmelerini istemiyor musun?" diye soruyor.

Biriyle mi tanıştın? Yetersiz. Gafil avlandım, yoldan çıktım, vuruldum. "Olduğundan daha fazlası olduğunu düşünmelerini istemiyorum."

"Ne oldu Amelia?" diye soruyor, sesi yumuşayarak.

"Emin değilim."

"Bunu yakında çözebileceğini ve bana haber verebileceğini düşünüyor musun?"

Ona bakmaya cesaret ettim ama keşke bakmasaydım. Mutlu görünmüyordu. "Böyle davranmana gerek yok."

"Evet, var," diye havlıyor ve ben irkiliyorum. "Dün geceyi hatırlıyor musun? Bu sabah mı?" Yaklaşıyor ve ben geri çekiliyorum,

Bana dokunmasından korkuyorum. O güzel parfümünün kokusunu almaktan korkuyorum. Sahip olduğum her duyguyu doyuracağından korkuyorum. Düşünmeye ihtiyacım var. Boşluğa ihtiyacım var. "Tamam," dedi. Sonra bıyık altından gülüyor, sesi eğlenmekten çok uzak. Öfke. İçinde kaynadığını görüyorum, kara gözleri daha da kararıyor. "Sen kazandın." Arkasını dönüp uzaklaşıyor ve ben içim burkuluyor. Beynim bana ne halt ettiğimi, harika bir şeyi sabote ettiğimi soruyor. Ya kalbim? O beni neşelendiriyor, destekliyor. Kendini koruyor.

İçimde topyekûn bir savaş var.

Koridora geri dönüp kendimi toparlamak için bir an duruyorum ve Clark'a uyarıcı bir bakış atıyorum.

"Kimdi o?" Büyükanнем arıyor.

"Sadece bir satıcı," diyorum, evin arka tarafındaki mutfağa doğru ilerlerken kalbim sıkışıyor. Kafam karmakarışık.

Ben mi kazandım?

Peki neden kaybetmiş gibi hissediyorum?

Bölüm 21

"Yani hayatının en iyi zamanını geçirdin ve sonra bitirdin öyle mi?" Abbie yanımdaki koşu bandından soruyor. "Anlamıyorum. Ben anlıyorum; ona aşık oluyorsun. Korkuyorsun. Ona sadece mesajı sormalıydın. Ne yazdığını. Kim olduğunu. Hepimiz yetişkiniz."

"Benim çılgın, sahiplenici, dramatik bir kadın olduğumu düşünmesini istemiyorum."

"Seni başka bir adamla konuşurken gördüğünde verdiği tepkiyi düşünürsek, bu çok cesurca bir davranış."

"Ve başka bir adamı öpmek," diye homurdanıyorum.

Abbie kıkırdar. "Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Bak, hepimiz senin çılgın, dramatik ve kıskanç olmadığını biliyoruz."

Kiskandım. Tanrım, o kadın olmak istemiyorum. Elbette Jude Harrison gibi bir adamın bir geçmişi vardır. Hepimizin var. Ama tarih size tekrar tekrar mesaj atmaz. Yüzümü buruşturdum. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Ne gibi? İğrenç derecede yakışıklı bir milyonerle ilgili şu anki kafa karışıklığınızdan daha ilginç ne var?"

"Annem dükkânda nasıl gidiyor?" "Oh, yaşasın," dedi Abbie. "Çok ilginç."

Kaşlarımı çatıyorum ve makinenin hızını artırıyorum. Umarım yakında nefes nefese kalacağım ve fiziksel olarak konuşamayacak hale geleceğim.

"Büyüleyici," diye homurdanıyor Abbie, oyunumu biliyor. "Her neyse. Toptancılara gitmeliyim." Yumruğunu yavaş düğmesine vurarak, ben yukarı çıkarken o da aşağı inmeye çalışıyor. "Charley bu hafta sonu dışarı çıkmak istiyor. Harcamak istediği bir miktar borcu var."

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum, zaten nefes nefese kalmışım.

"Kafanı kışından çıkarıp çıkarmadığını görmek için seni sonra arayacağım."

Bir kez daha başımı salladım ve makineyi biraz daha hızlandırdım. Bacaklarım uyuşana, kalbim küt küt atana ve üzerimden ter akana kadar hızla koşuyorum.

Beni nasıl terletip ıslatacaksın?

"Siktir!" Bağırıyorum, ellerimi parmaklıklara sıkıştırıyorum ve ayaklarımı koşucudan kaldırıp yanlara koyuyorum. Altımda dönen kayışa bakıyorum, Jude'un sesi aklımdan çıkmıyor.

Şu an başım bir saat öncesine göre çok daha fazla belada. Dün gece çok ciddi hissettim.

Kendi kendime homurdanıyorum ve makinenin durdurma düğmesine basıp pes ediyorum ve soğuk bir duş almaya gidiyorum. Umarım bu beni gerçek hayata geri döndürür.

"Günaydın," diye sesleniyor Shelley masasının önünden geçerken. "Hafta sonu iyi miydi?"

"Fena değil." Gülümsüyorum -gergin bir gülümseme- ve ofisime doğru ilerliyorum. Çantamı yere atıp koltuğuma çöküyorum ve ne olduğunu unutmuş gibi bilgisayar ekranına bakıyorum. Bütün hafta sonu çalışmadım. Bu duyulmamış bir şey. Dün gece denedim ve hiçbir yere varamadım, okuduğum bilgiler aklıma yatmıyordu. *Lanet olsun sana, Jude Harrison.*

Telefonuma uzanıyorum ve ekranı kontrol ediyorum. Açılmamış bir ton e-posta, piyasadaki hareketleri, satın almaları, yüzen şirketlerden son dakika haberlerini bildiren bitmek bilmeyen haber bültenleri var. İçimi çekip telefonumu itiyorum, ayağa kalkıp mutfağa gidiyorum. Kahveye ihtiyacım var.

Bir fincanı makinenin altına itiyorum ve düz beyaz için düğmeye basıyorum, damlamasını izlerken ellerimi tezgâha dayıyorum.

"En sevdiğim meslektaşım bu sabah nasıl?" Leighton'ın sesi anında tüylerimi diken diken ediyor.

"Gitmeye hazırım."

"Hafta sonu iyi
miydi?" "Fena
değildi."

"Ama iyi değil mi?"

Ona yan gözle boş bir bakış attım ve fincanımı sehpadan
çektim. "İyiymi." "

"Ama daha iyi olabilirdi?" Gülümsüyor ve makinenin
yanındaki tezgâha yaslanıyor.

"Gelişime her zaman yer var."

Başını sallayarak, alaycı bakışlarını elbisemde gezdiriyor.
"Siyahlar içinde güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Topuklarımın üzerinde dönüyorum, titriyorum.

"Amelia," diye seslenerek beni kapının yanında durdurdu.
Arkama baktım. "Geçen haftaki sohbetimizi bitiremedik."

"Ne sohbeti?"

"Konferanstaki."

Oh, o kalın koyarak zaman bir demek? Bir oda tutmayı teklif
ederken mi? Yüzümü ona döndüm. "Şimdi bitirmek ister misin?"

Yüzüne yayılan gülümseme, onu tokatlamak istememe
neden oluyor. Rahat bir şekilde yanıma geldi. "Öğle yemeği için
boş musun?"

"Evet, özgürüm," diyorum, ona doğru ilerliyorum,
beklentinin vücudunda gezinmesini ve onu dimdik ayağa
kaldırmasını izliyorum. Ona doğru eğildim. "Beni yemeğe mi
davet ediyorsun?"

"Elbette."

"Neden?"

Yüzündeki ifadeden sorum karşısında şaşırdığını anlıyorum
ama kısa sürede şaşkınlığını kontrol altına alıyor. "Elde edilmesi
zoru oynamanı seviyorum."

Kibri çok yorucu ve bugün ona ayıracak enerjim yok.
"Meşgulüm." Pazartesi günümün yakın zamanda iyileşip
iyileşmeyeceğini merak ederek dönüp dışarı çıkıyorum. Masamın
başına geçiyorum, Jude Harrison'la ilgili her türlü düşüncüyü
aklımdan uzaklaştırıyorum ve yapı planları üzerinde çalışmaya
ve gelen kutumu temizlemeye başlıyorum.

Bölüm 22

Çarşamba günü, işime geri döndüm ve tüm e-postalarımı yetiştirdim ve portföylerimi güncelledim. Jude'dan haber yok. Ve yalan söyleyemem, bu canımı acıtıyor. Böyle hissetmeye hakkım yok, bunu biliyorum. Ama hissediyorum.

Saat dört buçukta, düşündüğümde çok daha fazlasını başarmış, yarınki görüşmelerime de hazırlanıyordum. Kapanış hisselerini yakalamak, birkaç not almak ve Gary'ye en son rakamlarımı ve tahminlerimi e-posta ile göndermek için e-postalarımı tıklıyorum. Yılsonu tahminim iyimser ve büyük ölçüde bazı büyük yatırımcıların yatırım yapmam için bana nakit vermesine bağlı. Tilda Spector dualarıma cevap olabilir. Ama ben akbaba değilim. Ve lanet olsun, Leighton'ın sıraya girmiş bazı lezzetli potansiyel müşterileri olduğunu biliyorum. Liverpool'daki ikizler gibi. Tanrım, umarım benim gibi kurnaz bir sümsük görürler ve finansal çıkarlarını ona teslim etmeyi daha iyi düşünürler.

İşim bittiğinde saat altı olmuştu. Masamı toplayıp çantamı aldım ve ofisten çıktım. Asansöre doğru yürürken camdan konferans salonundaki Gary ve Leighton'ı görüyorum, ikisi de sandalyede oturmak yerine masaya tünemiş, bana bunun sıradan bir sohbet olduğunu söylüyorlar. Yine de merak etmemi engellemiyor. Gary beni gördü ve veda etmek için elini kaldırdı. Leighton beni görmezden geliyor. Hiç zor değil. Kahretsin, neden bahsediyorlar?

Asansöre biniyorum, Abbie'ye M&S'den bir şey almamı isteyip istemediğini sormak için mesaj atıyorum, asansör lobiye giderken katlar arasında durduğunda daha fazla insan bindiğinde arabanın arkasına doğru kayıyorum. Kapılar açıldığında, herkes inerken ben de kalabalıkla birlikte hareket ediyorum, cam kapılara doğru ilerliyorum ve

Sokakta. Telefonumdan başımı kaldırıyorum ve tanıdığım birini gördüğümde topuklarım titriyor.

Katherine.

Kaldırımda bir sütunun yanında duruyor, pahalı el çantası kolunun kıvrımında. Omuzları dikleştiği anda adımlarımı yavaşlatıyorum ve sadece vücut dilinden benim yüzümden burada olduğu sonucuna varıyorum.

Koyu renk saçlarını omzunun üzerinden savurup kendinden emin bir şekilde bana doğru yürümeye başladığında gerildiğim için kendime lanet ediyorum. Haklıydım. Bir şey var. Dar siyah kot pantolonu kalçalarını sarıyor ve diz üstü ince topuklu botları betona vuruyor.

"Amelia," diyor elini uzatarak. Garip. "Ben Katherine."

Bu her neyse, bunu medeni bir şekilde sürdürmem gerektiğini düşünerek teklifini kabul ediyorum. "Evet, sizi Arlington Hall'da görmüştüm."

Gülümsemesi kesinlikle gergin. "Evet."

"Senin için ne yapabilirim, Katherine?" Elini bırakarak soruyorum. *Bana mesajlarında ne yazdığını söyle!*

"Jude'dan uzak durabilirsin."

Geri çekiliyorum ve nedenini bilmiyorum. Sanırım bunu bekliyordum. -Sanırım bu kadar açık konuşmasını beklemiyordum. Şu anda yapabileceğim en iyi şey çekip gitmek. Soru sormamak. Dramanın içine çekilmemek. Ne de olsa Jude ve benim ilişkimiz bitti.

"Sen evlisin," diyorum aptal gibi.

"Ve . . . ?"

"Ve?" Gülüyorum. "Evli kadınlar genellikle diğer kadınları kocaları olmayan erkeklerden uzak durmaları konusunda uyarırlar mı?"

"O benim en iyi arkadaşım."

Şaşırarak göz kırpiyorum. *Ne?* Jude'un sorumu geçiştirdiğini, aslında Katherine'in önemsiz olduğunu söylediğini çok net hatırlıyorum. En iyi arkadaş durumundan hiç bahsetmedi. Sonra ona mesaj attı, aramızdaki şeyler tuhaflaştı,

ve ben bitirdim. Yoksa o mu bitirdi? *Tanrım*. "Senin hakkında konuşmadı."

"Şey, sanırım sen çok fazla konuşmadın.
Arlington Hall'da *yedik*."

Yüzümün alev almaya başladığını hissediyorum. Aşağılanmış. Birden söyleyecek söz bulamadım. Tanrım, benim paralı bir adam için bacaklarını açacak türden bir kadın olduğumu mu düşünüyor? Korumacı mı davranıyor, benim de başka bir servet avcısı olduğumu mu düşünüyor? Jude onlar için bir mıknaş olduğunu kendisi söyledi. Ya da en azından bunu ima etti. Tanrı aşkına, sunacak başka bir şeyi yok değil ya. O büyüleyici bir adam.

Bunu Jude'a söyledi mi? Bu yüzden mi ondan haber alamadım? Çünkü benim tanıştığım Jude ısrarcıdır. Hayır cevabını kabul etmez.

Bunların hiçbirisi önemli değil.

"Sohbet etmek güzeldi," diyorum, sinizmin kenarını silmek için elimden geleni yapıyorum. Ve başarısız oluyorum. Kanımın kaynamaya başladığını hissederek Katherine'in yanından geçiyorum. Bir servet avcısı. Bir sürtük. İkisi de olduğumu düşünüyor ve Jude'un kulağına gidip onu samimiyetsiz olduğuma ikna etme düşüncesi beni çileden çıkarıyor. Elimde değil.

"Bekle," diye sesleniyor ama ben ilerlemeye devam ediyorum. Ama sonra birden önümde duruyor ve o botlarla bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok. "O benim en iyi arkadaşımdan daha fazlası."

Derimin karıncalanmasından nefret ediyorum. Kalbimin güm güm atmasından nefret ediyorum. "Jude'un senin için ne olduğuyla ilgilenmiyorum." Yüzsüz bir yalan. Çok merak ediyorum ama yine de cevaptan nefret edeceğimi biliyorum.

"O benim sevgilim."

Midem düğümleniyor, zihnim bükülüyor. "Pardon?" *Sevgili mi? Öyleydi değil, öyle. Buna kalkışma*. En iyi arkadaş ilanına verdiğim tepki onun için yeterli değil miydi? Kahretsin, bunlar onun dolabındaki yeşil katırlar mıydı? Bölgesini işaretlemek için bırakılmış hastalıklı bir kartvizit mi? "Ama sen evlisin."

Omuz silkiyor. "İşe yarayan bir anlaşma." "Kocan biliyor mu?" Kekeliyorum.

"Evet, biliyor."

Şaşkın bir şekilde ona bakıyorum, düşüncelerim o kadar hızlı dönüyor ki onları çözmekte zorlanıyorum. Ve onun için başka bir şeyim yok, bu yüzden en iyi arkadaşının / sevgilisinin becerdiği son altın avcısından bir tartışma ya da dengesiz bir tıslama bekliyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktır.

"İşimiz bitti mi?" İçimdeki her şeyin solduğunu hissederek soruyorum, onun görmesini istediğim sert yüz ifadesini bulamıyorum.

"İşimiz bitti," diyor gülümseyerek. "Güzel sohbetti." Gözlüğünü takan Katherine dönüp kasıla kasıla uzaklaşıyor, ben de şaşkınlık içinde metroya doğru ilerliyorum. Attığım her adımda şaşkınlığım azalıyor ve öfkem artıyor. Biliyordum. Onda daha fazlası olduğunu biliyordum.

Yapma, Amelia. Sakın

yapma.

Şık ol.

"Siktir et." Katherine'e hiçbir şey borçlu değilim, Jude'a da kesinlikle borçlu değilim. Metro istasyonuna yakın bir yerde durdum ve bir mesaj yazdım.

Katherine just paid a visit to my workplace and enlightened me about your little "arrangement." Don't contact me again.

Kendimi aptal gibi hissederek bağırmak için ayağımı yere vuruyorum. Zaten arayıp sormamıştı, yani Katherine'in yolculuğu boşa gitmiş ve beni uyararak nefesini boşa harcamıştı. Küçük sikik çocuğu hâlâ onun emrinde. Ve birden Jude'un bana ne dediğini hatırladım. *Benim sikik bir çocuktan başka bir şey olmadığımı düşünmeni istemiyorum.* Bunu o söylemişti. Düzenli olarak siktiği kadın kocasıyla yakınlardaki bir masada otururken. Jude'un söylediği tüm o güzel sözler, oyunculuk, inanılmaz seks, bakışlar, öpücükler, yoğunluk.

Hepsi lanet bir şakaydı.

Ve ben de palyaoyum.

Ondan nefret ediyorum. Beni anlık kimyanın bir Şey olduğuna inandırdığı için ondan nefret ediyorum. PeŐini bırakmadığı için, bana sonsuz orgazmlar yaşattığı için, hayatımın en güzel gecesi olduğu için ondan nefret ediyorum. Bir an için beklemediğim *ya da ummadığım* kişinin o olup olmadığını merak etmeme neden olduğu için ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Bölüm 23

Öfkemin geçmesine izin veremiyorum. Daha da kötüsü, sert mesajıma cevaben ondan hiçbir şey duymadım.

Bir saat önce gönderdim.

Muhtemelen sindiriyordur. Acınası bir mazeret hazırlıyordur. Tabii umurundaysa. Belki de kendini daha iyi hissetmek için Katherine'e gitmiştir.

Hala takıntılıyım.

Sikeyim.

Abbie ve Charley, ben onlara bir şişe şarap eşliğinde öfkemi kusarken gözlerini kocaman açmış sessizce oturuyor ve tiradımın arasında içkimi yudumluyor. "Nasıl bu kadar aptal olabildim?" Bir elimi alnıma vurarak ağlıyorum. "Neler oluyor? O da bunu sordu." Biraz daha yudumlarırken kızlara bakıyorum. "Gözlerimin içine bakarken, aleti hala içimde, orgazm sonrası, bana sordu, lanet bir fısıltıyla, ekleyeceğim, 'Ne oluyor? Ve ben, aptal, aptal, aptal ben, orada uzandım ve bir kalp atışı için tanıdığım bir adama aşık olup olmadığımı merak ettim.'" Gülüyorum. Biraz daha şarap. "Neden beni gitmekten alıkoymadın?"

Lloyd çocukları yatırdıktan sonra mutfığa girdiğinde ikisi de gözlerini kırptırıyor. Üçümüzün arasına baktı. "Ne var ne yok?"

"Erkekler otuzbirci," diye bağıryorum, şarabımın sonunu bitirip biraz daha dolduruyorum. "İşte sorun bu."

Zavallı Lloyd ateş hattından uzakta, temkinli bir şekilde geri çekiliyor ve Charley koluna uzanıp sevgiyle okşuyor. "Kötü bir ayrılık."

"Nick?" diye sorar, kafası karışmış bir halde. "O işin bittiğini ve tozlandığını sanıyordum."

Öne doğru yığılıyorum ve başımı mermere vuruyorum, alkol etkisini göstermeye başlıyor, başım biraz dönüyor. Bu

iyi hissettiriyor. Nick'i terk ettiğimden ve kızlarla Amazonico'da o kadar sarhoş olduk ki, tamamen farklı nedenlerle sarhoş olmuş olsak da hesabı ödemeyi unuttuğumuzdan beri sarhoşluğun verdiği rahatlamaya yenik düşmemiştim. Nick'le suçluluk duygumu bastırmaya çalışıyordum. Jude'la ise acımı bastırmaya çalışıyorum. Az önce kendime tamamen kafayı bulma özgürlüğü verdim. Bardağı bırakıp şişeyi aldım ve yudumladım.

"Nick değil," diyor Charley.

"Zengin otelci mi?" "Piç kurusu," diye homurdandım.

"Bunun sıradan olduğunu sanıyordum."

Şişeyi yere çarptım ve zavallı Lloyd sıçradı.

"Sanırım sizi yalnız bırakacağım kızlar." Charley'nin saçına bir öpücük kondurur ve ragbi izlemek için salona çekilir.

Boğazımın kapanmaya başladığını hissediyorum. Dudağım titremeye başlıyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyor Abbie, taburesinden zıplayarak iniyor ve adanın etrafında dönerek beni kucaklıyor.

"Neden ağladığımı bile bilmiyorum," diye hıçkırıyorum, gözlerim doluyor. "Hiçbir şey değildi. Kısa bir kaçamak. Sadece bir gece! Yan taraftaki biti bana yaklaşıp darbeyi indirmeden önce çoktan uzaklaşmıştım." Bekle. Hayır, bu yanlış. Jude *onun bir* parçası. Yüzümü Abbie'nin tişörtüne silerek sızlanıyorum. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Ne tür bir koca karısının başka bir adamla sevişmesine izin verir?"

Abbie başparmağıyla gözlerimin altını silerken Charley, "Tuhaf şeyler oldu," diyor. "Lloyd ve ben geçen gece tenis kulübüne gittik. Katılabileceğimizi düşündük, belki çocuklar biraz daha büyüdüklerinde tenise başlarlar."

Kaşlarımı çatıyorum ve Abbie'yi uzaklaştırıp Charley'ye dönüyorum. "Tenis kulübü mü?"

"Evet, ana caddedekini biliyor musun?"

Abbie bana bakarken ben de Abbie'ye bakıyorum. Umutsuzca gülmemeye çalışıyordu. "Swingers HQ'yu mu kastediyorsun?"

Charley'nin nefesi kesildi. "Biliyor muydun?"

"Londra'nın bu tarafındaki herkes biliyor," diyor Abbie, pes edip dağılıyor. Ben de histerik bir halde ona katılıyorum.

"Ben yapmadım!" Charley ağzından kaçırıldı. "Lloyd da yapmadı." Dik oturur. "Bekle." Sonra taburesinden kalkıp salona doğru yürüdü. "Lloyd, oranın eş değiştirme merkezi olduğunu biliyor muydun?"

"Söylentileri duymuş olabilirim," der Lloyd, utangaç bir tavırla. "Aman Tanrım, Lloyd! Sallanmak istediğini mi söylüyorsun?" "Oh, kapa çeneni, Charley. Merak ettim, hepsi bu. Merak etmedim.

aslanın ininde sallanan bir biftek gibi hissetmeyi bekleyin."

Yutkunma yeteneğim de dahil olmak üzere bedensel işlevlerimin tüm kontrolünü kaybediyorum, şarabım salya akıtıyor.

"Ben de bir biftektim!" Charley öfkeli bir şekilde. "Bir filet mignon, bebeğim."

Öfkeyle mutfağa geri dönüyor ve elimdeki şarabı geri alıyor. "O haklı. Biz biftektik."

Kendimi toparlıyorum, eğlencem azalıyor. Sanırım ben de bir biftektim. Ve Jude kesinlikle bir aslandı.

Ve şimdi ben sadece lanet bir enayiyim.

Bölüm 24

Cuma günü, akşamdan kalma halim neredeyse binayı terk etmişti. Hayal kırıklığına uğradım. Şiddetli baş ağrısına odaklanmak, bu kayıp hissinden çok daha çekiciydi.

Benim neyim var böyle?

Bunu istiyordum. İş, dikkat dağıtacak bir şey yok.

Günün son aramasında telefonu kapattım ve sandalyeme geri yaslandım. İyi tarafından bakarsak, iki günlük akşamdan kalmalık verimli geçti. İki yeni müşteri kazandım ve tahminlerime biraz daha yaklaştım.

Ayağa kalkıp bu hafta sonu üzerinde çalışmayı planladığım birkaç portföyü topluyorum ve asansöre yöneliyorum, konferans odasını geçerken Gary ve masanın etrafındaki diğer birkaç kıdemli ortağı görüyorum. Veda etmek için elimi kaldırıyorum ama Gary ayağa kalkıp bana el salladığında yavaşlıyorum. Adımlarımı tersine çevirip içeri giriyorum. "Selam."

"Bu hafta iyi iş çıkardınız," diyor.

"Teşekkürler." Diğer kıdemli ortaklar onaylarını ve övgülerini mırıldanırken gülümsüyorum.

Benden daha uzun süredir şirkette çalışan Bob ayağa kalkıyor. "Bu akşam aylık toplantımız var. Çok resmi bir şey değil, sadece birkaç içki ve zorunlu gündelik sohbet. Bize katılırsan iyi olur."

Kalbim hızlandı, ilgim arttı. Beni o meşhur ofis dışı toplantılarından birine mi davet ediyorlar? "Elbette," diyorum gülümseyerek, iyimserliğim yükseliyor. "Çok isterim."

Gary bana göz kırpmıyor. Söylemeden bir şey mi söylüyor? "Bu akşam biraz daha uzağa gidiyoruz. Ulaşım masraflarını karşılayabilirsin."

"Evet." Sue ayağa kalkıyor ve güç giysisini düzeltiyor. Dikkate alınması gereken bir güç ve yönetim kurulundaki tek kadın. Umarım benim de ona katılmamı ve

sayıları eşitlemeye başlar. "Bir kez olsun bir kadın arkadaşımız olsa ne güzel olurdu," diyor ve kaşlarını sertçe kaldırarak tüm erkeklere nazlı bir gülümseme gönderiyor.

Herkes ayağa kalkıp sadece ben ve Gary kalana kadar odadan dışarı süzölmeye başladığında bir dizi homurtu duyuluyor. "Devam eden gelişiminden çok etkilendiler, Amelia," diyor, gülümsemesi neredeyse gururluydu.

Gülüyorum, onunla birlikte asansöre doğru yürümeye başlıyorum. Son birkaç gündür akşamdan kalma olduğum düşünülürse, bunun daha da büyük bir başarı olduğunu hissediyorum. "Bu ne anlama geliyor Gary?" diye sordum. Kimse ortak içkilere davet edilmiyor. Asla.

"Ne anlama geldiğini düşünüyorsan o anlama geliyor, Amelia." Benim için arama düğmesine bastı. "Sekizde buluşuyoruz." Kapılar açıldı ve içeri girdim. Gary saatine baktı. "Birkaç e-posta gönderip kendime çeki düzen verdikten sonra doğruca buradan gideceğim. Daha rahat bir şeyler giymek istiyorsan harekete geçsen iyi olur." Kalem elbiseme baktı. "Ve rahat."

Kapılar kapanmaya başlar. "Nereye gidiyorum?"

"Evelyn's." Kapılar ortada birleşiyor ve ben donmuş bir şekilde metale bakıyorum.

"Ne?" Onu yanlış duymuş olmalıyım. Ya da en azından bu isimde başka bir bar, kulüp, restoran var. *Lütfen bu isimde başka bir mekân olsun.* Cep telefonumu çıkardım, nabzım hızlandı ve Gary'yi aradım. Şebeke yok. "Kahretsin." Asansör aşağı inerken her katta duruyor, alan gittikçe kalabalıklaşıyor, sonunda lobiye varıyor ve herkes dışarı dökülüyor. Onu tekrar arıyorum. "Evelyn's demiştin, değil mi?"

"Evet, hatırlıyor musun?"

"Arlington Hall," diyorum sessizce. "Evelyn'in mi?" "Evet, doğru."

"Oxfordshire'da mı?"

"Saat sekizdeki buluşmaya yetişmek istiyorsan harekete geçsen iyi olur dedim."

Öyle ama Londra'da kapımızın önünde yüzlerce bar ve kulüp varken neden aylık buluşmaları için başka bir ülkeye gitsinler ki?

"Yarın golf günümüz var," diye devam ediyor. "Konferanstan sonra tavsiye ettim ve Bob'un tanıdığı bir üye yarınki gün için bize misafir giriş kartı verdi."

"Uygun," diye mırıldanıyorum, önümdeki kalabalık lobiye bakıyorum, karnım topuklarıma düşüyor.

"Sana bir oda tutmanı söyledim ama şirketin bütçesi bir gecelik konaklama için bin dolara yetmiyor." O gülüyor, ben de gülüyorum. İroni.

"Orada görüşürüz." Telefonu kapatıyorum ve Tanrı'ya milyonlarca zihinsel dua gönderiyorum. Ayrıca ona soruyorum ... neden? Bunu bana neden yapsın ki?

Bölüm 25

"Cidden gitmiyor musun?" Abbie beni banyodan derme çatma yatak odama kadar takip ederken şöyle diyor.

"Tabii ki gidiyorum. Ortakların aylık buluşmasına kimse davet edilmiyor." Kendimi kuruluyorum ve havludaki saçlarımı silkeliyorum. "Ayrıca, Evelyn's'e neredeyse hiç gitmediğini çok net bir şekilde söylediğini hatırlıyorum." Kütüphane Bar'ı tercih ediyor.

"Konferans için orada olduğunuz gece oraya gitti. Hatırlamıyor musun? Clark'ı boğazından tutup bara yaslamıştı."

Ona yorgun bir bakış attım. "Orada olduğumu bilmeyecek." Arlington Hall'un yan tarafında kulübün bir girişi var. Orayı kullanacağım. Gerekirse savaş tarzında sürüneceğim.

"Sen delisin."

Aynanın önünde yere oturdum. Belki de. Ama fazla seçeneğim yok. "Her şey yoluna girecek," diye onu temin ediyorum ve o başını sallıyor, bir sepet çamaşır alıp yatağımın ucuna bırakıyor. "Teşekkürler." Hafifçe gülümsedim.

"Bunu mu giyiyorsun?" Yığının tepesinden bir şey koparıyor. Jude'un bana aldığı sütyen.

"At onu." Fön makinemi elime aldım ve iç çekişini bastırdım.

Kapıcıdan kurtulduktan sonra Uber'im acı verici bir şekilde yavaşça görkemli eski binaya doğru ilerliyor, şoför sürekli huşu sesleri çıkarıyor. Koltuğumda kıpırdanıyor, saçımla uğraşıyorum. Çeşmenin etrafında döndüğünde, beni karşılamak, bana yardım etmek, bana eşlik etmek için bekleyen personel ordusunu görüyorum.

"Sonuna kadar gitmeye devam et," diyorum öne doğru eğilerek, biriyle etkileşimi en aza indirmek istiyorum. "Yan taraftaki otoparka." Beni tanırlar mı? "Arazinin içinden yürüyebilirim, sadece birkaç dakika sürer."

"Durmam için sinyal veriliyor," diyor yavaşlayarak.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Başıma bir çanta geçiremeden kapım açılıyor ve isteksizce dışarı çıkarken Stan'e gülümseyerek teşekkür ediyorum. "Evelyn'de iş arkadaşlarımla buluşacağım," diyorum. "Ben kendi yoluma gideyim."

"Oh, bunu kesinlikle tavsiye etmem."

"Neden?" Kafama bir şey çarpınca irkiliyorum, tam o sırada Stan bir golf şemsiyesi çıkarıyor ve gökler açılıyor. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyorum, şiddetli yağmur damlaları yağmaya başlıyor. "Tanrım." Stan şemsiyeyi açmak için uğraşırken el çantamı kaldırıp başımın üzerinde tutuyorum.

"İşte geldik hanımefendi," diyor ve kapıya doğru koşarken beni kucaklıyor. Başarıyorum ve çantamı sallıyorum, beyaz bol paça pantolonuma ve altın rengi ipek kaşkorseme bakıyorum. "Kahretsin." Her yer ıslak, kumaş su izlerini göstermesi açısından en kötüsü.

"Eğer tesisleri kullanmak isterseniz, bayanlar tuvaleti hemen burada."

Kafamı kaldırdım ve Anouska'yı karşımda buldum. *Çifte bok.* "Teşekkürler." Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Havlu mu?"

"Ona burada olduğumu söyleme."

Başını eğiyor. "Yani onu görmeye gelmediniz mi?" "Hayır, değiliz. Ben ... değilim." Tanrı aşkına. "Bu bitti." Kaşlarımı çattım. "Bir şey olduğundan değil ..." *Biri beni şimdi öldürsün.* İç çekiyorum. "Burada olmayacaktım ama patronlarım aylık toplantıları için her yer arasından burayı seçtiler ve gelmemezlik edemezdim."

"Anlıyorum." Anouska başını sallıyor. "Bu durumda onun burada olmadığını duymak sizi memnun edecektir."

İçimdeki her şeyin söndüğünü hissediyorum. *Tanrı*'ya *şükür*. Şimdi onu aklımdan çıkarıp odaklanmam gerekiyor. Vücuduma bakıyorum. Ve kurulandım. "Teşekkürler, Anouska." Ondan ayrılıp kadınlar tuvaletine gidiyorum, el kurutma makinesi tanrılarına duvarda asılı süper güçlü Dyson için teşekkür ederken çantamı lavabonun yanına bırakıyorum. Üstümü pantolonumdan sıyrıp çıkarıyorum, kurutma bıçaklarının arasına bırakıyorum ve kükrerken çırpıyorum. Çok kısa sürede kurudu. Mutlu bir şekilde tekrar giyiyorum ve pantolonumdan sıyrılıyorum, onları da daldırıp çıkarıyorum, içeri giren yaşlı bir bayana garip bir şekilde gülümsüyorum ve bir kaşkorse ve altın askılı topuklu ayakkabılarla bana iki kez bakıyorum. "Yağmur," diye açıklıyorum ve pantolonumu kurulama işine geri dönüyorum.

İşim bittiğinde, saat sekize geliyor. Bu da geç kalacağım anlamına geliyor. Kadınlar tuvaletinden aceleyle çıkıyorum, Evelyn'e doğru ilerlerken Abbie'ye telefonumu açıyorum. "Burada değil," diye cevap veriyorum, endişeleneceğini bildiğimden.

"Biliyorum, çünkü az önce buradaydı."

Kayarak durdum, kanım dondu. "Ne oldu?" "Az önce geldi ve seni görmek istediğini söyledi."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, şaka yapmıyorum. Dışarıda olduğunu kanıtlamam gerekiyordu."

"Bunu nasıl yaptın?"

"Dairemde dolaşıp tüm odaları kontrol etmesine izin verdim." "Yüce Tanrım."

"Lanet olsun Amelia, hiç iyi bir ruh halinde değildi."

Tam bunu söylerken telefonum ötmeye başladı. "Sana onun sinirli olduğunu söylemiştim." Telefonumu kulağımdan çekiyorum ve irkiliyorum. "Beni arıyor." Gelen aramayı reddediyorum ve Abbie'ye geri dönüyorum. "Lütfen bana nerede olduğumu söylemediğini söyle."

"Tabii ki söylemedim! Ona randevunuz olduğunu söyledim." Çenem yere çarptı. "Ne yaptın?"

"Şaka yapıyorum. Yerinizi söylemedim." "Ne dedi?" Tanrım, *Abbie* ne dedi?

"Ona aklımdan geçenleri söylemeden önce mi sonra mı?"

"Önce."

"Fazla değil. Ona Katherine hakkında söylenenlerin doğru olup olmadığını sordum." "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, telefonum tekrar çalmaya başladığında.

Çağrısını reddediyorum.

"Doğrulamadı ama inkar da etmedi."

"Şu anda bunun için gerçekten zamanım yok." Sersemlemiş bir halde hareket ediyorum. Ona mesaj atmaya iki gün olmuştu. Neden şimdi? "Konsantre olmam lazım."

"Sadece bilmeni istedim."

"Eğer oradaysa, burada değildir," diyorum. "Çıkarken seni ararım. Bekleme."

"Yarın geceyi unutma," diye geveliyor Abbie ben telefonu kapatamadan. "Charley dört gözle bekliyor."

"Unutmadım." Jude tekrar aramaya çalıştığında telefonu kapatıyorum ve sessize alıyorum. "Şimdi olmaz," diyorum, burada olmasaydım cevap verip vermeyeceğimi merak ediyorum. Kafamı sallıyorum, aklımın oraya gitmesine izin vermek istemiyorum.

Herkesi kulübün uzak tarafında, kadife kulüp sandalyelerinde rahat bir şekilde buluyorum, çeşitli şekillerdeki bardaklar sandalyelerin ortasındaki küçük altın masayı süslüyor. Gary beni fark ediyor ve ayağa kalkarak beni karşılıyor.

"Özür dilerim, sağanak yağışa yakalandım," diyorum ve herkes beni karşılamak için sırayla ayağa kalkmadan önce yanağıma kondurduğu öpücüğü kabul ediyorum.

"Ne içiyorsun, Amelia?" Bob bir sunucuya el sallayarak sorar.

Gary'nin çektiği sandalyeye doğru alçalıyorum ve bir bardağın altından kokteyl menüsünü kaydırıyorum.

"Bu harika." Sue pembe dudaklarını pipetin etrafına sararken zevkle inliyor. "Bunun adı ne Gary?"

"Hey Jude." Bildiğim şeyi onaylıyor ve ben de sıkıca gülümsüyorum. "Sanırım kirli bir martini alacağım." Yavaşça yudumlayabileceğim kısa bir şey. Açık kalmalıyım. *Her zaman bir*

Diğerlerinden birkaç içki geride. Teşekkürler Tilda.

"Haberleri gören oldu mu?" Uptight Uriel soruyor, onu hiç tanımadığım kadar rahat görünüyor, ayağını dizine dayamış.

"Temel oran mı?" Spencer diyor ki. "Hareketsiz."

Ted, "FTSE'nin mucizevi bir toparlanma göstereceğine dair tüm umutlar söndü," diye homurdandı.

"Haftaya yavaş bir başlangıç yaptık," diyor Gary. "Ama bugün kapattığımız yerde rahatım."

"HighTac'in yüksek kâr haberi de memnuniyetle karşılandı," diye ekliyor Sue pipetinin etrafında. "Asıl soru şu: Yakında doğru yönde bir değişim göreceğiz miyiz?"

Hepsi mırıldanıyor ve Gary bardağının kenarından gülümseyerek bana bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun, Amelia?"

"Ben mi?" diye geveleyerek martinimi kabul ediyorum, tüm dikkatler bir anda bana yöneliyor. "Şey." Kendime biraz zaman kazandırmak için küçük bir yudum alıyorum. *Baskı*. "Elbette inişli çıkışlı bir ay oldu ama bunun daha geniş bir piyasa paniğinin işareti olduğunu sanmıyorum. Kesinlikle daha uzun vadeli planlara bakıyorum. Bu hafta birkaç müşterimin planları olgunlaştı. Tavsiyelerimden biri altı yıllık Global Defence planlarından birine yeniden yatırım yapmak oldu. Yüksek riskli, evet ama işler tahmin ettiğim ve umduğum gibi giderse yüzde on iki getiri sağlayabilirler."

"On iki mi?" Bob soruyor. "Bugünlerde sekiz tane bulursan şanslısın."

"Biliyorum, ancak tüm temel endekslerin başlangıçtaki grev seviyesinin yüzde altmış beşinde veya üzerinde olması koşuluyla, başlangıç sermayenizin geri dönüşünü garanti ettiklerinde, dikkat etmeye değer. Minimum yatırımları elli bin dolar olduğunda oynamadıklarını bilirsiniz."

"Cesur danışmanlara bayılırım," diyor Sue bardağını masaya koyarken. "Düşük değerli, güvenli yatırımların eğlencesi nerede?" Gary'ye bakıyor, o da kocaman gülümsüyor. Ve içimi derin, sıcak bir his kaplıyor.

Ben hallederim.

Birkaç saat sonra, Dow Jones ve FTSE 100 konuşmaları uzak bir anı, müzik soğuk ve çok yüksek değil ve birkaç kirli martini daha sayesinde biraz daha gevşedim. Yine de iki içki geride kalmayı garanti edim. Ve Sue yaklaştığında bunun için daha da minnettar oluyorum, gözleri kesinlikle sarhoşluktan biraz ağır.

"Biliyor musun," diyor sessizce, "sana söylemek zorundayım Amelia, sanırım Leighton ortak olursa istifa edebilirim."

Homurdanıyorum. "Dur," diye fısıldıyorum.

"Hayır, ciddiğim. O lanet olası bir yılan. Benim kadar uzun süredir bu dünyadaysanız, bir yılan gördüğünüzde anlarsınız."

"Çocuklar onu seviyor," diyorum, balık tutmamaya çalışıyorum ama kendimi tutamıyorum. Böyle fırsatlar pek sık karşıma çıkmıyor.

"Tabii ki ondan hoşlanıyorlar. O sik sallayan bir pislik. Doğruyu söylemek gerekirse hepsi öyle. Bazıları sadece dürtülerini kontrol etmeyi biliyor. Leighton genç. Bu dinozorlara kanıtlaması gereken bir şey var."

"Ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Size kendini kanıtlamaya çalıştı mı?"

Ofluyor. "O bir çocuk. Sanırım onu korkutuyorum."

Kendi kendime gülüyorum. "O duyguyu bilirim."

"Oh?"

İlgisini elimin tersiyle itiyorum. "Sadece arada sırada haddinin bildirilmesi gerekiyor." Ayağa kalkıyorum. "Bir içki daha?" Ne kadar çakırkeyif olursa olsun, kıdemli bir ortakla laf dalaşına *girmeme*liyim.

Sue boş kolunu havaya kaldırıyor. "Doldur beni."

"Sipariş vereceğim, sonra da bayanlara uğrayacağım." Gülümseyerek, gecenin gidişatından memnun ve bu içgörü ve içeriden bilgi için minnettar bir şekilde yola koyuldum.

Siparişimi barmene bırakıyorum ve ellerimi yıkamadan, rujumu yeniden sürmeden ve telefonumu kontrol etmeden önce tuvaleti kullanıyorum. "Lanet olsun," diye fısıldıyorum, bitmek bilmeyen mesajlar ve cevapsız aramalar arasında geziniyorum.

You're out, apparently. Where?

Answer me, Amelia.

We're not done.

For fuck's sake, we need to talk.

Sil.

Sil, sil, sil.

Kalbimin sakinleşmesini isteyerek dışarı çıkıyorum. Beni titretiyor. Barmen bardakları tepsiye doldururken barda birkaç kontrollü nefes alıyorum ve derinlere dalıyorum. Harika bir akşamdı. Kendimi biraz daha toparlamam gerekiyor. Tepsiyi alıp ortakların yanına dönüyorum, Bob ve Sue'yu dans pistinde Jan Blomqvist'in "More" şarkısıyla gözleri kapalı sallanırken görünce gülüyorum.

Gary kıkırdarak, "Eski ravers," diyor.

"Yarın golf sahasında çok tehlikeli atışlar yapmaktan korkuyorum." Yanındaki sandalyeye doğru alçaldım.

"Akşamdan kalmalar berbat olacak. Her zaman öyledir. Tüm iş ilişkilerimiz boyunca ayık bir golf oyunu oynadığımızı sanmıyorum."

"Sue oynuyor mu?" "O en iyisidir." "Oh, bayıldım."

"Belki de kendine biraz ders almalısın, Amelia," diyor bana anlamlı bir bakış atarak.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Onun sözleri bana hala babamı halletmem gerektiğini hatırlatıyor. Bunu zihnimdeki yapılacaklar listesine ekledim,

Kiralık piyasasında yeni bir şey olup olmadığını görmek için bazı acenteleri aramakla birlikte.

"Oh, kesinlikle düşünüyorum. Ve Sue'nun sahada biraz destekten hoşlanacağını biliyorum." Kaşları sallanıyor.

Bu, yönetim kurulu odasında da yedekleme için bir kod mu? "Belki de öyle yaparım." Bardağımın kenarına gülümsüyorum, sandalyeme yerleşip dans pistindeki Sue ve Bob'u izliyorum.

"İçeriden biraz bilgi verebilir miyim?" Gary öne doğru oturarak soruyor. Kesinlikle biraz gevezelik seziyorum. Çok fazla değil ama içkinin konuşmak üzere olduğunu söylemeye yetiyor.

"Elbette."

"Ne zaman eğer ortak olursanız, sizi bekleyen yepyeni bir dedikodu dünyası var."

"Tamam," diyorum, aceleci davranmamaya çalışarak. Ortak olup olmama kararı tamamen Gary'ye ait değil.

"İki büyük yatırım bankasının birleşeceği yönünde fısıltılar var," diye devam ediyor.

"Oh?" İlgilenerek soruyorum, yaklaşıyorum. "Bazı önerilerimde yoğun olarak yer alabilecek iki tane mi?"

"Gerçekten de öyle. Sadece söylüyorum ve bunlar şu anda sadece fısıltı, ama biliyorsunuz ateş olmayan yerden duman çıkmaz."

"Ayrılmış olmam gerekiyor mu?"

"Bankaların yönetim kurullarının halkla ilişkileri nasıl ele aldığına bağlı olarak işleri ilerletebilir. Ya da batabilir." Bu da bankalardan birinin zor durumda olduğu anlamına geliyor. "Sadece kulağınızı dört açın ve bazı değişiklikler yapmaya hazır olun."

"Anladım." Başımı sallıyorum, giderek bulanıklaşan zihnim Gary'nin bu bilgiyi başka biriyle paylaşıp paylaşmadığını merak ediyor. Düşmanım gibi. "Teşekkür ederim..." Kelimelerim kayboluyor, ağzım kuruyor ve yavaşça koltuğuma geri yaslanıyorum. *Kahretsin*. Jude barın ucunda oturuyor, eli kısa bir bardağa sarılmış ve sanki birini öldürmek istiyormuş gibi bu tarafa bakıyor. *Hay sikeyim*. Gözleri Gary'ye kayıyor. *Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım*.

Dikkatimi şimdi diğerleriyle sohbet etmekte olan patronuma veriyorum. Ne yapmam gerekiyor? Yapamam.

Jude buraya gelsin. Benim başka erkeklerle konuşmam konusunda pek iyi bir sicili yok. Bütün gecemi mahvedebilir. Ve kariyerimi.

"Affedersiniz," diyorum, ayağa kalkıp çantamı topluyorum, derin bir nefes alıyorum ve patronuma mağara adamı gibi davranmadan önce Jude'un yanına gidiyorum. Ateş saçan gözleri yol boyunca beni takip ediyor ve ben de geri çekilmiyorum, kot pantolon ve siyah dar kesim bir tişört giymiş, gövdesine ve pazularına yapışan kumaşın kutsal mükemmelliği karşısında içimden ağlıyorum. Gür saçları her zamanki güzel dağınıklığında. Yüzü her zamanki muhteşem sertliğinde.

Hayretimi silkeleyip elimdeki konuya geri dönüyorum. *Neden burada olduğunu hatırla, Amelia. Sana yalan söylediğini unutma.* Jude Harrison'la uğraşamayacak kadar çok içtim ama sen beni durdurmaya çalış. "Buraya neredeyse hiç gelmediğini söylemiştin," diyorum sesimi yükselterek.

"Bilmiyorum."

"Peki burada olduğumu sana kim söyledi?" "Konuyla alakası yok."

"Sanki senin Katherine'le yatman önemsizmiş gibi?" Lanet olsun, o kurşunu sıkmak istemiyordum ama burada durmuş ona bakarken, bir yandan mantığım ve gücüm için mücadele ederken bir yandan da Jude'un duyularım üzerindeki kaçınılmaz etkisiyle savaşıyorum. Öfkeleniyorum. Bana söylemeliydi ve aslında bunu bana borçluydu. Bu bilgiyi hak ediyordum, böylece beni kaçınılmaz olarak uyardığında en azından hazırlıklı olabilirdim.

İçkisini kaldırıp sıradan bir yudum alırken çenesi dönüyor. Kendi savaşını veriyor, belli ki kontrolden çıkmak yerine kendini yerinde tutmak için çok çalışıyor. Taş gibi suratının arkasından stresli görünüyor, sinirli bakışları sürekli benimle birlikte olan gruba kayıyor. Buraya sadece pasif agresif olmak için mi geldi? Orada durup beni garip ve rahatsız hissettirmek için mi? Ne yapabileceği endişesiyle mi? En azından benden özür dileyebilirdi.

"Konus lan!" Kanım kaynamaya başlarken bağıyorum. Sessiz kalıyor, tepki vermiyor. Yumruklarımın göğsüne vurmam istiyorum. Bana hayatımın en güzel anlarını yaşattığı, beni gerçek olmayan bir şeye inandırdığı ve sonra da her şeyin içine sıçtığı için ona bağırarak istiyorum.

"Ne fark eder ki?" diye sorar, yüzü dümdüzdür. "Zaten ciddi bir şey aramıyorsun."

Geri çekildim, yaralandım. Ama o haklı. Bunu ben söyledim. Ve bu, benim tepkim, açıklayıcı. Kontrolümün kaybolduğunu, öfkemin yükseldiğini, gözyaşlarımın oluştuğunu hissederek içimi geri fırlatıyorum. "Siktir git, Jude." Duygularım beni ele geçirmeden bardağımı yere çarpıp kaçıyorum, kadınlar tuvaletine doğru ilerliyorum, hayal kırıklığımı haykırıyorum, alılık sürmekte olan zavallı, beklenmedik bir kadını ürkütüyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, çantamı lavabonun üzerine atıp kollarımı lavaboya dayıyorum, başım öne eğik, gözlerim düşük.

Sanırım şu an başım bir saat öncesine göre daha büyük belada. Dün gece çok ciddi hissettim.

Geri dönüşler sersemlemiş kafama saldırıyor, yatakta aklımı başımdan alırkenki yüzünün, birbirine dolanmış uzuvlarımızın, bir erkekle yaşadığım en samimi ve patlayıcı deneyim boyunca göz temasını sürdürürkenki dumanlı gözlerinin görüntüleri.

Kızgın olduğumu itiraf etmekten nefret ettiğim bir adam.

Onun için çıldırıyordum. Şimdi sadece benimle oynayacağı garanti olan yakışıklı bir adam. Kaçınılması gereken bir adam. *Tehlikeli biri.* Tıpkı ilk düşündüğüm gibi.

Çok aptalım. Onu görünce bile titriyorum. Sıcak. Ona kızgın olmama rağmen vücudum hiç de hoşnut olmadığım tepkiler veriyor. Sonrasını, Katherine ona mesaj attığında midemin nasıl bulandığını hatırlamam gerek. Kalbimdeki rahatsız edici batışın ne olabileceğini düşündüğümde beni vuran paniği. Bana iş yerinde yaptığı dostça ziyareti.

Paylaştığı bilgiler.

Kolay olabilir, bağlılık yok, biraz eğlence. Bağlılık yok, dikkat dağıtmak yok.

Ama bu, duyguların ortaya çıktığı anda değişir ve birlikte geçirdiğimiz bir geceden sonra - lanet olsun, birlikte geçirdiğimiz geceden *önce* bile - bu duyguların içeri sızdığını hissettim.

Katherine'e verdiğim tepki bunun en büyük kanıtı. Bunu yapamam. Bir karmaşanın içine düşme riskini göze alamam.

Derin nefes alıp veriyorum ve yansımama bakıyorum. Artık yalnızım.

Sonra. . . . değil.

Jude kadınlar tuvaletine doğru ilerliyor ve sırtını kapıya dayayarak kapının kapanmasına izin veriyor. Gözlerimiz buluştu. Evren değişiyor. Tüm dünyam eğiliyor.

Geleceğini düşünmüş müydüm? Evet. Gelmesini istedim mi?

Ondan uzağa bakarken boğazım düğümleniyor, yutkunmam yumrulaşüyor. *Sakın düşme*. Yaklaştığını duyuyorum ve aniden arkamda beliriyor, bakışları hâlâ çelik gibi.

"Bana dokunma," diye uyarıyorum.

Beni görmezden geliyor, elini kaldırıyor, dudakları dimdik.

"Hayır, Jude."

Dokunuşu yaklaşıyor.

"Hayır dedim."

"Ama yine de uzaklaşmıyorsun," diye cevap veriyor, sesi pürüzlü. "Nedenmiş o?"

Cevap vermek istemiyorum. Eli dirseğime geliyor ve hassas püskürmeler cildimde pıt pıt atarak tam kalbimi hedef alıyor.

"Hayır!" Ağlıyorum, dönüyorum ve onu fiziksel olarak itiyorum. Evli bir kadını beceriyor. Onun önemsiz biri olduğunu söyledi. Aslanların inine girmeme izin verdi.

Jude kendini toparlıyor ve bana doğru geliyor. *Hayır! Hayır!* Çaresizlik içinde elimi uzatıp suratının ortasına bir tokat atıyorum. Gözlerini kırıştırıyor, nefes alıyor ve tekrar üzerime geliyor, kollarımın üst kısımlarını tutuyor ve beni tutuyor, yüzü gergin. Benden daha iyi kontrol ediyor. Bu bir değişiklik yaratıyor. Beni en yakın duvara yaslarken, gözleri ağızma düşüyor, niyeti açık. Kalçalarımın arasına çöken ağırlık onları sıkmaya zorluyor. Vücudumun davranmasını istiyorum, ona *yalvarıyorum*.

Dudaklarını yavaşça dudaklarıma bırakıyor ve beni nazikçe öpüyor. İçime hücum eden kan neredeyse beni kışımın üstüne oturtacaktı.

Jude geri çekiliyor, ıslak dudakları parlıyor. "Bununla tartışacak mısın?"

Kollarımı kurtarıyorum, onu itiyorum ve bir tokat daha atıyorum. Ben onun önünde yarı öfkeli, yarı tahrik olmuş bir halde soluk soluğa kalırken o gözlerini kısa süreliğine kapatıyor, burun delikleri alevleniyor. *Lanet olsun bana.*

Azimle derin bir nefes aldıktan sonra tekrar üzerime geliyor, dudaklarımız birbirine çarpıyor, öpücüğü bu sefer daha güçlü, nefesimi çalıyor. Vücudu benimkini duvara sıkıştırıyor, göğüslerim ağrımaya başlıyor, kafam daha da karışıyor. Kendi kendime homurdanıyorum ve yüzünü *tekrar* tokatlayarak onu geri çekilmeye zorluyorum. *Sakın düşme.*

"Sabrım tükeniyor Amelia," diye homurdanıyor, sersemliğini üzerinden atıp ağzını benimkine yapıştırarak.

"Siktir git." Dudağını ısıriyorum, onu geri itiyorum, acıyan elim otomatik pilota, ona tekrar vuruyor. *Tokat.* Başını yana doğru sallıyor ve orada tutuyor, yükselen öfkesiyle nefes alıyor, tıpkı benim ona duyduğum arzuyla nefes aldığım gibi. Savaş ya da kaç modundayım ve öfke hangi seçeneği seçeceğime karar veriyor.

Savaş. Sahip olduğum her şeyle onunla savaş. Canını yak. Kendimi koruyacağım.

Jude gözlerini yavaşça benimkilere kaldırırken dudağını yalıyor. Gözleri çok karanlık. Öfke dolu, ama öfke parıltısının ardındaki çaresizliği görüyorum. Bu adamın yanında doğru düşünemiyorum. Tüm mantığımı kaybediyorum, dengeli ve mantıklıdan anlamsız ve mantıksıza geçiyorum.

Duvara yaslanıyorum, alnım nemleniyor, bedenim onu çağırıyor. Gözlerimi kot pantolonunun fermuarına indirdiğimde, onun da öfkesinin geçtiğini, şişkinliğin belirginleştiğini görüyorum. Onu istiyorum. *Onu* istiyorum.

Azalan direncimi korumak için dua ederken, Jude hırlayarak yavaşça içeri girip kontrolden çıkmış elimin ona doğru gelmesine hazırlanırken başımı kaldırıyorum

tekrar. Ama artık savaşmayacağım. Bittim. Bir elini belime atıyor, kalçalarımı kendine doğru çekiyor, gözleri kapanıyor, nefesi yüzüme yayılıyor. Avuçlarım kalçalarını buluyor, burnumu soktuğuunda yanağım kıllarının sertliğine sürtünüyor.

Sikinin nabzı karnımın alt kısmında atıyor.

Kokusu burnumu istila ediyor, beni daha da sakinleştiriyor, elleri sırtımdaki gergin kaslarımda çalışıyor, ta ki ona karşı kemiksiz kalana kadar. Sakinleştim.

Ağzı kulağıma doğru ilerliyor. "Seni istiyorum Amelia," diye fısıldıyor, dokunuşuyla olduğu kadar sözleriyle de irademin üzerine basıyor. "Seni o kadar çok istiyorum ki." Kulak mememin altındaki hassas noktayı öpüyor ve dizlerim titriyor. "Bunu birlikte çözmeliyiz." Çenemi tutup yüzümü kendi yüzüne çeviriyor. "şimdi öfkeli bir seks yapabiliriz, her şeyin acısını benden çıkarabilirsin ya da benimle gelip bunu düzeltmeye çalışmama izin verebilirsin." Gözlerinde görmezden gelemeyeceğim bir samimiyet var. Görmezden gelemiyorum. "Ama çekip gitmek bir sečenek değil."

Dudağımı ısııyorum, boğazımda düğümlenen kelimeleri söylemekten korkuyorum. Kaderimi mühürlemekten korkuyorum.

"Bu bir sečenek deđil," diye fısıldıyor ve yüzümü tutarken bunu pekiřtiriyor. "Benimle gel."

"Dışarıda çalışan insanlar var" diyorum, nerede olduğumu hatırlayarak. Neden burada olduğumu. "Ortaklar. Öylece gidemem." Telefonum çalmaya başlıyor ve lavabonun yanındaki çantama bakıyorum.

"Cevap verme," diyor Jude. "Lütfen."

"Yapmak zorundayım." Abbie ya da Charley olabilir. Endişeleneceklerdir. Jude isteksizce ayrılıyor ve telefonumu almama izin veriyor. Patronum arıyor. Tanrım, beni Jude'la mı gördü? "Gary?"

"Sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyorum," diyor. "Otele geri dönüyoruz."

İrkildim. İyi miyim? Yansımda yanımda duran Jude'a bakıyorum. Sabırla bekliyor ama temkinli olduğunu seziyorum.

"Ben iyiyim," diyorum sessizce. "Sen git. Bir Uber geliyor."

Jude bunu yalanlayarak hafifçe başını sallamaya başlar. "Emin misin?" Gary sorar.

"Evet, kadınlar tuvaletinde tanıdığım birine rastladım ve konuşmaya başladık." Gözle görülür bir şekilde irkildim. "Özür dilerim."

"Hey, endişelenme. Dediğim gibi, sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyorum." "Yarın kursta harika bir gün geçir, ve teşekkürler bu gece için."

"Benim için zevkti, Amelia. Pazartesi görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum ve Jude'un ön tarafı hızla sırtıma yaslandığında nefes alıyorum. Yanıma uzanıp tezgahdan çantamı alıyor ve elini benimkine dolayarak beni banyodan çıkarıp Evelyn'in evine götürüyor. Kalbimin boğazımda attığını, zihnimin yarıştığını hissedebiliyorum. Kararlılığım nereye gitti? İğrenme, öfke ve ondan uzak durma kararlılığım nerede?

Bu çekim çok güçlü. Daha fazlası için geri dönmeye devam ediyorum ve korkarım hep döneceğim.

Evelyn'den çıkıyoruz, Jude bana önderlik ediyor, elimi sıkı sıkı tutuyor ve cam koridordan geçerek ana otele dönüyoruz. İleride Gary'yi diğerleriyle birlikte görüyorum.

"Jude," diye nefes alıyorum, yavaşlayarak kollarımızın aramızda uzanmasını sağlıyorum. Soru sorarcasına bana bakıyor. "Patronlarım," diyorum ve o da kontrol ediyor, bizi hızla başka bir koridora ve farklı bir merdivene yönlendiriyor.

Dairesine vardığımızda telefonumu kanepeye bırakıyor, beni kucağına alıyor ve mutfığa götürüyor, beni tezgâhın üzerine oturtuyor ve kalçalarımın arasına giriyor.

Yüzümü kavrayarak kendine doğru çekiyor ama beni öpmüyor. Avuçlarımı bileklerine doluyorum. Her şeyi daha iyi hale getirecek sözlerini bekliyorum. "Sana Katherine'den bahsetmeliydim."

Bu her şeyi daha iyi yapmaz ama en azından hatasını kabul ediyor. "Neden yapmadın?"

"Çünkü bunun seni soğutacağından korktum."

"Öyle," diyorum açık yüreklilikle. "Bir aşk üçgeninin parçası olmakla ilgilenmiyorum."

"Pazar günü ciddi bir şeyle ilgilenmiyordun," diyor gülerek. "Söyle bana Amelia, aslında ne istiyorsun?"

Ona göz kırptım, şaşırdım, öfkelen dim. Şimdi de götlük mü yapıyor? "Bunu düzeltmek için harika bir iş çıkarıyorsun," diye çıkışıyorum, yüzümü onun elinden çekip tezgah tan iniyorum. "Siktir git, Jude." Bu tahterevall i duygularıyla başa çıkamıyorum. Benim ya da onun. Bir saniye şehvet, bir saniye öfke, umutsuzluk, sakinlik, neşe, ıstırap. Bu sağlıklı değil ve istediğim de bu değil.

"Amelia," diye bağı rarak kolumu tutmaya çalışıyor. Hamlesini savuşturuyorum ve çantamı alıyorum. "Oh, harika, şimdi yine yürüyüp gidiyorsun. Harika. Çok mantıklısın."

"Makul mü?" Bağı rıyorum, sesim tiz çıkıyor. "Evli bir kadını beceriyorsun! Bunların hepsi senin için bir oyun mu? Kadınları iradene boyun eğdiriyorsun, cazibeni sağa sola saçıyorsun. Neyin var senin?"

Geldiğini görüyorum. Patlama. "Benimle ilgili her şey yanlış!" diye bağı rıyor, tamamen kendini kaybediyor. Etrafında dönüp yumruğunu duvara vuruyor ve alçı, yumrulu elinin etrafında parçalanırken telaşla geri sığı rıyorum. "Lanet olsun!" Yumruğunu çekip kurtarıyor ve küfürler savurarak lavaboya gidiyor, sürtünmüş eklemlerini soğuk musluğun altına sokuyor. Birkaç derin nefes alır. Gözlerini kapadı. "Ben berbat biriyim Amelia," diyor sakin ce. "Tam bir beceriksizim, yani evet, yapabileceğin en iyi şey gitmek ve hayatına devam etmek."

Ondan çekiniyorum. "Sen bu gece ortaya çıkana kadar ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyordum."

"Benim kulübümd eydin," diye homurdanıyor.

"Ondan önce de en iyi arkadaşımın kapısını yumrukluyordun, bu yüzden sakın bu boktan gösterinin suçunu bana atmaya kalkma." Kolumu kapıya doğru savurup işaret ediyorum. "Az önce beni dairene götürdün."

ve senin tek yaptığın bunu daha da kötüleştirmek oldu." Öfke sorunlarını hafife almışım. Öfkesini. Elini sallarken ve bir kurulama bezi alıp kurularken, dudağı küçümsemeyle kıvrılırken kesinlikle çıldırmış görünüyordu. *Ben berbat biriyim, Amelia.*

Haksız değil ve beni de mahvediyor. Öfkem, hayal kırıklığım. Kontrolden çıkmış hissediyorum.

"Seni buraya getirmeme izin verdin Amelia, çünkü seni becermemi sevdiğin gibi becermemi istedin."

"Cehenneme git."

"Ben zaten oradayım!" diye bağılıyor ben hışımla kapıyı arkamdan çarparak çıkarken, yüzüm kesinlikle öfkenin her tonuna sahip. Otele açılan bir sonraki kapıya doğru ilerlerken kafamdaki baskı artıyor ve kapıyı çekerek açıyorum.

Ve Katherine ile yüz yüze gel.

"Oh," diye gülüyorum, beni bir aşağı bir yukarı süzerken. "İşte bu mükemmel."

"Affedersiniz?" Öfkeyle yanımdan geçip gidiyor ve ben de Jude'un bu tarafa doğru koştuğunu görüyorum, yüzü korku, öfke ve endişenin bir resmi.

Sikey

im.

Onu.

Gülümseyerek elimi Katherine'e doğru uzatıyorum. "Bakın kimler gelmiş," diye şarkı söylüyorum, sevinçle.

Dengesiz.

"İkinize de iyi eğlenceler." Gözlerimin arkasındaki sızıya lanet ederek çıkıyorum, merdivenlerin başına gelene kadar çeşitli çift kapılardan geçiyorum. *Piç kurusu.* Ben lanet bir aptalım.

"Amelia," diye bağılıyor Jude arkamdan.

"Siktir git," diye tıslıyorum, hayatımda hiç bu kadar çok küfür edip etmediğimi merak ediyorum.

"Amelia, Tanrı aşkına."

Merdivenleri kullanıyorum ama sadece üç basamak inebildim, sonra tekrar yukarı sürüklendim. "Siktir git dedim!" diye bağırdım.

"Hayatta olmaz," diye feryat ediyor, yüzü bana dönük. "Konuşmamız gereken şeyler var."

Gülüyorum. "Ne, ne kadar sik kafalı olduğunu mu?" "Eğer seni mutlu edecekse." Kolumun üst kısmını tutuyor ve beni dairesine doğru yönlendirmeye başlıyor, ama tam karşı koyacakken Katherine ortaya çıkıyor ve yüzündeki şok ifadesi bana hissettiğim kadar vahşi görüldüğümü söylüyor.

Onun hatası.

Bu . . . bir adam yüzünden.

Bana ne oldu böyle?

Jude beni güreşerek yanından geçiriyor ve ona attığım pis bakış onu taşa çeviriyor. "Rica ederim," diye feryat ediyorum ve Jude'dan uyarı niteliğinde bir sıkma yiyorum.

"Sanki seçim seninmiş gibi konuşuyorsun," diye cevap verir Katherine, soğukkanlılıkla. Gerçekten de öyle demek istiyor.

"Yeter, Katherine," diye sakın bir şekilde uyarıyor Jude beni. üzerinde.

"Bunu bir de senin malına söyle," diye karşılık veriyor.

Öfkemi bastırmak için öksürüyorum ve Jude'un

Tut. *Tokatla onu. Gözlerini oy. Onu boğmak.* "Bir şeyler mi?" Papağan gibi ona doğru koşuyorum, aklım ve hislerim tamamen gitmiş durumda. "Yanılıyorsam düzeltin ama bu durumda evli olan siz olduğunuza göre, sanırım *o sizin* bir parçanız."

Mırıldanıyor, suratını asıyor, bu fikri düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Doğru." Gülümsüyor ve bu kendini beğenmiş bir gülümseme. Bundan zevk alıyor. Benim üzüntüm, benim kontrol kaybım. "Benim," diye ekliyor.

Bu çılgınlık da ne böyle? Kendimi neye bulaştırdım böyle?

Katherine sabırsızlanıyormuş gibi yaparak iç geçiriyor. "Jude, eğer yatıp kalkacaksan, en azından biraz klas ve haddini bilen birini bulamaz mısın?"

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Katherine!" Jude havlıyor. "Kapa o lanet çeneni."

Kendimi ona doğru fırlatmamak için tüm kaslarımı kilitleyerek kendimle sert bir konuşma yapıyorum. Ben bundan daha iyiyim. *Kıbar ol.* Çok geç.

Git.

Git.

Kendimi daha fazla utandırmadan buradan çıkmalıyım. Bir ayağımı kaldırıyorum ve yukarı doğru çekildiğimde irkiliyorum. "Ne oluyor lan? Jude!"

"Kapa çeneni," diye tersliyor ve beni omzunun üzerinden atıp dairesine doğru yürüyor. Kapı çarparak kapandı ve beni ayaklarımın üzerine bıraktı. "Daha işim bitmedi."

"Öyleyim!" Çığlık atıyorum. "Benden bu kadar. Keşke seni hiç görmemiş olsaydım. Keşke hiç var olmasaydın. Keşke seni unutabilseydim! Keşke seninle tanışmadan öncesine dönebilseydim ve daha iyi seçimler yapabilseydim."

Jude göz kırpmıyor. Geri çekiliyor. Yaralandı mı? Beni rahat bırak. "İstersen beni unutabilirsin."

"Hayır, yapamam." Ve bu berbat bir şey. Zihnime kazındı. Lanetlendim, verdiğim aptalca kararlar yüzünden pişmanlık içinde yaşamaya mahkum oldum. Başından beri haklıymışım. O tehlikeli biri.

Gitmem gerek.

Gitmek zorundayım.

Çantamı arıyorum, dışarıda düşürmüş olduğumu hemen fark ediyorum. Kapıyı işaret ediyorum. "Çantam dışarıda," diyorum, nefes darlığım fiziksel ve duygusal yorgunluğumun göstergesi.

"Neden beni unutamıyorsun?"

Kolum aşağı iniyor ve beynim boşalıyor. Bana bakan anlamlı gözler beni kırabilir.

"Söyle bana, Amelia.

Neden?"

"Ben

gidiyorum."

"Gitmiyorsun. Kalacaksın ve burada neler döndüğünü anlamama yardım edeceksin."

Dudağımı ısırdım, çok yıprandım. Ne kadar ciddi olursa olsun, kendini **p a z a r l a y a n** bir adamla birlikte olamam.

Önemsiz. Yaşadığımız şey önemsiz değil. *Kahretsin, bunun önemsiz olmadığını biliyorum.*

Temkinli bir şekilde yaklaşan Jude, kaçmak üzere olduğuma dair bir işaret var mı diye beni dikkatle izliyor. Ayaklarım haliya yapışmış gibi hissediyorum. Kararlılığım kırılıyor. Bu adamın kölesiyim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Kaçınılmaz olanı kabullenmek zorunda mıyım?

"Gözlerim sadece ve sadece senin üzerinde Amelia," diyor sessizce, bana doğru yaklaşıyor. Uzanıp kendini bana sunuyor. "Öyleyse al beni. Beni harap et. Benimle ne halt etmek istiyorsan onu yap, çünkü bu seninle başlıyor ve seninle bitiyor."

Önümde ellerini uzatmış, bana doğru uzatırken, onun bu açıklaması beni eziyor. "Kes şunu."

"Sadece sen. Beni istiyor musun?"

Dişlerim dudağımı sıkıyor, sallanmasını engellemeye çalışıyorum.

"Cevap ver bana," diyor.

Ellerine uzandığımda ihtiyacımı ve arzumu engelleyen baraj yıkılıyor. Bu benim cevabım. Onun bedenine doğru çekiliyorum ve ikimiz de geri çekilmiyoruz, dudaklarımız birbirininkini buluyor, hayal kırıklıklarımız ve çaresizliğimiz bizi daha iyi hale getiriyor. Öpüşmemiz vahşi diller, çarpışan dişler, ellerimiz her yerde, birbirimizi hissediyoruz.

Evcilleştirilemez

.

Söndürülemez.

Kaçınılmaz.

Tişörtünü gövdesinden çekip çıkarıyorum, neredeyse başının üzerinden yırtıp yere atıyorum, ellerim kemerine gidiyor ve çekerek açıyorum. Fermuarını açtığımda Jude ağzıma doğru inliyor, dudaklarını dudaklarımda tutuyor, kot pantolonundan sıyrılıyor, ayakkabılarını tekmeliyor, çoraplarını çıkarmak için uzanıyor, sonra bana başlıyor. Kaşkorsemi yırtıyor, pantolonumu kalçalarımın altına itiyor. Belimde daireler çizip topuklu ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkarmama izin vererek beni kaldırırken dudağını ısırarak inliyorum. Sırtım

Kısa bir süre sonra ahşap ada tezgahına yaslanan Jude üzerime eğildi, sütyenimin kaplarını aşağı çekerken bacaklarım kalçalarına sarıldı. Göğüs kemiğimin üzerinden öpücükler kondurup bir mememi ısırp diğerine masaj yaparken başımı arkaya atarak haykırıyorum.

"Kahretsin, bu vücudu özlemişim," diye mırıldanıyor bir ağız dolusu etimin etrafında. "Kahretsin, bu göğüsleri, ağzını, yalvaran amını." Bir parmağı külotumu geçip arzumun içine kayıyor ve saçlarını tutuyorum, çekiyorum ve çekiyorum, kalçalarımı kalçalarının etrafında daha sıkı sıkıyorum. Nefes nefese kalıyor, derinlere dalıyor ve geri çekiliyor, tekrar ağzıma geliyor, avucunu başımın arkasından geçiriyor ve beni cesaretlendirerek öpüşmemizi kuvvetlendiriyor. "Çok iyi hissediyorsun." Dili benimkini hızla kucaklıyor, her türlü kontrol hızla kayboluyor, aleti özgürlük için savaşıyor. Boxerına kadar uzanıyorum ve elimi içine sokuyorum, onu tutuyorum, sıcaklık ve zonklama karşısında nefesim kesiliyor. "Kahretsin," diye homurdanıyor, öpücüğünün hızını bir an için kaybediyor. "Tanrım, sana çok ihtiyacım var." Ayağa kalkıyor, avucunu önümden karnıma doğru sürüklüyor, hareket eden elini izliyor. Bedenim yuvarlanıyor, beklenti beni mahvediyor. Onun üzerimde yükseldiğini, bana hayran olduğunu, vücuduma taptığını görmek.

Dayanılmaz.

Ağız sulandırıcı.

Heartthrob.

Jude kirpiklerinin arasından bana bakıyor, gözleri kukuletalı. Bana nasıl bakıyor? Bu ezici. İhtiyaç. Çok fazla ihtiyaç. "Neden bir pisliksin?" Sessizce soruyorum.

Vücudumu tekrar okşuyor, omurgamı eğmeye zorluyor, göğsümü yukarı itiyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. "Bunu mahvetmek istemiyorum," diye fısıldıyor gözlerimi tarayarak.

"O zaman yapma." Nefes alışım gürültülü. Nabzım kulaklarımda zonkluyor.

Başını sallıyor ve beni yüzüstü çevirerek tezgâhın üzerine doğru eğiyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, avuçlarım ahşap yüzeye çarpıyor, göğüslerim eziliyor. göğüslerime bakıyorum.

Jude'un omuzları üzerimde beliriyor, iki eli de kığımın yanaklarını yumuşatıyor. İçindeki açlık bambaşka bir şey. Yüzündeki mutlak çaresizliği yanlış okuyor olamam. Boxerını aşağı iterken gözleri benimkilere kayıyor, aleti serbest kalıyor, uzun ve sert bir şekilde dışarı fırlıyor. Yanaklarımı şişiriyorum ve kendimi destekliyorum.

"Seni mutfak tezgahının üzerinde sikerken beni izle, bebeğim." Başını sallayarak yanımdan geçip gidiyor, ben de yutkunup ileri bakıyorum. Buzdolabının aynalı kapılarına. Ön kollarımın üzerinde yükselirken küçük, huşu dolu bir nefes beni terk ediyor. Manzara. "Oldukça iyi bir görüntü, ha?" Saçlarıma uzanıp başımı geriye çekiyor, sonra uzun bir nefes vererek yavaşça içime giriyor, gözleri aynadaki göğüslerimde, benimkiler onun yüzünde, gerginlik güzelliğini yeni zirvelere taşıyor. Karın kasları şişiyor, göğüs kasları kabarıyor, saçları yüzüne dökülüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve dolgunluğu içime çekiyorum, üzerime eğilip dudaklarını sırtıma bastırduğında mırıldanıyorum, bir taraftan diğerine öpüyorum. "Hazır mısın?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, zevkten başım dönüyor ve hareket etmeye başlıyor, içeri girip çıkıyor, sıkıca gıcırdatıyor, ikimizi de çalıştırıyor, hızını buluyor, birkaç akıl almaz dakika boyunca sürdürüyor, ante'yi yükseltmeden önce, artık sürmüyor, ama kısa, hızlı patlamalarda derinlere vuruyor.

"Jude," diye inliyorum, başım dönüyor. "Çok iyi." Aynada onu izliyorum, bedenime sahip çıkıyorum, güçlü ve kuvvetli.

Ellerini omuzlarıma koyarak beni kendine doğru çekti, çenesi gergindi. Parmak uçlarıma kadar zorlanıyorum, kalçaları piston gibi hareket edene kadar yavaş yavaş artıyor.

Sürekli haykırıyorum ama gözlerim aynada ona çakılı kalıyor. Boynundaki damarlar kabarıyor ve ben çaresiz, onun emrinin merhametindeyim, parmakları kalçalarımı pençeliyor. Bu zevki tarif edemem. Onun görüntüsü, bizim görüntümüz, onun yüzü, her tarafına sıvanmış haz. Bedenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı sesler, ter kokusu, Jude ve ben, hepsi birbirine karışıyor. belli eden sıcaklık ayak parmaklarımdan yükseliyor, benim

Midem buruşuyor, kaslarım geriliyor. Nefesimi tutuyorum, ilerleyen orgazmı yakalamaya çalışıyorum, aleti acımasızca içime giriyor. Gözleri dumanlanıyor ve başı geriye düşüyor, dudakları aralanıyor.

Yumruklarımı sıkarak tahtaya bastırıyorum ve kendimi sabitlemeye çalışıyorum. Bu çok güçlü olacak. "Evet," diye nefes alıyorum, serbest kalmayı kovalıyorum, ilerlemesini istiyorum. "Evet, evet, evet."

Jude dişlerinin arasından hava emiyor, acımasızca, durdurulamaz bir güçle devam ediyor. "Hadi, hadi."

"Evet!" Bağııyorum, zevk kenarda cızırdıyor, dökülmeyi ve beni yutmayı bekliyor.

"Lanet olsun, Amelia!" diye bağııyor, beni sertçe beceriyor, tüm gerginliğı ve şüpheleri yok ediyor.

Sabitlenmişim, bylenmişim, kaygan göğsü kabarıyor, boynu şişiyor. "Evet!"

"Siktir."

"Evet!"

"Amelia!"

"Evet!"

"Siktir, sana tapıyorum."

Bam, bam, bam.

"Konuş benimle bebeğim," diye bağııyor. "Anlat bana."

"şimdi!" Beni yakalıyor ve öforik bir duruma sokuyor, görüşüm bulanıklaşıyor, işitmeme bulanıklaşıyor, Jude'un bağıırışları ve haykırışları bulanıklaşıyor ve uzaklaşıyor. Her santimim aşırı duyarlı, vücudum şiddetle tepki veriyor, seğıiyor. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, başım dönüyor, Jude benimle birlikte gelirken sise karşı savaşıyorum, st bedeni sırtımın üzerine katlanıyor, titremesi şiddetleniyor. İkimiz de zevkle başa çıkmaya çalışırken işe yaramaz hale geliyoruz ve bu hiç bitmiyor, ben tahtaya sıçrıyorum, Jude sırtıma sıçrıyor.

"Lanet olsun," diye soluyor, burnunu çekiyor, ıslak alnını tenime srtyor, saçları sırtımı gıdıklıyor.

Titremeler hala içimde geziniyor. Fel olmuş durumdayım, hareket edemiyorum, nefesimi zor tutuyorum, tezgahın üzerinde nefes nefese kalıyorum. Konuşamıyorum ve ne yapacağımi bilemiyorum.

söyleyebilseydim. Kafam allak bullak oldu. Seks işleri daha iyi yapmaz.

Al beni. Beni harap et. Benimle ne halt istiyorsan yap.

Sersemlemiş bir halde, klitorisim hala zonkluyor, duvarlarım hala zonkluyor, gözlerimi kapatıyorum ve buradaki en iyi sonucu hayal etmeye çalışıyorum. Saygınlığımla birlikte kalbimin de sağlam kalması en iyi sonuç olurdu. Bunu hiç beklemiyordum. *Onu* hiç tahmin etmemiştim.

Ve şimdi kendimi **berbat** hissediyorum, çünkü Jude haklı. Çekip gitmek bir seçenek değil.

Aynı zamanda
imkansız. Doğal
değil.

Ben berbat biriyim. Tam bir beceriksiz, yani evet, yapabileceğin en iyi şey ayrılmak ve hayatına devam etmek.

Ama bir türlü gidemiyorum ve aptalca denediğimde beni durdurdu.

Bunu mahvetmek istemiyorum.

Tanrım, korktuğu şey bu mu?

Dokunuşu omuzlarımdan kollarıma, ellerime doğru kayıyor ve onları tutuyor. Sıkıyor. "Sessizsin," diyor usulca, kürek kemiklerime öpücükler kondurarak. "Konuş benimle."

"Bunu mahvetmeni istemiyorum," diye fısıldıyorum, dürüstlüğümlle kendimi şaşırtarak. "Ve ben de bunu mahvetmek istemiyorum."

"Sana Katherine'den bahsetmeliydim," diyor sessizce.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Ben de seni beklemiyordum."

Jude kayıyor ve içimden çıkıyor, arkasında bıraktığı kayganlık sıcak ve kalçalarımı kaplıyor. Beni döndürerek bir kolunu boynuma doluyor ve çenesini başıma yaslayarak beni göğsüne çekiyor. "Seni yakaladım."

Beni yakaladı.

Ama beni tutması için ona güveniyor muyum?

Doruk sonrası durumumda bunu düşünecek kafa boşluğum yok. Harap olmuş, tükenmiş durumdayım. "Tamam," diyorum, onun rahatlığını kabul ederek. Ona sarılıyorum.

İç çekerek saçlarımı öpen Jude, eğilip beni kalçalarımın arkasından tutarak vücuduna çekiyor ve omuzlarına tutunmam için beni cesaretlendiriyor. Beni yatağa taşıırken, "Bu gece burada kalacaksın," diyor. Beni ipeksi yumuşaklıktaki örtülerin üzerine yatırıyor ve yanıma tırmanarak beni kendine çekiyor. Elimi göğsüne koyuyorum, o elini benimkinin üzerine koyarken ben uçaklara bakıyorum.

"Onunla bir daha yatmanı istemiyorum," diyorum sessizce.

"Tamam" diye basitçe cevap veriyor.

Bölüm 26

Balinalar beni tekrar uyandırıyor, bana sesleniyorlar. Yataktaki boşluğa dikkat ediyorum ve sırt üstü yuvarlanıp nefes veriyorum. Buraya tekrar nasıl geldim? Bu aptalca bir soru. Dün gecenin anıları zihnimde dans ediyor, bana nerede olduğumuzun tam ve kapsamlı bir özetini veriyor.

Boktan bir cevap. Birçok anlamda. Tanrım, hiç bu kadar dengesiz davranmamıştım. Hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Dehşete düştüm. Mahvoldum.

Yatağın kenarına doğru sürünüyorum ve çarşafı yanıma çekip kendimi ona sarıyorum. Jude'u mutfaktaki adada, tam da dün gece beni domalttığı yerde otururken buluyorum. Bir eli ıslak saçlarında, başını tutuyor, diğer eli bilgisayarının trackpad'inde. Duş almış ve giyinmiş. Bej bir chino pantolon ve beyaz bir tişört giymiş. Yalınayak.

"Günaydın," diyorum, utangaç bir ifadeyle.

Başını kaldırıp bilgisayarını itiyor ve tabureye dönüyor. "Günaydın." Ayağa kalkıyor ve bana yaklaşıyor, çarşafın kenarlarından tutuyor ve adımlarını tersine çevirerek tabureye geri dönüyor, beni de kendisiyle birlikte çekiyor. Koltuğa eğiliyor ve beni istediği yere, kalçalarının arasına koyuyor, ilgiyle bana bakıyor.

Tanrım, kendimden çok utanıyorum. "Dün gece verdiğim tepki için özür dilerim."

Dudağı biraz bükülüyor. Eğleniyor mu? İçimden gülüyorum. Dün gece ben çılgına döndüğümde gülmemişti. "Konu *seni* paylaşmak olduğunda kontrollü bir poster çocuğu sayılmam, değil mi?"

Çok doğru. "Peki ya Katherine?" "Ne olmuş ona?"

"Dün gece buraya ... için mi geldi?" Söyleyemiyorum.

"Muhtemelen."

"Öylece ortaya çıkıyor ve sen de buna uyum mu sağlıyorsun?" "Eğer havamdaysam."

Başımı sallıyorum, beynim ağrıyor. Bu tür sert bir konuşma için çok erken. Dün gece söylediğim son şeyi hatırlıyor mu? Pişman değilim. Ve daha da önemlisi, cevabını hatırlıyor mu?

"Peki ya şimdi?" Ben soruyorum. Hiçbir belirsizlik istemiyorum. Dün gece iğrençti.

"Sadece bir kadın için havamdayım," diyor ve yanağıma bir öpücük bırakıyor. "Ve o da evli değil." Kaşlarını çatıyor. Çok sevimli. "Öyle mi?"

"O değil."

"O zaman mutluyum. Sen mutlu musun?"

"Bunu Katherine'e açıklayacak mısın?"

"Katherine'i düşünmeni istemiyorum." Yanağıma uzanarak parmağını kemiğimde gezdiriyor. "O yüzden sana tekrar soruyorum. Mutlu musun?"

Bunu itiraf etmekten neredeyse korkuyorum. Ama Katherine'i düşünmüyor musun? Bunun bir cevap olduğunu sanmıyorum. "Mutluyum," diyorum ama yarım ağızla ve gözleri biraz kısılıp iç çektiğinde bunu anladığını biliyorum.

"Bana dürüstçe cevap ver."

"Katherine'le bir daha yatmayacağını söylersen mutlu olacağım."

Dudakları titriyor. "Dün gece yaptığımı sanıyordum."

Yani hatırlıyor. Burnumu kıvırıyorum, Jude da benimkinin ucunu ısırp çarşafı açarak aynısını yapıyor. Bakışlarını çıplak önümde gezdiriyor. "Ve eğer ilgilenirsen diye söylüyorum, çok mutluyum." Vücudum ısıldıyor. Durdurulamaz. Çarşafın kenarlarını kullanarak beni kendine yaklaştırıyor, göğsümü ağzına götürüyor ve ben de iç çekerek bana ziyafet çekmesine izin veriyorum. "İş için hazırlanma zamanı." Kıçımı tokatlıyor ve beni kendi alanından çıkarıyor.

"Ne?"

"Yapacak işlerim var," diyor. "Ve sen de bana yardım edeceksin."

"Ama bugün hafta sonu."

"Sakin bana Cumartesi ya da Pazar günleri bir ya da iki e-posta göndermekten imtina ettiğinizi söylemeyin."

Bir ya da iki e-postadan fazlası. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve dizüstü bilgisayarının kapağını kapatarak tezgâhtan indiriyor. "Yarım saat içinde Kütüphane Bar'da buluşalım." Kapıya doğru yöneldi. "Çantan ve telefonun adada."

"Nereye gidiyorsun?"

"Yapmam gereken birkaç arama var."

"Oh." Telefonumu alıp cevapsız çağrı ve mesaj yağmuruna karşı kendimi hazırladım. Yanılmamışım. "Kahretsin." Önce Abbie'yi arıyorum ve cevap verdiği anda FaceTime'a geçmem isteniyor. Siktir et. Yaltaklanıp kabul ediyorum ve tabureye çöküyorum.

Abbie beni, çarşafı, saçlarımı, muhtemelen şişmiş dudaklarımı içine alıyor, sonra yanıma bakıyor. "Seni lanet olası aptal," diye nefes alıyor.

"Dün gece beni görseydiniz daha sert bir şey söylerdiniz."

"Bekle. Charley'i arıyorum. İkimizle de yüzleşeceksin."

Charley kalçasında Ena'yla bana katılırken tabureye daha da gömülüp kendimi küçültüyorum. Beni ve arka planı tarıyor. "Seni lanet olası aptal," diye nefes alıyor.

"Öyle," diye homurdanıyor Abbie. "Ne oldu?"

"Kulübe geldi." Orada olduğumu ona kimin söylediğini hâlâ bilmiyorum. Fark eder mi? "Hararetliydi."

"Peki hilekar bir pislik olduğu için bahanesi ne?" "Onun hiçbir mazereti yok. Onun bir anlaşması ile Katherine ve kocası biliyor."

"Anlamıyorum," diye nefes alır Charley.

"Ben de," diye itiraf ediyorum. "Ama bitti ve-"

"Altındasın." Abbie kaşlarını kaldırır. "Amelia!"

"Elimde değil," diye ağlıyorum. "Ona bakıyorum ve parçalanıyorum. İçimde tuhaf bir his var ve bu çok iyi hissettiriyor. Bana dokunuyor, eriyorum. Konuşuyor, titriyorum. Onu kokluyorum ve bayılabiliyorum."

"Tanrım." Charley, Ena'yı Lloyd'a verir ve kameraya yaklaşır. Evet. Bu iş ciddi.

"Peki şimdi ne olacak?" Abbie soruyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, kalkıp ayaklarımı takip ederek soyunma odasına gidiyorum. Son kapıyı açıyorum ve yeşil katırları görünce yutkunuyorum. "Sadece benimle ilgilendiğini söyledi." Kapıyı kapatıp banyoya giriyorum.

"Ve sen ona inanıyorsun?"

Haklılar mı? Ben tam bir aptal mıyım? *Tekrar soruyorum.* Ama sonra, onlar için itici sonuçlar çıkarmak kolay. Benim hissettiklerimi hissedenler onlar değil. "Ona inanıyorum." Dün gece bana nasıl baktığını görselerdi, onlar da inanırlardı. "Bakın, size ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Duşu açıyorum. "Ama çekip gidemeyeceğimi biliyorum, bu yüzden burada bunun nereye gideceğini öğrenmek için bekliyorum."

"Evlilik mi?" Charley soruyor. "Ne? Hayır!"

"Bebekler mi?"

"Saçmalama."

"Yani bu sadece seks, öyle mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Kızgınlığım gerçek. Çünkü onun ne demek istediğini biliyorum.

"Demek istediğim şu ki, Nick'i beş yıl sonra terk ettin çünkü o çok ciddi olmak istedi ve şu anda duyduğum tek şey, Jude Fuckboy Harrison ile yaşadığın bu şeyin çok ciddi olabileceğini düşünebileceğine dair ipuçları."

"Ve sen de ciddi olmak istemiyorsun," diye araya giriyor Abbie, ağzına bir lokum atıyor ve devasa saf şeker parçasının etrafında alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde en iyi arkadaşlarıma bakıyorum. "Bu akşam için planın nedir?"

İkisinin de başı geriye düşer ve ikisi de bıkkınlık içinde inler.

Çarşafı hasır çamaşır sepetine atarken, "Bak, bunu ilerledikçe anlamama izin ver," diyorum. "Neden üzerine bir isim yazmak zorundayım ki?"

"Çünkü böyle bir ilişkide her iki tarafın da birbirlerinin beklentilerinin ne olduğunu bilmesi gerektiğini düşünüyorum." Her zamanki gibi mantıklı olan Charley ekranda sallanmaya başlar, evinde bir yere doğru yürür. "Gitmem gerek. Bir poonami etkinliğimiz var. Saat altıda burada buluşalım mı?"

"Altı," diye onaylıyorum, Charley telefonda çıkınca dikkatimi Abbie'ye veriyorum. "Birazdan döneceğim. Birlikte hazırlanabiliriz."

"Dikkatli ol, Amelia."

"Fikrini değiştirmişsin," diyorum gülerek.

"Evet, şimdi fikir değiştirecek bir bilgiye sahibim.

Aptal olma, tamam mı?"

Telefonu kapatmadan önce gülümsüyorum, küvetin kenarına çöküyorum ve telefonumu elimde çeviriyorum. Fazla düşünmemeye çalışıyorum. Benim beklentilerim neler? Jude'un beklentileri neler? Ve dün geceki gerginlikten, öfkeden, bağırış çağırıştan sonra bunu konuşmamız gerekmez miydi?

Yoksa biz mi?

İnleyerek kendimi küvetin kenarından kaldırıyorum ve telefonum çalmaya başlayınca irkiliyorum. Nick. "Tanrım," diye fısıldıyorum, eski sevgilimin beni *tekrar* arama sesini bastırmak için duşu açıyorum.

Bölüm 27

Ben geçerken lobi hafta sonu misafirlerinin gelişi, bavulların ve golf çantalarının personel tarafından taşınması ve hoş geldin içeceklerinin dağıtılmasıyla çalkalanıyor. Kütüphane Bar'a doğru eğilip bükülerek ilerliyorum, eşikte durduğumda onu barın sonunda cep telefonu ile konuşurken görüyorum. Jude Harrison'ı ilk gördüğümde de aynı yerdeydi. Duman mavisi, nervürlü cam gölgenin biraz solunda, onu net bir şekilde görmemi sağlıyor. O günkü gibi sarsılmıştım, midem bulanıyordu.

"Ah, seni güzel, kafa karıştırıcı adam," diye fısıldıyorum, başını kaldırıp beni fark ettiğinde. Telefonunu yere bırakıyor, tabureye oturuyor, kollarını kavuşturuyor, beni inceliyor, onu inceliyor. *Mahkûm*.

"Kaldır kıcını da buraya gel," diyor ciddi bir şekilde, başını sallayarak. "Şimdi."

"Peki ya yapmazsam?"

"Benimle tartışıyor musun?"

Dudağımı çiğniyorum, alışılmadık bir şekilde cilveli. "Belki."

Sırıtarak öne doğru eğiliyor ve kollarını barın üzerine koyuyor. "O zaman seni daha sonra cezalandırmak için sabırsızlanıyorum."

"Sabırsızlanıyorum."

Güzel, geniş bir gülümseme kopuyor ve iç çekerek elini uzatıyor. "Bana gel, bebeğim."

Eriyor.

Ona doğru yürüyorum ve elini tutuyorum, yanındaki tabureye kayarken elini tutmasına izin veriyorum. Clinton bize doğru yönelirken kaşlarını kaldırıyor. "Seni tekrar görmek güzel," diyor ve ilgisini Jude'a yöneltiyor.

Dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıp bir dosyayı yaklaştırarak açmadan önce Jude'un yorgun bakışını yakalıyorum. Dosyanın üzerindeki

sürtünmüş eklemlerini görüyor. "Hadi yapalım şunu," diyor.

Neye baktığını görmek için boynumu eğiyorum. "Ne yapıyoruz biz?"

"Kokteyl tadımı."

"Sana işinde yardım ettiğimi söylemiştin."

"Öylesin." Dudaklarıma uzanıyor ve başparmağını alttaki dudakta gezdirerek beni sıcak ve rahatsız bir şekilde izliyor. "Clinton kokteyl menüsü için yeni tarifler üzerinde çalışıyor ve onları denemeliyiz."

"Saat sabahın 10'u."

Jude hafifçe gülümsüyor ve içimde bir karıncalanma daha patlıyor. "Tadına bakıyoruz Amelia, kafayı bulmuyoruz."

"İlk olarak Arlington," diyor Clinton, ellerini bir bezin üzerinde kuruladıktan sonra bir kupa bardağın sapını sıkıştırıp önümüze koyuyor.

Jude kollarını kavuşturuyor ve devam etmem için başını sallıyor, ben de öyle yapıyorum, Clinton bara yaslanıp beni incelerken bardağı alıyorum.

"Bir şeye bakabilir miyim?" Bir vişneyi çevreleyen kocaman dekoratif buz küpüne hayranlıkla bakıyorum. "Bunların hiçbirinde fındık yok, değil mi?"

"Fındık yok."

"Kahretsin," diye nefes alıyor Jude, yüzü düşüyor. "Bunu kontrol etmeliydim."

"Kendim kontrol ettim." "Ama kontrol etmeliydim."

Önümde büyüyen kızgınlık karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Dudaklarımdan dökülen her şeyi araştırmak senin sorumluluğun değil, Jude."

Kızgınlığı gözlerimin önünde artıyor gibi görünüyor ve şaşkınlıkla bardağı indiriyorum. Neden bir hiç uğruna bu kadar sinirleniyor?

"Kontrol etmeliydim," diye mırıldanıyor, taburesindeki ayaklığı kullanarak kendini yukarı itiyor ve barın üzerinden bakıyor.

"Şuradakiler" diyor, birkaç cam kavanozu göstererek. "İçlerinde fındık var mı?"

Zavallı Clinton bir kavanoz alırken en az benim kadar şaşkındı. "Badem."

"Neden bademimiz var ki?" "Celeste'nin üstüne koymak için."

"Tatlı martini kokteyli mi?" "Evet."

Jude bakışlarını bana çeviriyor. "Bunu asla deneme." Sonra ben izlerken barı tarıyor, biraz endişeli. "Ya şuradakiler, onlar ne?"

"Acılı fındık," diye yanıtlıyor Clinton. "Bunlar Antep fıstığı, bunlar ceviz ve bunlar da kuru kavrulmuş kaju fıstığı."

Jude fıtık olmak üzereymiş gibi görünüyor. "Neden bu kadar çok fındığımız var?"

"Burası bir bar, Jude," diyor Clinton. "İnsanlar içkilerinin yanında bir kase fındık ister."

"Tamam, onlardan kurtulmamız gerek."

"Jude," diye fısıldıyorum bıkkınlıkla. "Fındıklar oldukları yerde iyi."

"Fındık yersen ne olur?"

"Ben fındık yemem," diye belirttim. "Çünkü alerjim var." "Ya Clinton bir tanesine dokunduktan sonra bardaktan mı içiyorsun?"

Bakışlarımı cama indiriyorum. "Bugün hiç fındığa dokundun mu Clinton?"

"Sadece kendiminkini, ama ellerimi yıkadım."

Bir kahkaha patlatıp bardağı tekrar yerine koyuyorum. "Bu hiç komik değil," diye tersliyor Jude.

"Sakinleşecek misin?" Dizini okşayarak kıkırdıyorum. "Otuz yıl boyunca alerjimle başa çıkarak hayatta kaldım. Hâlâ buradayım." Ona ne oldu böyle? Bardağı elime alıp bir yudum alıyorum, gözlerimi kenarından ayırmadan mırıldanıyorum. "Oh, bu iyi."

Jude surat asıyor. "Bu kadar rahat olmana inanamıyorum. o."

"Bu kadar gergin olduğuna inanamıyorum." Bardağı uzattım. "Dene bakalım."

Dudaklarını şakacı bir şekilde kıvrıyor ve onaylarcasına başını sallayarak kabul ediyor. "Çok iyi."

"Tatlı ve tuzlu gibi."

"Ve fındık yok," diye ekliyor Clinton, mikserinin kapağını kapatıyor ve kuvvetlice sallıyor. "Evet mi?"

"Benden bir evet," diye cıvıldıyorum. "Sırada ne var? Bu oyunu sevdim." Ama hızıma dikkat etmem gerekecek yoksa öğle yemeğine varmadan kafayı bulacağım ve bu akşamki kız kıza gecemiz için işe yaramaz hale geleceğim.

Jude'a bakıyorum, bana baktığını hissediyorum. "Ne?"

"Hiçbir şey." Dizime uzandı ve pantolonumun üzerinden sıktı. "Seni pis mola yeri." Gözleri dün gecedan kalma kıyafetlerime takılıyor.

"Gece kalmamı istediğin için pis bir mola verdim."

"Sen de bu gece kalıyorsun."

Başımı salladım. "Kızlarla planlarım var."

"Oh," diye homurdanıyor, hayal kırıklığına uğramış gibi, ama yanımdan geçip gittiğinde hayal kırıklığı kısa sürede kayboluyor ve tabii ki gözüne çarpan ve bu gece kalmayacağım gerçeğinden onu uzaklaştıran şeyin ne olduğunu görmek için bakıyorum.

Katherine.

Aramıza bakıyor ve çenesini kaldırarak pencerenin önündeki masaya yöneliyor ve bu tarafa bakacak şekilde sandalyeye çöküyor. Ne yapıyor acaba? Bedenimi öne doğru döndürüyorum, gözlerim ahşap barda, bakışlarının sırtımı yaktığını hissediyorum. Jude'un eli aniden benim elimde, taburesi yaklaşıyor.

"Sıradaki," diyor Clinton'ın bıraktığı martini bardağını göstererek.

"O ne yapıyor?" Ortam rahattan son derece tedirgin bir hale dönüşürken soruyorum.

"Boş ver onu." Bardağı eline alır. "İç."

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Kokteyli yudumlarken çok uğraşıyorum. "Güzel," diyorum, gülümsemeye zorlayarak ve bardağı Jude'a uzatarak.

Almıyor, onun yerine eğilip yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Ağzımın bir tarafından diğer tarafına doğru yalarken gözlerinin içine bakıyorum. "Lezzetli," diye fısıldıyor ve tüm sıkıntılarım unutuluyor. Sadece o var.

Ta ki dramatik bir oflama, bir sandalyenin ahşap zemine sürtünmesi ve topuk sesleri duyana kadar.

Katherine'in hışımla dışarı çıktığını görünce dudağımı ısıyorum. Jude'a, "Çok cesurca davrandın," diyorum, ona bakmadan. Ta ki o beni geri çekene kadar.

"Benden bir evet," diyor sessizce, kalçamı okşayarak. "Ve ben," diye cevap veriyorum, Katherine'i aklımdan çıkararak.

"İkisi gitti, sekizi kaldı," diye şarkı söylüyor Clinton.

İş. Sekiz mi? *Yüce İsa*. "Bir sonraki henüz isimlendirilmedi. Duyularınıza hızlı bir saldırı ve güçlü bir yumruk."

"Buna Amelia diyelim," diyor Jude sert bir şekilde, kalçamı sıkarak. Ben kısık gözlerle Jude'a bakarken Clinton bir kahkaha atıyor. Öne doğru eğilip bana dudaklarını uzatırken burnu kırıışıyor. "Eminim ağızda bıraktığı tat da ateşlidir."

"Hadi öğrenelim," diye mırıldanıyorum, yaklaşıyorum, bakışları benimkileri yakıyor. *Boğuluyorum*.

Bir öksürük beni büyülenmiş halimden çıkarıyor. "Amelia," diyor Clinton bana bir flüt sunarak. "Keyfini çıkarın."

Bir yudum aldım ve minnettarlığımı dile getirdim. Şimdiye kadar tattığım en iyi şey olabilir.

Jude Harrison hariç.

"Al," diyorum ve Jude'a uzatıyorum. "Sanırım bu şimdiye kadarki favorim."

Hafifçe başını sallıyor, mırıldanarak bir yudum alıyor. Bardağı havaya kaldırarak, düşünceli bir şekilde tadına bakıyor. Sonra sakın gözlerini bana çeviriyor. "*Kesinlikle* benim favorim," diyor sessizce.

Her birinden sadece bir yudum almış olmama rağmen, işimiz bittiğinde kendimi biraz sersemlemiş hissediyorum. Kuşkusuz, çoğunu bitirebilirdim. Özellikle de geçici olarak adlandırılan *Amelia*'yı. Bardakta bir hediye idi.

Clinton bize teşekkür ediyor ve barın arkasındaki kapıdan kayboluyor.

"Geceyi burada geçireceksin," diyor Jude tekrar, bu sefer daha emin bir şekilde, taburemi ona bakacak şekilde çevirip yakınımaya eğilerek. Büyük silahları konuşlandırmak üzere olduğunu görebiliyorum.

Başımı sallıyorum ve ellerini kalçalarımaya koyarak suratını asıyor - yüz ifadesinde bir ciddiyet olsa da oldukça sevimli. "Emin misin?"

Hayır. "Çok eminim." Ellerini kaldırıp ona geri veriyorum ve bir gözünü kısıyor, belli ki beni nasıl ikna edebileceğini zihninden geçiriyor.

"Yarın mı?" diye sorarak beni şaşırttı.

Hayır demeliyim. Demeliydim. "Yarın."

Jude başını sallayarak dosyasını ve dizüstü bilgisayarını yerleştirir. "Bana dün gece ortaklarla yaptığınız toplantıdan bahsedin."

Ve yine şaşırdım. İlgileniyor mu? Bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum, büyülenmiş gibi. "Bu bir buluşma değildi, daha çok bir fikirdi."

Başını eğerek barın üzerine uzanıyor ve bir kavanoz cips alıp açıyor ve içine daldırıyor. "Bana daha fazlasını anlat." Bir tanesini dudaklarının arasından kaydırıp çıtırdatıyor ve yavaşça yerken gözlerim ağzına takılıyor.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Kahrolası bir gevrek yiyor ve ben gereksiz yere geldim. "Ya da düşünmeyi, gerçekten." *Biri beni sakınleştirsın.* "Radarlarında olduğumu biliyorum. Ben ve saldırdığın o kibar adam."

Gözlerini deviriyor, bir gevrek daha alıyor. "Ayağımı sandalyesinin bacağına sıkıştırdım. Tamamen kazaydı."

"Elbette."

"Vücut dilini takdir etmedim. Ya da sana bakış şeklini."

"Ben de," diye kabul ediyorum. Jude sırtıyor. Çok edepsizce. "Tüm işaretle bana ortaklık teklif ettiklerini gösteriyor ama varsayımında bulunmak istemiyorum." Bir gevrek alıyorum ve ısıyorum, onun eğlencesine yarı baygın bakıyorum. "Ve sayılar büyük bir rol oynuyor."

"Yolunda gidiyor musun?"

"Yolundayım."

"Peki ya yanlışlıkla sandalyesini tekmelediğim kibar adam?"

"Leighton hıyarın teki ama başarılı. Aynı zamanda acımasız. Belli bir müşteri tipi var, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Kadınlar."

"Evet."

"O zaman arkanı kollamalısın."

Gülümsüyorum. "Tilda Spector adında bir danışman var. Kendisi bağımsız ve emekliliğe hazırlanıyor, bu yüzden bazı müşterilerini dağıtacak."

Jude düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve kavanozu bana uzatıyor. "Ve gözü senin üzerinde mi?"

"Sanırım öyle." Bir gevrek daha alıyorum. "Bunlar gerçekten güzel."

"Biliyorum."

"Konferansta konuşmuştuk," diye devam ediyorum çiğnemelerimin arasında. "Çok bilgili biri. Yolculuğumda bana yardımcı olacak bir akıl hocası edinmemi önerdi."

Kaşlarını çattı. "Sana seve seve akıl hocalığı yaparım." "Yatak odasında mı?"

"Her yerde." Gözlerinden dumanlar tüterken bilerek bir gevrek daha çıtırdatıyor ve ben de boğazımı temizleyerek ona uyarıcı bir bakış atıyorum. "Neden şu Leighton pisliğini yok etmeme ve senin için yolu açmama izin vermiyorsun?"

"Bunu benim için yapar mısın?" Elim kalbimin üzerinde, ciddi bir şekilde soruyorum.

Muhteşem gülümsemesi köşeden kırılıp yavaşça yüzüne yayılıyor ve beni tutup kucağına çekerek kaburgalarımın alaycı bir şekilde vurduğunda gülüyorum. I

ama hiçbir yere varamıyorum, kollarına hapsolmuşum, merhametine kalmışım. Bu çok uygun. İşkenceyi hafifletiyor ve boynumu öpüp yüzüme doğru ilerliyor.

Saçlarımı geriye doğru itip gözlerimin içine bakarken mutlu bir şekilde iç geçiriyorum. "Bence sen inanılmazsın, Amelia."

Yerimde duramıyorum. Tüm bu hisler benim için yeni, her dakika beni daha da şaşırtıyor ve onun kariyerime ve hedeflerime olan samimi ilgisi bu alışılmadık ama inanılmaz memnuniyet duygusunu yoğunlaştırıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, kollarımı boynuna dolayarak.

"Bu iş sende."

Bunu duymanın ne demek olduğunu asla takdir edemeyecek. Kendimi durduramayıp ağzımı onunkine doğru indiriyorum ve bana açılıp dilini yavaşça benimkiyle dolaştırırken çıkardığı zevk uğultusunun tadını çıkarıyorum.

Dün geceki dram sanki bir dünya önce yaşanmış gibi.

"Benimle gel, sana bir şey göstermek istiyorum." Jude ayağa kalkıp telefonunu cebine koyuyor, dizüstü bilgisayarını barın arkasına yerleştiriyor ve beni elimden tutup Arlington Salonu'na doğru götürüyor. Ben de itiraz etmeden takip ediyorum. Dışarıdan Evelyn's'e gidiyoruz, kapalı ama ışıklar yanıyor ve personel temizlik ya da stok yenileme yapıyor. Jude beni ahır tarzı bir kapıdan geçirip tuğla merdivenlerden aşağı indiriyor ve bazı ışıklar yanıyor, parlak değil ama nereye gittiğimizi görmeye yetiyor. Nereye? "Adımına dikkat et," diyor ve gerçekten de adımına dikkat edip etmediğimi kontrol etmek için arkasına bakıyor. Tuğlaları aşarken topuklarıma bakıp hafifçe gülümsüyor.

"Ne?" Ekstra destek için parmaklığı tutarak soruyorum. "Kötü ayakkabı seçimi," diye düşünüyor.

"Tek seçeneğim onlar, işte buradayız." Dibe ulaşıyoruz ve ben olduğum yerde kalakalıyorum. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, tuğla tünele bakarken.

"Burası şarap ve şampanya mahzeni olmadan önce bir hava saldırısı sığınağıydı," diyor ve her şeyi anlamam için bana bir an veriyor. "Üşüdün mü?" Arkamdan geliyor ve çıplak, soğuk kollarımı ovmaya başlıyor.

"Çok fazla değil." Ayrılıyorum, uzun geçitte yavaşça dolaşırken etrafıma bakıyorum. Her iki yanda şarap rafları sıralanıyor ve tuğla kemerler her on metrede bir enine uzanıyor. "Bu inanılmaz."

"Biliyorum," diyor sessizce arkamdan. Topuklarımın kaldırım taşları üzerindeki şingirtısı geniş tünelde yankılanıyor. Etrafa serpiştirilmiş birkaç büyük tahta fıçı görüyorum. "Şarap tadım günleri düzenliyoruz."

Parmak uçlarımı ahşap raflardan birinin üzerinde gezdirip yüzlerce ve yüzlerce şişenin mantarlarını incelerken kendi kendime gülümseyerek, "Elbette biliyorsun," diyorum. "Kaç tane var?"

"İki bin."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Hiçbir şeyi yarım yapmıyorsun, değil mi Jude Harrison?"

Gözlerindeki hınzır parıltı beni kör ediyor. "Yürümeye devam et," diye emrediyor, ayaklarını topluyor ve yavaşça beni takip ediyor, elleri ceplerine gömülü.

"Emredersiniz efendim." Söyleneni yapıyorum, tünelde daha da ilerliyorum, o beni takip ettikçe serin tenim ısınıyor. İleride, cam bir paravana benzeyen bir şey var ve ben yaklaşıp kadar bunun cam bir kutu olduğunu görmüyorum.

"Şampanya dükkânı," diyor, sesi giderek yaklaşıyor. Duruyorum ve kocaman bir cam bölmeyle kapatılmış tünelin sonuna, ötesinde yerden tavana depolanmış sonsuz gibi görünen şampanya şişelerine, tuğla kemerin girintisine inşa edilmiş ahşap ızgaraya bakıyorum. Bir uçta tekerlekli bir merdiven duruyor. Ortada oval ahşap bir masa var, flütler tam olarak dizilmiş.

İnanılmaz bir şey.

Eli omzuma geliyor, parmağı cam açılırken tıslama sesi çıkaran bir düğmeye basıyor. Serin hava tenimi kaplıyor. Tekrar Jude'a bakıyorum ve içeri girmem için başını sallıyor.

Eşikten adımımı attığımda, büyülenmiş bir halde odanın içinde boylu boyunca yürüyorum. "Neden diğer odalardan ayrı tutuluyor?"

Şarap?" Ben soruyorum.

"Sıcaklık değişimleri." Jude bir şişe çıkarır ve etiketini kontrol eder. "Bollinger La Côte aux Enfants 2013." Kukuletalı gözlerle bana bakıyor ve bacaklarımın arasındaki gümbürtünün başlaması için gereken tek şey bu. Folyoyu sıyrıp cam odanın içindeki bir düğmeye doğru yürüyor ve düğmeye basarak kapının kaymasını sağlıyor.

Şampanya hakkında pek bir şey bilmem ama yılını bilirim ve bu on yıldan daha eski. "Jude, bir öğle yemeği için yeterince alkol aldım." Bu akşam kızlarla dışarı çıktığımda hiçbir şey için formda olmayacağım.

"Bunu içmeyeceksin," diyor, folyoyu çıkarırken çalışan ellerini izliyor. "Pantolonunu çıkar."

Ona bakıyorum, bildiğinden değil. Yaptığı işe oldukça dalmış durumda. Cam duvara bakıyorum. Şarap mahzeni göz alabildiğine uzanıyordu. "Jude, ben-"

"Pantolonunu çıkar," diyor tekrar, bu sefer bana bakarak. "Yoksa ıslanacaklar, Amelia."

Aman Tanrım.

Yandaki fermuarı indirip yere bırakıyorum ve içinden çıkıyorum.

"Ve senin kaşkorsen." Sırtışı karanlık ama tuhaf bir şekilde eğlenceli. "Ve sütyenin."

Tanrı yardımcım olsun.

"Ve külotun," diye ekliyor, şişeyi masanın üzerine koyuyor, rahat, bekliyor. Beklentiyle başını eğiyor.

Öldürecek. O benim ölümüm olacak.

İtaatkâr bir şekilde dediğini yapıyorum ve çırılçıplak kalana kadar soyunuyorum, topuklu ayakkabılarımı giyiyorum, tenim soğuk ve alevli sıcaklığın tahrik edici bir karışımı.

"Buraya gel."

Beklenti içinde ona doğru ilerliyorum ve avucunu göğüslerimin arasına sokarak beni masaya geri itiyor. Kıcımlı indiriyorum, gözlerim onunkilerde, ellerim arkamdaki tahtaya sıkışmış ve sıradakini bekliyorum. Jude geri çekiliyor, şişenin kenarındaki metali kafes çıkana kadar çeviriyor. Sonra mantarı patlatıyor ve ben

Şampanya dudaktan patlamadan hemen önceki ses. Göğsümün her yerine. Keskin bir nefes alıyorum, kabarcıklı, delicesine pahalı bir sıvı nehri gövdemden aşağı ve doğrudan uyluklarımın arasından akarken tepeden tırnağa sertleşiyorum. Ağzım bir solukta açılıyor, sırtüstü düşüyorum ve Jude hiç vakit kaybetmeden ayak bileklerimden tutuyor. Kendimi desteklemek için bir anım bile yok.

Ağzı nabız gibi atan, yalvaran, ıslak etimle buluşuyor ve sıvının soğukluğuyla karışan sıcaklık beni tavan yaptırıyor. "Siktir!" Bağırıyorum, vücudum şiddetle bir kavis çiziyor. Ellerim başına düşüyor, saçlarını çekiştiriyor, o da açlıkla bana ziyafet çekiyor, klitorisimi emiyor, dudaklarımı ısıyor, dilini içime daldırıyor. "Jude." Basınç şimdiden artıyor, bedenim yuvarlanıyor, yumuşak etime sürtünmesi acıtıyor ama harika. Bacaklarımın arasındaki kafasına bakıyorum, aklım onda ve onun şeytani yöntemlerinde. Kalbim düzensiz bir şekilde atıyor, gözlerimi kapatıyorum ve başımı masaya yaslıyorum, ayak parmaklarım topuklarımı gösteriyor, bacaklarım onun etrafında kıvranıyor. "Tanrım," diye nefes alıyorum, başının arkasına bastırıyorum. "Jude," diyorum tekrar, onu uyararak. "Jude, geliyorum." Sözlerim onu kışkırtıyor gibi görünüyor, çıkardığı sesler saf hoşgörü. "Tanrım, Jude." Klitorisimi ısıyor, sonra sertçe emiyor ve kan başıma hücum ediyor, vücudum alevler içinde kalıyor ve doruk noktam onun adını haykırarak içimden fıskırıyor. "Jude!" Çözülüyorum, zevk beni sarsıyor, masanın üzerinde ağzının altında sarsılıyorum. Oda dönmeye başlıyor, ciğerlerim daralıyor, spazmlar o kadar güçlü ki beni tahtadan kaldırıyorlar. Düzgün göremiyorum. Zavallı kalbim, orgazmımı emen ağzının verdiği zevke tutsak olduğum için rahatlamak için çılgılık atıyor. "Oh, lanet olsun." Kelimeleri soluyorum, saçlarını tutuşumu gevşetiyorum, tutamları çıkardığımdan eminim.

Jude saldırısını yavaşlatıyor, dilini merkezimden karnıma doğru sürüklüyor. Başımı kaldıracak gücü bulduğumda, karnımdaki ısıltılı sıvıyı yalayıp yutarken, aldığı zevki mırıldanarak ona bakıyorum. İç çekerek masaya geri dönüyorum ve kollarımın başımın üzerine düşmesine izin veriyorum. Tuğla

Gözlerim kapanırken yukarıda uzanan tavan bulanıklaşıyor ve Jude beni yalayarak temizliyor.

"İyileştin mi?" diye fısıldıyor kulağıma, oraya ulaştığında. Sadece başımı sallayacak enerjim var. Çenemi kavriyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. Gözleri en koyu yeşil renkte. "Ön tarafına." Kalçalarımı tutuyor ve beni cesaretlendiriyor. "Sıkı tutunsan iyi olur." Ellerimi masanın kenarına doğru götürüyor ve pantolonunun yere çarpma sesi beni yeniden geriyor. Saçlarımdan bir avuç alıp başımı geriye çekiyor, ağlayan sikiinin tepesi girişime doğru itiyor. "Hazır mısınız?"

Jude Harrison için mi? Asla.

Masanın kenarını sıkıca kavriyorum ve ileriye, loş tünele bakıyorum. "Hazır," diye fısıldıyorum, içime girdiğinde ve kendini derinden tutup etrafında şekillenmeme izin verdiğinde haykırıyorum. Ön sevişmeyi bitirdi. Beni sırlıslıkla etti. Sıra onda.

Camdaki yansımasını yakalıyorum, göğsü çıplak ve arkamda beliren görüntüsü tam olarak ayırt edilemese de yüzündeki gerginliği görüyorum. Çenesi zonklıyor. Yavaşça dışarı kayıyor, duraklıyor ve ondan gelen bir homurtu, benden gelen bir inilti üzerine tekrar içeri giriyor. Tekrar yavaşça dışarı. Pençeli parmaklarım tuttukları yerde esniyor. *Bam!* Homurdanıyorum, her santiminin sakın ve acı verici bir şekilde yavaşça geri kaydığını hissediyorum. *Bam!* Saçlarımı tutuşunun baskısıyla kafa derim karıncalanıyor, gözlerim uykulu. *Bang!* Geri çekilmeden önce derin derin öğüttüğünde bacaklarım jöle gibi oluyor. *Bang!* Ağırlaşan gözlerime teslim oluyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. *Bang!* Karanlık beni yutuyor, bacaklarımın arasındaki ağırlık yeniden canlanıyor. *Bang!* Hızı artıyor. *Bang!* Tekrar tırmanıyorum. *Bang!* Gergin shaftının duvarlarıma yaptığı baskı daha fazla zevk veriyor. *Bam!*

Daha

hızlı.

Bang!

Daha

hızlı.

Bang!

Bang!

Adımı haykırıyor ve ben gözlerimi açıp omzumun üzerinden bakarken, tekrar uçuşumun kenarına yuvarlanmak üzereyken onu görmeye ihtiyaç duyarken ses cam odanın içinde yankılanıyor. Ağır gözleri, nemli kaşları, titreyen çenesi, düz, ciddi yüzü. *Büyüleyici*. Jude saçlarımı serbest bırakıyor ve beni sırtüstü çeviriyor, bacaklarımı omuzlarına alıyor ve bir çılgınlıkla bana geri çarpıyor.

Ve manzaram bir anda eşsiz oldu. Aman Tanrım. Yüzü gergin, sürekli homurdanarak içime giriyor, parmakları kalçalarımın saplanıyor, vücutlarımızın birbirine çarpma sesleri odanın içinde çınlıyor.

Kıvılcımlar bacaklarımın arasında tutuşuyor, karnım gerilmekten ağrıyor. Tekrar boşalacağım.

"Kahretsin!" Beni tamamen kendinden geçiriyor ve serbest düşüşe geçiyorum, orgazm vücudumu acımasızca parçalıyor. Jude'un başı geriye düşüyor, boynundaki damarlar kükreyerek boşalırken kabarıyor, son bir kez daha hınzırca içime giriyor ve kendini derinlere hapsediyor. Kendi orgazmının dalgaları benimkinin titreşimlerine karışıyor.

Vücudum zorlukla aldığım nefesle sarsılıyor, yanan ciğerlerime hava çekiyorum, o üzerime katlanıp beni tahtaya yapıştırırken göğsüm pompalanıyor, kulağıma yüksek sesle ve hızla nefes alıyor. "Tanrım," diye hırıldıyor, ıslak göğsü benimkinin üzerinde kayıyor.

Ve orada yatıyoruz, iyileşiyoruz, nefes alış verişimizi güvenli bir hıza geri getiriyoruz. "Bu kesinlikle beş yıldızlı bir eleştiriye değer," diye fısıldıyor.

Mahvoldum, bittim, tükendim. Ama yine de içimden çıkıp ayağa kalkmama yardım ederken geniş bir gülümsemeyi başarıyorum. Kot pantolonunu yukarı çekiyor ve fermuarını iliklerken göğsüne dokunmak için zaman ayırıyorum. İşi bittiğinde elini saçlarımın arasına sokuyor, kafa derimin acı çektiğini hissetmiş gibi biraz masaj yapıyor. "Ağrın var mı?" diye soruyor, gözleri içten.

"Her yerde," diye onaylıyorum, bir dahaki sefere kadar onu kalçalarımın arasında hissedeceğimi biliyorum.

"Güzel." Kıyafetlerimi getirip beni yavaşça giydirmeden önce dudaklarını alnıma bastırıyor. Onu büyülenmiş bir şekilde izliyorum, dalgalarının dağınıklığına bayılıyorum. Kaşkorsemin askılarını düzeltirken gözleri benimkilere kayıyor. Dudağı hafifçe kalkıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"Seni gece kalmaya ikna edebildim mi?"

Tanrım, keşke yapabilsem. Ama isteksizce başımı sallıyorum ve o da iç çekerek yarısı boşalmış şampanya şişesini ve elimi alıyor, kapıları açmak için şişenin boynuyla düğmeye basıyor.

"Bu şişenin değeri ne kadar?" Bizi dışarı çıkarırken soruyorum, bacaklarım ahırın çürük tarafında. "Ya da değerdı."

"Bin beş yüz," diyor, rahat, etkilenmemiş bir şekilde, ben arkasından çekilirken. Arkasına bakıyor, ciddi. "Harcadığım en iyi bin beş yüz dolar."

Burnumu kıvırıyorum, memnunum. "Beni eve götürmen gerek."

"Gerekirse," diye mırıldanıyor, mutsuz.

Yolumuza geri döndük.

Ve kendimi hiç olmadığım kadar mutlu hissediyorum.

Bölüm 28

Abbie ve ben Charley'nin evine vardığımızda hazırды ama belli ki yıpranmıştı. Lloyd eve söz verdiğinden bir saat geç gelmişti, bu yüzden aceleyle hazırlanıyordu ve oldukça sinirliydi. Taksiyle restorana giderken, bütün akşam boyunca erkekler hakkında konuşmanın yasak olduğunu ilan etti. Jude hakkında konuşmanın da buna dahil olduğunu varsaydım, bu yüzden mutluydum. Onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ondan nefret ederken bir anda ona tapmaya başladım.

"Amazonico'ya gitmemiz gerektiğinden emin misiniz?" Berkeley Meydanı'nda köşeyi dönerken söyledim.

"Bu benim favorim," diyor Charley. "Gitmeliyiz."

"Evet, ama oraya son gittiğimizde kendimizi rezil ettik ve ödeme yapmadık."

"Ödediğimizi *söylediler*."

"Ancak hiçbirimizin ödeme kanıtı yok," diye hatırlatıyorum onlara.

"Her şey yoluna girecek." Abbie benimle kollarını birleştiriyor ve krem rengi ipeksi slip elbiseme bakıyor. "Bu elbiseye bayıldım."

"Teşekkürler." Burnumu sıkıyorum. Bol ve hafif, bu da iç bacaklarımın hassas etine sürtünmediği anlamına geliyor.

Kapıya ulaşıyoruz ve kapıcı rezervasyonumuzu onaylayarak geçmemize izin veriyor. Bizi hatırlayıp hatırlamadığını anlamak için yüzüne bakıyorum. Hiçbir şey yok.

"Bakın, sorun yok" diyor Charley, şef garsona adını vererek. O da gülümseyerek geçmemize izin veriyor ve bizi bir garsona teslim ediyor. Charley bana güven veren bir baş selamı veriyor ve sinirlerim yatışıyor. "Endişelenecek bir şey yok."

Oturduk, Abbie menüyü aldı ve ben rahatlamaya başladım. Sunucumuz yaklaştığında onu tanıdım, Asyalı bir adamdı.

İki burun deliği de delik olan adam. Geçen sefer bize servis yapan oydu. Ve masaya giderken sendelediğinde, en kötüsünden korkuyorum. Onaylamadığı çok açıktı. "Bir daha ödeme yapmadan ayrılmamanız için masanızı koruması için güvenlik çağırmam gerekiyor mu?"

diye soruyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, pelüş kadife kumaş koltuğa büzülerek. *Öldür beni şimdi.* Charley ve Abbie'ye ölümcül bir bakış fırlatıyorum. *Onlara söylemiştim!* Ama . . . bekle. Dik oturuyorum. "Ertesi gün aradım ve iş arkadaşınız faturanın ödendiğini söyledi."

"Birkaç masa ötede oturan bir çift tarafından," diyor ve bize kınayan -biraz da şakacı- bir parmak sallıyor.

"Bekle." Charley kaşlarını çatı. "Biri hesabımızı mı ödedi?"

"Evet, sen sendeleyerek çıktıktan sonra gittiğini fark ettim." Suyumuzu doldururken suratını asıyor. "Sanırım bana acıdılar."

Kızların arasına bakıyorum. Onlar da benim düşündüğümü düşünüyorlar. Burası ucuz değil. Kim üç sarhoş kadının hesabını öder ki? "Bilgilerini bıraktılar mı?"

"Hayır." Gülümsüyor. "Ben Fendy -adımı unuttuysanız diye söylüyorum- bu akşamki garsonunuzum. Lütfen bir daha ödeme yapmadan gitmeyin."

"Dürüst bir hataydı." Çok utandım. "Çok fazla içtik ve birbirimizin ödediğini düşündük. Dediğim gibi, ertesi sabah farkına varır varmaz aradım." Şiddetli bir baş ağrısıyla.

"Biliyorum." Not defterini çıkardı. "Kokteyl?"

Abbie, "Evet, ama shot istersek lütfen, lütfen, lütfen bizi reddedin," der ve Charley güler. "Ben bir Porno Yıldızı alacağım." Fendy'nin kaşları çatılır. "Martini çeşidi," diye nazlı bir sırıtışla onaylıyor.

Hepimiz siparişimizi verdik ve Fendy ortadan kayboldu. "Bir çift bizim için ödeme mi yaptı?" Restoranın etrafına bakıyorum. "Çok garip."

"Herkes ne yiyor?" Charley ilgisiz bir şekilde zil çalıyor.

Ben mi? Bu beni şaşırttı.

Bir saat sonra, bazı paylaşımlı tabaklarda yolumuzu seçtik ve hiçbirimiz iki kokteylden fazlasını içmeye cesaret edemedik. Fendy bizi bir şahin gibi izledi. Çok utanç verici. El çantamı masadan alıp ayağa kalkıyorum. "Bayanlar tuvaletine gitmem gerek," diyerek kızların yanından ayrılıyorum.

Tuvaleti kullanıyorum ve lavaboda durup ellerimi yıkıyorum, aklım doğal olarak dolaşüyor. Bu gece ne yapıyor? Kahretsin, onu özledim. Dudağımın kenarını ısıyorum, bacaklarımın arasındaki hassasiyeti hissediyorum ve rujumu tazeliyorum, dudaklarımı şapırdatıyorum ve bayanlar tuvaletinden çıkıyorum.

Restoranı yarılamaştım ki, gerçekten görmek istemediğim birini fark ettim. "Oh kahretsin." Beni görmemesini umarak ayaklarımı topladım ve diğer tarafa yöneldim. Kıçımı sandalyenin üzerine bırakıyorum. "Hesabı getir," diye emrediyorum, Abbie ve Charley geri çekiliyor. "Katherine burada." İkisinin de çenesi gevşiyor ve otomatik olarak restoranı taramaya başlıyorlar. "Bakmayın!" Fendy'ye el sallıyorum. "Hesap lütfen," diyorum gülümseyerek, kendimi küçük göstermeye çalışarak.

"Kiminle birlikte?" Abbie soruyor.

Vücudumu Charley'ninkinin önünde tutup etrafına bakıyorum. "Bilmiyorum." Yanında başka bir kadın var. "Lanet olası fatura nerede?"

Abbie, "Güzel bir kız," diyor ve ben ona bakakalıyorum. "Özür dilerim. Tam bir trol."

Fendy makineyi uzattığında telefonumu ona doğru itiyorum ve ödeme onaylanır onaylanmaz ayağa kalkıyorum. "Hadi gidelim." Ama ayağa kalktığım anda evren beni alt üst ediyor ve Katherine bu tarafa bakıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, sandalyesinde dik oturuyor, ilgileniyor.

"Amelia radarı var mı?" Charley de ayağa kalkar, sanki birleşik bir cephe gösteriyormuş gibi. "Onunla ölümüne savaşıcağız."

"Savaş boyam nerede?" Abbie bize katılarak ekliyor. "Kahretsin, buraya geliyor." Sandalyesine geri dönüyor ama ben ayakta durmaya devam ediyorum, bana doğru tüküreceği her türlü zehre karşı kendimi hazırlıyorum.

Bir çeşit.

"Amelia," diye mırıldandı. "Seni görmek ne güzel."

Öyle mi? Bu kadının yanına en son gittiğimde, Jude neredeyse beni sürükleyerek uzaklaştırmak zorunda kalıyordu. Gülümsemek için her türlü çabayı gösteriyorum ve bunu samimi kılmak için çok uğraşıyorum, ama bunun zor olduğunu biliyorum.

Katherine'in arkadaşı da ona katılıyor. "Chardonnay, bu Amelia," diyor, gözleri hâlâ bende.

"Oohh, Amelia?"

"Evet, Jude'un son oyuncağı."

"Tamam, gidiyoruz." Kızlara geniş gözlerle bakıyorum.

"Oyuncak mı?" Charley gülerek korumacı bir şekilde önüme geçiyor.

"Charley, bırak onu."

"Kesinlikle olmaz. Sen evlisin. O nasıl bir adam ki senin başka bir adamla yatmanı sorun etmiyor?"

"Gitme zamanı!" Abbie, Charley'nin dirseğini tutarak tiz bir sesle şarkı söylüyor. "She-Ra serbest kalmadan önce."

Ayrılırken iki kadının da yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeden nefret ediyorum. Nefret ediyorum. "Oohh, Amelia?" Hepimiz aceleyle restorandan çıkarken mırıldanıyorum. "Bununla ne demek istedi?"

"Belli ki senin hakkında çok güzel şeyler söylüyordu.

Chardonnay." Abbie bana sırtarak karşılık

verdi. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Oyuncak mı?

"Bilirsin, bazı kadınlar sadece *kaltakları* yansıtırlar, değil mi?" Charley benimle kollarını birleştiriyor ve gülümsüyor. "Üzgünüm ama Jude'un bana kanıtlaması gereken çok şey var, bebeğim."

Kalbim sıkışıyor. Arkadaşlarımdan ondan hoşlanmamasını istemiyorum ama onları suçlayamam da. "Biliyorum," diyorum isteksizce. Kendini kanıtlayacak mı?

"Ama ona karşı temkinli olmam, eski sevgilisinin onu küçük düşürmeye çalışmasına seyirci kalacağım anlamına gelmez.

sen."

Abbie diğerkolumu bağlayarak, "Tanrım, bu Charley'i özledim," diye şarkı söylüyor.

"Çocuklar yüzünden," diyor Charley. "İçimizdeki dişi aslanı ateşliyorlar."

"İç?" diye sordum. "Pençelerini onun gözlerinden çıkarmak zorunda kalacağımı sanıyordum."

"Roarrrrrr," diye bağılıyor Charley ve biz de gülüyoruz.

Mart ayının ortasında sinirli bir şekilde en yakın şarap barına gidip bir daha Katherine'den bahsetmeyeceğimize dair yemin ettikten sonra, gecemizi rayına oturttuk ve alkol kotamız konusunda biraz daha liberal davrandık, artık potansiyel bir iç-ve-kaç olarak izlenmiyoruz.

Beşinci kokteylimizdeyiz, hepimiz biraz çakırkeyifiz, şimdiye kadar yaptığımız her kız tatilini tartıştık, güldük, anımsadık ve gelecek yıl için bir tane daha planladık. Barselona'ya gidiyoruz. Abbie şimdiden Airbnb seçeneklerini gözden geçiriyor. Çok geciktik.

"Hey, ikinizden biri şu buluşma davetiyesini gördü mü?" Charley telefonunu eline alarak soruyor. "Facebook'ta."

"Facebook'a girmiyorum." Altıncı kokteylimiz için garsona el sallıyorum. "Yine mi aynı?" İkisi de havaya kadeh kaldırıyor. "Yine aynı" diye sesleniyorum.

"Yeniden buluşma mı?" Abbie telefonundan Facebook'u açar. "Davetiye falan görmedim."

"İşte, bak." Ben telefonumdaki uygulamayı açıp bitmek bilmeyen bildirimler karşısında irkilirken Charley cep telefonunu Abbie'nin burnunun dibine sokuyor. "Bu bir grup," diye devam ediyor. "Katılmak için bir davetiye alacaksın. Henüz kabul etmedim çünkü ikinizin gidip gitmeyeceğinizi görmek istedim."

"İşte burada." Davetiyeyi buldum ve üzerine tıkladım.

"Benim davetiyem yok," diyor Abbie. "Kim organize ediyor Bu mu?"

Sayfayı taradım. "Fiona Fuller." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum Charley'nin de benimle aynı suratı yaptığını fark ettim. *Lanet* olası bir surat.

Abbie'nin nefesi kesiliyor. "Kahrolası sürtük," diye ağzından kaçırıyor ve telefonumu alıp sayfayı kontrol ediyor. Sayfayı kaydırırken bir nefes daha alıyor. "Benim dışımda bizim sınıftan herkesi davet etmiş."

"Sanırım bisiklet kulübesinin arkasında erkek arkadaşıyla öpüşmeni hâlâ unutamadı." Taburemde kıkırdıyorum, sarhoşluk için kenara çekiliyorum. "Adı neydi onun?"

"Ben Hunter," diye homurdandı Abbie. "On altı yaşındaydık!"

Charley kıkırdıyor, ben de gülmemi bastırmaya çalışarak homurdanıyorum. Abbie telefonu kapattı. "Onunla evlenmemiş olsaydı bu kadar kötü olmazdı sanırım." Sonra kokteylinin geri kalanını yudumluyor ve masaya ulaştığında bir sonraki kokteyl için garsonu neredeyse yakalıyor.

Bir saat sonra adımın ne olduğundan bile emin değilim ama önümüzdeki bahar hep birlikte Barselona'ya gideceğimizi biliyorum. Ayrıca golf dersleri için kayıt yaptırdım, Charley göğüs estetiği için bir konsültasyon ayarladı ve Abbie Londra Maratonu'na başvurdu. Kısacası, çok istekliyiz ve bu çok iyi hissettiriyor. Çok özgürleştirici. Erkeklerden bahsetmek yok, şu ne demek, bu ne demek diye stres yapmak yok. Sadece iş, kariyer, sorumluluklar ve bebekler her şeyi değiştirmeden önceki eski halimiz. Abbie bir tur daha atıp masaya dönerken telefonumun ışığı masanın üzerinde yanıyor. Gözlerimi kısıyorum ve bana kimin mesaj attığını görünce gülümsüyorum.

Abbie yüzünü cep telefonuma yaklaştırıyor. "Oh, bu Jude Fuckboy Harrison," diye mırıldanıyor.

"Ya da Jude Fuckboy *Millionaire* Harrison," diyor Charley içkisini yudumlarken. "Sana pis, iğrenç şeyler yapan pis zengin bir adam." Havayı alkışlıyor, içkisi kenardan taşıyor. "İşte pislığe!"

"Pis!" Hepimiz şarkı söylüyoruz.

Bana yaptığı iğrenç şeyleri hatırlayamayacak kadar sarhoş değilim. Kendi kendime sırtıyorum. Sonra kaşlarımı çatıyorum. Kızlara şampanya mahzeninden bahsettim mi? Abbie telefonuma uzanıyor ve mesaja dokunuyor, sonra da şifremi giriyor. "Umarım kızlarınla güzel bir akşam geçirmişsindir," diye okuyor, çok edici derecede kötü ve çok bulamaçlı bir erkek sesiyle. "Yarın seni saat kaçta alayım?" Kaşlarını çatı. Bana baktı. "Yarın onunla görüşecek misin?"

"Bu gece erkekler hakkında konuşmayacağımızı sanıyordum." "Erkek yok!" Charley bağılıyor.

"Berbat durumda." Kaşlarımı çatıyorum ve bunun nereden çıktığını merak ediyorum.

"Ne?"

"O da böyle söyledi," diye devam ettim. "Berbat durumda." Yapabileceğim en iyi şey gitmekti ama denediğimde bana izin vermedi. Gerçekten istediğimden değil.

"Bunu ona sordun mu?" Abbie ciddi yüz ifadesiyle sesinin bulanıklığının çeliştiğini söylüyor.

"Bunu mahvetmek istemediğini söyledi. Bana Katherine'den bahsetmesi gerektiğini söyledi." *Ben berbat biriyim.* Bu sözleri söylerken yansıttığı öfke bana daha fazlası olduğunu hissettiriyor. Neden bana gitmemi ve hayatıma devam etmemi söylesin ki? Tanrım, bunu hak ettiği kafayla düşünemeyecek kadar sarhoşum.

"Yine de bu çok tatlı." Charley kendi kendine gülümsüyor. "Jude ona mesaj atıyor."

"Pislik içindeyken tatlı olmasına izin var mı?" Abbie soruyor.

"Bilmiyorum." Charley suratını astı. "Hadi onu arayıp soralım." Telefonuma uzanıyor ve üstteki kişi simgesine basıyor. Sarhoş beynim daha ne olduğunu anlayamadan telefon çalıyor.

"Amelia?" Jude'un sesi alçak ve uykulu bir tonda.

Abbie ve Charley ellerinin tersini alınlarına koyarak masanın üzerinde bayılırlar. Sonra ayağa fırlarlar. "İğrenç!" diye bağıyorlar hep bir ağızdan, sonra da gülmekten yerlere yığılıyorlar. I

Düşündüğümünden daha sarhoş olmalıyım. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Amelia?" Jude bu kez daha yüksek sesle söylüyor. "İyi misin?" "Jude?" Telefonumu alıp kulağıma götürüyorum.

"Ben buradayım."

"Siktir!" Başıma bir megafon tutulmuş gibi hissederek ağlıyorum.

"Hoparlörde, seni sik kafalı." Abbie kıkırdar.

"Amelia, neler oluyor?" Jude soruyor. "Neredesin sen?"

Etrafıma bakıyorum, taze kokteyli alıp höpürdeterek yudumluyorum.

"Bir şarap barında." Tek gözümü kapatıp barın arkasındaki raflardan birinin üzerindeki neon tabelayı okumaya çalışıyorum.

"Gropes Cock."

"Ne?"

Charley'nin yanakları balon gibi şişip patladı ve üzerimize sıçradı. "Kahretsin!" diye bağırdım. "Tüylü sikler ağlıyor." Kendimi silmek için ayağa kalktım. Yapmamalıydım. "Oh korku." Charley'nin üç, Abbie'nin dört fotoğrafını görerek sallanıyorum. "Hepimiz gideceksek daha fazla uçak bileti ayırtmalıyız." Tabureye geri düşüyorum, bar dönüyor, Abbie ve Charley'nin gülen yüzleri bulanıklaşıyor ve odaktan çıkıyor. "Sanırım çok fazla şarap içtim."

Ve bu da benim gecemin sonu.

Bölüm 29

Daha gözlerimi açmadan bu akşamdan kalmalığın fazla uzun süreceğini biliyorum. *Aman Tanrım.* Kapalı gözlerimi sıkıca kapatıyorum, inliyorum, kendimi dünyayla yüzleşmeye hazırlıyorum. Ve ışıkla.

Tek gözümü
açıyorum.

Kaşlarını çat.

"Cidden çok kızgınlım," diyor Jude, yatay formumun üzerine eğilirken yüzü onaylamayan çizgilerle dolu. "Her zaman bacaksız ve tutarsız olana kadar içer misin?"

"Hayır." Sesim sessiz. Utangaç. "Neredeyse hiç, aslında." Sadece birkaç hafta içinde birkaç kez. İronik bir şekilde, Jude Harrison'la tanıştığımdan beri daha fazla. Yüzümü buruşturuyorum ve oturmak için kendimi rahatlatıyorum, bunu yaparken inliyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Başım çok sert çarptığı için gözlerimi ovuşturarak soruyorum. Sonra nerede olduğumu fark ediyorum. "Bekle, burada ne yapıyorum?"

"Hayatımda hiç bu kadar sarhoş bir kadın görmedim." Ayağa kalkıyor ve yatağı hareket ettiriyor. Dalgalanma vücudumdan kafatasıma doğru bir şok dalgası gönderiyor.

"Kahretsin."

"Cidden Amelia, kesinlikle hırpalanmışsın." "Pekâlâ baba," diye homurdanıyorum. Jude şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı Ben de gözlerimi deviriyorum. Hata yaptım. "Ouch."

"İşte," diye mırıldanarak bir şişe Evian uzattı.

"Teşekkürler." Kapağı açmaya çalışıyorum, tüm gücümle deniyorum, ama zorlanma şakağımdan kafatasıma doğru bıçak gibi ağrılar gönderiyor. "Yapamıyorum," diye mırıldanıyorum. "Çok sıkı."

Jude oflayıp pufluyor ve kapağı çıkarıp geri uzatıyor. O üzerimde yükselip beni azarlamaya devam edebilmek için bitirmemi beklerken ben buz gibi, cennet gibi sıvıyı yudumluyorum. I

Nefesim kesildi ve sırtüstü düştüm, çarşafı başımın üzerine çektim. Jude hemen geri çekip çıkardı. "Arkadaşlarına öfke sorunun olduğunu söyledin mi?"

Donup kaldım. Bunu ben mi söyledim? Aman Tanrım, dün geceyi hiç hatırlamıyorum. Ne olursa olsun . . . "Arkadaşıma ne söylediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana söylediler."

"Ne zaman?"

"Hepinizi teker teker arabama taşıırken." Suçlayıcı gözler beni delip geçiyor.

"Oh." İrkildim. "Barda mıydın?"

"Hayır, sonunda birinizin aklını başına getirdiğimde bara geldim."

"Oh."

"Ve arkadaşlarını eve götürdü."

"Oh."

"Pis mi?"

"Ne?"

"Jude Fuckboy Harrison?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, yüzüm buruşuyor. "Özür dilerim."

"Olacaksın." Beni yatağa bastırarak üzerime uzanıyor, güzel, berrak teni rahatsız edici derecede taze. "Leş gibi kokuyorsun."

"Benden uzak dur o zaman," diye karşılık veriyorum.

"Asla." Yaklaşıp beni sertçe ve uzun uzun öpüyor, muhtemelen dün gece dudaklarımdan geçmesine izin verdiğim bol miktarda alkolün tadını alıyor. Ama yine de. Bu çok hoş. Ve beklenmedik bir uyanış.

Mırıldanıyorum, akşamdan kalmalığımı unutmuş, libidom kabarmış bir halde çıplak omuzlarının etrafında dönüp onu kalçalarıma hapsediyorum. "Beni zorladığın kokteyl tatma seansını suçluyorum."

Öfkelendi. "Elbette. Arkadaşlarına haber versen iyi olur."

"Yakında."

Ayrılıyor ve ben homurdanıyorum. "Telefonun çalıyor. Cevap verirdim ama bunu yapmak istediğimden emin değilim."

eski sevgilinle konuş." Ayrılıp gitmeden önce sert bir öpücük daha.

Dirseklerime kadar vuruyorum ve bunun bedelini ödüyorum. Kahretsin, acı. Başımı tutuyorum. "Nick beni neden arıyor?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum."

Yaltaklanıyorum ve çarşafı geriye atıp telefonumu aramaya koyuluyorum. "Alaycılıkla uğraşacak enerjim yok." Zikzaklar çizerek salona kadar gidiyorum ve cep telefonumu sehpanın üzerinde buluyorum, serin hava önüme yayılıyor. Çıplak önüm. Sadece külotum. Cevapsız üç çağrıya inleyerek onları siliyorum ve mutfığa gidip bir tabureye tünüyorum. "Boşlukları doldurabilir misin?" Açık buzdolabının önünde duran Jude'un arkasından soruyorum. Gözlerim boxer'ına kayıyor. Kışına. Kalçalarına.

Kapı kapanır ve elinde birkaç portakalla döner. "Gece yarısını dört dakika geçe bir telefon aldım." Portakalları doğrama tahtasının üzerine bırakıyor. "Aklını kaçırarak kadar sarhoş olduğunu anlamam uzun sürmedi. Sonunda senin aklını başına getirdiğimde, buradan Londra'ya kadar tüm hız sınırlarını aştım ve seni ve iki aptal arkadaşını yasadışı olduğundan emin olduğum dans hareketleri yaparken buldum."

Tanrım, ne yapıyorduk biz?

Jude dolaptan bir meyve sıkacağı çıkarıp fişe takıyor. "Elle taciz edildikten ve bariz öfke sorunlarım ve hayat seçimlerim hakkında kulağıma vurulduktan sonra" -başını suçlayıcı bir şekilde eğiyor- "hepinizi arabaya bindirdim ve nerede yaşadıklarını öğrenmek için Charley'nin kocasını aramak zorunda kaldım çünkü hiçbiriniz hatırlayamazsınız."

"Oh."

"Benim hissettiğim kadar mutlu görünüyordu." Portakalları meyve sıkacağına atmaya başladı, sitem dolu gözleri solgun halimdeydi. "Abbie koridorun her yerine kustuğunda ve şarkı söyleyerek bebeği uyandırdığında daha da heyecanlandı."

"Ah canım."

"Ve Charley merdivenlerden düştü ve diğeri uyandırdı."

"Kulağı kaotik geliyor."

Jude meyve sıkacağına düğmesine basıyor ve kükreyerek çalışıyor. Bu ses narin varlığıma işkence gibi geliyor. O da bunu biliyor. Gözlerimi kapatıp kulaklarımı tıkıyorum ve lanet şeyi kapatmasını bekliyorum. "Abbie onların evinde kaldı, ben de seni buraya getirdim. Kendi kusmuğunda boğulmanı falan istemedim." Biraz meyve suyu döktü ve bana doğru uzattı. "Bunu hak etmiyorsun."

"Özür dilerim," diyorum, gerçekten hissederek. Görünüşe göre iyi bir gece geçirmiş ve ben de bunun bedelini ödüyorum. "Ne olduğunu bilmiyorum. Beni affeder misin?"

"Belki." Tezgâha yaslanıyor. "Bunu nasıl telafi edeceksin?"

"Nasıl istersen. Adını sen koy." Meyve suyundan biraz içiyorum, mırıldanarak takdir ediyorum.

"Buna pişman olabilirsin." Kendine biraz doldurur, fondip yapar ve bardağı musluğun altına tutar.

"Hiçbir şeyden pişman değilim."

Bardağı bulaşık makinesine koyarken yüzünde bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Bu güven verici. Giyin hadi. En büyük küçük kardeşim geldi. Onunla tanışmanı istiyorum."

Bardağımın üzerine öksürüyorum. Kardeşlerinden biriyle mi tanıştın? "Jude, korkunç bir akşamdan kalmalığım var. Berbat görünüyor olmalıyım." Ne düşünecek? Ve bu *çok* ciddi bir durum değil mi? Bu çok mu ciddi? *Aptal*.

"Mükemmel görünüyorsun." Saçıma uzanıyor ve omzumun üzerinden geriye doğru itiyor. "Ama iğrenç kokuyorsun."

"Teşekkürler."

"Git bir duş al. Seninle Piano Bar'da buluşuruz. Resepsyonu geçince sağda." Uzaklaşıyor, giderken bir elini dalgalarında gezdiriyor, sırtındaki her kasın dalgalanmasını sağlıyor. Beni cezalandırıyor mu?

"Seks yok mu?" Ben aradım.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Oh, bebeğim, daha sonra çok zorlanıyorsun."

"Benimle dalga geçme."

Başını sallayıp gözden kayboluyor ve ben de telefonumu alıp Abbie'yi arıyorum. Cevap vermedi, ben de Charley'i aradım. Arama bağlandı. Ama arayan Charley değildi.

"Merhaba Lloyd," diye cıvıldıyorum, kendimi dik tutacak enerjim olmadan tezgâhın üzerine katlanıyorum.

Homurdanıyor, mutsuz ve bir dakika sonra Charley hatta. "Çocuklarınız olduğunda akşamdan kalmanın eğlenceli olmadığını hatırlamam gerekiyor."

"Hiç eğlenceli oluyorlar mı?"

"Bütün gün yatakta uzanıp kendinize acıyabildiğinizde, şu anda içinde bulunduğum cehennemden çok daha eğlenceli oluyorlar."

"Abbie nasıl?"

"Yeşil."

"Ya Lloyd?"

"Bizimle konuşmuyor. Sadece ortak gelen kutumuzda neden göğüs büyütme ameliyatı için bir randevu onayı olduğunu sordu."

Homurdanıyorum. "Aman Tanrım."

"Ve önümüzdeki pazartesi golf derslerine başlıyorsun." "Ne?"

"Her şey yavaş yavaş aklıma geliyor. Bilgi geldikçe sizi bilgilendireceğim. Kahretsin!" diye soluk soluğa kaldı. "Onunla birliktisin."

"O da mutlu değil."

"Tanrım, biz tam bir hayal kırıklığıyız. Elijah! Hayır, Abbie Teyze'nin rujunu yeme. Gitmem gerek. Sanırım yine kusacağım ve koridordaki halıyı temizlemem gerek."

"Bekle!"

"Ne?"

"Dün gece Nick'i görmedik, değil mi?"

"Sanmıyorum. Neden?"

"Beni arıyordu."

"Belki de İngiltere'nin en zengin, en fit adamıyla birlikte olduğunu duymuştur." Telefonu kapattı ve ben ürperdim. Siktir, umarım öyle değildir. Bir saniye sonra telefonum çalıyor.

"Aman Tanrım, sanırım ölüyorum," diye inliyor Abbie.

"Nasıl bu kadar sarhoş olduk?" Öğle yemeğindeki tadım seansımı suçluyorum, yani hepsi Jude'un suçu.

"Bol miktarda kokteyl. O dikenli şeyle karşılaştıktan sonra buna ihtiyacın vardı."

"Katherine," diye nefes nefese kaldım. "Kahretsin, onu unutmuşum."

"Görüyorsunuz, tamamen yok etmenin bazı faydaları var."

Çarpan başımı ovuşturuyorum. "Bir daha içmeyeceğim."

"Ben de öyle. Jude Fuckboy Harrison'dan hoşlanmamak istiyorum ama o olmasaydı muhtemelen hâlâ nerede yaşadığımızı hatırlamaya çalışıyor olacağımız düşünülürse bu yanlış geliyor."

"Kardeşiyle tanışmamı istiyor."

"Ohh, kulağa ciddi geliyor. Erkekler genellikle seks arkadaşlarını erkek kardeşleriyle tanıştırlar mı?"

"Kes şunu."

"Gitmem gerek. Sanırım kusacağım ve bu sefer tuvalete gitmezsem Lloyd benimle bir daha asla konuşmayacak." Hat kesiliyor ve Nick'in beni neden aradığını merak ederek telefonumu tezgâhın üzerine bırakıyorum. Nick Nickliğini mi yapıyor, hâlâ umut mu ediyor? Yoksa biriyle görüştüğümü mü öğrendi? Mesaj atıp sorabilirdim. Ama gerçekten istemiyorum.

Bunun yerine duş alıp dün geceki kıyafetlerimi giydim, dudak ve yanak çubuğumu kullanarak kendimi daha az ölü göstermeye çalıştım. Aynada kendimi inceliyorum, dalgalarımı kabalaştırıyorum ve kuruyan gözlerimi nemlendirmek için hızla gözlerimi kırpyorum. Göz damlası. Göz damlasına ihtiyacım var. Jude'un göz damlası var mı? Suratımı asıp lavabonun altındaki dolaplardan birini açıyorum ve içindeki erkek ürünleri karşısında irkiliyorum.

Çömelerek duş jelleri, losyonlar ve iksirlerden oluşan yığınları tarıyorum, bir şişe gördüğümde göz damlası tanrılarına zihinsel bir teşekkür gönderiyorum. Gözüme bir şey takılınca duraksayarak onu çıkarıyorum.

Bir kutu hap. Elimi uzattım ve etiketi okudum. "Antidepresan mı?" Kutuyu hızla yerine koyuyorum, kapıyı kapatıyorum ve dik durup ileriye bakıyorum, narin başım dönüyor. Depresyon mu geçiriyor? *Ben bir pisliğim.* Dudağımı ısırarak kendimi suçlu hissediyorum ama aynı zamanda empati de duyuyorum. Anne ve babasını birbirine çok yakın kaybetmiş. Şaşılacak bir şey değil. Hâlâ onları alıyor mu? Onlara ihtiyacı var mı?

Soramam. Ama . . .

Utanç içinde ve merakıma engel olamadan çömelip dolabı tekrar açıyorum ve kutunun içeriğini kontrol ediyorum. Dört şerit hap var ve bir şeritten sadece iki tane alınmış. Kutunun üzerindeki Jude'un adını ve adresini belirten etiketi tarıyorum. Tarih. İçim burkuluyor, endişem ve belirsizliğim durdurulamıyor. Bunlar geçen ay mı reçete edilmişti?

Telefonum çaldığında zıplıyorum, şeritleri kutuya doldurup geri koyuyorum ve dolabı kapatıyorum.

Did you fall back into bed?

Yansımaımla yakından ve kişisel olarak ilgilenmeden önce hızlıca cevap veriyorum, göz damlalarını koyuyorum ve yanaklarıımdaki izleri siliyorum. Sonra derin bir nefes alıp aşağıya iniyorum.

Krem rengi gece elbisemle.

Piano Bar'ın tabelalarını takip ederken kendi kendime gözlerimi deviriyorum, bok gibi gerginim ve bembeyaz mekâna giriyorum. Kuyruklu piyano bile parlak beyaz ahşaptan. Jude barın uzak tarafında, gece mavisi kadife kocaman bir sandalyede oturmuş gülüyor. Bir an nerede olduğumu ve burada ne yaptığımı unutuyorum, onun baş döndürücü ihtişamına kapılıyorum. Şu anda, karşı konulmaz olmak dışında hiçbir şeyden muzdarip bir adam gibi görünmüyor. Ama öfkesi, hapları ve aptalca tepkileri aksini söylüyor. Çok güzel.

Karmaşık. Yakından bakıldığında aslında oldukça dağınık olduğunu görmek için daha yakından bakmanız gereken bir sanat eseri.

Sonunda düşüncelerimi toparlayarak ona doğru ilerledim ve karşısındaki adama baktım. O da yakışıklı, saçları Jude'unki kadar gür ama daha kısa ve koyu renk. Gülümsemesiyle beni süzüyor ve dikkatinin aniden başka yöne kayması Jude'un beni bulmak için boynunu bükmesine neden oluyor.

"Sanırım bu o." Jude'un erkek kardeşi ayağa kalkıp aralarındaki beyaz masanın etrafından dolanırken Jude da ayağa kalkıyor.

"Bu o." Hafifçe gülümsüyor. "Amelia, bu benim en büyük küçük kardeşim Casey."

"Amelia." Casey iki yanağını da öptü. "Oldukça sürpriz oldun."

Buna ne demem gerekiyor? Jude'a bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Tanıştığımıza memnun oldum." Casey önüme bakıyor. "Güzel elbise."

Binlerce kez ölürüm. "Bu sabah burada olmayı beklemiyordum."

"Otur," diyor Jude, alçalarak. Onlara katılıyorum ve Jude'un bana koyduğu kahveyi gülümseyerek teşekkür ederek kabul ediyorum.

"Evet, dün gece ağır bir gece geçirdiğini duydum."

Jude'a inanmayan bir bakış fırlatıyorum. Tekrar omuz silkiyor. "Kardeşin süslüyor."

Jude fincanına homurdanıyor ve Casey gülüyor. "Ne iş yapıyorsun Amelia?" diye soruyor.

"Ben mali müşavirim," diyorum kaşlarımı çatmamaya çalışarak. "Son derece sıkıcı bir iş."

"Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Yani ön sevişmeyi atlıyoruz, öyle mi? Konuşmaya nazikçe başlamak yok. Merakla Jude'a bakıyorum. Bu önemli bilgiyi ya da ne iş yaptığımı paylaşmadı mı? Çünkü biriyle tanıştığınızı açıkladığınızda sevdiğiniz birinin soracağı ilk şeyler arasında bunlar da vardır. *Nasıl tanıştınız? Nerede tanıştınız? Ne iş yapıyor?* Jude bana bakıyor, sessizliğini koruyor, sandalyesinde rahatlamış bir şekilde dirseğini koluna, bileğini dizine koyuyor.

"Arkadaşlarımla spa günü için buradaydım," diye cevap verdim. "Güzelmiş."

"Arkadaşımın doğum günü hediyesiydi."

"Cömert arkadaş."

Gülüyorum. "Promosyonda kelepir bir fiyata aldı."

Kaşlarını çattı. "Terfi mi?"

Jude sandalyesinde kayarak boğazını temizliyor. "Beşinci yıl dönümü için," diyor. "Sınırlı sayıda spa günü için özel bir teklif yaptık."

"Anlıyorum," diye düşündü Casey, ilgiyle. "Ne zamandan beri özel kampanyalar düzenliyorsunuz?"

"Şu andan beri." Jude'un sesi düz, gözlerinde belli bir uyarı bakışı var. Merakla onu inceliyorum. Huysuz. Neden?

Casey geri çekilir, yüzü düşüncelidir. "Paranızın karşılığında bir spa gününden daha fazlasını almışsınız gibi görünüyor."

"Casey," diye nefes alıyor Jude, bakışları kesinlikle kararıyor. Bir şey mi kaçırıyorum? Sanki benim dahil olmadığım bir konuşma dönüyormuş gibi hissediyorum.

"Yani pazarlık yaptığınız spa gününde tanıştınız ve ... ?"

"Arlington yıllık finans konferansına ev sahipliği yaptığında tekrar karşılaştık." Aradaki kısımları atlayacağım.

"Artık iş konferanslarına da mı ev sahipliği yapıyorsunuz?" Casey eğlenerek söylüyor. "Ucuz spa günleri, sıkıcı iş toplantıları. Annem mezarında ters dönerdi."

Jude'un çenesi döndüğünde temkinli bir şekilde sandalyeme geri oturuyorum. "Oraya gitme," diye uyarıyor ve birdenbire onun dolabında bulduğum hap kutusu aklımın bir köşesine yerleşiyor.

Casey Jude'a kaşlarını çatarak bakıyor. "Yıldızlar aynı hizaya gelmiş ve kaderinizde tanışmak varmış gibi görünüyor." Ortam hızla buz kesiyor, kardeşler birbirlerine ters ters bakıyor. "Umarım senin için iyi olur kardeşim."

Jude öne eğildi ve kahvesini aldı. Telefonumun çalması daha iyi bir zamana denk gelemezdi.

"İzninizle." Ben ayağa kalkıyorum, adamlar da kalkıyor. "Buna bakmam gerek." Uzaklaşıyorum, arkama dönüp baktığımda Jude'un *bana* ters ters baktığını görüyorum. Nick olduğunu sanıyor. *Tanrım, lütfen Nick olma.* I

Çantamı karıştırıyorum ve annemin aradığını gördüğümde nefes alıyorum. "Merhaba anne."

"Amelia, sesin korkunç geliyor."

"Sadece merhaba dedim," diyorum gülerek. "Akşamdan kalma mısın?"

"Ben iyiyim. Ne oldu?"

"Ne zaman geliyorsun?" "Geleceğimi söylemedim."

"Ama sen her zaman ziyaret üzerinde Pazar günleri. Büyükanneve büyükbabam burada."

"Yarın işten sonra uğrarım." "Oh. Peki, ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum," diye nefes alıyorum bıkkınlıkla. "İspanyol Engizisyonu da neyin nesi?"

"Son zamanlarda kendinde değilsin."

Piano Bar'ın girişine dönüp bakıyorum. "Söz veriyorum, ben iyiyim."

Mırıldanıyor, belli ki emin değil. Şu anda benim de olduğum gibi. "O zaman yarın görüşürüz. Eminim büyükanne ve büyükbabam da gelebilir."

"Yapmak mı? Köşede oturuyorlar. Çoğu gün sizin evdeler."

"Ukalalık yapma, sana yakışmıyor."

"Biliyorum, babam bana hep söyler."

"Güle güle." Annem bıkkınlıkla aldığım derin nefesi duymamak için aramayı kesiyor ve ben de Jude ve Casey'nin yanına dönüyorum, kendimi tekrar iki kardeşin arasına sokmak isteyip istemediğimden emin değilim. Aralarında kesinlikle bir şeyler oluyor.

"Kuku sadece kukudur," diyor Jude ve ben de onlarla aramda duran ve beni saklayan sütunun hemen önünde duruyorum. "Onu patlayıcı yapan şey bağlantıdır. O çok zeki, Casey. Sadece bunu beklemiyordum ve şimdi ... şey." İç çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse kendimi berbat hissediyorum."

"Tanrım, Jude, kendini neyin içine soktun böyle?"

İrkiliyorum, ayaklarıma bakıyorum, az önce söylediği tüm güzel şeyleri atıyorum ve yorgun, yenilmiş, son sözlerine odaklanıyorum. Boku yemiş gibi hissediyor. Neden?

"Sen en büyüklerisin," diyor Casey. "En istikrarlı senin olman gerekirdi."

Antidepresanlar. Kardeşleri biliyor mu? Ve Jude'un benimle ilişkisi olması neden onu dengesiz yapıyor?

"Bırakın da bunu çözeyim." Jude'un sesi sessiz . Düşünceli.

"Umarım yaparsın."

"Yapacağım," diye homurdanıyor. "O buna değer."

Neyi çözmeye çalışıyor? Casey'nin Katherine'den haberi var mı? Kendimi belli etmeden önce topuk seslerimin yeterince yüksek olduğundan emin olarak birkaç adım geri yürürken sorular dönüp duruyor. Jude ayağa kalkıyor, Casey de öyle. Yüzümdeki tedirginliği silmek için çaba sarf ediyorum. "Özür dilerim, annem aradı."

Casey başıyla onaylıyor, elini Jude'a uzatıyor ve Jude elini tuttuğunda sarılmak için onu kendine çekiyor. "Bir sonraki seferime kadar birkaç haftalığına döndüm."

"Kardeşimizden haber aldınız mı?"

"Hayır," diyor Casey, yüzünden temkinli olduğu anlaşılıyor. "Sen mi?"

"Ona seni aramasını söyledim." Jude bana doğru uzanıp beni kendine çekiyor ve Casey'nin ilgili gözlerini kaçırmıyorum. "Başını belaya soktu."

Casey güler. "Standart Rhys. Şimdi ne yaptı?" "Kendine bir seks kaseti durumu yarattı." Jude başını sallar.

Ben irkildim ve Casey güldü. "Lanet olsun. Şaşırdın mı?"

"Dublin'deydi, ben de Pazartesi günü birkaç günlüğüne oraya uçtum. Halkla ilişkiler ekibiyle bu işi çözmeye çalıştım."

Halkla ilişkiler ekibi mi? Ne iş yapıyor? "Peki ya sen?" Casey soruyor.

"Sağa sola emir yağdırıyorlar. Rhys isyan ediyor. Birkaç gün buralarda takıldım ama şu anda onun dramlarıyla uğraşamam." Bana yan yan baktı, ben de

okumak ve sevmemek. Kardeşinin dramıyla uğraşamaz çünkü kendi dramıyla uğraşmak zorunda. Harika. Demek Jude oradaydı? Dublin'de kardeşini çözmeye mi çalışıyordu? "Akli başına geldiğinde beni arayacak. Her zaman arar."

"Pekala." Casey yüzüme baktı ve eğildi. "Seninle tanışmak bir zevkti, Amelia."

"Sen de."

Yanıma geldi ve yanaklarımdan öptü. "Ağabeyimin seni mahvetmesine izin verme."

"Siktir git, Casey," diye nefes alıyor Jude, beni geri alıyor ve koruyarak yanına çekiyor.

Bunu mahvetmek istemiyorum.

Çok fazla sorum var. Ama en önemlisi: Casey'nin Katherine'den haberi var mı?

Casey barın köşesini dönmeden önce omzunun üzerinden son bir kez bakarak ayrılır.

"Kardeşinle uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Doğal olarak bu konuda daha fazla sorum var ama kafam Jude'a neler olduğunu anlamaya çalışmakla meşgul.

"Olma. Her zaman onun pislikleriyle uğraşıyorum." Beni kendine çevirdi. "Nasıl hissediyorsun?"

O çok zeki.

Boku yedim.

Kendini neyin içine soktun, Jude?

"Güzel," diyorum gülümseyerek. Bu bir yalan. Endişeli hissediyorum, sorularım geri dönüyor ve çoğalıyor.

Jude benimle göz hizasına gelmek için eğiliyor ve kaşlarını çatıyor. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum, daha geniş gülümsüyorum. Buna inanıp inanmadığını bilmiyorum ve başını soru sorar gibi hafifçe eğmesi bunu doğruluyor. "Biraz bıkkın hissediyorum."

"Sana bir Hey Jude ısmarlayabilir miyim?"

Yanaklarım şişiyor, safra yükseliyor ve karnımda hissettiğim diğer hastalıklı duyguyla karışıyor. Bir şeyler ters geliyor.

"Belki biraz temiz hava alırız," diyerek elini bana uzatıyor. Doğal olarak kabul ettim. "Hadi gel."

Jude bizi Arlington Hall'un arka tarafındaki Mutfak Bahçesi'nin önünden geçiriyor, ben tedirginliğimi bastırmaya çalışırken o sessiz. Engebeli zemindeki topuklarıma bakıp sürekli gülümsüyor. "Tüm hafızanı kaybetmeden önce güzel bir akşam geçirdin mi?" diye soruyor.

Şimdi ona Katherine'den bahsetme fırsatım var. Ama ben kaçıyorum. Bundan ne hayır gelir ki? "Çok güzeldi." *Eski sevgilin ortaya çıkana kadar.*

"Nereye gittin?"

"Amazonico. Bizim favorimiz." Atmosferin siktir olup gitmesini istiyorum, havadan sudan konuşmalar kesmiyor.

"Tamam," diyor bıkkın bir iç çekişle, labirentin girişinde durup bana bakarak. "Bir şeyler oluyor. Neler oluyor?"

Onu duyduğunu söyle! "Hiçbir şey." Gülümsüyorum, dudaklarına uzanıp onu öperken bunun ikna edici olduğundan emin oluyorum. "Dediğim gibi, sadece bıktım." Telefonum çalmaya başladı ve Nick zamanlamasını daha kötü yapamazdı. Ekranda adı parlıyor ve ortam soğuktan buza dönüşüyor.

"Şunu almak ister misin?" Jude soruyor, ses tonunda belli bir sabırsızlık var.

Ona yorgunca bakıyorum. "Sence biliyor muyum?" "Sen söyle."

"Aman Tanrım, yine bir anlaşmazlık mı yaşamak üzereyiz, çünkü şu anda sana ayıracak enerjim olduğunu sanmıyorum." Başparmağımla sert bir şekilde reddederken Jude'un göğsünün nabzının atmaya başladığını ve nefes alıp vermeyi sürdürmek için boşuna çabaladığını izliyorum.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Pasif-agresif sahipleniciliğini düzeltmen gerektiği anlamına geliyor," diye tersliyorum, topuklarımin üzerinde dönüp çimenlikte uzaklaşıyorum, aptal topuklu ayakkabılarım batıyor ve beni durup onları çıkarmaya zorluyor.

"Dün gece onu gördün mü?" Jude homurdanıyor.

"Hayır Jude, dün gece onu görmedim." Yürümeye başladım ama durdum, döndüm ve ayakkabılarımdan birini ona doğrulttum. "Aslında Katherine'i gördüm," diye ilan ediyorum. Geri çekildi. "Onu restoranda gördüm ve merhaba demeye çalıştı, ne demek istediğimi anlıyorsundur." Gülümsememdeki alaycılık çok güçlü. "Ve sana söylemedim çünkü *tekrar* tartışmamızı istemedim. Londra'da ne işi vardı?"

Şakaklarını ovuşturarak yorgunca nefes veriyor. "Londra'ya Oxford'dan daha yakın oturuyor."

Spor yapmak, yemek yemek ve içmek için neden Arlington Hall'a gittiğini sorardım ama bu gerçekten aptalca bir soru olurdu. Telefonum tekrar çalmaya başladı. "Siktir git!" Ona bağıriyorum, belli bir yöne doğru yürümeye başlıyorum. "Beni takip etme," diye karşılık veriyorum ona, başıma uzanıp ovuşturuyorum. Bu saçmalık için fazla akşamdan kalmayım.

İnançsızlık dolu oflaması, bedeninden sadece bir saniye önce sırtıma çarpıyor. Güçlü bir kol belimi arkadan sarıyor, beni ayağımdan kaldırıyor ve ben de yorgunluktan bitap düşmüş bir halde ona sarılıyorum. Kavgı. Barışmak. Tekrar ve tekrar.

Jude labirentin içine doğru yürür ve yeşil denizi takip eder, köşeleri döner, bilinmeyene doğru gidiyor gibi görünür. Ne kadar da uygun. "Neden beni hiç dinlemiyorsun?" Mırıldanıyorum, göğsüne sıkıca sarılmış, adımları uzun ve amaçlı.

"Çünkü saçmalıyorsun."

Ağaçlardan korkuyorum.

"Neden beni hiç dinlemiyorsun, Amelia?"

"Dinliyorum." Kollarında kıpırdanmaya başlıyorum, ön kolunu karnımdan uzaklaştırıyorum. "Ve kardeşine kendini sikilmiş hissettiğini söylediğini de bu şekilde duydum."

Olduğu yerde durdu ve şaşırtıcı bir şekilde beni serbest bıraktı. Ona açıklama şansı vermedim. Dediğim gibi, bugün Jude Harrison'la uğraşamayacak kadar akşamdan kalmayım, bu yüzden arkamı dönüp onu iterek geldiğimiz yoldan geri yürüyorum. Düşünüyorum. Her şey aynı görünüyor. Sola döndüm ve bir duvarla karşılaştım. Geri çekil.

Göğsüne.

Döndürüldüm, kalçalarımın arkasından tutuldu ve vücuduna çekildim. Ağzı hızla benimkine değiyor ve anında hayal kırıklıklarından uzaklaşıp kafamın boşaldığı ve bedenimin şehvetle dolduğu o inanılmaz yere sürükleniyorum. Onun gücüne karşılık veriyorum, onu sertçe öpüyorum, bedenimi onunkine doğru itiyorum. Benim çıkış noktam.

Ve şu anda bir çıkışa ihtiyacım var.

Tişörtünü yırtmak için çabalıyorum, beni yere bırakması için onu zorluyorum. Elbisem vücudumda yırtıldı ve bir kenara atıldı. Kot pantolonunun fermuarını çekerek açtım. Beni döndürüp ellerimin ve dizlerimin üzerine itiyor ve arkamdan geliyor.

Öfkeli ön sevişme bitti.

Külotumu kenara çekip bir çığlık atarak içime giriyor ve ellerim otları avuç avuç sıkıyor, içimi iliklerime kadar doldurma hissi zihnime hükmederken başım geriye düşüyor.

"Kıınılda," diyorum. *Bu belirsizliği içimden söküp at.*

Neden birlikte iyi olduğumuzu göster bana.

"Yalvar," diye geveliyor, kalçalarımı tutarak. "Yalvar bana."

"Lütfen," diye fısıldıyorum, duvarlarım titreşiyor, açgözlü, sürtünme için çaresiz. "Lütfen, lütfen, lütfen."

"Oh, bebeğim." Omurgamın ortasını okşuyor. "Ve tekrar."

"Lütfen!"

"Birlikte iyi miyiz, Amelia?" "Evet!"

Yavaşça dışarı kayıyor. "Bana güveniyor musun?" "Evet!"

Sertçe geri. "Tekrar yalvar."

"Yalvarırım," diye homurdanıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor.

"Evet," diye nefes alıyor, gevşemeden önce avucunu kığıma sertçe vuruyor, içime giriyor, bağırdığımda beni sürekli susturuyor. Tanrım, çok güçlü. Çok derin. Acı ve zevk başımı döndürüyor. Tahliyem ileriye doğru buharlaşıyor. Kaygan siki kolayca girip çıkıyor. Mükemmel uyum.

"Geliyorum Amelia," diye uyarıyor, hızı daha da artıyor. "Siktir, geliyorum."

Bağırıyorum, onun şiştiğini hissediyorum ve bacaklarımın arasına bir şimşek gibi çarpıyor, dizlerimin bükülmesine neden oluyor. Çimlere yığılıyorum, Jude da benimle birlikte aşağı iniyor ve kıcıma sürtünürken nefes nefese kalıyorum, zevkin her zerresini içime çekiyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadım. Bunun olmaması gerekiyordu. Ona kızgıyım.

Ama bizim güzelliğimiz de bu değil mi? Birbirimize kızsak bile yine de sihir yaratıyoruz.

"Kendimi berbat hissediyorum çünkü beni gafil avladın, Amelia," diye kulağıma fısıldıyor. "Kendimi berbat hissediyorum çünkü aklımın her parçasını kaplıyorsun. Sürekli olarak. Boku yedim çünkü senden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum." Çimlerin üzerinde nefes nefese kalmaya devam ederken ağzını kulağıma doğru çeviriyor ve kafayı bulduktan sonra vücudumla birlikte bıçakların da titremesine neden oluyor. "Sana ne söylediğimi duyuyor musun?"

Tam olarak emin olmasam da başımı sallıyorum. Bu onu neden sikilmiş yapıyor? Jude kalçalarını kaldırıp içimden çıkıyor ve beni sırtüstü yatırıyor. Vücudu benimkinin üzerine yerleşiyor ve iki avucuyla yüzümü tutuyor. "Bu her neyse hoşuma gidiyor," diyor saygıyla, altında nefes almak için çırpınışımı izlerken. "Sahip olduğumuz şey. Biz. Gerçekten hoşuma gidiyor."

Hapları sor.

"Ben de," diye fısıldıyorum, içime atıyorum. *Elimizde ne var?*

Bu aptalca bir soru. Ona aşık oluyorum.

"Güzel." Jude sessiz bir taleple ağzını benimkine yaklaştırıyor ve tabii ki itaat ediyorum, omuzlarının etrafında dönüp onu öpüyorum. "Bu gece burada kalacaksın," diyor ağzımın etrafında, sırt üstü dönüp beni de yanına alarak.

"Kes şunu." Kucağına oturmak için kendimi yukarı itiyorum. "Her gece kalamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Londra'da yaşıyorum. Londra'da çalışıyorum."

"Ama sen yokken seni çok özlüyorum bebeğim." Alt dudağını dışarı çıkarıyor ve ben de gülümsüyorum. "Şehir dışına taşınmayı hiç düşündün mü?"

Kıpırdamadım, kısa süreli memnuniyetim kayboldu. "Ne?" Ona yaklaşmak için işimden vazgeçmek gibi mi?

Jude'un gözleri açılıyor. "Dur, bekle," diyor ve koşmamı engellemek için ellerini kalçalarımın kilitliyor. "Bu soruya çok fazla anlam yükleme. Senden hiçbir şeyden vazgeçmeni istemiyorum, özellikle de kariyerinden."

Tanrım, bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu asla bilemeyecek. "Bu beni rahatlattı."

Gözlerini deviriyor. "Sana yakın olmak istiyorum."

"Şu anda oldukça yakınsın."

"Her zaman, Amelia."

"Çok tatlısın." "Benimle alay etme."

Eğiliyorum ve onu nazikçe öpüyorum. "Bir yolunu bulacağız," diyorum, bunu gerçekten kastederek. Ve bunun için bolca vaktimiz var.

Jude beni aşağı çekti ve sarıldı. "Seninle tanıştığımıza çok memnunum."

Nedenini sormak saçma görünüyor. Ama ... bu garip bir ifade. "İyi misin?"

"I . . ." Boğazını temizliyor. "Sanırım ben ..."

Hala merak ediyorum.

"Kahretsin, nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Kendi kendine homurdanıyor. "Sanırım ben-"

"Kayboldum!" Biri bağılıyor, çocuğun sesi çok yakınımızda, yanımızdan geçen çitin üstünden geliyor.

"Kahretsin," diye soluk soluğa bağılıyor Jude, beni de yanına alarak yukarı dalıyor. Panik içindeyim, çırılçıplak durup birinin gelmesini beklerken ne yapmam gerektiğini merak ediyorum. "Giyin Amelia," diye tıslıyor, kot pantolonunu o güzel, uzun, güçlü bacaklarından yukarı çekerken elbisemi bana doğru tekmeliyor.

Doğru, evet, giyin. Elbisemi kaptığım gibi içine giriyorum ve kollarım askılara dolanıyor.

"Kahretsin, sıkıştım," diye mırıldanıyorum, daireler çizerek elbisemi vücudumdan aşağı indirmeye çalışıyorum. Pantolonumu eriten kahkaha sesi birden bana neden paniklediğimi unutturuyor ve Jude'un kıkırdamasını dinleyerek duruyorum.

"Buraya gel," diyor, elbisemi çözmeme ve düzgünce giymeme yardım ediyor. "İşte oldu."

Jude bir eliyle yanağımı kavrayıp gülümserken, saçlarımı yüzümden savurup dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bana yakından bakıyor, sanki ...

Başımı sallıyorum, düşüncelerimin oraya gitmesine izin vermiyorum. "Tüh," diye fısıldıyorum ve o da gülüyor, yaklaşıp beni usulca öpüyor.

"Ewww!"

Jude hâlâ yüzümü tutarken sol tarafa bakıyoruz ve yanakları kusacakmış gibi şişmiş, belki on yaşlarında bir çocuk görüyoruz.

Ben gülüyorum, çocuk kaçıyor ve Jude ayaklarımı yerden keserek beni kollarının arasında labirentin dışına taşıyor. Omuzlarına yapışıp profilini inceliyorum.

"Bu gece burada kalacaksın," diyor yine, gayet kesin bir ifadeyle. "Hayır, ben-"

"Benimle tartışıyor musun?"

Sırıtiyorum ve başımı omzuna yaslayıp onu bütünüyle içime çekiyorum ve dudaklarını bana çevirip beni nazikçe öptüğünde göğsümde bir şeyler oluyor. Bu çok güzel, sıcak bir duygu ve bunun ne anlama geldiğini yanlış anlamadığımı biliyorum.

Oh . . . canım.

Bölüm 30

Pazartesi günü hala yorgun hissediyorum, ancak kafam sadece Cumartesi gecesi karaciğerimi kötüye kullandığım için sisli değil. Jude Harrison yüzünden de dönüyor. Dünün geri kalanını onunla geçirdim. Yemeklerin daha rahat olduğu Piano Bar'da yemek yedik ve sonra Jude'un dairesine geri döndük ve ben isteksizce Londra'ya dönmem gerektiğini söylemeden önce birbirimizi yedik ve o da isteksizce beni getirdi. Güzel siyah bir Ferrari ile. Sonra bütün gece yatağımda yatıp, tartışmayı kazanmasına ve beni Arlington Hall'da tutmasına izin vermeyi diledim, bir yandan da ona aşık olduğum gerçeğiyle yüzleşmeye çalıştım. Onu sevmemek mümkün *değil*. Tuhaflıkları, kırılganlığı, ki eminim bunu pek kimseye göstermemiştir. Eğer biri varsa. Aşık oldum. Vay anasını.

Kıdemli ortakların her biri sabahın bir saatinde merhaba demek ve bana golf günlerini anlatmak için ofisime uğradı. Sue hepsini ezip geçti. Zaferinde kibardı ama sakladığı kendini beğenmiş gülümsemeyi fark ettim. Sabah geç saatlerde bir kahve aldım ve ders rezervasyonu yaptırdığım golf kulübünü arayarak babamın adına transfer edilmesini istedim. Bu halledilmiş bir şeydi. Clark'a e-posta onayını gönderdim ve ardından emlakçıları arayarak istediğime uygun bir şey olup olmadığını sordum. Hiçbir şey çıkmadı.

Ve tüm bunlar olurken onu özlüyorum, iş günümü düzene sokmak için sürekli kendimle sert bir şekilde konuşmak zorunda kalıyorum.

Bilgisayarımdan gelen ding sesi, üzerinde çalıştığım dosyadan başımı kaldırmama neden oldu. Ve işte orada, sadece onun adı. Gülümsemem bir anda oldu. Kalbim yerinden fırladı.

Fareme uzandım ve e-postasını açtım.

To: amelialazenby@lbandbfg.co.uk
From: JH@arlingtonhall.co.uk
Re: Business

Bayan Lazenby, bir tavsiyeye ihtiyacım var.

Saygılarımla,
Jude Harrison

Arlington Hall Luxury Hotel & Spa

Kime: JH@arlingtonhall.co.uk
Kimden: amelialazenby@lbandbfg.co.uk
Re: İş

Aradığınız bu tavsiyenin karşılığında ne alacağım?

Amelia Lazenby
Chalared Financial Planner
LB&B Finance Group
www.lbandbfinancegroup.co.uk

Kime? amelialazenby@lbandbfg.co.uk
Kimden: JH@arlingtonhall.co.uk
Re: İş

Ne istiyorsun?

Saygılarımla,
Jude Harrison
Arlington Hall Luxury Hotel & Spa

Kime: JH@arlingtonhall.co.uk
Kimden: amelialazenby@lbandbfg.co.uk
Re: İş

Terli ve ıslak.

Amelia Lazenby
Chalared Financial Planner
LB&B Finance Group
www.lbandbfinancegroup.co.uk

Telefonum hemen çalıyor ve geri dönüp cevap veriyorum.
"Selam."

"İsteğinizin yerine getirilmesini ayarlamak için arıyorum."

Gülümsüyorum ve geniş bir glmsemi. "Nasıl bir tavsiyeye ihtiyacınız var?"

"Seni işten ne zaman alacağımı bilmem gerekiyor. Bu gece kalıyorsun."

ekiniyorum. "İşten sonra ailemi görmeye gitmeliyim." Bu hafta sonu hiç çalışmadığım için alışılmadık şekilde gerideyim. Gözümü toptan ayıramıyorum; çok yol kat ettim.

"Oh," diye homurdanıyor Jude. "Bu seni bu gece görmeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"Hafta boyunca Oxfordshire'a gidip gelmek çok zor," diyorum bacaklarımı esnetmek için ayağa kalkarken.

"O zaman sana geleceğim."

Henüz tavsiye mektuplarımı hazırlamadığım dosya yığına bakıyorum. Jude bana gelirse, yine de hiçbir işimi bitiremem. Dikkatimi dağıtmak için harika bir araç ama bunu kontrol etmeliyim.

"Yarın yapabilir miyiz?" Hayal kırıklığını ben de hissederek soruyorum. Onu zlyorum. Hem de çok. "Arayı kapatmam gerekiyor ve Cuma günü ortaklarla yaptığım görüşmeden sonra kendimi bir adım nde tutmam önemli."

İ çekmeden önce hafif, rahatsız edici bir duraklama oluyor. "Anlıyorum," diyor ve ben de bu konuda bana zorluk çıkarmayacağı için rahatlıyorum. Jude istediği zaman oldukça ikna edici olabiliyor.

"zr dilerim."

"alışmak zorunda olduğun için asla özür dileme, tamam mı? stesinden geleceğim. İşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Yavaşça sandalyeme çöküyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Sen de benim için nemlisin," diye sessizce cevap veriyorum, bunu dile getirip getirmemem gerektiğinden neredeyse emin değilim.

"Sen de benim için öylesin," diyor usulca. "Bu yüzden tüm zamanını almak istiyorum."

Glyorum, kalemime uzanıyorum ve masaya vuruyorum. Kahretsin, onu görmek istiyorum. "ğle yemeğine çıkabilir misin?" diye soruyorum,

Saati kontrol ediyorum. Bir saat alabilirim.

"Keşke gelebilsem. Anouska'nın katılmamı istediği birkaç toplantı var. Bir dakika bekle." Sessizliğe gömölüyor ve ardından FaceTime'a bir istek geliyor. Hemen ayağa fırlıyorum ve ofisimin kapısını kapatarak kabul ediyorum. Ve yüzü görüldüğü anda iç geçiriyorum. "İşte orada," diye düşünüyor, yürürken telefonu kol mesafesinde. Takım elbiseli ve çizmeli. Ense tıraşı çok düzgün olmayan mükemmel bir tarafta. Lezzetli.

"Neredesin?" Masama dönüp oturuyorum ve telefonumu bilgisayarımın ekranına dayıyorum.

"Şarap listesini gözden geçirmek için şarap mahzenindeki şarap garsonu ile buluşmaya gidiyorum."

"Yani yine iş başında mı içeceksin?" Gülümsemesini ve bir elini saçlarında gezdirmesini sağlayarak soruyorum. O kadar yakışıklı ki ağlayabilirim.

"Sadece yüzünü görmek istedim." Yavaşlayarak durdu ve duvara yaslanıp bana bakmaya başladı. "Önümüzdeki yirmi dört saati atlatmam için."

"Romantik olduğunda çok tatlı oluyorsun." Dudağımlı ısıyorum ve Jude sırtıyor.

"Bugün ortaklardan haber aldın mı?" "Hepsi merhaba demek için uğradı."

"Belli ki bir etki yaratmışsınız," diyor. "Anlayabiliyorum."

Gölüyorum. Jude Harrison'ın üzerimdeki etkisinin büyüklüğü beni paramparça etti. Ama kalbim hâlâ sapasağlam.

Kameranın arkasından bakıp başını sallıyor ve elini birine doğru kaldırıyor. "Kahretsin, gitmem gerek."

"Tamam."

"Amelia?"

"Ne?"

Uzun, gergin bir sessizlik oldu. "Seni özledim."

Burnum kıvrılıyor, dudaklarım kırışın kırılmasını engellemek için birbirine bastırıyor. "Ben de seni özledim."

Jude neredeyse utanmış bir halde bıyık altından gülüyor.

"Beni tam bir kaşar yığınınna dönüştürmeden gitsem iyi olacak."

Bir kahkaha attım ve sandalyemde geriye doğru düştüm.
"Sevimsiz Jude'u severim."

Gözlerini deviriyor. "Esneme hareketlerini yaptığundan emin ol." "Ne? Esneme hareketleri mi? Neden esnemem gerekiyor?"

"Böylece yarın seni istediğim gibi eğip büküğümde kırılmazsın."

"Baskın Jude'dan gerçekten hoşlanıyorum."

"Ve ben itaatkâr Amelia'yı *seviyorum*." Telefonu kapatıyor ve ben masama oturup kalemimi çevirerek bir hayale dalıyorum. Vücudum hala dünden kalma ağrılarla dolu, kalçalarımın derisi hala acıyor. İtaatkâr Amelia'yı *seviyor*. Dudağımı ısııyorum, göğsüme uzanıp ovuşturuyorum.

Ofisimin kapısı açıldığında sıçırıyorum. Leighton, "Bugün biri popüler," diyerek raflarımdan birine doğru ilerliyor ve dosyalarımın sırtlarını inceliyor. Kirpiklerimin arasından yavaşça başımı kaldırıyorum, elim fareme gidiyor ve çeşitli ekranları kapatıyorum. Bugünkü ziyaretçi akınımı fark etmiş demek?

"İyi bir gün müydü?" Gözlemine görmezden gelerek soruyorum.
Beslenmemek

O.

"Çok." Bana bakıyor ve gülümsüyor. Bildiğim kadarıyla içten olması için.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Kulağıma gelenlere göre Cuma akşamı bazı ortaklarla dışarıdaymışsınız."

Bilgisayarımı kapattım ve çantamı aldım. "Öğle yemeğı vakti geldi," diyorum, yanından geçip giderken gizli, kendini beğenmiş gülümsememden dolayı kendimden utanıyorum.

Endişeli.

Annemle babamın evine girerken merhaba diye sesleniyorum, çantalarımı ve dosyalarımı koridora bıraktıktan sonra kafamı salon kapısından uzatıyorum. "Hey, siz ikiniz."

Büyükannem ve büyükbabam her zamanki yerlerinden başlarını kaldırıp bana bakıyorlar. "İşte burada," diyor büyükbabam, elindeki kâğıdı bırakıp beni yanına çağırarak. Yaşlı, yumuşacık dudaklar yanağıma bastırıyor.

"Annem ve babam nerede?" Büyükannemin yanına giderek sordum. "Annen mutfakta, baban da ofis."

"Emekli olması gerekiyordu."

"Merhaba!" Clark koridordan bağırır ve hemen ardından kapı çarpılır. Takım elbisesiyle görünür.

Büyükbaba sandalyesinin kolunu sıvazlarken büyükanne, "Bak ne kadar şık," diye şarkı söylüyor.

"Gel Clark, bana gününü anlat."

Gözlerimi deviriyorum ve Clark'ı büyükbabamla iş konuşması için bırakıp mutfığa doğru giderken yanından geçiyorum. "Eski sevgilime düğüne gelemeyeceğini söyledin mi?" Şakacı bir şekilde kaşlarını çatarak tıslıyorum.

"Üzerinde çalışıyorum," diye homurdanıyor.

"Acele etsen iyi olur, gelecek hafta," diye hatırlatıyorum ona mutfığa girerken. "Vay canına," diyorum dev bir şakayık demetiyle yüz yüze gelince.

Annem elinde tahta bir kaşıkla ocaktan döner. "Bunlar senin için."

Öfkeli iç çekişimi tutamıyorum. Nick'in pes edeceğini umuyordum, ama onun yerine çıtayı yükseltti. Bu demet diğer demetlerin iki katı büyüklüğünde.

Annem kaşığı çiçek yığınınına doğru sallarken dudakları biraz büzülmüş. "Belki de kartı okumalısın."

Bukete yaklaşıp spreylerin arasında kartı ararken suçluluk duygusu alevleniyor. "Anne, bundan hiç zevk almıyorum." Kartı çıkarıp açıyorum. "Düşünceli olmaya çalıştım ama sanırım sadece onun umutlarını arttırıyorum."

Annem dönüyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor, vücut dili duymamı istediği her şeyi söylüyor. Beni de suçlu hissettirmeleri hiç adil değil. Kartı çıkarıyorum.

Missing you.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, iç çekiyorum ve güzel çiçeklere bakıyorum. "Anne, ben onu sevmiyorum."

"Nick'ten değiller."

Başım boynumda geri çekiliyor.

"Bugün dükkânda yine yardım ettim." Masaya geliyor, beni dinleyip dinlemediğini kontrol ediyor. "Bir adam geldi. Uzun boylu, son derece yakışıklı, koyu sarı saçları buraya kadar." Korku beni bulduğunda ensesini gösteriyor. "Güzel bir takım elbise, dışarıda park etmiş şık siyah spor bir araba. En pahalı buketi sipariş ettiğinde" -mutfak masasının ortasındaki spreyi işaret ediyor- "ve teslimat için *senin* adını ve Abbie'nin adresini yazdığında şaşkınlığımı hayal et."

Oh lanet olsun. "Düşünsene," diye fısıldadım. "Yani onları teslim ettirmek yerine eve mi getirdin?"

"Amelia," diye tısladı sessizce. "Kariyerine odaklanmak için Nick'i terk ettin!"

"Neler oluyor?" Clark sorar.

"Amelia'ya bunları bir adam aldı. Jude Harrison adında bir adam."

"Oh," der Clark, sıradan bir şekilde.

"Onun adını da mı biliyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

"Tabii ki! Sipariş formu için ihtiyacım vardı."

Kıçım sandalyeye çarpıyor, başım ellerimin arasına giriyor. "Ben yetişkin bir kadını, anne."

"Nick'le işinizi bu yüzden mi bitirdiniz? İki kez zamanlama mı yaptınız?"

"Ne?" Ona öfkeyle baktım. "Hayır!"

Clark içeri giriyor ve sırtımı destekleyici bir şekilde ovuyor. "Onu rahat bırak anne," diye nazikçe uyarıyor. "Karşı tarafa geçmedi."

Nefes nefese kaldı. "Bunu biliyor muydun?"

"Neden toplu bir suç işlemişim gibi konuşuyorsun?" Tersliyorum. "Bir adam bana çiçek aldı. Hepsi bu."

"Oradaydın, değil mi? Dün gelmediğin zaman. Ve Rolls-Royce'un içindeyken, bu onun arabası." Yaklaşıyor, merakı taşıyor. "Ya da onun arabalarından biri. Kim o, Amelia?" diye fısıldıyor.

"Anne, lütfen," diye yalvarıyorum, yardım için ağabeyime bakıyorum.

Dudakları düz bir çizgi halinde bastırıyor. "Ben olsam babam eve gelmeden bunlardan kurtulurdum," diyerek hasar kontrolü yapmaya çalışıyor.

"Evet, Tanrım." Annem hemen telaşlandı. "Bunların Nick'ten olmadığını anlayacak. Çok ..." Büyük buketi baktı, üstesinden gelmişti. "Pahalı."

Clark homurdanıyor ve ben de onun koluna vuruyorum. "Kapa çeneni ve annemin çiçekleri saklamasına yardım et." Babamın sorgusuyla yüzleşecek enerjim yoktu.

"Evet, babanın şikayetlerini dinlemek istemiyorum." Annem mutfakta çırpınmaya başladı.

"Keşke bunu ona da söyleseydin," diye homurdanıyorum.

"Oh, Amelia, onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Neredeyse kırk yıl sonra onu değiştirebileceğimi mi sanıyorsun? O sadece senin için en iyisini istiyor." Alt dudağını dışarı itti. "Neden bana söylemedin? Ben senin annenim."

Benim için en iyisi mi? Bunu dinlemekten çok yoruldum. "Çünkü o zaman seni babamdan sır saklamaya zorlamış olurum ve babamdan sır saklamayı sevmediğini biliyorum."

Omuzları düşüyor. "Pek ideal değil, değil mi? Nick'le ayrılığının hemen arkasından. Onunla nasıl tanıştın?" diye soruyor ve ben içimden homurdanıyorum. "Yaşamak için ne yapıyor? Yani, bir Rolls-Royce, süslü bir spor araba!"

"Anne," diye nefes alıyorum.

"Tanrım, baban ne diyecek bilmiyorum."

"Ona söylemeyeceğiz," diye karşılık veriyorum, eminim. Utandığımdan değil, sadece şu anda bir öğüt ve suçluluk duygusuyla uğraşamam. Ayrıca, anlatacak ne olduğunu bile bilmiyorum. *Sen ona aşıksın, salak!*

"Sorunun ne olduğunu bilmiyorum." Clark'ın sesi de en az benim kadar öfkeli geliyor. "İkiniz de onun yuva kurmasını, evlenmesini, bebekler, yahniler ve çorbalar yapmasını istiyorsunuz. Belki de bunu birlikte yapacağı adam budur."

Şaşkınlıkla ağabeyime baktım. "Onunla yatıyorum, evlenmiyorum."

"Amelia!" Annem tersledi.

"Evet, öyleyim." Jude'un bu iddiamla ilgili bir şeyler söyleyeceğinden emin olduğum için kendi sözlerimden ürkerek gülüyorum. Ama bunu bir süreliğine önemsememeliyim. Onlara Nick'i unutmaları için, Nick'e de beni unutması için zaman tanımalıyım. Jude'la bu işin nereye varacağını kim bilebilir?

Hayal mi görüyorum?

"Onunla yatıyorum," diye tekrarlıyorum, daha güçlü bir şekilde. "Ve ben-"

Ön kapı açılıyor ve ben hâlâ babamın içeri girdiğini duyuyorum. Clark çiçekleri kaparken, "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Ah canım," diye fısıldıyor annem. "Siktir," diye tıslıyorum.

"Amelia!" Clark'ın çiçekleri saklamasına yardım etmek için ayağa kalktığımda annem beni azarlıyor, tam da babam içeri girerken çiçekleri onun kollarından alıyorum. İkimiz de donup kaldık.

"Güzel çiçekler," diyor babam.

"Onları Rachel için aldım," diye geveledi Clark, onları geri aldı ve sırtıttı. Alnımı ovuşturarak iç geçiriyorum. Bu çok saçma.

"Onlar benim." Onları Clark'tan geri istiyorum, beni korumaya çalıştığı için minnettarlığımı gülümseyerek ifade ediyorum. Ama otuz yaşındayım ve bekârım. Gizlice dolaşmama gerek yok.

"Senin mi?" Babam soruyor. "Biriyle görüşüyorum."

Babam geri çekiliyor, tam o sırada arkasında biri beliriyor. Ağzım gevşiyor. "Nick," diye nefes alıyorum.

"Kahretsin," diye küfreder Clark.

"Oh," diye fısıldar annem. "Oh, bu çok talihsiz bir durum."

Nick'e bakıyorum, o da kollarımdaki abartılı çiçeklere bakıyor. "Nick'i yemeğe davet ettim," diyor Babam ,

utanmadan ona bakıyorum, çok kızgınım.

"Neler oluyor?" Büyükbaba bastonuna dayanarak topallaya topallaya mutfığa girdi. "Oh, Nick, seni görmek ne güzel."

"Biriyle mi görüşüyorsun?" Nick'in sesi o kadar kısıktı ki, acısı yüzüne yansımıştı.

"Ciddi bir şey değil." Annem yine mutfakta çırpınmaya başladı. "Sadece onunla yatıyor."

"Anne!" Clark ve ben hep bir ağızdan bağıyoruz.

"Kim?" Babam elini omzuna koyup ovuştururken Nick soruyor, etkilenmemiş gözleri bana çivilenmiş. Kötü adam.

"Nick, bu-"

"Kim?" diye tekrarlıyor, gözleri kesinlikle bulutlanıyor. *Aman Tanrım.*

"Tanıdığınız biri değil."

"Kim?" diye çıkışıyor, kendini toparlamaya çalışıyor. "Kim o?" Nefes nefese kalır. "Bir ilişkin mi vardı? Beni bu yüzden mi terk ettin?"

"Hayır, Nick, tabii ki değildim."

"Çok çabuk biriyle tanıştın, değil mi? Bir ilişki istemediğini sanıyordum. Değerli kariyerinin benden ve geleceğimizden daha önemli olduğunu sanıyordum."

Clark dirseğimi tutarak, "Tamam, bence herkesin sakinleşmesi gerekiyor," dedi. "Onlar sadece çiçek."

Sadece çiçekler.

Babama bakarken boğazımın düğümlendiğini hissediyorum, onaylamadığını ve hayal kırıklığına uğradığını hissediyorum. "Bir ilişkim yoktu." Bunu açıkça belirtmeliyim. "Beklenmedik bir anda biriyle tanıştım ve bana çiçek gönderdi."

"Ve onunla yatıyorsun," diye ekliyor Nick. "Bu ciddi mi?"

Buna cevap veremem, ne kadar ciddi olduğunu bilmediğim için değil. Dürüst olmak gerekirse her konuda çok kararsızım. Jude'a karşı ne hissettiğimi biliyorum ama bunu yüksek sesle itiraf etmekten korkuyorum, özellikle de Jude'a. Ayrıca, henüz erken, yoğun ve gerçekten çok ateşli.

"Gitmem gerekiyor." Çiçeklerimle birlikte çantamı ve dosyalarımı alıp dışarı çıkıyorum.

Kapıyı açarken Nick, "Amelia," diye seslendi. "Bekle."

Hayal kırıklığı gözyaşlarımı tutmaya çalışarak yürümeye devam ediyorum. Yola ulaştığımda Nick kolumdan tutup beni durduruyor. "Hayır, Nick."

"Seni seviyorum Amelia," diyor yalvararak. "Lütfen, tekrar deneyelim. Çocukları unutacağım, evlilik yok, ne istersen."

Başımı salladım. "Artık çok geç."

"Ama ben seni seviyorum," diye mırıldanıyor. "Ve senin de beni sevdiğini biliyorum."

Nick'i sevdiğimi hiç sanmıyorum. Ona hayranlık duydum, saygı duydum ama onu gerçekten sevdiğimi, hatta onunla bir gelecek gördüğümü sanmıyorum ve bunu itiraf etmek bana iyi gelmiyor. Ama Jude'la tanıştığımdan beri hissettiklerim? Aşkın nasıl bir his olduğunu anlamamı sağladı. Jude'la aramızda olanlara dair pek çok soru işareti varken hâlâ böyle hissediyor olmam? Bu durdurulamaz, evcilleştirilemez bir aşk. Savunmasız olmak. Kalbinizi riske atmak ve onu verdiğiniz kişinin dikkatli olmasını ummak.

"Seni sevmiyorum." Bu sözleri söylemekteki isteksizliğim çok açık. Onu incitmek istemiyorum. "Lütfen Nick, gitmene izin vermelisin." Dönüp uzaklaşıyorum.

"Asla," diye bağılıyor. "Denemekten asla vazgeçmeyeceğim! Farkına varmanı sağlayacağım!"

Jude ile ne kadar derin bir ilişki içinde olduğumu fark etmemi sağladı çünkü ona karşı hissettiklerim bambaşka bir seviyede.

Sevgiler.

Nick'in arabasına bindiğini duyduğumda duruyorum ve hızla uzaklaşıyor, neredeyse iki tekerlek üzerinde köşeyi dönüyor. Kızgındı.

"Siktir," diye tısladım kendi kendime. Jude'u bu şekilde öğrenmesini istemezdim.

"Amelia, sevgilim!"

Büyükannem topallayarak garaj yolundan aşağı iniyor. "Büyükanne, ne yapıyorsun?" Ona yardım etmek için koluna girerek aceleyle geri döndüm.

Beni uzaklaştırıyor. "Sende bir erkek kokusu aldığımı biliyordum," diye fısıldıyor, örme hırkasını içeri çekip yanaklarıma uzanıyor ve iki eliyle kavıyor. "Karnını titretiyor mu?" diye sorarak beni şaşırtıyor. Nefes alıp başımı sallıyorum ve büyükannem hafifçe gülümsüyor. Bilerek. "Kalbin daha hızlı atıyor mu?"

"Evet." Çok zor. Her zaman.

"Onu düşündüğünde için karıncalanıyor mu?" Gülümsüyor, hınzırca. "Fanny flutters?"

"Büyükanne!"

Yaşlı gözlerini deviriyor. "Eee?"

"Evet," diye fısıldıyorum, utanarak.

"O zaman ona sahipsin, Büyük Kız. Ve kimsenin sana bunu yapamayacağını söylemesine izin verme." Terliklerini giyip eve dönmeden önce yüzümü eziyor ve beni öpüyor.

Ağlayabilirim.

Gökyüzüne bakarken, keşke Jude'un beni işten almasına izin verseydim diyorum. Onu takip etseydim.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, ayaklarımı toplayıp metroya doğru ilerliyorum. Nick'ten gelen mesaj bombardımanı yolda bana eşlik ediyor.

**Who is it?
I at least deserve to know who he is.
How could you do this? You've made a
fool of me.
I hope you're happy.**

Sürekli irkilerek hepsini görmezden geliyorum, kalbim ağırlaşıyor. Nick'i zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitmek istemiyorum.

Bölüm 31

Ön kapıdan içeri girdikten sonra çiçeklerimi masanın üzerine koyuyorum ve buzdolabından bir şişe şarap almadan önce onlara hak ettikleri hayranlığı gösteriyorum. Jude aradığında gülümsüyorum. "Selam," diyorum, şişenin mantarını çıkarırken telefonumu omzumla kulağıma tutuyorum.

"Selam," diye cevap veriyor, bu kadar basit, gülümsememi esnetiyor. "Çiçekler için teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz."

"Onları aldığın çiçekçinin Abbie'nin olduğunu biliyor muydun?" Ben sordum.

"Gittim. Ama orada değildi, bu yüzden bana gümüş saçlı yaşlı bir bayan hizmet etti."

"Annem." Dolaptan bir bardak alıyorum. "Ne?"

"O benim annemdi."

"Annenle birlikte çiçek sipariş ettik ve çiçeklerin teslim edilmesini istediğim kadının kendi kızı olduğunu söylemeyi akıl edemedi mi?"

"Görünüşe göre değil." Annemin Jude Harrison'la karşılaştığında yüzünün alacağı şekli hayal edebiliyorum. "Ayrıca onları teslim etmedi. Onları eve götürdü ve daha önce uğradığımda bana verdi. Düşündüm ki ..." Jude'a kimden geldiğini düşündüğümü söylemeden önce kendimi tutuyorum.

"Eski sevgilinden geldiğini sanıyordun," diyor ve ben dökerken dudağımı ısıriyorum. "Bekle. Sana çiçek mi gönderiyordu?" Cevap vermeyişim ona cevabımı veriyor. "Müdahale etmem gerekiyor mu?"

"Artık tartışmayalım," diye yalvarıyorum sessizce, masadaki sandalyeye çöküyorum. Bugün karnım çok doluydu.

İç geçirdi. "Bana günün geri kalanından bahset."

"Mali yılın sonu yaklaşıyor, bu yüzden yıl sonu tavsiyelerim ve yeniden yatırım önerilerim arasında kayboldum. Sizi sıkıyor muyum?"

"Asla."

Şarabımdan bir yudum alarak gülümsüyorum. "Şarap mahzenindeki toplantınız nasıldı?"

"Gözlerimi seni becerdiğim masadan alamadım. Oldukça dikkat dağıtıcıydı, seni daha çok özlememe neden oldu, ama iyi tarafından bakarsak, üzerine döküp yalamayı planladığım bir sonraki şişeyi buldum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak usulca nefes alıyorum. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Sesimle seni doruğa ulaştırmak üzereyim," diye mırıldanıyor. Vücudum anında tepki veriyor. "Şarabı bırak." Yutkunuyorum ve bardağa bakıyorum. Nereden biliyordu ki? "Bırak onu, Amelia."

Masanın üzerine koyarak bir sonraki talimatını nefesimi tutarak bekliyorum. "Elbisenin eteğini kaldır."

"Elbise giydiğimi nereden biliyorsun?"

"Elbisenin eteğini kaldır."

Dudaklarımı büzüyorum ve boştaki elimle kalçalarımın doğru kıvrıyorum.

"Parmaklarını yala."

Derin bir nefes alıyorum ve parmaklarımı ağızma sokup ıslatıyorum. "Bunu yapmanı tercih ederim," diyorum sessizce.

"O zaman beni bu gece görmeliydin," diye karşılık vererek kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Ne kadar ıslaksın?"

"Sırılsıklam." Parmaklarımı külotumun üzerinden geçirip tenimde gezdirirken havayı içime çekiyorum.

"Siktir," diye sessizce nefes alıyor Jude. "İyi hissediyor musun?"

Mırıldanıyorum, sandalyeme daha da gömülüyorum.

"Kendine mi dokunuyorsun?"

"Bu biraz skandala neden olur bebeğim," diyor ciddi bir şekilde. "Kütüphane Bar'dayım."

Keskin bir kahkaha patlaması beni terk ediyor ve ritmimi kaybetmeme neden oluyor.

"Konsantre ol," diye sessizce emrediyor. "Konsantre oluyorum."

"Parmaklarını kaydır-"

Arkamdaki kapı hızla açılıyor ve Abbie kolları çiçeklerle dolu bir şekilde içeri dalıyor. "Kahretsin," diye tıslıyorum, durup beni içeri alırken kendimi gizliyorum, yüzü çiçek yığınlarının arasından görünüyor. Kaşlarını çatıyor. "Abbie evde," diye şarkı söylüyorum ve Jude inliyor. "Gitsem iyi olacak."

"İyi." Sesi kederli geliyor. "Siktir, seni özledim."

Ve mutfak zemininde birikiyorum. "Sen de," diyorum, göğsüm mutluluktan kabarıyor.

"Tekrar yalnız kaldığında beni ara, tamam mı?"

"Tamam."

"Peki ya Amelia?"

"Ne?"

"Ben-" Kendini tutuyor ve uzun bir duraklama başlıyor. Bekliyorum. . . merakla. Umuyorum. O ... ne? "Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Seninle birazdan konuşacağım." Telefonu kapatıyor ve ben yutkunarak telefonumu yere bırakıp ona bakıyorum. O ... ? Abbie yanımdan geçerken kalbim dörtnele atmaya başlıyor, gözleri suçlayıcı.

Suçlulukla geri çekiliyorum. "Jude'un bunları bugün çiçekçinizden aldığını biliyor muydunuz?" Buketi göstererek soruyorum.

Abbie kontrol etti. "Corey'nin işi gibi görünüyor."

"Annem ona hizmet etti."

"Yok artık. Adam biliyor muydu? Kız biliyor muydu?" Abbie sandalyeye çöküp Charley'i arıyor ve ikimizi de görebilmek için telefonunu masanın üzerindeki paspaslara dayıyor. "Jude Fuckboy Harrison bugün Flora Flora'ya gitti ve Jenn ile Amelia için çiçek sipariş etti," diyor Abbie.

"Olamaz," diye soluk soluğa kaldı Charley. "Onun kim olduğunu biliyor muydu?"

Bekle. Annen *onun* kim olduğunu biliyor muydu?"

Sandalyeme çöküp şarabımı alıyorum ve bacaklarımın arasında hâlâ devam eden karıncalanma yüzünden yüzümü buruşturuyorum. "Jude bana kartı doldurdu ve teslim etmem için Abbie'nin adresini verdi. Yani annem biliyordu. Ben söyleyene kadar Jude bilmiyordu. Annem çiçekleri aldı

Benim için eve. Nick'ten geldiğini sanmıştım. Sonra Clark onları saklamaya çalışırken babam içeri girdi. Nick'le *birlikte*. Nick artık biriyle yattığını biliyor. Beni aldatmakla suçladı. Bugünlük bu kadar dram yeter." Şarabımı yudumladım ve gülümsedim.

"Siktir," diyorlar hep bir ağızdan.

"Şu anda senin yerinde olmak berbat bir şey," diye ekliyor Charley. Ofladım, iç çektim, yudumladım. "Diğer bir haber de, sanırım aşık oldum." "Bu eski bir haber." Abbie gözlerini deviriyor, ben de

bardağıma bakıyor, konuşmamızı düşünüyordum. Bir şey söyleyecekti ama söylemedi. Dün de aynısını yapmıştı.

Neydi o?

"Gitmem gerek," diyor Charley. "Randevu gecemiz var."

"Tenis kulübü mü?" Abbie arsız bir sırıtişla soruyor ve Charley telefonu kapatmadan önce ona küfrediyor. "Yani," diye devam etti, çiçekleri düzenlerken. "Sonunda bunu kendine itiraf ettin."

"Beni deli ediyor." İç çekiyorum. "Ama . . . Bilmiyorum. Bir şey beni onu tamamen kucaklamaktan alıkoyuyor."

"Ne gibi?"

"Banyo dolabında bazı antidepresanlar buldum." Kendimden utanıyorum. "Göz damlası arıyordum."

Abbie kendine bir bardak getirip masada bana katılıyor ve bardağı şarapla dolduruyor. "Demek antidepresan kullanıyor. Bana ailesi hakkında anlattıklarından sonra buna şaşmalı mıyım?"

"Sadece bu kadar. Onları aldığını sanmıyorum. Arkaya sıkıştırılmışlardı ve üzerlerindeki tarih sadece geçen aydı, yani yakın zamanda bu konuda bir doktora göründü."

"Sormalısın."

Kendi kendime hafifçe başımı sallıyorum ve birkaç dakika düşüncelere dalıyorum. "Hiç keder yaşamadım ama sanırım sonrasında yardıma ihtiyaç duymak yaygın bir durum, değil mi?" Yıllar sonra bile mi?

"Farklı insanlar bunu farklı şekillerde ele alır."

"Değişken biri," diyorum, neredeyse isteksizce. "Sanki içinde sürekli kontrol altında tutmaya çalıştığı bir canavar var."

kontrol altına alındı." Öfkesi beni temkinli yapıyor. Sahiplenici çizgisi gibi.

"Ama ona hâlâ aşıksın," diye düşünüyor Abbie, sandalyesinde arkasına yaslanarak. Cevap vermiyorum. Cevap vermeme gerek yok. "Hepimizin hataları var. Eğer Jude'un ki çabuk sinirlenmekse, o zaman-"

"Evli bir kadınla yattı," diyorum. "Kötü bir koku gibi etrafta dolaşıyor." Katherine'in kocası bundan ne anlam çıkarıyor? Bir erkek bunu nasıl hoş karşılayabilir? Elbette güzel görünümlü bir kadın ama A sınıfı bir kaltak olması onu çirkinleştiriyor. Bilmediğim başka bir şey mi var? Düşüncelerimin hızından inliyor, içerken başımı tutuyorum.

Telefonum masanın üzerinde çınlıyor ve ikimizin de gözleri ekrana kayıyor.

**I've booked a table for tomorrow night
somewhere special. Let's get deeper.**

Kalbim göğsümde çırpınıyor. Lanet olası kalbim çarpıyor. Sonra böyle şeyler yapıyor ve tüm şüphelerim bir anlığına kayboluyor. Ama . . . daha derine inelim mi? Bu beni neden geriyor?

Abbie yumuşak bir sesle, "O da senin gibi hissediyor gibi görünüyor," diyor.

"Emin değil misin?"

"O emin. Daha ne isteyebilirsin ki?" Başımı salladım ve yanıtla tuşuna bastım.

Look forward to it

**And I'm taking you away. Just us, your
body, my body, and champagne**

Ekrana gülümsüyorum, vücudum hatırlatmaya tepki veriyor ve Abbie kıkırdıyor, kalkıp onunla ilgileniyor

Çiçekler. "Yemek yapayım mı?" diye soruyor bir vazoya su doldururken. "Netflix'te yeni bir dizi başladı ve çok konuşuluyor."

Dudağımı ısırdım. "Geçmemin sakıncası var mı?"

Omzunun üzerinden bakıyor. "Beni terk mi ediyorsun?"

Gülümsüyorum, ayağa kalkıyorum. "Onu özlüyorum," diye itiraf ediyorum, sadece onu düşününce bile içim kıpır kıpır oluyor. Bu gece onu neden görmediğimi bilmiyorum. Annemlere gitmek tam bir saçmalık oldu ve kendimi tamamen moralsiz hissediyorum. Jude bunu düzeltebilir.

Abbie dönüp tezgâha yaslanıyor ve gülümsüyor. "Ona nasıl hissettiğini söyleyecek misin?"

"Ona aşık olduğumu mu?"

"Evet, o."

"Belki." Ona doğru yaklaşıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Sen olduğun için teşekkürler."

"Söyle ona," diye sesleniyor arkamdan, ben aceleyle odama gidip yarın için temiz iş kıyafetleri de dahil olmak üzere birkaç şey toplarken. Spor çantamı hazırlarken gülümsüyorum, kapüşonumu da içine tikiştiriyorum. Kesinlikle sarılmaya ihtiyacım var. Bir Jude sarılması. Ve bunun seksle sonuçlanacağını biliyorum.

Cennete.

Üstümü değiştirmekle uğraşmıyorum, bir Uber çağırıyorum ve ana yola doğru yürüyorum, telefonumdan köşeye kadar takip ediyorum. Atlıyorum.

"Oxfordshire mı?" diye soruyor şoför. "Beni bir saat içinde oraya götürürsen bahşiş veririm."

A gülümseme sürüngele karşılarında benim yüz,
ve Beklenti durdurulamaz.

Onu seviyorum.

Bunun olmasını planlamamıştım ama işte buradayım. Aşık oldum.

Ve ona söylemem gerek.

Bölüm 32

Şoförüm çeşmenin etrafında durduğunda Stan her zamanki yerindeydi. "Bayan Lazenby," diyor benim için kapıyı açarken. "Görünüşe göre tam zamanında gelmişsiniz, yağmur geliyor. Çantanız var mı?"

"Koltuğun üzerinde," diyorum, iniyorum ve siyah gökyüzüne bakarken eğilip almasına izin veriyorum. "Ben alabilirim."

"Önemli değil. Bay Harrison'ın dairesine teslim ettireceğim."

Teşekkür ederek gülümsüyorum ve aceleyle Arlington Hall'a giden yolu tırmanıyorum. Cam kapılar kayarak açılıp beni içeri alıyor ve lobinin sessiz olduğunu görüyorum, tüm konuklar muhtemelen barda ya da akşam yemeğinde. Boş resepsiyon masasını geçip Kütüphane Bar'a bakıyorum, Katherine'in kocasını şöminenin yanındaki sandalyelerden birinde, elinde birası, yüzünde bir gülümsemeyle görünce adımlarım duraksıyor. Karşısındaki Katherine'i göremiyorum ama Rob'un dizinin yanındaki siyah topuklu ayakkabısının bacağının çaprazlandığı yerde hafifçe sallandığını görebiliyorum.

Kaşlarımı hafifçe çatarak merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, beklentim artıyor.

Kokusunu alabiliyorum.

Çeşitli kapılardan geçerek Jude'un dairesine varıyorum ve kapıyı çalıyorum, sabırsızlığım beni yeniyor. Tekrar çaldım, dinledim, bekledim. Onu görmek için çaresizlikle dolup taşıyorum.

Kapı nihayet açılıyor ve işte tüm o harika, çarpıcı ihtişamıyla karşımda duruyor. Ve o anda, hiç şüphesiz, sırılsıklam aşık olduğumu biliyorum. Midem taklalar atıyor. İlerleyip kendimi göğsüne bırakıyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. *Seni seviyorum!*

"Amelia," diyor ağzımın etrafında, bana tutunarak. Ama öpücüğüme karşılık vermiyor. Aslında, gergin hissediyor.

Yüzümü ondan uzaklaştırıyorum ama bedenimi değil, ona bakıyorum. Tüm o harika duygular uçup gidiyor. Gördüğüm şey hoşuma gitmiyor. O gergin.

"Sana sürpriz yapabileceğimi düşündüm," diyorum, korkunç bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru gıdıklanıyor.

"Bunu kesinlikle yaptınız."

Onu kol mesafesine koyarak geri çekiliyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, ben sadece Seni beklemiyordum. Beni arayacağını söylemiştin."

Beklediğim karşılama bu değildi. "Buraya gelmeye karar verdim-" Dairesinden gelen bardak sesi sözümü bitirmemi engelliyor ve omurgamdaki ürperti buza dönüşerek ona bakıyorum. "Yalnız değilsin," diyorum sessizce.

"I . . ." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Kahretsin."

Yutkunuyorum, onu iterek geçiyorum, dairesine doğru yürüyorum, bacaklarım otomatik pilotta.

"Amelia!" diye bağırıyor, beni takip ediyor. Salon boş.

"Amelia, bekle."

Yemek masasının yanında duruyorum, tam o sırada mutfaktan bir ses daha geliyor.

"Amelia," diye nefes alıyor Jude, yolumu keserek. Kollarımın üst kısımlarından tutarak beni yerinde tutuyor ve beni görmek için yere çöküyor. "Senden önce-"

Kendimi onun elinden kurtarıyorum ve hışımla yanından geçiyorum.

"Amelia," diye bağırıyor, beni takip ederken sesi paniklemiş gibi çıkıyor. "Beni dinle."

Meşe adada, dudaklarında şarap kadehi olan bir kadınla karşılaştığımda mutfığın eşliğinde çığlık atarak duruyorum.

"Katherine," I Nefes al, olarak o döner
üzerinde onu bir bacağı diğerinin

üzerine atıyor.

"Siktir." Jude dirseğimi tutarak sırtıma vuruyor. Katherine'in ayakkabılarına dikkat ederek onu omuz silkiyorum. Kırmızı stilettolar.

"Düşündüm ki..." Başım dönüyor. "Rob ile barda olduğunu sanıyordum."

"Oh," diyor, sesi mide bulandırıcı derecede alçak. Kendini beğenmiş. Kırmızı dudakları genişliyor. "Oyuncağıyla içki mi içiyor?"

Oyuncak.

"Aman Tanrım." Geri çekilip Jude'un göğsüyle buluşuyorum. "Amelia, ben-"

"Bana seni dinlememi söyleme," diye uyarıyorum, göğsümdeki acı dayanılmaz, ama öfkem beni çaresizlik içinde yere yığılmaktan alıkoyuyor.

"Lütfen beni dinle," diye yalvarıyor Jude, yüzümü ona çevirmeye çalışarak.

"Yapma dedim!" Onu itiyorum. Onu yakınımnda istemiyorum. Ada iki kişilik yemek için hazırlanmıştı. Yarıyı yenmiş iki tabak. İki şarap kadehi. Ocakta bir tava, doğrama tahtasının yanında kavanozlarda baharatlar var. Onun için yemek mi pişirmiş? Gözlerim Katherine'i buldu. "Hâlâ onunla yatıyor musun?" diye soruyorum.

"Amelia." Jude tekrar önümde beliriyor, gözlerimi almak için eğiliyor.

Soğukkanlı, sabit bir ifadeyle ona bakıyorum. "Seninle konuşmuyorum," diyorum, aynı soğukkanlılıkla kenara çekilip Katherine'i tekrar görüş alanıma alırken. "Hâlâ onunla yatıyor musun?"

Bardağını yavaşça yere bırakıyor ve yanımdaki Jude'a bakıyor. Ve ilk kez kendime, sorsam da sormasam da neden yalanlamadığını soruyorum. "Eee?"

"Hayır," diye cevap verir Jude. Artık çok geçtir.

"Hayır mı?" Ben soruyorum. "O zaman bu ne?" Akşam yemeğinin tadını çıkardıkları adayı işaret ediyorum.

"Söyle ona, Jude." Katherine'in sesi neredeyse sıkılmış gibi çıkıyor, şarabını rahatça yudumluyor.

"Bana neyi anlatacaksın?"

Jude, Katherine'e ölümcül bir bakış fırlatırken çenesi titriyor. "Kapa çenenı, Katherine."

"Bana ne söyleyeceksın?" Kontrolümü kaybettiğimi hissederek bağıriyorum. "Sen bir bahisti, tatlım," diye cilveleniyor.

"Katherine!"

"Sizi arkadaşlarınızla dışarıda gördük. Bir şey değil, bu arada."

"Tanrı aşkına," diye küfrediyor Jude, beni sevgilisinin zehirli dilinden uzaklaştırmak için fiziksel olarak ayağımdan kaldırıyor. Sevgilisi. Kocasını aşağıda oyuncağıyla oynayan evli sevgilisi. Ne tür bir kâbusun içindeyim ben? Beynim kasılıyor ve az önce söyledikleri beynime bomba gibi düşüyor. Beni arkadaşlarımla dışarıda görmüşler.

Jude beni yere bırakıyor ve sormaya korkarak ona bakıyorum. "Hesabı sen ödedin," diye fısıldıyorum, garsonun bize söylediğini hatırlayarak. "Sen ve o muydunuz?"

Gözleri kapanıyor, başı geriye düşüyor ve kalbim biraz daha kırılıyor. "Açıklamama izin vermelisin."

"İddiaya mı girdim?" Çığlık atıyorum, gücümle kendimi birkaç adım geriye atıyorum, öfke yerini yıkıma bırakıyor. "Lanet hayatında bir kez olsun bana doğruyu söyle!"

Yutkunuyor ve çıldırtıcı bir ıstırap yüzünü buruşturuyor. "Sen bir bahisti," diyor sessizce. İsteksizce.

İçgüdüsel olarak ondan uzaklaşırken kalbim tam ortadan ikiye ayrılıyor. Yenilmiş görünüyor. Kırılmış. Hiçbir fikri yok. "Neden?" Nefes alıyorum.

"Çünkü heyecanı seviyor." Katherine gülüyor. Kara tahtaya çivi çakmak gibi. "Kovalamaca, kazanma, sonunda kadına yalvardığı şeyi vermeden ve sonra ondan uzaklaşmadan önceki birikim."

Jude etrafta uçar, vahşice. "Kapa çeneni, Katherine," diye tıslıyor. "Sen lanet bir zehirsin."

"Ama yatakta harika olduğu kesin," diye karşılık vererek kadehini kaldırıyor. Jude'un çene çizgisinde bir leke fark ediyorum. Kırmızı. Katherine'in rujuna uyuyor. Elimizi uzattığımızda irkildi.

Dokun ona, bana bak. "Hayır," diyor, gözleri panik içinde.

"Benden bu kadar." Döndüm ve dışarı çıktım, titreyerek dağılmamaya çağırıyorum. Ağla. Çığlık atmam. Bu kadar aptal olduğum için kendime vuruyorum.

"Amelia!" Jude bağılıyor, ayaklarının yere vuruşu bacaklarımda titreşimlere neden oluyor. "Amelia, lütfen, gitme." Topuklarımin üzerinde sallanarak devam ediyorum. "Hadi konuşalım."

"Söyleyecek bir şeyim yok." Kapı üstüne kapı açarak Arlington Hall'un koridorlarında sinsice ilerliyorum, Jude beni takip ederken bir adım arkamda.

"Açıklamama izin vermelisin," diye yalvarıyor.

Merdivenlerden çıkıyorum, tutamağı tutuyorum, beni fiziksel olarak durdurmadığının farkındayım. Çünkü yapamayacağını biliyor.

Merdivenlerin dibine ulaşıyorum ve geçerken Kütüphane Bar'a bakıyorum. Rob'un oyuncağını şimdi görebiliyorum. Sarışın. Daha genç. Hasta herifler.

Anouska dışarıdan içeri giriyor, beni inatla ona doğru yürürken görünce yüzü düşüyor, peşinde stresli bir Jude var.

"Biliyor muydun?" Geçerken ona sordum. Yüzü bana her şeyi anlatıyor. Hepsi lanet bir yalandı.

Dışarı çıktığımda gökyüzünün açıldığını ve yağmurun çarşaf gibi yağdığını görüyorum. Bana çarpan topaklara katlanarak yürümeye devam ediyorum.

"Amelia, sana yalvarıyorum, beni dinle," diye bağılıyor Jude yağmurun şiddetiyle önüme düşerek. Gözlerimi öne dikmiş, ona bakmayı reddederek etrafından dolaşıyorum. "Ben de sana söyleyecektim."

Söylediği her kelime bıçağı kalbime biraz daha saplıyor.

"Senden bu kadar hoşlanacağımı tahmin etmemiştim."

Ne gibi?

"Kızıışan aptalca bir bahisti."

Yürümeye devam et. Kulaklarını kapat.

"Hadi ama Amelia, nereye gidiyorsun? Hava karanlık."

Yürümeye devam et. Uzaklaş.

"Tanrı aşkına, Amelia, dur."

Yapıyorum ama bana söylediği için değil. Etrafımda dönüyorum, yağmur damlaları üzerimden güçle uçuyor ve Jude'u aynı derecede sırlıslam, beyaz gömleği göğsüne yapışmış halde buluyorum.

"Sana söylemek için geldim..." Ağzımı kapatıyorum ve düzgün düşünmeye çalışıyorum.

"Ne?"

Sakın ona söyleme! "Sana aşık olduğumu!" Çığlık atıyorum, duygularımı serbest bırakıyorum. Jude geri çekiliyor, yüzü düşüyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülen yağmura karışıyor. "Bu da senin boktan oyununun bir parçası mıydı?"

Hiçbir şey söylemiyor, zavallı bir bahane olarak karşımda duruyor, dilsiz.

"Bir daha asla yanıma yaklaşma," diyorum sinir bozucu bir hıçkırıkla, geri çekilerek peşimden gelmediğinden emin oluyorum. "Senden nefret ediyorum."

Dönüyorum ve yürüyorum, gözyaşlarım yağmur kadar şiddetli akıyor, göğsümdeki acı dayanılmaz. Hıçkırıklarım bedenimi parçalıyor. Doğru düzgün nefes alamıyorum. Her şey acıyor. Gökyüzüne bakıyorum ve yürürken öfkemi haykırıyorum, kendimi dengesiz hissediyorum, sanki bir şeyleri parçalamak, yoluma çıkan her şeyi yok etmek istiyorum.

"Neden?" Bağıriyorum, saçıma uzanıp çekiyorum, bu kadar aptal olduğum için kendimi cezalandırıyorum.

İliklerime kadar ıslanmış bir halde kapıya ulaştım ve telefonumu havaya kaldırarak çekmesini sağlamaya çalıştım. Gözyaşlarımın arasından zorlukla görebiliyorum, ekranım kaygan ve ıslak. "Lütfen," diye fısıldıyorum, bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Hiçbir şey yok. "Kahretsin." Eşikteki yolda tökezleyerek ilerliyorum ve bana buradan kurtulma gücü verecek o sihirli çubuk için dua ediyorum. Bacağımda keskin bir acı hissediyorum ve aşağıya baktığımda yakındaki bir dikenli çalıda bir çizik görüyorum. Bacağıma ıslatan yağmura karışan kan damlasını görmezden gelerek bir servis bulmaya odaklanıyorum. Kenar daha da büyüyor, yabani otlar ve dikenler dizlerime ulaşıyor, topuklarım yumuşak zemine batıyor. "Lanet olsun." Bir ayakkabımı kaybediyorum ve onu almak için dönüp karanlıkta dal ve yaprak karmaşasını arıyorum.

İmkansız. "Allah kahretsin." Kaybolan topuğumu bırakıyorum, buradan çıkma ihtiyacım daha önemli. Diğer topuğumu da çıkarıp öfkeyle bir çalılığa atıyorum ve çıplak ayakla köy yolunda ilerleyerek sonunda ihtiyacım olan servisi buluyorum.

Bir Uber çağırıyorum, iki saat süreceğini görünce ekrana bakıp hıçkırarak ağlıyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum, eşikte kırımın üstüne düşüp ağlıyorum.

Çok ağlıyorum.

Ama beni asla duymayacak. Kimse beni duymayacak. Çünkü yağan yağmur beni boğuyor.

ARLINGTON HALL'A DÖNÜŞ

TESLİMİYET

Bir adamın duygusuz oyununda piyon olan Amelia Lazenby, zengin ve yakıcı derecede seksi Jude Harrison tarafından ihanete uğradıktan sonra iyileşmeye çalışmaktadır. Şimdi tüm doğru şeyleri söylüyor, öpücükleri kadar içten özürler fısıldıyor ve gitmesine izin vermeyi reddediyor. Amelia'nın Jude kadar güçlü bir güce direnmesi zordur. Çok geçmeden, nabzını hızlandırıyor, başını döndürüyor ve ona arzuladığı coşkuyu veriyor.

Ama bir kez teslim olduğunda, Amelia kalbini tekrar riske atmaktan korkmaktan kendini alamaz. Bu sefer, belki daha da fazla. Jude hatırladığı kadar gizemli ve sahiplenicidir. Eski sevgilisi hayatlarını mahvetmek için geri dönmüştür. Ve Amelia'nın kendi eski sevgilisi geçmişten geri dönmüştür ve Jude hakkında Amelia'nın hayal edebileceğinden çok daha fazlasını bilmektedir. Sırlar ve şok edici açıklamalar gelmeye devam ettikçe, Amelia sevdiği ve her şeyden önce karşı koyamadığı adamla kalmak için neyi feda edeceğine karar vermelidir.

TEŞEKKÜRLER

On iki yıldan fazla bir süredir bu romantizm dünyasında dolaşıyor olmam pek mümkün görünmüyor. Beş dakika gibi geliyor. Her şey başladığında, şu anda hala burada olacağımı, hala yazacağımı ve hala anlatacak hikayeler hayal edeceğimi hayal bile edemezdim. Ama daha da şaşırtıcı olan, sizin de hala burada olmanız ve bir sonraki hikayemi (ya da alfamı) sabırsızlıkla bekliyor olmanız. Teşekkür ederim. Hiçbir şey bir yazarı okurlarının sevgisi ve desteği kadar cesaretlendiremez.

Georgie'ye bana JEM'e katılmamı söylediği için özel bir teşekkür! Yaptım ve Jude ile Amelia burada. Bu çift aklımı başımda tuttu. Onları seveceğinizi biliyorum. Ve Sasha ve Lauren'a, bu hikayeyi benim kadar sevdiğiniz ve Amazon Yayıncılık'ta bir ev verdiğiniz için teşekkür ederim.

Arlington Hall'da geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın.

JEM x

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2019 Abby Cohen Photography

Jodi Ellen Malpas, aralarında *This Man, This Woman, One Night* ve *Unlawful Men*'in de bulunduğu çok sayıda serinin yanı sıra *For You, Perfect Chaos* ve *Leave Me Breathless* gibi tek başına yazılmış romanların 1 numaralı *New York Times* ve *Sunday Times* çoksatan yazarıdır. Kendisi alfa erkeklere karşı zaafı olan bir hayalperesttir. Büyüleyici hikaye anlatımı ve karmaşık karakterleri ona sadık bir takipçi kitlesi kazandırmıştır ve yoğun duyguları cızırtılı romantizm ve kalp atışlarını hızlandıran drama ile dokuma yeteneği, hikayelerinin dünya çapındaki okuyucularda yankı uyandırmasını sağlamaktadır. Jodi İngiltere'de doğup büyümüştür ve burada kocası, çocukları ve Doberman Theo ile birlikte yaşamaktadır. Daha fazla bilgi için www.jodiellenmalpas.co.uk adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

